

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

1-4. Fejezet

Körülbelül 5000 fennmaradt Biblia-kézirat van, és ezek 95%-a alapvetően egyezik egymással: az ebből eredő szöveget nevezik Textus Receptusnak. Van egy olyan kéziratcsoport, amely alapvetően eltér ezektől, és ezeket a két legrégebbi kézirathoz, a Sinai és az Alexandriai kéziratokhoz vezetik vissza.

Ez utóbbiak alapján fejlesztettek ki egy olyan szöveget, amely a bibliatudósok széles körében elfogadottá vált, annak ellenére, hogy őszinte vizsgálódás során megállapítható, hogy az eredeti szövegek a Textus Receptushoz voltak közelebb. A baj csak az, hogy e tudósok által elfogadott szöveg volt a liberális teológia szülőágya, és ezért minden Sinai és Alexandriai kéziratokra alapozó bibliafordítást óvatosan kell kezelni. Az angol fordítások közül a King James és a New King James változatok készültek a Textus Receptus alapján.

Ezek után pedig lássuk Máté evangéliumát.

Máté, azaz másnéven Lévi, adószedő volt Kapernaumban, de később Jézus Krisztus egyik tanítványa lett. Evangéliumát Jézus Krisztus nemzetségtáblázatával kezdi, és egészen Ábrahámig vezeti vissza:

Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve.

Az Úr azt ígérte Ábrahámnak, hogy „*a te magod által nyer áldást a világ minden népe*”. Ez azt jelentette, hogy Ábrahám magján keresztül fog eljönni a Messiás, aki áldás lesz a világ minden népe számára. Ennek alapján ha valaki be akarta bizonyítani, hogy Ő a Messiás, származását Ábrahámig kellett visszavezesse.

Később Isten Dávidnak megígérte, hogy Ő fogja felépíteni Dávid házát, és hogy Dávid magja fog uralkodni mindörökké. Ebből az ígéretből Dávid is megértette, hogy a Messiás az ő leszármazottja lesz, és Dávid ideje után is még nagyon sok olyan prófécia hangzott el, amely azt ígérte, hogy a Messiás Isai gyökeréből fog megszületni, és természetesen Dávid trónján fog ülni.

Aki tehát Messiási voltát akarja bizonyítani, azt kell először bebizonyítsa, hogy ő mind Ábrahám, mind pedig Dávid leszármazottja.

Érdekes, hogy a zsidóknak ma már nincs megbízható származási táblázatuk, és ezáltal egyetlen ma élő zsidó sem tudja bebizonyítani, hogy ő Dávid leszármazottja, mert minden nemzetségtáblázat elveszett az idők során.

De semmi gond, mert a Messiás már eljött, és Máté rámutat arra, hogy mindkét követelménynek eleget tett, hisz mind Ábrahám, mind pedig Dávid fia volt.

Máté evangéliumában a József-ági származási táblázatot olvashatjuk. De felmerül a kérdés, hogy ha Jézus szűztől született, akkor miért kellene József vonalát vizsgálgatni? A 16-ik versben azt olvashatjuk, hogy:

Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek.

Nem azt mondja tehát, hogy József volt Jézus apja, hanem azt, hogy annak a Máriának volt a férje, akitől Ő született.

Amint tudjátok, az Új Testamentumban Lukácsnál olvashatunk egy olyan nemzetségtáblázatot is, amely Jézus Krisztust egészen Ádámig vezet vissza. Amikor ezeket a nemzetségtáblázatokot összehasonlítjuk, akkor láthatjuk, hogy különböznek egymástól.

Máté József származási vonalát Dávidhoz vezet vissza Salamonon keresztül, Lukács viszont nem József, hanem Mária vonalát vezet vissza Dávidhoz és Ábrahámhoz, de Nátánon, Dávid másik fián keresztül jut el oda. Ennek alapján tehát Mária is Júdából és Dávidtól származott.

Máté evangéliumában József tehát a királyi vonalon keresztül vezethető vissza Dávidhoz, és így láthatjuk, hogy József valójában a trón várományosa lehetett volna Izraelben.

Ezzel kapcsolatban azonban felmerül egy probléma, ugyanis az ő vonala az izraeli királyokon keresztül vezet visszafele, és Jekonjást is tartalmazza, akit az Úr megátkozott Jeremiáson keresztül:

„Egyetlen leszármazottja sem fog soha Izrael trónján ülni.” Emiatt tehát ez a királyi vonal ki lett zárva a trónvárományosok közül. Ha tehát Jézus József fia lett volna, akkor nem uralkodhatott volna Dávid trónján.

Jézus, aki Mária fia volt, továbbra is Dávid trónjának várományosa lehetett, de nem a Jekonjás vonalon keresztül, hanem a Nátán vonalon keresztül. Az Úr összerakta ezt a két dolgot, és elképesztő, hogy milyen módon vált mindez valósággá.

Az első fejezet első 17 sorát átugorhatjuk, mert ezeket a neveket olvasni igen terhes lehet annak, aki nem ismeri a kiejtésüket és végül az egész értelmetlenné válik.

A leszármazási táblázatokban nagyon ritkán említettek nőket. József nemzetségtáblázatában viszont négy nőt is említenek, és nagyon érdekes megvizsgálni, hogy kik ezek a nők, hisz ők egy kivételével, nem igazán voltak jó erkölccsel megáldva.

Az első Támár:

Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah.

Júdának volt egy fia, aki elvette Támárt, de rövidesen meg is halt gyermektelenül. Az ő fivére azt tette, amit abban a kultúrában szoktak, és magához vette feleségül, de ő is meghalt gyermekek nélkül. Júdának még volt egy fia, és annak is kötelessége lett volna, hogy elvegye őt, és gyermekkel, örökssel lássa el.

De mivel Júda látta, hogy már két fia halt meg Támár főztje következtében, legalábbis erre gyanakodhatott, ezért nem akarta, hogy a harmadik fia elvegye őt, és ezt mondta: *„A fiú még túl fiatal, még nem vehet el téged...”* Addig-addig halogatta a dolgot, míg Támár rájött, hogy Júda egyáltalán nem akarja megengedni, hogy a harmadik fia elvegye őt.

Ezért aztán felöltözött prostituálnak és kiállt az útra. Amikor Júda arra járt, ajánlatot tett neki, amelyet ő elfogadott. Júda egy kecskét ígért neki a nyájából, és a gyűrűjét hagyta ott zálogba addig, amíg elküldi a kecskét. Júda bement Támárhoz, aki elfátyolozta magát, így Júda nem ismerhette fel, és Támár teherbe esett.

Ezután a szolga visszajött a kecskével, hogy visszavegye a gyűrűt, de a lányt már nem volt ott. Később Júda meghallotta, hogy Támár terhes, és így kiáltott: *„Öljétek meg!”* Ekkor Támár elküldte a gyűrűt neki, és azt üzenté: *„Attól estem teherbe, akié ez a gyűrű”*.

És így Júda csapdába került.

Ugye milyen érdekes, hogy ez a Támár is a leszármazási vonalban található, és Isten őt is kiválasztotta ilyen furcsa körülmények ellenére.

A második nő Ráháb.

Amikor Izrael gyermekei készültek belépni az Isten által megígért földre, az első útjukba kerülő város Jerikó volt. Kémeket küldtek oda, hogy kikémleljék a város védelmét, és amikor a jerikóiak rájöttek, hogy izraeli kémek vannak a városban, keresni kezdték, hogy megöljék őket.

Ráháb, aki prostituált volt, elrejtette őket a padlásán a lenmag között, majd kiengedte őket a falon keresztül, és azt kérte tőlük, hogy amikor elfoglalják a várost, akkor kegyelmezzenek neki és családjának. Ők pedig azt mondták, hogy *„engedd ki ezt a bársony kötelet az ablakodból, és mindenki, aki a házában lesz, megmenekül.”* Jerikót elfoglalták, a szavukat betartották, és Ráháb megmenekült a háza népével együtt.

Ráháb aztán Szalmónhoz ment feleségül, akitől az a Boáz született, aki Ruthot vette feleségül. És Ruth a harmadik nő, akit itt említünk.

Ráháb tehát nem izraeli volt, hanem egy kánaáni prostituált Jerikóból, akit az Úr szintén a származási vonal részesévé tett.

Ruth pedig egy moábi nő, aki elvileg Isten örökkévaló átka alatt volt, mert a moábiak soha nem jöhettek be az Úr templomába. Viszont Isten kegyelméből Ruth Boáz felesége lett, akinek a fia Obéd volt, neki pedig Isai, és tőle született Dávid király.

A negyedik nő pedig Uriás felesége volt, Betsabé, akinek törvénytelen kapcsolata volt Dáviddal, és akinek a férjét Dávid összeesküvéssel megölette. Így lett Dávid férje, és tőle származott Salamon, aki Izrael királya lett.

Az Úr tehát József származási vonalába helyezte ezt a négy asszonyt azért, hogy megmutassa nekünk kegyelmét, hogy amikor elbukunk, mindnyájan azonosulni tudjunk Isten tervével, amely kegyelem és szeretet az emberek iránt.

Senki sem zárható ki, mert Isten itt is olyan embereket használ fel az Ő tervéhez, akik elrontották az életüket, és ez bátorít minket is, mert így minket is használhat az Ő tervének megvalósítására.

Máté három részre osztja a generációkat: 14 generáció Ábrahámától Dávidig, 14 Dávidtól a babilóniai fogságig, és 14 a fogságtól Krisztusig. Ennek ellenére egyértelmű, hogy Máté néhány nevet kihagyott azért, hogy ezeket a csoportokat létrehozassa.

Néhány a kihagyott nevek közül: a 8-ik versben például Aházja, Jóás és Amácja kimaradtak. Ők voltak Athália fiai, aki Jezabel és Áháb lánya volt. Ez utóbbiak az Északi Királyság leggonoszabb uralkodói voltak, és bűnük megpecsételte a királyság sorsát.

Athália meg akarta ölni a Dávidtól származó összes örökös, de egy kisgyerek megmenekült és később ő lett a király. Ezért Máté valószínűleg szándékosan hagyta ki Athália leszármazottjait a származási vonalból. Ezen kívül még többet is kihagyott, és szerintem mindegyiket szándékosan, mert nem hiszem, hogy egyszerűen csak hibázott volna, hisz ő ugyanolyan jól ismerte az ótestamentumi írásokból a többi nevet, akárcsak mi magunk.

A 18-ik verstől azt olvassuk, hogy:

Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől.

Lukács evangéliumából azt is megtudhatjuk, hogy Gábrriel angyal hogyan jött el Máriához, és miként ismertette vele az egész folyamatot, amely anélkül következett be, hogy Máriának előzőleg lett volna férfival kapcsolata.

Abban a kultúrában a házasulandó párok háromféle kapcsolatban lehettek egymással. Először volt az eljegyzés, másodszer a jegyben járás, harmadszor pedig az egybekelés. Az eljegyzés bármikor megtörténhetett egy gyermek életében, mert a házasságot a szülők döntötték el. Gyakran közeli barátok akár 2-3 éves korukban is eljegyezheték egymással gyermekeiket.

Amikor ők aztán eljutottak a házasulandó korba, amely általában korai tinédzserként 15-16 éves korban jött el, akkor egy egyéves jegybenjárású időszak következett, amely alatt azonban nem élhettek együtt. Ez hasonlított leginkább arra, amit manapság eljegyzésnek hívunk.

Ekkor ők maguk is elfogadták a szülők által megkötött eljegyzést, elfogadták egymást, és elkülönítették magukat egymás számára, egy egyéves felkészülési időszakra. Ezalatt az idő alatt valójában már házasnak tekintették őket, és ennek a felbontására válási papír megírására volt szükség.

Amikor eltelt ez az év, akkor következhetett a valódi házasságkötés. A nászéjszakán a lány apja eltette a lánya szüzességének bizonyítékait, és ha bármikor bármilyen kétely merült fel ezzel kapcsolatban, akkor ezekkel bizonyította, hogy a férje alaptalanul gyanúsítja feleségét.

Az különélési időszakban, amikor József és Mária jegyben járt, de még semmilyen fizikai kapcsolat nem volt közöttük, hirtelen egy igen nehéz probléma ütötte fel a fejét. Mária teherbe esett.

A zsidó törvények alapján ez hűtlenséget jelentett, és ezért megkövezhették volna. Ezzel a problémával nézett szembe József, akinek a jövőbelije volt ez a lelki gyönyörű, tiszta és igaz lány, akit Isten mindenki közül arra választott ki, hogy az Ő Fiát hozza világra, és így őt ettől kezdve minden ember áldottnak hívhatta. Lelkisége mélységéről tanúskodik Lukács evangéliumában az unokatestvérével, Erzsébettel történő találkozásukkor kimondott szavai:

*„Magasztalja lelkem az Urat,
és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt,
mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára...”*, és tovább folytatja ezt a gyönyörű dicsőítést, amely megmutatja, hogy milyen mély kapcsolata volt az Úrral.

De József vívódott, mert szerette őt, és nem tudta, hogy mit tegyen. Nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy nyilvánosan kijelentse, hogy nincs köze a gyermekhez, és ezáltal utat adjon a haragos tömegnek a megkövezésre. Ezért arra gondolt, hogy valahogyan ezt titokban kell megoldani, hogy ezáltal Mária megmenekülhessen.

Az Ige Józsefet igaz embernek írja le, aki Istennel szoros kapcsolatban volt, mert az Úr szólt hozzá. Valószínűleg korán meghalt, mert miután Egyiptomból visszatértek, már csak egyszer említi őt az Írás. Valószínűsíthető tehát, hogy mire Jézus elkezdte nyilvános szolgálatát, akkorra József már eltávozott a földön élők sorából.

*„Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszegényíteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el.
Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.”*

Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézus, azaz Józsué értelmezése, Jahve a szabadulás, tehát a neve egyben a küldetése is.

„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által”:

Vegyük észre, hogy Máté elfogadja azt a tényt, hogy a próféták szavai Isten ihletésére születtek. Az Újtestamentum teljes egészében elismeri az Írások Istentől való ihletését. Azt olvashatjuk, hogy: *„A teljes Írás Istentől ihletett.”*

Péter, amikor Dávid írásaira utal, akkor ezt írja: *„Be kellett teljesednie az Írásból annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által.”*

A próféta, Ézsaiás pedig ezt mondta:

„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: „Velünk az Isten.”

Vannak olyan Bibliafordítások, amelyeket teljesen elutasítok, mert egyes bibliatudósok úgy viselkednek, mint Jézus idejében az írástudók és a farizeusok. Egyik ilyen „zseni” az Ézsaiás prófécijában szereplő „szűz” szót „fiatal szolgálólánynak” fordította azért, hogy elkendőzze a lényegét, mert ő nem hitt a csodákban. És persze egy szűznek csak csoda folytán születhet gyereke, ezért inkább elutasította ezt a lehetőséget.

Először is miféle jelet ad az Úr azon keresztül, ha egy fiatal lány teherbe esik? Ez nem jel, ez minden percben megtörténik, és semmi különleges vagy egyedi nincs ebben. Egyértelmű, hogy a Szentlélek „szűz”-et értett e szó alatt, és a héber eredeti szó az Ószövetség összes előfordulási helyén is ezt jelenti.

Ezt a fajta bibliatudósságot teljességgel elutasítom, mert előítéletek alapján utasítja el Isten létezését.

Jézus születése előtt 200 évvel összegyűlt 70 olyan tudós, akik azt akarták, hogy olyan fordítása legyen az Írásoknak, amelyet az emberek meg tudnak érteni, mivel a héber nyelv többé-kevésbé kihalt a babilóniai fogság alatt. Miután visszatértek Babilonból az emberek többsége nem beszélt héberül, mert ezt a nyelvet csak a bibliatudósok használták, így abban az időben az emberek rájuk voltak utalva minden tanítással kapcsolatban.

Makedón Nagy Sándor hódításai nyomán a görög volt a legelterjedtebb nyelv, ezért ez a 70 fős csapat elhatározta, hogy görögre fordítja az Írásokat, hogy mindenki olvashassa azokat. Mivel 70-en fordították, ezért a fordítást Septuagintának hívták, ami latinul 70-et jelent.

Ők tehát Mária és Jézus előtt 200 évvel megértették Ézsaiás prófécijában a „szűz” szót, és görögre is egy olyan szóval fordították le, amelyet csak kizárólag szűzre szoktak használni, és Máté is az ő fordításukat másolja be evangéliumába.

Mivel a teljes Írás Istentől ihletett, valójában a szűz szónak az elfordítása istenkáromlásnak számít.

József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte elsőszülött fiát, akit Jézusnak nevezett el.

A Mária állandó szüzességéről kifejlesztett katolikus dogma egyszerű dajkamese, amelyet emberek találtak ki azért, hogy Máriát isteni méltóságba emeljék. Ebből a versből egyértelműen kitűnik, hogy nem érintette addig, amíg meg nem szülte Jézust, de utána egyértelműen igen. Ezek után Józsefnek Máriával normális férj-feleség kapcsolata volt, mert egyébként Mária többi gyermeke is szűztől született volna, és akkor az egész történet a feje tetejére áll. Márk evangéliuma meg is nevezi Jézus testvéreit: Jakabot, Júdást, Simeont és Józsefet, valamint lánytestvéreiket.

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében

Itt Nagy Heródesről van szó, aki kb. 1,20-1,30 magas lehetett, egy kis szörny. Bizonyára magassága, ... azaz alacsonyysága miatt is hatalmas önérzeti problémában szenvedett. Emiatt aztán minden építkezése óriási méretű volt: hatalmas erődítményeket építtetett hatalmas sziklákból.

Amikor Jeruzsálaemben voltunk a Nyugati-fal egyik hatalmas építőköve mellé álltam, amelyet Heródes idejében a Templom-hegy tartófalába illesztettek. Ez a kődarab 14 méter hosszú, 3 méter magas és 3 méter széles. A súlyát körülbelül 170 tonnára becsülik.

Heródes az építészet nagymestere volt, ő építtette a hatalmas jeruzsálemi Templomot és az egész Templom-hegyet, Cezáreát, a Betlehem melletti fürdőket, Jeruzsálem teljes vízvezetékrendszerét, és megszámlálhatatlan várat és erődítményt. Ma is bámulattal tekinthetünk ezekre a nagyszerű építményekre, amelyeket az ő építész-zsenialitásának köszönhetünk.

Ugyanakkor viszont szörnyen kegyetlen és gyanakvó ember volt. Azt képzelte, hogy a fiai és a felesége, Marian összeesküvést szőnek ellene, ezért megölette őket. Utána pedig hiányzott neki Marian, így hát emeltetett neki egy hatalmas emlékművet. Azt mondták akkoriban, hogy biztonságosabb élete van Heródes disznóinak, mint a fiainak.

Egy idő után aztán rájött, hogy kegyetlensége és gonoszsága miatt senki sem fogja siratni őt halála után, és ezért kiadta a parancsot, hogy amikor ő meghal, akkor az összes kormánytagot és állami fővezért ki kell végezni, mert azt akarta, hogy sokan sírjanak a halálakor. Szerencsére amikor meghalt, elég eszük volt ahhoz, hogy rájöjjenek: már nem kell engedelmeskedni Heródes parancsának, mert meghalt. Így aztán nem végeztek ki senkit, és nem is siratta meg senki őt.

Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született?”

El tudjátok képzelni, hogy mit jelentett ez a kérdés ennek a kis bizonytalan Heródesnek? Ő a zsidók királya, és ezek a fickók azt kérdezik, hogy hol van a most született király? Heródes nagyon megijedt ettől a kérdéstől.

Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Nagyon sokat írtak már a betlehemi csillagokról. Állították már azt is, hogy bolygók találkozása volt ez a jelenség, és több ehhez hasonló asztronómiai spekulációkat sorolgattak fel. Mivel ezek csak spekulációk, ezért én magam nem szeretnék ezekkel foglalkozni, mert semmilyen útmutatást sem kaptam Istentől ezekre vonatkozóan.

Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.

Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak.

Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: (Mikeás) Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”

Ők nem fejezték be a próféciát, mert Mikeás azt is megírta, hogy az örökkévalóságból jön, és a trónra ülve fog uralkodni.

Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét,

majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szereztek pontos értesüléseket a gyerekekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

Ez a csillag természetes módon megmagyarázhatatlan, mert eddig nyugat felé vezette a bölcseket Jeruzsálembe, most viszont visszavezeti őket kelet felé, Bethlehembe, amely Jeruzsálemtől dél-keletre fekszik.

...és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt.

Nem azt írja, hogy a jászol fölött állt meg, és azt sem, hogy a baba fölött, hanem azt, hogy a gyermek fölött. Itt hagynak cserben minket karácsonyi szokásaink, mert szeretjük eljátszani a három királyokat, akik a jászolban egy újszülöttet találtak, és neki hozzák el a királyok ajándékaikat.

A három királyok, vagyis a bölcsek későn érkeztek, és mire megérkeztek, Mária és József már kiköltöztek az istállóból egy betlehemi házba. Lehet, hogy egy vagy akár két évvel Jézus születése után érkeztek meg hozzájuk, és ekkor már egy kisgyermeket találtak, aki ekkorra már lehet, hogy már járni is tudott.

*Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.
Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt.
Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.*

A mirhát temetkezéskor használták, és igen figyelemre méltó, hogy ezt a fiatal gyermeknek hozták ajándékba.

Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.”

Máté folyamatosan rávilágít arra, hogy Krisztus életének állomásai a valóságban a próféciák beteljesülésének sorozata volt.

Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.

Ebből is látszik, hogy a bölcsek kb. két évvel korábban láthatták először a csillagot, és így Jézus ekkor már nem lehetett egy jászolban fekvő kisbaba.

Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált:

„Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.”

Figyelemre méltó, hogy Ráhel pontosan Betlehem közelében halt meg akkor, amikor éppen Benjáminnak adott életet, és így sírboltja Betlehem szélén található.

Nemsokára,

Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.”

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment.

Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.

Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában:

Hosszú évek telnek el anélkül, hogy tudnánk valamit Jézusról, és most előreugrunk az időben Jézus nyilvános szolgálatának kezdetéhez.

Az apokrif iratokban vannak ugyan történetek Jézus gyermekkoráról és fiatakoráról is, ahol törött szárnyú madarak meggyógyításáról és hasonló cifra történetekről olvashatunk, de az Úr úgy tartotta helyesnek, hogy életének ezt a részét békén hagyja. Így a legjobb az, ha mi is hallgatunk arról, amiről az Írások hallgatnak.

Egyik evangéliumban azonban olvashatunk egy kis történetet Jézus 12 éves korából, amelynek alapján láthatjuk, hogy Ő igen különleges fiatalember volt már akkor is.

Keresztelő János tehát így kezdi szolgálatát:

„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!”

Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”

Maga János teveszőr ruhát, és dereka körül bőrvet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szaduceusok közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől?”

Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt.

Teremjen olyan gyümölcsöt az életetek, amely megmutatja, hogy valóban megtértetek.

Sokan állítják, hogy megbánták a bűneiket, de nem látható semmiféle megtéréshez illő gyümölcs az életükben. A megtérés változást jelent, és ha valaki nem változtatja meg az életét, akkor valójában megkérdőjelezhető a megtérése.

János a farizeusokat és az írástudókat viperák nemzetségének nevezi, és a gyümölcsöket kéri rajtuk számon. A többi ember megtért, és ennek látható jelei is voltak az életükben, de amikor ezek eljöttek hozzá, azt mondta nekik, hogy „nem foglak bemeríteni titeket, előbb látni akarom a megtérésetek gyümölcseit”.

Sokan mondták már, hogy sajnálják, amit tettek, de nem változtattak semmit.

Volt egy ember, aki több ezer dolláromtól fosztott meg, majd elnézést kért, de nem adta vissza a pénzt. Én is azt éreztem, amit Keresztelő János: hadd lássuk a gyümölcsöket, ha valóban megbántad.

Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt,

és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám!

Ezek azt gondolták, hogy az a tény, hogy Ábrahám az atyjuk, már természetesen azt jelenti, hogy ők meg vannak váltva. Sokan Amerikában is azt hiszik, hogy ha valaki amerikai, akkor természetesen keresztény is, mert esküjében megemlíti Isten nevét. Mit gondolsz, pogány vagyok? – gondolják magukban sokan. Ugyanígy gondolták ezt a zsidók is, mivel Ábrahám fiainak vallották magukat.

Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.

A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.

János evangéliumának 15-ik fejezetében Jézus a szőlőtőről és a szőlővesszőkről beszél:

Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.

Jézus azt mondta, hogy a gyümölcsökről ismerhetők meg a megtérők, és itt János is azt mondja, hogy teremjetez gyümölcsöket.

Emlékeztek, amikor Jézus éhes volt, meglátott egy fügefát, majd amikor odaért és látta, hogy nincs termése, megátkozta a fát. Másnap, amikor az Olajfák-hegyének ösvényén jöttek vissza Jeruzsálemből a tanítványok, odapillantottak a fügefára és elcsodálóztak, hogy az egyetlen nap alatt elfonnyadt és kiszáradt.

A fügefa Izrael nemzeti jelképe volt, és az Úr kereste Izrael népének gyümölcszeit. János is arról beszél, hogy a fejszét a fa gyökerére irányítják, mert nem terem gyümölcsöket, és ezért kivágatik.

Pál apostol a Római levél 11-ik fejezetében azt mondja, hogy Isten kivágatta a természetes ágakat, hogy beoltsa a pogányokat, hogy ők is részesülhessenek a fa zsírjából. Izrael elutasítása azért történt, mert a zsidók maguk utasították el Istent. Isten megadta nekik a Messiásukat, a lehetőséget a megtérésre, de ők elutasították Őt, és így az evangéliumot a pogányoknak és a zsidóknak is elhozták. Így most már akár zsidó, akár pogány vagy, csak egyetlen út van Istenhez: Jézus Krisztuson keresztül.

Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjetez, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.

Az előfutár nem magáról, hanem az őt követőről, Jézus Krisztusról tett vallomást, és az emberek szívét készítette elő Jézus Krisztus eljövételére. Ez volt az ő szolgálata, amelyről János evangéliuma még többet elárul.

Keresztelő János Jézussal kapcsolatban ezt mondja:

Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

A szérűben a szórólapátot arra szokták használni, hogy a pelyvától megtisztítsák a gabonát.

A betakarított gabonát lapáttal feldobták a levegőbe, és a szél kifújta a szemek közül a pelyvát.

Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt.

János azonban megpróbálta visszatartani őt, és ezt mondta: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?”

Jézus így válaszolt: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” Akkor engedett neki.

János akadékoskodott, de Jézus azt mondta, hogy példát akar mutatni.

Péter azt írta, hogy Krisztus azért mutatott nekünk példát, hogy kövessük az ő lépéseit.

János tudta, hogy Jézusnak nincs mit megbánnia, de Jézus példát akart mutatni nekünk azzal, hogy a bemerítkezés által kijelentette a lelki dolgok felsőbbrendűségét az anyagiakkal szemben.

Ezt jelentette ki Jézus, és a világ azért haragudott rá, mert az emberek testi vágyaik szerint éltek. Jézus pedig azt mondta, hogy a lelki élet felsőbbrendű a testivel szemben. És ez Isten Igéjének fő üzenete is. A bemerítkezés a testi élet, a régi ambíciók, a régi vágyak halálát jelenti; a vízből való felbukkanás pedig az új életet, a lelki életet jelképezi.

Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll.

Itt a Szentlélek szállt rá, és felkente életét.

És hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

A büszke Atya nem tudta visszatartani a Fiában történő gyönyörködését.

Jézus azt mondta, hogy „mindig azt teszem, ami az Atya kedvére való”, és így egy tökéletes életet élt.

A Jelenések könyvének 4. fejezetében ezt olvassuk:

Leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett”

Itt a magyarázat arra, hogy miért teremtett minket Isten: az Ő saját kedvtelésére.

Mondhatod, hogy ez nem tetszik neked, de sajnos erre nincs orvosság, mert ez tény.

Harcolhatsz ellene, de egész életed csalódás lesz; vagy ...elfogadhatod és élhetsz ezzel

harmóniában, és akkor egy dicsőséges, beteljesült életed lesz. Amikor valaki azt mondhatja magáról, mint Jézus, hogy *„mindig azt teszem, ami az Atya kedvére van”*, akkor tudhatod, hogy ő tökéletes életet él.

Isten az előbbieken tanúbizonyságot tesz a következő szavakkal:

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Vegyük itt észre a Szentháromság jelenlétét: Jézus bemerítkezik, a Szentlélek leszáll rá, és az Atya hangja szól a mennyből.

Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába.

A Lélek azonnal vezetni kezdi Jézust. Az Újtestamentum nagyon sokat beszél nekünk a Lélekben való járásról. Sokan a Lélekben való megkeresztelkedésre fektetik a hangsúlyt, de nem ez a lényeg, hanem a Lélek szerinti élet. Nem az ajándékokra, nem a csodadolgokra, nem az izgalomra, nem a megnyilvánulásokra, hanem a keresztyének Lélekben való járására kellene tenni a valódi hangsúlyt.

Pál azt mondja a Római levél 8-ik fejezetében, hogy akik Isten gyermekei, azokat a Lélek kell vezesse. Nem érdekel, hogy mekkora izgalomba vagy és milyen magasat ugrasz, engem csak egy dolog érdekel: az, hogy mennyire egyenes úton jársz, amikor földet érsz. Túl sok embert láttam már ugrálni, de nem jártak egyenes úton, és ez számomra mindig értelmetlen.

Járjatok Lélekben, ez a legfontosabb, ezt kéri Isten tőletek, és nem azt, hogy lelki izgalmakat hajhásszatok.

Ennek ellenére nem utasítom el a lelki izgalmakat és megnyilvánulásokat, de igenis elutasítom a testi vágyak görbe útján való járást. A legfontosabb a Lélekben való járás.

*Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög.
Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.*

Az agyunk nagyon el van foglalva azzal, hogy a körülöttünk levő összes információt feldolgozza: a látványt, a hangokat, az ízeket, az érzelmeket. Ennek eredményeként az agy tele van információkkal.

Amikor az asztronautákat sötét, csendes, steril szobába teszik, testhőmérsékletű vízbe, lebegő állapotba, akkor ezáltal egy „elérzéketlenedési” állapotba kerülnek. Az agyuk nem kell többé azt a sok rájuk zúduló információt feldolgozza, és ezért ők víziókat és lelki megtapasztalásokat érzékelnek, mert Isten a hatodik érzékükön keresztül elkezd kommunikálni velük.

A hatodik érzékünk igen gyenge, mert az agyunk általában tele van az öt érzékünktől érkező információkkal.

Amikor viszont böjtölsz, akkor az agyadnak az egyik érzéktől érkező információkat, az ízlelést nem kell feldolgozza, így egy ideig ettől szabaddá válik. Üresjárat keletkezik az agyadban, és ezáltal a hatodik érzéken keresztül információk jutnak el hozzád.

Azt mondják, hogy 5 nap múlva elveszíted az éhségérzetedet, és egészen addig nem fogsz éhséget érezni, amíg az éhhalál küszöbére nem érsz. Ez általában a 35-ik és a 40-ik nap között következik be, és ekkor már az evés létkérdéssé válik, mert ha ekkor nem veszel valamit magadhoz, akkor meg fogsz halni.

Ezért jelentős, hogy Jézus a 40 napos böjt után lett éhes, amely arra is utal, hogy nem volt éhes a 40 nap alatt, de utána viszont az lett.

Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”

„Ha Isten Fia vagy”, mondja, de ezzel nem megkérdőjelezni akarja Jézus isteni voltát, hisz a Sátán ezzel pontosan tisztában volt. Valójában azt akarja mondani, hogy: mivel Isten Fia vagy.

A Sátán azt akarta, hogy Jézus isteni erejét saját testi vágyának kielégítésére használja fel.

És gyakran azokat az embereket is erre ösztönzi, akik lelki ajándékokat kapnak a szolgálatukhoz: „Miért nem használod isteni hatalmadat arra, hogy kielégítsd testi vágyaidat?”

Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

A Sátán kísértésére Isten Igéjével válaszolt. Az Írás azt mondja, hogy „az Igédet rejtettem szívembe, hogy ne vétkezzek ellened.” A kísértéssel szembeni erőnk és hatalmunk Isten Igéje. Ha erős akarsz lenni az ellenség támadásaival szemben, akkor tanulmányozd Isten Igéjét, és rejtsd a szívedbe azt.

János első levelében azt írta, hogy:

Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt...

Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.

Így győzték le a gonoszt: Isten Igéje által, és Jézus is ezáltal állt ellen a kísértésnek.

Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.”

Mivel Jézus Igével válaszolt az előző kísértésre, ezért a Sátán most az Ige kifacsarásával próbálkozik.

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nagyon fontos, hogy összevegyük az Igét az Igével. Márk evangéliumában nagyon érdekes versek találhatók azzal kapcsolatban, hogy milyen jelek követik azokat, akik hisznek: *kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik.*

Kentuckyban volt egy pásztor, aki mérget itatott a vezetőséggel, hogy bebizonyítsák a hitüket. Ketten meghaltak, és így gyilkossági vádat emeltek ellene.

Vannak kígyóval játszadozók is, akik mérges kígyókat adogatnak körbe, és néha lehet olvasni arról, hogy egyeseket megmar a kígyó és meg is halnak.

Mindezeket a fenti vers alapján teszik. Ha viszont összevetnék a különböző igehelyeket, akkor láthatnák, hogy ez ugyanaz, amit a Sátán itt Jézusnak javasol, hogy azért kockáztassa az életét, hogy bebizonyítsa az Ige valóságát. „Ugorj, és bizonyítsd be.”

Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”

Nincs szükség arra, hogy ilyen módon bizonyítgassuk az Írásokat.

Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.”

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”

Mind a három kísértést Isten Igéjével válaszolta meg Jézus.

Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki. Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftáli területén, hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás prófétált: „Zebulon földje és Naftáli földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája! A nép, amely a sötétségben lakott, nagy világosságot látott, és akik a halál földjén és árnyékában laktak, azoknak világosság támadt.” Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.”

Ugyanaz az üzenet, amit Keresztelő János prédikált: A mennyek országa itt van, a Messiás eljött és megalapíthatja a királyságot. De persze, elutasították a Messiást.

Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket.” Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt.

Ők ketten nem itt találkoztak először Jézussal, amint ez a többi evangéliumból kiderül, de itt történt meg, hogy Jézus elhívta őket tanítványságra.

Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálóikat, és őket is elhívta.

Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt.

...senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet...

Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.

El is terjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték a sokféle betegségtől és kintől gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket.

Nagy sokaság követte Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

Mindenfelé csodákat tett és hatalmas tömeg követte Őt.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

5. Fejezet

Ma a Hegyi beszédet fogjuk tanulmányozni, a Bibliának ezt a csodálatos részét.

Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket.

Az első dolog, amit észre kell vennünk itt, hogy a Hegyi beszéd nem mindenkinek szól. Jézus itt nem a sokaságot tanította, hanem a tanítványaihoz beszélt, és ha valaki nem Jézus Krisztus tanítványa, annak nagyon nehéz lesz a Hegyi beszédet megértenie, mert számára ez nem igazán alkalmazható.

Kizárólag csak Jézus tanítványai tudják alkalmazni a Hegyi beszédet.

Tehát meglátta a sokaságot és otthagyta őket. Felment a hegyre, és miután tanítványai odajöttek hozzá, őket kezdte el tanítani.

Jézus leült, ahogyan ezt akkoriban a tanítók tették. Akkoriban a tanárok ültek és a diákok álltak és úgy hallgatták a tanítást. ... A dolgok azóta némileg megváltoztak.

Abban az időben egy tanár akkor állt fel, ha valamilyen fontos igazságot akart mondani.

János evangéliumának 7. fejezetében Jézus a Templom hegyén volt, felállt és így kiáltott, *„Ha valaki szomjazik, jöjjön el hozzám és igyék”*. Ott egy dicsőséges igazságot hirdetett az embereknek.

Ennek a tanításnak az elején Jézus bemutatja azokat az embereket, akiket itt tanít. Leírja tehát, hogy milyen Isten gyermeke, és ezt a „boldog-mondások” formájában teszi, ahol a boldog, áldottat is jelent.

Igy kezdi:

Ó, mennyire boldogok a lelki szegények.

Valahogyan mi nem szoktunk a lelki szegényekre úgy gondolni, mint akik nagyon boldogok. Mégis Jézus, Isten gyermekeinek leírását rögtön az elején így kezdi:

Ó, mennyire boldogok a lelki szegények.

Voltak olyan modern tudósok, akik megpróbálták ezt úgy fordítani, illetve értelmezni, mert itt nem fordításról, hanem értelmezésről van szó, hogy boldogok lelkükben a szegények.

Ez azonban így nem feltétlenül igaz. Én sok olyan szegény embert ismerek, akiknek nagyon keserű lelkük van, tehát a szegénység nem tesz feltétlenül boldoggá.

„*Boldogok a lelki szegények*” - mondta Jézus.

Először ő nem fizikai szegénységről beszél, hanem lelki szegénységről. Itt a lelki szegénység a büszkeség ellentéte, és ez az Istennel való találkozás elengedhetetlen következménye.

Ha valaki találkozik Istennel, akkor ebből a találkozásból azonnal lelki szegénység következik. Ha valaki büszke és felfuvalkodott, akkor az az ember még soha nem találkozott igazából Istennel.

Ézsaiás könyvének 6. fejezetében, amikor a népszerű Uzijá király meghalt, Ézsaiás ezt írja.

“Uzija király halála évében láttam az Urat. Magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot. Azután azt mondtam, jaj nekem elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és a tisztátalan ajkú nép között lakom”.

Amikor Dániel meglátta az Urat, azt írta, hogy az arca eltorzult és elhagyta az ereje. Amikor Péter találkozott az Úrral, azt mondta: -Távozz tőlem, mert bűnös ember vagyok.

Az az ember, aki meglátja az Istent, az önmagát is úgy látja, mint amilyen valójában.

Jézus azt mondta, hogy azt a hibát követjük el, hogy gyakran másokkal hasonlítjuk össze magunkat. „-Ha téged figyelek, akkor magamat nem látom olyan rossznak. Ha a mások hibáit nézem, akkor azt gondolom, hogy nem is vagyok olyan rossz. ...Nézd csak ezt az embert!”

De ha az Úrra tekintek, az Ő tisztaságára, az Ő szentségére, az Ő igazságára, akkor azt mondom: -Jaj nekem, elvesztem.

És ezt jelenti a lelki szegénység: önmagam valós megítélését, nem emberek fényében, hanem az Isten fényében. Mikor meglátom a magammal kapcsolatos igazságot, ez arra vezet engem, hogy Isten segítségét kérjem.
Uram, segíts!

Ugyanarról van itt szó, amit Pál apostol is érzett. *„Ó, én nyomorult ember, ki szabadít meg engem a halálraítélt testből.”* Tehát mindig ez a kezdet. Így kezdődik egy igazi kapcsolat Istennel.

Jézus azt mondta, hogy az igaz ember boldog. Miért? Mert valójában találkozott Istennel, és ennek eredményeképpen övé a mennyek országa. Most már nemcsak ebben az átmeneti anyagi világban él, hanem átléphetett a mennyei világba, és így Isten gyermeke és az örökkévaló királyság polgára lett.

Boldogok, akik sírnak.

Ez még nagyobb ellentmondásnak tűnik. Hogyan lehetnek boldogok, akik sírnak? De ha valaki eljutott önmagának igazi, Isten fényében való megismerésére, eljutott a lelki szegénységre, és akkor összetörik a szíve a saját helyzete miatt, és a saját kudarcai és bukásai miatt fog sírni, amiatt, amit magában lát.

Az Úr ígérete azonban az, hogy ők megvigasztaltatnak. Ahogyan az Úr elkezd munkálkodni bennem, az Ő Szentlelke és ereje által megtapasztalhatom Jézus Krisztus győzelmét az életemben. És ez valóban boldoggá tesz.

De ez mindaddig nem történhet meg, amíg el nem jutok arra a pontra, hogy sírok amiatt, hogy nincs erőm, hogy nincsenek képességeim, és azt érzem, hogy segítségre van szükségem, és emiatt sírok.

És akkor kezdek el megtapasztalni Isten dicsőséges erejét az életemben, és Ő mindazt el tudja végezni bennem, amit én önmagamtól nem voltam képes megtenni. Ez aztán arra vezet engem, hogy őszintén tekintsek magamra.

Jézus azt mondta, hogy „*boldogok a szelídek*”. Ez azt jelenti, hogy én már igazságban látom önmagam, és nem vagyok többé felfuvalkodott, és nem csapom be önmagamat saját magammal kapcsolatban. Pedig ezt milyen könnyen megteszik az emberek.

A szelíd azt jelenti, hogy az Úr fényében tekintek önmagamra, és beismerem azt, hogy önmagamban semmi vagyok.

Érdekes, hogy az itt felsorolt tulajdonságokat a világ nem értékeli, mert a világ az erőszakosakat szereti.

Ha ezt a tanítást emberek írták volna, akkor teljesen más tulajdonságokkal rendelkező emberekre mondták volna azt, hogy boldogok. De mivel itt Jézus Isten gyermekeit írja le, azokról a tulajdonságokról beszél, amelyeket a Mennyben értékelnek.

A szelídek öröklük a földet.

Ez a föld nem az a föld, amelyet Isten teremtett. Ezt a földet megrontotta az Isten elleni lázadás.

De Isten vissza fogja állítani ezt a földet olyanná, amilyennek Ő azt eredetileg eltervezte. Megszűnnek a háborúk és az emberek igazságban és békében fognak együtt élni. Isten királysága eljön erre a földre, és Isten gyermekei fogják örökölni azt.

Jézus azt mondta, hogy így szólok majd hozzájuk azon a napon: „*Jöjjetek atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.*”

A Jelenések könyvében pedig azt olvashatjuk Krisztus testéről, hogy ők mindnyájan vele együtt fognak élni és uralkodni a földön ezer esztendeig.

Boldogok a szelídek, mert ők öröklük a földet.

Milyen dicsőséges hely lehetne ez a föld, ha nem lenne benne az emberek által összehordott szemét, ha nem lennének háborúk, ha nem lenne gyűlölködés és kapzsiság.

De egyszer majd olyannak fogjuk látni ezt a földet, amilyenek Isten eredetileg szánta, és örökölni fogjuk a földet úgy, ahogyan Isten azt elrendelte.

Ezek voltak az ún. negatív tulajdonságok, a következő, a 4. boldog-mondás viszont fordulópont.

Miután meglátom magam Isten fényében és felismerem saját gyengeségemet, elkezdek éhezni és szomjazni az igazságra. Ahogy Pál Apostol írja a Római levél 7. fejezetében:

„Elismerem a törvényről, hogy jó, de arra, hogy megtegyem, nincs lehetőségem, hiszen nem azt teszem, amit akarok, a jót, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat.
„*Ó, én nyomorult ember, ki szabadít meg engem ebből a halálraítélt testből.*”

Éhezem és szomjazom az ideális után, de ki fog segíteni nekem, hogy megtaláljam azt?

Jézus pedig azt mondja, hogy:

Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mivel ők megelégtetnek.

Ha éhezel és szomjazol az igazságra, Isten megelégtet és betölt az Ő igazságával.

Ezzel elérkeztünk a pozitív tulajdonságokhoz:

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Jézus azt tanította, hogy mivel Isten annyi mindent megbocsátott nekünk, ez arra kellene ösztönözzön minket, hogy mi is megbocsássunk másoknak. Mivel elnyertük Isten irgalmát, nekünk is irgalmasnak kell lennünk.

Itt azonban másképp mondja. „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*” Mivel mi már elnyertük Isten irgalmát, ezért mi is irgalmasok kell legyünk.

Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.

Boldogok akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.

És ezzel tulajdonképpen befejeződik Isten gyermekének leírása.

A következő boldog-mondásban azt írja le, hogy a világ hogyan fog reagálni az ilyen emberre.

Miközben az ember olvassa ezeket a tulajdonságokat, azt gondolhatja, hogy az ilyen embert biztosan szívesen fogadják mindenütt. ... Hát, a gyülekezetben biztos, de a világban már nem igazán.

Jézus azt mondta, hogy ne lepődjete meg, ha gyűlöli benneteket a világ, mert engem is

gyűlöl. Ne lepődjetek meg, ha nem fogad be benneteket a világ, hiszen engem sem fogadott be. És ezek a felsorolt tulajdonságok ott is voltak Jézus életében. A világ pedig keresztre feszítette őt.

Jézus előre elmondta, hogy a világ így fog reagálni az ilyen emberre.

Boldogok, akiket az igazságért üldöznek.

Tehát ha ilyen ember vagy, akkor üldözni fognak az igazságért. Az emberek ki fognak használni, lábtörlőnek néznek, és mérgesek lesznek rád, amiért rossz fényben tünteted fel őket. Hiszen te azt teszed, ami helyes, ők pedig nem akarják azt tenni, és ezért a saját bűntudatukat fogják rád vetíteni.

Figyeljük meg, hogy Jézus itt nem azt mondja, hogy: „*Boldogok vagytok, ha gyaláznak és üldöznek titeket és mindenféle rosszat hazudnak rólatok*”, mert furcsa módon viselkedtek.

Sajnos vannak olyan emberek, akik kereszténynek nevezik magukat, és a kereszténység nevében furcsa dolgokat tesznek, és őket ezek miatt a bizarr dolgok miatt üldözik.

Amikor Bibliaiskolában jártam Los Angelesbe és esténként villamossal jártam haza, volt egy lány a bibliaiskolában, aki nagy gondot jelentett számomra. Nagyon hangos és furcsa volt.

Az a típus volt, aki hosszú szoknyát és gyapjúharisnyát viselt, mindig összefonva hordta a haját és soha nem festette magát. Egy időben az operában is énekelt és meg is volt hozzá a hangja.

Hát ebben a lányban nem volt semmi mértékletesség. Mindenkinél hangosabban nevetett, mindenkinél hangosabban beszélt, és engem rendkívül idegesített.

Ő is valahol Los Angeles belvárosában dolgozhatott és időnként ugyanarra a villamosra szálltunk fel. Amikor felszállt és észrevett engem, felkiáltott, azon az erős, operás hangján: -Dicsőség az Úrnak, testvér!

És mivel amúgy is furcsán nézett ki, mindenki hátrafordult, hogy vajon kihez beszél. És olyankor én is hátrafordultam, és úgy tettem, mintha nem ismerném. Összenéztem a körülöttem levőkkel, hogy hát, elég ciki, ugye?

A következő alkalommal odamentem hozzá és elmondtam, hogy nem nagyon örülök, amikor ezt csinálja a villamoson, és annak sem, hogy nagyon sokszor az osztályteremben is túl hangos. És azután megmutattam neki azt az ígét, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben. Ő pedig sarkon fordult és azt mondta: - Uram, köszönöm az üldöztetést!

De az Úr nem azt mondja, hogy boldog vagy, hogyha azért üldöznek, mert fura és bizarr módon viselkedsz, hanem az igazságért és az Ő nevéért. Úgyhogy, ha üldöznek, akkor bizonyosodj meg arról, hogy ez Jézus Krisztus miatt van, és nem valami furcsa tulajdonságod miatt.

Jézus azt mondta, örüljetek, de azért nem olyan könnyű dolog elviselni, amikor Jézus miatt üldöznek és gyaláznak. Ilyenkor inkább az a természetes reakciónk, hogy elkezdünk duzzogni: - Jól van, Uram, én akkor inkább meg sem szólalok. - És szomorkodunk, mert nem szeretjük, ha üldöznek és gyaláznak minket.
De Jézus azt mondta: -Örüljetek!
Vajon te tudsz örülni?

Az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk arról, hogy Péter és János a templomba menet a Jézus Krisztusban vetett hit által meggyógyítja a sántát. Később emiatt letartóztatják és a nagytanács elé állítják őket. A nagytanács tagjai pedig megveretik őket és megparancsolják nekik, hogy többé ne szóljanak Jézus nevében.

És azt olvassuk róluk, hogy *ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyaláztatást szenvedjenek az Ő nevéért.*
Ez kiváló példája annak, ahogyan Jézus szavai beteljesedtek a tanítványok életében.

Örüljetek és ujjongjatok! Miért? Először is azért, mert jutalmatok bőséges a mennyben. Másodszor pedig, mert jó társaságban vagytok, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek.

Ahogy István is kérdezte, amikor a nagytanács előtt állt: -A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyátok? Mindig az atyáitokról beszéltek, hogy ők milyen nagyszerűek voltak, az atyáink így, az atyáink úgy, de hát ők melyik prófétát nem üldözték és nem ölték meg?
Ti pedig még rosszabbak vagytok, hiszen, ti azt öltétek meg, akit a próféták megjövendöltek.

A hamis prófétákat tisztelték és szerették, de az igaz prófétáknak nem volt könnyű dolguk, mert az emberek nem akarják hallani Isten igazságát. Inkább választják a hamis biztonságérzetet:
- Minden szép és jó lesz, Isten azt akarja, hogy gazdag legyél, hogy Mercédesed legyen! - hiszen ki nem akarná ezt hallani.
De Isten igaz prófétái nem ilyen népszerűek.

Ezután Jézus arról kezd beszélni, hogy Isten gyermeke milyen hatással van a körülötte lévő világra. Kijelenti, hogy

Ti vagytok a föld sója.

A sót annak idején főként tartósítószerként használták. Mivel akkoriban nem volt vákuumsomagolás és hűtőszekrény, a levágott állatok húsát alaposan be kellett sózni. A só megölte a felszínen található baktériumokat és így tartósította a húst.

Jézus azt mondja itt a tanítványainak, ti vagytok a tartósítószerrei annak a világnak, amelyben éltek. Ti vagytok a tartósító hatás, ti vagytok a föld sója.

És valóban. Az igazi kereszténység minden társadalomban tartósító hatású volt. Ha valahol erős a keresztény hatás, erős a keresztények hangja, az a társadalom megőrződik. Amikor azonban elhalkul a keresztények hangja, a társadalom romlásnak indul, végül pedig elpusztul.

Nézzük csak meg az Egyesült Államokat.

Keresztény elvekre épült a nemzet, az Egyesült Államok alapításánál a kereszténységnek nagy hatása volt. Az alkotmányba is bekerült a vallásszabadság védelme, valamint a gyülekezés- és a vallásgyakorlás szabadsága. A keresztény hatás erős volt, és nem féltünk kimondani azt, hogy Isten uralma alatt élünk.

Az évek során azonban elhalkult a keresztények hangja, és látjuk azt, hogy milyen romboló hatások próbálják elmosni azokat az alapokat, amelyre a demokráciánk épült.

Látjuk, hogy már a gyermekek is szexuális zaklatásoknak vannak kitéve, és egyre elterjedtebb a gyermekpornográfia is.

Van egy férfi a gyülekezetünkben, aki a Los Angeles-i rendőrségnek a gyermekek kizsákmányolásával foglalkozó részlegét vezeti. Ő mondta el nekem, hogy akárhányszor rajtaütnek egy gyermekpornográf-képeket készítő központra, ott mindig találnak sátánizmussal kapcsolatos irodalmat és a sátánimádással kapcsolatos tárgyakat. És azt mondta, hogy ez gyakran igaz a kegyetlen gyilkosságokkal kapcsolatban is.

Szerinte itt lelki harcról van szó, nem pedig egyszerűen perverz emberekről. Ez sátáni eredetű, és nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen. És ha nem értjük meg mindezt, akkor nem leszünk készen a harcra, hiszen testi fegyverekkel próbálunk majd lelki harcokat megvívni, úgy, hogy pl. politikusoknak próbálunk meg leveleket írni.

De a mi dolgunk az, hogy letérdelünk Isten elé és imádkozunk hozzá lelki ébredésért, és keressük az ő hatalmát. Imádkozzunk, mert az imádság tudja megváltoztatni ezt a nemzetet. Hiszen lelki harc ez, és démoni erőkkel küzdünk. Hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem lelkiek, és erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. A legfőbb fegyverünk pedig az imádság, és ez az, amit egyre többet kell tennünk. Imádkoznunk kell!

Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a tartósító hatás, ha azonban a só megízetlenül, akkor már nem képes elvégezni a munkáját és már semmire sem jó. Ha a gyülekezet nincs tisztítóhatással a környezetére, akkor semmire sem jó. A társasági klubként működő gyülekezetek semmire sem jók. A gyülekezetnek dinamikusnak kell lennie és lelki, Isten szerinti hatást kell gyakorolnia a környezetére.

Ha a só megízetlenül ...semmire sem jó már, csak arra, hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Amikor a só használhatatlanná vált, akkor kidobták az utakra. Az eső kimosta belőle a nátrium-kloridot, ami megölte a növényzetet, és megtisztította az utat a gyomtól és a fűtől, így tehát a sót az emberek eltaposták.

Amikor Jézus azt mondta, hogy ti vagyok a föld sója, ez nemcsak egy kihívás, hanem tulajdonképpen ultimátum is a gyülekezetek számára. Vagy azzá leszel, amit Isten tervez számodra, vagy egyáltalán nem fogsz létezni, mert eltaposnak az emberek.

Azután azt mondta Jézus, hogy:

Ti vagytok a világ világossága.

A tanítványai majdnem mind halászok voltak, nem pedig valami művelt emberek. Jézus ott ült Galileában, távol a nagyvárosoktól, távol Rómától, távol a görög kultúrától, amely Athénból származott, és ott, a galileai domboldalon azt mondja ennek a szedett-vedett társaságnak, hogy: -FigyeljeteK, „*ti vagytok a világ világossága*”!

Csodálatos! Ez annyira tetszik nekem!

Milyen hatással kellene lennie a gyülekezetnek erre a sötét világra?! Ti vagytok az egyetlen világosság, ti vagytok az egyetlen remény!

Amikor Pál apostol Agrippa királynak küldetéséről, és damaszkuszi úti megtéréséről beszél, kijelenti, hogy az Úr arra hívta el őt, hogy megszabadítsa a pogányokat a sötétség hatalmából, és hogy átvigye őket Isten világosságára.

A gyülekezet állandó küldetése az, hogy az emberek szeméit megnyissa, és hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából Istenhez vezesse őket azért, hogy bűnbocsánatot nyerhessenek és örökséget a kiválasztottak között.

Ti vagytok a világ világossága.

Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpát sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.

Volt egy kisfiú, aki nem sokkal a megtérése után egy nem keresztény nyári táborba készült, és elment a lelkipásztorához, hogy imádkozzon vele. Imádkoztak hát azért, hogy erősen megálljon hitében, és az élete bizonyosság legyen ott a táborban a többi gyermek számára.

Amikor visszajött, a lelkipásztor megkérdezte tőle:

-Na, milyen volt, hogy ment?

Mire ő:

-Ó, nagyon jó volt, minden jól sikerült, senki nem tudta meg.

De az Úr Jézus azt mondta, hogy nem azért gyújtják meg a lámpást, hogy a véka alá rejtsek, hanem, hogy a lámpatartóra tegyék azt, hogy világosságot nyújthasson mindenkinek a házban.

A lámpás egyetlen célja az, hogy világítson; hasonlóképpen Isten célja is az az életteddel, hogy világítson a körülötted levő sötét világban.

Ennek a világításnak többféle módja is van, de Jézus azt mondta, hogy:

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiket és dicsőítsék a ti mennyei atyákat.

Előfordulhat, hogy valakinek úgy ragyog a világossága, hogy amikor az emberek látják, akkor őt kezdik dicsőíteni.

-Hát, nem csodálatos ez az ember? Láttad, hogy mit csinált? Micsoda nagyszerű ember!

Lehet úgy cselekedni a jót, hogy magunkra irányítjuk a figyelmet, mert van bennünk valami, ami igencsak szeretné önmagunkra irányítani a figyelmet, szeretnénk mi magunk learatni a dicsőséget.

Sokkal könnyebb mások előtt hősnek lenni, mint egyszerűen csak önmagadban tenni valami jót, úgy, hogy senki se tudjon róla.

Amikor évekkkel ezelőtt Huntington Beach-en laktunk, akkor közvetlenül egy gyár mellett volt a lakásunk. Gyakran voltak olyan ködös reggelek, amikor az ember nem feltétlenül azért kapcsolta be a fényszóróját, hogy jobban lásson, hanem hogy mások lássák az autót. Ilyenkor az emberek gyakran égve felejtették fényszórójukat.

Gyakran ilyen ködös reggeleken odamentem a gyárhoz, és lekapcsoltam más emberek égve felejtett fényszóróját, hogy amikor este visszamennek a kocsijukhoz, az akkumulátor ne legyen teljesen lemerülve és el tudjanak vezetni.

Közben pedig mindig azt gondoltam, hogy milyen kár, hogy ezek nem tudják, hogy én milyen rendes ember vagyok, és hogy én milyen jót cselekszem velük.

És délután ezek az emberek beülnek a kocsijukba és elhajtanak, és soha nem fogják megtudni, hogy az én kedvességemnek és jóságomnak köszönhetik ezt, és ha én nem lettem volna ott, hogy lekapcsoljam a lámpájukat, akkor lemerült aksi várta volna őket.

Gyakran kísértést éreztem, hogy a kocsijukon hagyjak egy kis üzenetet, hogy:

-Tudtad, hogy én kapcsoltam le a lámpát, és ha én nem lettem volna, nem tudtad volna vezetni? Egyébként itt lakom szemben, nem messze innen.

Valahogy mi mindig azt szeretnénk, hogy az emberek elismerjék és értékeljék a jócselekedeteinket. Jézus azonban azt mondta, hogy

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei atyátokat.

Ahogy az evangéliumokat tanulmányozzuk, gyakran olvassuk, hogy a sokaság Jézushoz jött, Ő megérintette és meggyógyította őket, és ezután ők úgy mentek el, hogy dicsőítették az Istent.

Mert Jézus úgy tette mindezt, hogy Isten kapta a dicsőséget, amikor az emberek látták a jócselekedeteit.

A Hegyi beszéd következő részében Jézus a keresztény ember törvényhez fűződő kapcsolatáról beszél, és kijelenti, hogy:

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsen azokat.

A törvény az engedetlenséget halállal büntette. Jézus azért jött, hogy betöltsen a törvényt azáltal, hogy meghalt a mi engedetlenségünkért. Azért jött, hogy betöltsen a próféták tanítását, ahogyan Ézsaiás is mondta, hogy: *„Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűneiért”*.

Pál apostol azért írta, hogy Krisztus a törvény célja azok számára, akik hisznek, mert Ő új kapcsolatot teremtett köztünk és Isten között.

Isten előtti igaz voltunknak a Jézus Krisztusba vetett hitünk az alapja, mert Ő betöltötte a törvényt. Nem azért jött, hogy eltörölje vagy érvénytelenné tegye azt, hanem betöltötte a törvényt azáltal, hogy meghalt értünk.

Jézus azt mondta:

Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, amíg minden be nem teljesedik.

Az ióta meg a vessző kis ékezetek voltak, amelyek a héber szövegben a magánhangzók helyén álltak.

Egyetlenegy ióta vagy egy vessző sem vész el, amíg minden be nem teljesedik.

Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akárcsak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában: ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, az nagy lesz a mennyek országában.

Egyszer valaki megkérdezte Jézust, hogy melyik a legnagyobb parancsolat. Jézus helyesen azt válaszolta, hogy: *„Szeresd az Uradat és Istenedet teljes szívedből, teljes*

lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”

És hozzátette: „-A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat, ettől a két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták”.

Ez a rövid kivonata vagy összegzése az egész törvénynek és a prófétáknak: Szeresd az Urat teljes szívedből és szeresd fele barátodat, mint önmagadat.

Pál apostol azt mondta, hogy a szeretet a törvény betöltése. Aki szeret, az betöltötte a törvényt.

A törvény tiltásokban adatott. Ne tedd ezt, ne tedd azt! Jézus viszont megfordította ezeket a tiltásokat, és azt mondta, hogy szeresd a te Urad, a te Istenedet, és szeresd felebarátodat, mint magadat. És ez betölti a teljes törvényt.

Ezután Jézus valami olyat mondott, ami biztos, hogy teljesen ámulatba ejtette a hallgatóságát.

Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Az biztos, hogy teljesen megdöbbenetette a tanítványokat, mert az ő gondolkodásuk szerint senki sem volt igazabb, mint a farizeusok és az írástudók.

Ezek az emberek folyamatosan ki is mutatták, hogy ők mennyire igazak azáltal, hogy milyen ruhákba öltöztek, azáltal, hogy milyen széle volt a köpönyegüknek, valamint cselekedeteikben és imáikban is.

Ezek azok az emberek, akikre Jézus azt mondta, hogy ti kiszűritek a szűnyogot. De vajon miért szűrték ki a szűnyogot?

Mert a törvény azt mondta, hogy semmi olyat sem szabad enni, amiben vér van.

Előfordulhatott, hogy az utcán ott volt egy farizeus, aki próbált öklendezni és hányni. Ha megkérdezted tőle, hogy miért csinálja ezt, akkor azt mondta, hogy futás közben berepült a számba egy szűnyog, és most próbálok megszabadulni tőle.

Mert nem akart olyan állatot lenyelni vagy megenni, amiben vér volt, és ezért nem volt teljesen kóser.

Itt pedig Jézus azt mondja, hogy ezeknél az embereknél is igazabbnak kell lennetek, ha be akartok menni a mennyek országába.

Jézus azonban továbbmegy és bemutatja, hogy mit is értett Ő ezalatt. Azt mondja nekik:

Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek.

A tanítványok nem tudtak héberül olvasni, ők csak az írástudók és a farizeusok elmondásából ismerték a törvényt.

Az átlagember akkoriban nem tudott már héberül, Krisztus korában arámul és görögül beszéltek az emberek. Héberül csak a tudósok tudtak, így az emberek tulajdonképpen nem tudták a saját nyelvükön olvasni az írásokat, és így az írástudókra és a farizeusokra kellett támaszkodniuk.

Ezért mondta azt Jézus, hogy hallottátok, hogy megmondattott.

Ezután Jézus öt olyan tanítást fog megemlíteni, amit az írástudók és a farizeusok tanítottak az embereknek a törvényről és a törvény értelmezéséről.

Jézus bemutatja először is azt, hogy ők hogyan tanították ezt, és azután elmondja, azt, hogy Isten hogyan szánta ezeket a törvényeket.

A kettő között fő különbség az, hogy ők úgy tanították, mintha ezek pusztán fizikai törvények lennének, míg Isten arra szánta őket, hogy az emberek lelki hozzáállását irányítsák.

Isten számára fontosabb a hozzáállásunk, mint a cselekedeteink.

Manapság sokan vannak, akik nagyon vigyáznak cselekedeteikre, de a hozzáállásuk nagyon rossz. De Isten számára a hozzáállás a legfontosabb, mert ebből következnek cselekedeteink.

Igy elképzeltető, hogy valaki valami jót tesz, de mégsem jár a jó úton, mert a hozzáállása rossz a dologhoz.

Elképzeltető, hogy valaki csodálatos dolgokat tesz Istenért, és a gyülekezetben szolgál mindenféle módon, de rossz a hozzáállása, és ezért az Istent nem érdekli, hogy milyen csodálatos cselekedeteket hajtott végre azért, mert helytelen hozzáállással tette azokat.

Isten számára sokkal fontosabb a szíved hozzáállása, mint a cselekedeteid.

Tehát a farizeusok és az írástudók úgy értelmezték a törvényt, hogy az az ember cselekedeteit irányítja, pedig Isten a törvényt a hozzáállásunk irányítására adta.

Az ő értelmezésük szerint képesek voltak betartani a törvényt, ahogyan azonban Isten szánta a törvényt, úgy senki nem tudja betartani. A törvény célja az volt, hogy bemutassa, hogy az egész világ bűnös Isten előtt.

Ahelyett, hogy a törvény olvasása arra vezette volna őket, hogy beismerjék bűnösségüket Isten előtt, arra indította őket, hogy igaznak tartsák magukat, és hogy büszkéek és felfuvalkodottak legyenek az emberek előtt, és kritikus szemmel nézzenek másokat. Mindez önigazultsághoz és büszkeséghez vezetett az életükben, és Jézus egy példázatban el is mondta, hogy ez hogyan nyilvánult meg:

A farizeus bement a templomba és azt mondta: -Köszönöm Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. Mert én imádkozom, én böjtölök... -és elmondja Istennek, hogy mi mindent tesz.

És Jézus így folytatta:

Volt egy bűnös is, aki bement a templomba és még a szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: -Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz. És Jézus azt mondta, hogy ez az ember megigazulva ment haza, mert Isten megbocsátott neki, míg az első ember imádságai semmit nem jelentettek Istennek.

A farizeusok rosszul értelmezték a törvényt, és azt tartották, hogy az csak a külsőleg látható cselekedeteinket irányítja, és nem foglalkozik a lelki dolgokkal, a gondolatainkkal és a hozzáállásunkkal.

De amikor Jézus bemutatja Isten szándékát a törvénnyel, akkor láthatjuk, hogy mindannyian bűnösök vagyunk Isten előtt.

Hallottátok megmondattok a régieknek, ne ölj.

Szó szerint az eredetiben az áll, hogy ne gyilkolj.

Mert aki gyilkol, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Hát, nem ezt mondja a törvény? De igen. Azt mondja, hogy ne gyilkolj, ez a törvény. Akkor vajon mi baja van ezzel Jézusnak?

Tudod-e, hogy Isten szándéka mi volt azzal, amikor azt mondta, hogy ne gyilkolj? Tudjátok, hogy mit jelent az, ha valaki megszegi ezt a törvényt?

Nemcsak arra vonatkozik, hogy ha addig ütsz valakit, amíg elveszti az eszméletét, nemcsak arra, hogy ha addig fojtogatsz valakit, amíg már nem bír lélegezni, vagy nemcsak arra, hogy beledöföd a tört a szívébe, ... hanem Jézus azt mondja:

Én pedig azt mondom nektek...

Tehát a következő volt Isten szándéka ezzel a törvénnyel, nem pusztán az, amit ők mondanak nektek.

Hogy aki ok nélkül haragszik atyafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Ugyanis az ilyen ok nélkül való és féken nem tartott harag visz valakit gyilkosságra.

Lehet, hogy benned is van ilyen féken nem tartható és ok nélkül való harag. Meglehet, hogy eddig képes voltál visszafogni magad, de mégis úgy járkálsz fel-alá, hogy belül dühös és mérges vagy. Ha így van, akkor Jézus azt mondja, hogy megszegted ezt a parancsolatot.

De mivel soha nem ment el odáig a dolog, hogy megöltél volna valakit, úgy gondolod, hogy hát, én igaz vagyok, én nem vétettem a törvény ellen, közben azonban egyre jobban felgyülemlik benned a harag.

Aki pedig azt mondja atyafiának: Ostoba! -méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig azt mondja: Bolond! -méltó a gyehenna tüzére. Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s ajánld fel ajándékodat.

Geometriából annak idején azt tanultuk, hogy két pont között a legrövidebb út az egyenes, és lehet, hogy ez igaz a geometriában, de nem feltétlenül igaz az Istenhez vezető úton.

Gyakran, amikor Istenhez közelítünk, amikor ajándékot viszünk neki az oltárhoz, akkor a legrövidebb út az, ha előbb útba ejtünk egy olyan testvért, akit korábban megbántottunk. Előbb menj el, békülj ki atyádfiával és csak azután térj vissza és vidd fel ajándékodat. Azt mondta:

Békülj meg ellenfeleddel hamar, gyorsan, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és hogy börtönbe ne kerülj. Bizony, mondom néked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.

Itt természetesen az adósok börtönéről beszél.

Tehát, szeresd az embereket és élj velük békeességben!

Hallottátok, hogy megmondatott, ne paráználkodj. Én pedig azt mondom nektek, aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.

Az első részre sokan közületek azt mondhatják önigazultan, hogy hát, én soha nem paráználkodtam.

De amikor Jézus értelmezi ezt a törvényt és elmondja, hogy Isten szándékát, hogy aki kívánsággal tekint egy asszonyra, az már paráznaságot követett el szívében, akkor az emberek közül sokan összehúzzák magukat.

Az Úr szemében a kívánság már bűn.

Jézus azt mondta:

Ha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.

Amikor a Hegyi beszédet vagy Jézus szavait értelmezzük, akkor nagyon vigyáznunk kell az értelmezéssel. Mert ha értelmezésünk nevetségessé tesz egy ígérést, akkor ez az értelmezésünk hibája.

Amikor azt mondja, hogy „ha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki és dobd el magadtól”, akkor azt nem szó szerint érti. Tehát nem azt mondja, hogy szó szerint vájd ki a szemed, mert azzal tekintettel egy lányra, és közben azt gondoltad, hogy hú, milyen jó lenne!

Mert ha még ki is vájnád a jobb szemedet, és el is dobnád magadtól, akkor is ott van még a bal szemed.

Ha tolvaj lennél, mondjuk zsebtolvaj, és a jobb kezeddal lopnál, akkor még ha le is vágnád, az sem segítene, mert utána a bal kezeddal megtanulnád ugyanezt tenni.

Tehát Jézus itt nem szó szerint érti azt, hogy vájd ki a szemed vagy vágd le a kezed, hanem valamire fel akarja hívni a figyelmünket, hiszen mindannyiunk számára visszataszító az a gondolat, hogy kivájjuk a jobb szemünket. ... A hideg is kiráz tőle.

Ugyanígy, hogy lefűrészeljem a kezemet? ... A hátam is borsózik tőle, ha belegondolok, hogy ott fekszik a kezem a fűrész mellett. ... Gondolj csak bele! Felveszed és zsebre teszed a kezedet. Jaj,...még a gondolat is visszataszító számomra.

De Jézus azért beszél nekünk ilyen visszataszító dolgokról, hogy megmutassa számunkra, hogy mennyire fontos a mennyek országába való bemenetel. Mert ez a legfontosabb dolog. Még annál is fontosabb, hogy ép legyen a testünk, és fontosabb annál is, hogy meglegyen minden testrészünk.

Lényeges dolog, hogy úgy tekintsünk a mennyek országára, hogy az a legnagyobb cél az életünkben, a legeslegnagyobb vágy, és ezért megér bármilyen áldozatot. Ezért nem kellene zavarjon az, hogyha időszakosan áldozatokat kell hozzak azért, mert az örökkévaló mennyek országát keresem.

A harmadik példa pedig:

Megmondattott ez is: aki elbocsátja feleségét, az adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve, az házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.

Nagyon érdekes Jézusnak a váláshoz való hozzáállása, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy manapság milyen magas a válások aránya.

A törvény azt mondta, hogyha valaki feleségül vesz egy lányt, de később valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet és úgy küldje el a házából.

Azokban a napokban a nőknek nem nagyon voltak jogaik. Ha egy férj el akart válni a feleségétől, ezt megtehetette, de egy nő nem válhatott el a férjétől. Arra nem volt törvény, hogy mi van akkor, ha egy nő akar elválni a férjétől.

Mindezen túl pedig elkezdtek értelmezni ezeket a törvényeket ugyanúgy, mint manapság is: addig értelmezzük a törvényeket, amíg egyre liberálisabbak nem lesznek.

Amerikában ha egy rendőr megállít és ok nélkül megmótoz, akkor hiába talál nálad mondjuk, fegyvert, és hiába bizonyítható, hogy az a fegyver az, amivel megöltek valakit egy utcával odébb, és hiába van nálad a meggyilkolt embernek a pénztárcája és az órája. Ha ok nélkül mótozott meg, és nem mondta el, hogy mik a jogaid, ezért megúszhatod a dolgot felelősségre vonás nélkül.

Mert addig értelmeztük és csavargattuk a törvényeket, míg odáig jutottunk, hogy egy férfit azért engedtek el, mert a bírósági per alatt börtönruhába volt öltözve, és ezért hátrányos megkülönböztetés érte.

Pedig tényleg bűnös is volt, és az összes bizonyíték is erre mutatott, de mivel nem engedték meg neki, hogy öltönyben és nyakkendőben jelenjen meg az esküdszék előtt, ezért végül is szabadon engedték.

Tehát az értelmezés során a törvények egyre liberálisabbá váltak, és ez a válás törvényét illetően is így volt.

Nézzük csak, hogy mit jelentett az a törvény, hogyha a férj valami tisztátalanságot talál a feleségében?

A Hallel rabbi követők ezt a törvényt nagyon szigorúan értelmezték, és szerintük ez csak arra vonatkozott, ha a férfi nem találta szűznek a lányt, amikor elvette feleségül.

De később, más rabbik vezetése alatt álló iskolák ezt addig csavargatták, amíg oda nem jutottak, hogy ez akár azt is jelentheti, hogyha a feleséged nem úgy készítette el a tojásrántottát, ahogy te szereted, akkor az már tisztátalanságnak számíthat.

-Nem szeretem a főztődöt, itt a válólevél asszony, fel is út, le is út.

És a nőnek nem volt választása. Hogyha válólevelet kapott, akkor mennie kellett.

Mivel a nőnek akkoriban nem volt választása, ezért lett annyira népszerű a mátkapénz vagy hozomány. Ez a mátkapénz tulajdonképpen egy előre kifizetett tartásdíj volt. A lány

apjának fizették ezt ki a házasság előtt, és ő megőrizte a lányának, hogyha később őt a férj elbocsátaná, akkor legyen miből megélnie.

És ez nem is olyan rossz ötlet, hiszen a válás túl könnyűvé és egyszerűvé vált.

Hallottátok azt is, hogy megmondatott a régieknek, ne esküdj hamisan, az Úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál. Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjétek. Se az égre, mert az az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya. Se Jeruzsálemre, mert az a nagy király városa. De ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egyetlen hajad szálát sem tudod fehérré vagy feketévé tenni.

Ez még a hajfestékek megjelenése előtti időkben volt.

Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem. Ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.

Jézus amikor azt mondja, hogy ez a gonosztól van, arról beszél, hogy becsaphatjuk az embereket amikor úgy mondunk nemet, hogy mások azt hiszik, hogy igent mondtunk, vagy pedig igent mondtunk, de igazából nem akarjuk azt megtenni.

Alapjában véve Jézus azt tanítja itt, hogy legyünk szavatartóak, és ne kelljen esküdnünk arra hogy megtartjuk az ígéreteinket.

- A Bibliára esküszöm, hogy az igazat mondom!

De erre csak akkor van szükség, ha valaki általában nem beszél igazat, és az emberek nem bíznak benne.

Nekünk olyan embereknek kell lennünk, akik megtartják a szavukat. Tehát legyen a te igened igen, a nemed pedig nem. És nem szabad másokat becsapnunk azzal, hogy nem egyenesen beszélünk. Ne mondjuk azt, hogy jó, végül is szívesen megcsinálnám, de hadd imádkozzam még efelől, testvér.

Ezzel igazából azt mondod, hogy nem, egyáltalán nem akarom ezt megcsinálni, semmi kedvem hozzá, de nem akarom neked megmondani, hogy nem, mert nem akarlak megbántani vele.

Jézus azt mondta, hogy legyetek egyenesek és tartsátok meg a szavakat. Ha igent mondotok, az legyen igen, és ha nemet, az pedig legyen nem, ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.

Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, fogat fogért.

Ezt a törvényt nem az átlagembereknek adta Isten. Ez a törvény a bírának szólt, akik ítélték azok felett, akiket hozzájuk hoztak, és ők méltányos büntetést kellett kiszabjanak.

Tehát a szemet szemért, fogat fogért-elven mutatja be, hogy amikor a bírák ítélik, az

akkor az ítéletnek méltányosnak kell lennie, a kiszabott büntetésnek arányban kell állnia a bűncselekménnyel.

Ez tehát a bírácoknak szólt, de ők azonban úgy kezdték ezt értelmezni, mintha minden egyes emberre vonatkozna. Ugyanakkor nem úgy tanították ezt, mint ami egy lehetséges ítélet, hanem úgy, mint ami mindenkinek a kötelessége.

Ezért aztán a mai napig is vannak olyan családok, ahol nemzedékeken át elhúzódo szemet szemért, fogat fogért-viszályok vannak. Ők megölték a mi klánunk egyik tagját, tehát mi is megöljük az ő klánjuk egyik tagját. Ők megverték a családunk egyik tagját, mi is megverünk valakit az ő családjukból. Mert erre szólít a kötelesség.

Úgy tekintettek erre, mintha ez kötelességük volna, és a jó hírnevük megőrzése érdekében állnának bosszút. Ugyanakkor a kötelesség megszegésének tekintették azt, ha valaki nem így cselekedett, és ha nem tartotta be a szemet szemért és fogat fogért-elvet.

Jézus azonban azt mondja, hogy ez nem így van. Először is ez a törvény nem szól mindenkire, hanem csak a bírácokhoz, akiknek megfelelő büntetést kellett kiszabniuk, amikor ítéleztek.

Jézus azt mondta:

Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal. Hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is.

Vannak akik azt, hogy „ne szálljatok szembe a gonosszal”, úgy értelmezik, hogy nincsen szükség rendőrségre. Ez azonban nevetséges dolog, és ezért ez helytelen értelmezés, hiszen Jézus nem mondott nevetséges dolgokat.

Jézus itt egyszerűen hozzánk beszél, és azt mondja, hogy ne álljunk bosszút magunkért.

Annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda a másik arcodat is. Ha valaki pereskedni akar veled és el akarja venni az alsóruhádát, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.

Azokban az időkben a római katonák rákényszeríthettek arra, hogy egy mérföldön át cipeld a csomagjukat.

A római törvények megengedték, hogy egy római katona bármelyik járókelőnek odaadja a csomagját, és arra kényszerítse, hogy egy mérföldön át cipelje azt.

A zsidók persze gyűlöltek a római elnyomást és folyamatosan lázadtak ellene. Képzeltük, hogy mennyire feldühítette őket az, amikor egy római katona csomagját kellett cipeljük.

Jézus viszont azt mondta, hogy ha egy mérföldnyi útra kényszerít valaki, akkor menj el vele kettőre.

Gondolj csak bele, hogy a második mérföld milyen nagyszerű lehetőség a bizonyágtételre. Az illető biztos azt gondolja rólad, hogy más vagy, mint a többiek.

Aki kér tőled, annak adj. És aki kölcsön akar kérni tőled, attól ne fordulj el.

Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.

Isten ugyanúgy kezel minden embert, a jókat és a gonoszokat is, esőt ad a jóknak és a gonoszoknak, felhossa a napot mind a kettőre, tehát Isten nem személyválogató ezekben a kérdésekben.

És nekünk is olyannak kell lennünk, mint a mennyei Atyánknak. Áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, imádkozzatok azokért, akik gyűlölnek és átkoznak titeket, szeressétek ellenségeiteket.

Jézus ezután így fejezi be:

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is?

Az nem olyan nagy dolog, ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek. Szeretsz engem, én is szeretlek téged. Nem nagy ügy, mert ez természetes.

Jézus azonban azt mondta:

Ha csak atyátokfiait köszöntitek, tesztek-e valami különbet másoknál?

Ha csak azokkal vagytok barátságosak, kedvesek és segítőkészek, akiket ismertek, akik a testvéreitek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Itt persze arról van szó, hogy keresztényként többet kellene tennetek másoknál.

Ha pedig nem tesztek többet másoknál, akkor hogyan dicsekedhettek azzal, hogy ti keresztények vagytok?

Az a kérdés, hogy vajon többet teszel-e a nem keresztényeknél? Hiszen többet kellene tenned.

Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor nem tesztek többet másoknál. Ha csak azokat köszöntitek, akik titeket köszöntenek, vagy akik a testvéreitek, akkor nem tesztek többet másoknál. Ha csak azokkal vagytok barátságosak, akiket ismertek, akkor nem tesztek többet másoknál.

Ezután Jézus megkoronázza az egésztestet, és ha eddig nem éreztél volna bűnösnek magad, akkor itt az ideje:

Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.

Hát erre én nem vagyok képes. Egyáltalán nem tudok ennek megfelelni. Ezért tehát segítségre van szükségem. És hála Istennek, hogy Ő megadta a segítséget számomra a megbocsátáson keresztül, Jézus Krisztus kiontott vérével keresztül.

Isten az eljövendő korszakokban meg fogja mutatni kegyelmének és szeretetének mérhetetlen gazdagságát Krisztus Jézusban, a mi urunkban. És milyen dicsőséges nap lesz az, amikor mindannyian ott állunk majd előtte tökéletesen Jézus Krisztusban, a mi Urunkban és Megváltónkban.

Az pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, azt mondja, hogy legyetek tökéletesek, és pontosan így fog az Atya elé állítani: tökéletességben és feddhetetlenségben.

Nem azért, mert önmagamtól tökéletes vagyok, hanem azért, mert tökéletes vagyok Őbenne.

A Biblia azt mondja, hogy benne lakik az Istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez. Itt ugyanazt a szót használja, mint amikor azt mondja, hogy legyetek tökéletesek. Tehát az őbenne való teljességhez eljutni ugyanaz a szó, mint a tökéletes.

Hogy dicsősége elé állítson feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.

Így fog téged is Isten színe elé állítani. Teljes és feddhetetlen leszel Jézus Krisztusban.

De mindezt csak Isten kegyelme tudja bennünk elvégezni. Isten törvénye ugyanis mindannyiunkat halálra ítél. Jézus azonban azt mondta, hogy én azért jöttem, hogy betöltssem a törvényt. És Ő ezért halt meg értünk.

Jézus a törvényről beszélt, és azt mondta hogy „*nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem a törvényt és a próféták tanítását.*”

És Ő valóban ezt tette, amikor meghalt értünk, bűnösökért. Mert a törvény az lelki, én azonban testi vagyok. Ezért tehát a törvény elítélt engem.

Pál apostol azt mondja, hogy amikor eljött a törvény, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam. Tehát a törvény elpusztított engem. Elítélt engem, halálra ítelt azért, mert én bűnös voltam.

Ha a törvény olvasása közben jól érzed magad, igaznak találod magad, és azt gondolod, hogy hát, én nem vagyok olyan, mint a többi ember, akkor nézd csak meg újra a törvényt. Vizsgáld meg, hogy milyen a szíved hozzáállása, mert Isten is azt nézi. Az ember a külsőre tekint, de Isten a szíveket vizsgálja.

Istent az olyan szív érdekli, amely összetörve fekszik előtte, és amely megszorodott saját bűne és vétke miatt. Az olyan szív, amely éhezik és szomjazik Isten után. Az ilyen emberek szívét Isten megtisztítja, betölti irgalmával, és Isten iránti vágygal lesznek tele.

Dicsőség az Úrnak.

Atyánk, köszönjük neked, hogy vezetsz minket az életben. Köszönjük, hogy lábunk előtt mécses a te Igéd és ösvényünk világossága. Köszönjük, hogy az igazságod ösvényén járhatunk, a te nevedért.

Köszönjük, Atyánk azt a kiváltságot, hogy itt lehetünk és tanulmányozhatjuk az Igédet. Kérjük, hogy a Szent Lelked legyen velünk, Ő vigyázzon ránk, és Ő őrizzen meg minket.

Atyánk, nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. De a Közel-Keleten való zűrzavar közepette is imádkozunk Jeruzsálem békességéért.

De méginkább azért imádkozunk, hogy *„jőjjön el a Te országod, és legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy itt a földön is”*.

Hogy az emberek többé ne gyilkolják és pusztítsák egymást gyűlölködésük és kapzsiságuk miatt.

És akkor majd mindannyian a magunk szőlőtökéjéről és fügefájáról ehetünk és békességben élhetünk a Te királyságodban. Abban a világban, amit Te készítettél a számunkra.

Jézus nevében imádkozunk. Ámen.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

6. Fejezet

Folytatjuk a Hegyi beszéd tanulmányozását. A 6.-ik fejezet elején Jézus először egy alapelvet mutat be.

A jó tanítókra jellemzően, Jézus először kimondja az alapelvet, azután pedig példákat ad rá, és tovább magyarázza, hogy mit ért alatta.

Az alapelv pedig a következő:

Vigyázzatok, hogy a kegyességeket (avagy igaz cselekedeteiteket), ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

Vigyáznunk kell arra, hogy az igaz cselekedetekre vivő motivációnk ne az legyen, hogy az emberek lássanak minket és dicséretet kapjunk tőlük.

Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

A Bibliában azt olvashatjuk, hogy mindannyian Krisztus ítélőszéke előtt fogunk állni, és Ő meg fogja ítélni cselekedeteinket aszerint, hogy milyen indítékból tettük azokat. Ha helytelen motivációból végeztem az igaz cselekedeteket, akkor azok a cselekedetek értéktelenek, és meg fognak égni, mint a fa, a széna és a pozdorja. Cselekedeteink tűzpróbán fognak átesni, és sok olyan lesz, amit bár az Úrért tettünk, mégis meg fog égni.

Viszont azokért a cselekedeteinkért, amiket igaz szívből és helyes motivációból tettünk, és amelyek kiállják a tűzpróbát, azokért jutalmat fogunk kapni az Úrtól.

Pál apostol is beszélt arról, hogy őt mi motiválta, amikor azt mondta, hogy „*a Krisztus szeretete szorongat engem*”.

A szeretet a legnagyobb motiváció a keresztény szolgálatra, és tulajdonképpen az egyetlen igaz motiváció.

Sok csodálatos dolgot tehetek, de ha nem szeretetben teszem őket, akkor értéktelenek lesznek.

Tegyük fel, hogy mindenemet eladom is, és a teljes bevételt szétosztom a szegények között. Közben azonban felhívom a helyi újságot, hogy küldjete már ide egy riportert, mert éppen most adom el a házamat és az egész bevételt a szegényeknek adom. Miután eladtam a házat, kirakok egy nagy táblát a ház elé, hogy Jack segélyszolgálat, és behívom a szegényeket meg a fényképészeket, és elkezdem szétosztani a vagyonom többi részét. Kaját adok a szegényeknek meg az éhezőknek, de közben kijön a TV, és én ott állok a tévében mosolyogva, és arról beszélek, hogy ugye milyen

csodálatos amit tettem, és mindenki arról beszél, hogy ez az ember eladta a házát és mindent szétosztott a szegényeknek.

Azonban ha az volt a szándékom, hogy a nyilvánosság elé kerülhessen a mosolygó arcom, és mindenki azt mondhatta rólam, hogy milyen csodálatos, akkor ez lesz a jutalmam. Ezt ugyan megkapom, de jobb lesz, ha nagyon is odafigyelek, amikor dicsérnek és jókat mondanak rólam, mert ennyi a jutalmam. Ez minden, amit kapni fogok.

Aztán odaállok majd Isten elé, és neki is bemutatom azt a csodálatos mosolyomat, amivel a kameráknak előtt villogtattam: -Kitűzheted Uram a kitüntetést, kész vagyok, hogy elfogadjam azt! – mondanám.

És az Úr azt mondja:

-De Chuck, én semmit sem látok itt!

-Micsoda? De uram, hát nem nézted a 2-es adót? Hát nem hallottad, Uram, hogy mindenki arról beszélt, hogy milyen csodálatos dolgot vittem véghez?

-Ja, igen, igen. Hát, ... az volt a jutalmad.

Tehát erről beszél itt Jézus, hogy vigyázz, hogy milyen motivációval teszel dolgokat. Ne azért tegyél valamit, hogy önmagadra vond mások figyelmét, ne azért, hogy az emberek dicsérjenek, és a tömegek tapsoljanak neked.

Ha azért cselekszel jót, hogy önmagadra irányítsd a figyelmet, akkor az a figyelem, amit másoktól kapsz, az lesz az egyedüli jutalmad ezekért a jócselekedetekért.

Vigyázzatok tehát, hogy a kegyességeteket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket.

Van azonban itt valamiféle egyensúly, hiszen korábban Jézus azt mondta, hogy ti vagytok a világ világossága, és hogy nem lehet elrejtteni a lámpást.

Ezért tehát, amit csináltok, azt látni fogják az emberek és észre fogják venni, hiszen nem lehet elrejtteni a világosságot.

Úgy ragyogjon azonban a ti világosságotok az emberek előtt, hogy amikor látják jócselekedeteiteket, a mennyi atyátokat dicsőítsék. Ez pedig nem olyan dolog, amit könnyű megtenni.

Törekedni kell azonban arra, hogy úgy végezzük a jócselekedeteinket, hogy amikor az emberek látják azokat, akkor ne minket dicsérjenek, hanem a mi mennyei atyánkat. Minden jócselekedetünket azzal a motivációval kell tegyük, hogy ő kapja a dicsőséget.

Isten azt szereti, amikor azért teszünk valamit, mert Őt szeretjük és Őt akarjuk szolgálni. Ha azonban a motivációm az, hogy dicsőséget, elismerést és tiszteletet kapjak az emberektől, akkor az az elismerés és dicsőség, amit az emberektől kapok, az lesz az egyedüli jutalmam.

Vannak olyanok, akik szerint nem lenne szabad, hogy a jutalom érdekeljen minket. Ezek az emberek azt mondják, hogy azért kellene jónak lennünk, mert egyszerűen jók akarunk lenni, pusztán maga a jóság és nem pedig a jutalom miatt.

Ez persze nagyon nagylelkűen hangzik, és gyakran azért mondanak ilyet az emberek, hogy nagylelkűnek látszódjanak, és ezáltal már meg is kapták a jutalmukat, amikor mások azt gondolják róluk, hogy milyen nagylelkűek.

Mert az emberek azt mondják az ilyen emberre, hogy hát nem csodálatos, látod, hogy mekkora szíve van? Hogy milyen nagylelkű, hogy ő pusztán azért akar jó tenni, hogy egyszerűen jót tehessen másoknak és nem érdekli semmiféle jutalom. Hát nem csodálatos ez?

Beteges dolog ez így, és nem is biblikus, mert Jézus itt nagyon sokszor említi a jutalmat és azt, hogy foglalkoznunk kell azzal a jutalommal, amit a mennyei Atyánktól kapunk.

Tehát igenis van helye a jutalomnak a keresztény ember életében. Fontos azonban megértenünk azt, hogy az üdvösség nem a jó cselekedeteink jutalma.

Az üdvösség Isten kegyelmi ajándéka Jézus Krisztus által.

Az üdvösséget Istentől kapom a Jézus Krisztusba vetett hit által. És semmi köze sincs a cselekedeteimhez. Pusztán ahhoz van köze, hogy hiszek Jézus Krisztusban és Isten megadja nekem az örök élet dicsőséges ajándékát öbennem.

Isten az örök élettel nem megjutalmaz engem, hanem ajándékba adja azt. Nem érdemlem meg az örök életet, nem tudok megdolgozni érte. Isten ajándéka az, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

De mint Isten gyermeke, felelősséggel tartozom cselekedeteimért Isten felé.

Isten különböző lehetőségeket ad arra, hogy Őt szolgáljam. És egy napon Isten előtt fogok állni, és Ő megjutalmaz engem majd aszerint, hogy mennyire voltam hűséges azokban a dolgokban, amiket Ő adott nekem, amíg itt a földön éltem.

Ezért tehát helyes dolog az, hogyha vágyakozom a jutalomra, és megteszek minden tőlem telhetőt azért a jutalomért, amit Istentől fogok majd kapni.

Jézus azt mondja, hogyha az emberek előtt gyakoroljátok a kegyességeket, hogy lássanak titeket, akkor megkaptátok a jutalmatokat. És a jutalom az, hogy elismerik a jócselekedeteiteket és dicsérnek érte.

Ezután Jézus három példával illusztrálja ezt az alapelvet, és mindhárom az ember alapvető igaz cselekedeteihez kapcsolódik. Ez a három pedig az adakozás, az imádság és a test megtagadása. Mindegyik gyakorlásának van helyes és van helytelen módja.

Az adakozás. Ha helytelen módon adakozol, akkor már megkaptad a jutalmad, ha azonban helyes módon adakozol, akkor Isten meg fog jutalmazni érte. Az egész tehát azon múlik, hogy honnan szeretnél jutalmat kapni. Istentől vagy az emberektől?

Sok olyan ember van, akit megelégt az emberektől való jutalom, és az ilyet jutalmat keresi.

Néhány nap múlva a július negyediki ünnepségen tűzijátékokat fogunk majd látni. Ezek a tűzijátékok évről évre egyre egzotikusabbá válnak. Mindannyian nézni fogjuk a gyönyörű fényeket és halljuk majd a robbanásokat és azt fogjuk mondani, hogy: ---Óóó, nézd milyen gyönyörű, ... milyen gyönyörű...!

Nagy villanások és durranások lesznek, mindenki ámul és bámul majd, de az egész annyira hamar véget ér. Az egész csak egy pillanat, és aztán vége. És ugyanilyen a világ dicsősége is, olyan, mint egy kilőtt tűzijáték.

Mindannyian, akik régóta élünk már, rengetegszer tapasztalhattuk, hogy valaki megjelenik a színen, és ő a sztár, és ott van a csillogás, villogás, és egyszer csak elmúlik az egész és eltűnik az illető.

Azután jön a következő csillogó-villogó sztár, és aztán ő is eltűnik.

A világ dicsősége annyira sekélyes, és annyira hamar elmúlik. De ha az ember felnéz az égre, ott valódi, gyönyörű tűzijátékot és dicsőséget láthat. Azok a csillagok olyan fantasztikus dicsőséggel ragyognak, és ha közelről megnézhetnénk őket, akkor tényleg láthatnánk, hogy milyen hatalmas az a dicsőség. És jóval azután is, hogy az emberi tűzijáték dicsősége véget ér és hamuként száll le vissza a földre, a csillagok dicsősége továbbra is ott ragyog.

Dániel próféta azt mondta: hogy akik bölcsek, azok sokakat igazságra fognak vezetni és fényleni fognak, mint a csillagok örökké.

A kérdés csupán az, hogy te melyik égbolton szeretnél ragyogni.

Végezheted a jócselekedeteidet az emberek előtt úgy, hogy mindenki lássa őket, és azt mondják, hogy: -Ó, milyen csodálatos, milyen nagyszerű ember, hallottad, hogy mit tett? Hamarosan azonban hamuvá válsz, mindenki elfeledkezik rólad és már a következő ragyogó sztárt keresik.

Vagy ... tehetsz jót úgy, hogy azután örökké ragyogni fogsz Isten dicsőségében az Ő országában.

Amikor tehát adományt adsz ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

Nem tudom, hogy itt Jézus vajon túloz-e vagy sem. Én még nem nagyon találkoztam

olyan emberrel, aki egy egész zenekart fogadott volna fel, amikor templomba megy és adományt készül adni.

Gondold csak el. Éppen készülsz bedobni az adományodat a dobozba és akkor rázendítenek a zenészek, nagy kúrtharsogás, és akkor te bedobod a pénzt.

Igaz, hogy láttam már olyan szolgálatokat, ahol a miniszter azt mondta, hogy: -Isten kijelentette nekem, hogy van itt 15 ember, akik fejenként \$1000-t fognak adni a szolgálatomra. Dicsőség az Úrnak, halleluja! Az a 15 ember pedig, akihez az Isten szól, álljon fel.

És addig nyaggatják és nyúzzák az embereket, amíg végül valaki fel nem áll, és akkor azt mondja a tanító hogy: -Oh, ye, ott látok egy testvért, halleluja!

És az illető ott lobogtatja a pénzt a kezében és mindenki nagyon örül.

A tanító pedig odaszalad hozzá és elveszi tőle a pénzt, mert ő személyesen akarja átvenni, de valójában csak egy kapzsi lélek.

Isten szemszögéből azonban az az ember semmiféle jutalmat nem fog kapni azért az \$1000-ért, amit adott. Ő már megkapta a jutalmat, hiszen átvitt értelemben kürtöltetett maga előtt, és nagy, nyilvános showműsort rendezett az adakozásából.

Mivel mindenki látta, hogy mennyire bőkezű volt ez az ember, jobban teszi, hogyha jól magába szívja az összes dicséretet és tapsot, amit kapott, hiszen ez az összes jutalom, ami jár neki ezért az adományért.

Számomra szomorú és elkeserítő, hogy sokan bíztatnak másokat az ilyen típusú adakozásra. Az ilyen emberek megfosztanak másokat attól a jutalomtól, amit Isten adhatott volna nekik az adományukért.

Szerintem az a bizonyos tanító a felelős mindezért, mert neki kellene tudnia, hogy mi az igazság. Hiszen a bárányok gyakran buták és nincsenek tisztában a helyzettel.

Az Úr tehát azt mondja, hogy nem szabad úgy adakozzunk, hogy nagy ügyet csinálunk belőle és kürtöltetünk magunk előtt.

Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, hogy mit tesz a jobb... vagyis csak adj és ne csinálj nagy ügyet belőle... hogy adakozásod titokban történjék, a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked nyilvánosan.

Az adakozásunknak tehát egyszerűen kell történnie.

Pál apostol azt írja a Korintusiakhoz írott levelében, hogy soha nem szabad kedvetlenül vagy kényszerűségből adakoznunk. Nem szabad kényszerítve érezzük magunkat arra, hogy Istennek adjunk.

Isten nem akarja, hogy az emberek kényszerből adjanak neki, ... a templomi bizottság tagjai kopognak az ajtón, és már megint adományt gyűjtenek, ...és most mit mondjunk, mit csináljunk?... és sokszor az ember kényszerítve érzi magát, hogyha mások figyelő tekintete alatt kell döntsön az adakozásról. Nem nagyon tudja, hogy mit mondjon... és

akkor azt mondja, hogy: Jó, hát, megpróbálunk idén ezer dollárt adni. De mindezt csak azért teszi, mert mások figyelik és nyomás alatt van.

És akkor az egyik pap azt mondja: Hát, tudod, több új programot is szeretnénk elindítani a gyülekezetben!... és akkor: Hát jó, akkor talán tudok egy kicsit többet adni. De ez az egész olyan kellemetlen!

És akkor jön az első hónap és én tartozom, mert megígértem, hogy adok egy bizonyos összeget, de mégsem akarok annyit adni, de már azt mondtam, hogy fogok adni, és ez hónapról hónapra olyan kínos, és nyüglődöm és panaszkodom emiatt, és mérgelődök a szívemben.

Isten nem méltányolja azt, hogyha zúgolódva és morgolódva adsz Neki. Sokkal jobban jársz, hogyha egyáltalán nem adakozol, mintha morgolódva teszed ezt. Inkább hadd gondolják azt rólad mások, hogy szűkmarkú vagy. Hadd gondolják azt, hogy nem vagy nagylelkű. Gondoljanak azt, amit csak akarnak, de ne adj Istennek kényszerűségéből.

Pál apostol azt írja, hogy: *„Mindenki úgy adjon, ahogyan azt előre eldöntötte szívében. Ne kedvetlenül vagy kényszerűségéből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.*

Amit jókedvűen tudsz adni Istennek, azt add oda neki. Amit pedig nem tudsz jókedvűen adni, azt pedig tartsd meg magadnak, mert Istennek nincs szüksége rá.

Az Istennek való adakozás tehát mindig személyes ügy ami csak az Úrra és a családukra tartozik. Azért adakozunk, mert szeretjük az Urat, és az iránta érzett szeretetünk ösztönöz erre, nem pedig az emberek dicsérete.

Amikor pedig imádkoztok... van tehát az imádságnak is helyes és helytelen módja, ...ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy mutogassák magukat az embereknek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

A zsidó emberek életében az imádság nagyon fontos dolog volt. Naponta kétszer el kellett mondaniuk a Shamát, ami az ószövetségi írásoknak három részét tartalmazza, és az 5Mózes 6-ban kezdődik. *„Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr, szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”*

A zsidók a Shamát naponta készer mondták el: reggel, miután felébredtek, és este, mielőtt lefeküdtek volna aludni.

Volt egy második fajta imádság is, amit héberül tizennyolcnak neveznek, mert tizennyolc különböző imádságból állt. Később aztán egy tizenkilencediket is hozzá illesztettek, de a neve mégis tizennyolc maradt.

A zsidók már gyerekkorukban kívülről megtanulták ezt a tizenhét különböző imát és azután naponta háromszor el is mondták őket: reggel kilenckor, délben és délután háromkor.

Mivel naponta háromszor, reggel, délben és este ugyanazokat az imákat kellett elmondaniuk, nagyon megszokottak voltak ezek az imák és az egész csak egy szokás vált, és sokan csak kötelességszerűen végigszaladtak rajtuk.

Ha ismerjük ezt a hátteret, akkor jobban megérthetjük, hogy voltak olyanok, akik direkt úgy szervezték az életüket, hogy reggel kilenckor egy nagyon jól látható nyilvános helyen legyenek, mondjuk éppen egy utcasarkon.

Itt a kilenc óra, felveszi az imasálat, feltekeri a bőrszíjakat a karjára és elmondja a tizenhét imádságot. Mindenki, aki látja, azt mondja, hogy hát, nem csodálatos ez az ember, hogy megáll a sok rohanás közepette és az utca közepén imádkozik.

És elképzelhető, hogy miközben az illető ott darálja a tizenhét imádságot, közben arra gondol, hogy: Hát, most mindenki engem néz, hát nem csodálatos, hogy látják, hogy mennyire lelki ember vagyok? Milyen jó, hogy látják, hogy én ennyire buzgó vagyok és így imádkozom. Ó, köszönöm, Uram.

Minden, amit újra és újra szó szerint megismételünk, könnyen értelmetlenné válhat, mivel egy idő után már gondolkodás nélkül is el tudjuk ismételni a szavakat. Csak megnyomjuk az agyunkban azt a bizonyos gombot, és már mondjuk is anélkül, hogy gondolkodnánk.

„Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva Atyám, amíg alszom, vigyázz reám.”

Megnyomjuk a gombot, és elhadarjuk az imádságot. Olyan, mint egy elemmel működő baba. „Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott, ámen.”

És akár úgy is el tudod hadarni ezeket a szavakat, hogy közben valami teljesen máson jár az agyad. Így tehát az imádság szavak üres ismétlésévé válik.

Emlékezzünk hát, hogy amikor imádkozunk, nem akarjunk feltűnő helyen lenni azért, hogy mindenki lássa, hogy mi most éppen imádkozunk.

Hallottam egyszer egy lelkésztől, akiről az a hír járta, hogy nagyon lelki ember és én nagyon szerettem volna vele találkozni, mert hogy mindenki azt mondta róla, hogy nagyon sokat imádkozik.

Egyszer egy nyári táborban tanítottam, és ez a lelkész is épp ott volt, abban a táborban. Ott aztán kiderült számomra, hogy hogyan szerezte a hírnevét, ugyanis minden reggel 6 órakor a tábori kápolnában imádkozott úgy, hogy az egész táborban mindenhol lehetett hallani, hogy ő épp most imádkozik. Minden reggel hattól hétig az egész tábor hallhatta, hogy a kápolnában imádkozott, azaz kiáltozott az Úrhoz.

Gyakran elgondolkoztam azon, hogy vajon Isten akarja-e azt, hogy olyan hírnevünk legyen, mint ennek az embernek, és hogy mindenki tudja rólunk, hogy mi milyen sokat imádkozunk.

Vajon nem jobb-e bemenni a belső szobánkba, és az ajtót bezárva imádkozni a mennyei Atyánkhoz, titokban. Az Atyánk pedig, aki látja, amit titokban teszünk, megfizet nekünk.

Nem lennék meglepve, hogyha kiderülne, hogy annak az embernek a jutalma az imádságáért mindössze az, hogy ilyen hírnévre tett szert, és hogy az emberek tudják róla, hogy mennyit imádkozik. Ugyanakkor keményen kell dolgozzon azért, hogy megtartsa ezt a hírnevet, és hogy mindenki tisztába legyen vele, hogy ő mennyit imádkozik.

Vigyáznunk kell, hogy milyen motivációból teszünk dolgokat. Még az imádságra is igaz, hogy Isten megvizsgálja a motivációt.

Jakab azt írja, hogy *„Nem kaptok azért, mert nem kértek...”,* és ezután hozzáteszi, hogy *...vagy ha kértek is, nem kaptok, mert rosszul kértek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*

Más szóval tehát előfordulhat, hogy helytelen motivációból imádkozom valamiért.

A motiváció, a szándék nagyon fontos dolog, és ezért írja azt a Biblia, hogy vizsgálja meg azért az ember önmagát. Mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, akkor az Úr nem ítél meg minket. Jó tehát megvizsgálni, hogy milyen indítékból tettem ezt vagy azt a dolgot.

Előfordulhat az is, hogy én magam sem tudom, hogy miért teszek valamit. Tehát akár önmagam is becsaphatom.

Amikor Dávid ezt felismerte, hogy képes akár önmagát is becsapni a motivációival kapcsolatban, akkor azt írta: *„Uram, te megvizsgáltál engem és te ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat”.* És azt írja, hogy *„csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni.”* Vagyis Uram, én nem tudom magamat teljesen megismerni.

Aztán úgy fejezi be ezt a zsoltárt, hogy vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet. Próbálj meg és ismerd meg gondolataimat. Nézd meg, nem járok-e téves úton. Istenem Te vizsgálj meg engem és Te próbálj meg, hiszen én képes vagyok becsapni még önmagamat is.

Istent azonban nem tudom becsapni, ő ugyanis ismeri a szívemet, és tudja, hogy mi a motivációm, és hogy milyen motivációból teszek dolgokat. És azt is tudja, hogy nem akarom pazarolni az időmet.

Ő tudja, hogyha valamit teszek, akkor azt helyes motivációból szeretném tenni, és meg szeretném kapni a jutalmamat érte az Úrtól.

Amikor tehát imádkozunk, vigyáznunk kell, hogy ne úgy imádkozzunk, hogy magunkra irányítjuk a figyelmet, és ne azért imádkozzunk, hogy embereknek imponáljunk, hogy lássanak minket.

...menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyához titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked nyilvánosan.

A második dolog, hogy „*ne szaporítsátok a szót*”, mint ahogyan azt azokban az időkben tették az emberek, „*akik azt gondolták, hogy a bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.*” Nem az ima hosszúsága, sem pedig az imádsággal töltött idő mennyisége az, ami érvényessé tesz egy imádságot.

A Bibliában feljegyzett imádságok mindegyike nagyon rövid.

Mégis mi gyakran azt gondoljuk, hogy az imádságunk nem igazán hatásos, hacsak nem térdelünk órákon át az Úr előtt. De ez nem így van.

Semmi értelme nincs annak, ha értelmetlen közhelyeket ismételve Istennek csak azért, hogy kitöltsem az időt.

Ha tehát az Úr elé mérsékelt imádságban, akkor mondd el neki, hogy mire van szükséged, hogy mi van a szíveden, öntsd ki a szívedet neki, de mindezt tömören tedd.

...mert tudja a ti Atyátok, mire van szükséged, mielőtt még kérnétek tőle.

Az imádság nem arról szól, hogy én mindent elmondjak Istennek. Tehát nem arról van szó, hogy tudatom vele, hogy mi minden nem sikerült a mai napon, hiszen Ő mindezt már tudja.

Arra sincs szükség, hogy a különböző szükségleteim hosszú listáját vigyem elé, hiszen Ő tudja, hogy mire van szükségem, mielőtt még kérnék is tőle bármit.

Tehát ne ismételgessétek önmagatokat csak azért, hogy teljen az idő, mert a pogányok azok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.

Ezután Jézus adott egy mintaimádságot. És nagyon szomorú, hogy sokan ezt a mintaimádságot használják manapság arra, hogy a szót szaporítsák, és értelmetlenül ismételik ezt az imádságot.

Ugyanakkor gyakran biztatják az embereket is erre az értelmetlen ismételtetésre, amikor azt mondják nekik, hogy mondj el ennyi üdvözlégy Máriát és ennyi meg annyi miatyánkot.

Így aztán értelmetlen ismételtetéssé válik a dolog, és pont ez az, amiről Jézus azt tanította, hogy ne tegyük. Ő azt mondta, hogy nem a bőbeszédűségünkért fogunk meghallgattatni.

Annak igazából semmi értéke sincs, hogyha kívülről megtanulom a miatyánkot, és aztán folyamatosan ismételtetem. Az viszont már értékes, hogy ha lassan, mondatról mondatra imádkozom, és elgondolkozom, hogy mit is jelent minden egyes mondat. Tehát tulajdonképpen itt Jézus egy mintaimádságot tár elénk.

Ebben először is észre kell vegyünk azt, hogy az imádság mindig kapcsolaton alapszik. Ezért nagyon fontos, hogy úgy kezdődik ez az imádság, hogy kifejezi ezt a kapcsolatot: mi Atyánk.

De ha Isten nem az Atyád, akkor nincs jogod beszélni hozzá.

Amikor a farizeusok a vak embert kérdezték a gyógyulásával kapcsolatban, ő azt mondta, hogy jött ez az ember, sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam, és most látok. Aztán megkérdezték tőle: -De hát, mit csinált veled? Mire ő azt válaszolta:

-Megmondtam már.

A farizeusok azt mondták neki:

- Dicsőítsd az Istent. Erről az emberről azt sem tudjuk, hogy honnan való.

Ő pedig azt válaszolta nekik:

- Bizony, csodálatos az hogy, ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet mégis megnyitotta.

Vagyis ez az ember messiási cselekedeteket tesz.

A farizeusok pedig nagyon feldühödtek arra az emberre.

Az ember pedig azt mondta nekik:

-Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket, - vagyis, valamit biztos jól csinált, hogyha az Isten megválaszolta az imádságát.

Itt észre kell vennünk azt, hogy nem feltétlenül bibliai igazságról van szó, hanem itt csupán a vak ember állítása van lejegyezve.

Az igazság az, hogy Isten igenis meghallgatja a bűnösök imádságát, legalábbis egy bizonyos imádságot biztos meghallgat. Azt, hogy irgalmazz nekem, bűnösnek.

Hála legyen Istennek, hogy ezt az imádságot meghallgatja.

Ugyanakkor Dávid azt írta, hogy ha álnok szándék van a szívemben, akkor nem hallgatja meg az Úr az imádságomat. És ez Istentől jövő igazság.

„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, és nem az ő füle süket ahhoz, hogy

meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől.” Tehát ez is Istentől való igazság, mert a bűn elválasztja az embert Istentől.

Az imádságnak azonban fontos része a kapcsolat, és itt egy gyermeknek az apjához fűződő kapcsolatáról van szó.

„Én Isten gyermeke vagyok a Jézus Krisztusban vetett hit által, és ezért mehetek hozzá és mondhatom neki azt, hogy atyám.”

*Mi atyánk aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved.*

Azt a szót, hogy megszentelt, úgy is fordíthatnánk, hogy tisztelt, tiszteletben tartott.

Tudjuk, hogy a zsidók nagyon nagy tiszteletben tartották Isten nevét. Olyannyira tiszteletben tartották, hogy már úgy gondolták, hogy egyszerűen méltatlanok arra, hogy kimondják Isten nevét.

Később pedig odáig jutottak, hogy azt gondolták, hogy arra is méltatlanok, hogy egyáltalán Isten nevére gondoljanak.

Amikor az írástudók a Szentírást másolták, és eljutottak Isten nevéhez, akkor csak a mássalhangzókat írták le és a magánhangzókat pedig nem. Tehát csak annyit írtak le, hogy YHVH.

Ezt persze lehetetlen kimondani, hiszen magánhangzók nélkül nem tudjuk pontosan, hogyan kell kiejteni, és ezért mind a mai napig nem tudjuk igazából, hogy mi Isten nevének pontos héber kiejtése.

De mielőtt az írástudók leírták volna ezeket a mássalhangzókat, minden egyes alkalommal megfürödtek, új ruhát öltöttek, új tollat vettek elő, tiszta tintába mártották be, és úgy írták le ezeket a mássalhangzókat.

Képzeljük el, milyen lehetett ez, amikor egy olyan igerészhez értek, ahol ötször-hatszor előfordult az Úr neve.

Ezért aztán mind a mai napig nem tudjuk biztosan, hogy Isten nevét Jehovának vagy Jahvének ejtették, de a legtöbb bibliakutató úgy gondolja, hogy az eredeti kiejtés valószínűleg Jahve volt.

A zsoltároknak a zsoltáros kijelenti, hogy szent és félelmes a te neved.

És itt az Úr imádságában is tulajdonképpen ugyanez van. Szenteltessék meg, avagy legyen tiszteletben tartva a te neved.

Fogalmam sincs, hogy miként jutott eszébe valakinek az, hogy egy ember nevéhez hozzáragassza a tisztelendő szót. Én semmiképpen sem tartom magam Smith tiszteletesnek. Nem gondolom, hogy bármi tisztelendő lenne a nevemben.

Nagyon szomorú dolog az, amikor ilyen címkeket ragasztanak az emberek nevéhez. Kovács tisztelendő úr, Kovács főttisztelendő úr vagy Kovács legfőbb tisztelendő úr. Tragikus, amikor emberek nevéhez raknak ilyeneket.

Én nagyon nem szeretem a címeket.

Egyedül az Úr neve tiszteletreméltó, tisztelendő és megszentelt. De az biztos, hogy egyetlen ember neve sem az.

Tudom, hogy olyanok is vannak, akik pusztán tudatlanságból használják az ilyen címeket.

Gyakran kapok olyan leveleket, amelyekben a megszólítás Smith tisztelendő úr vagy kedves Smith tiszteletes. Ilyenkor én csak nevetek ezeken, hiszen tudom, hogy ezek az emberek nem ismernek engem.

Önmagamát egyáltalán nem tartom tisztelendőnek, én egyedül Istent tisztelem és az ő nevét tartom tiszteletben, nem a saját nevemet.

Ez az egész nem olyan nagy ügy, csak egy olyan hagyomány, amit valakik egyszer elkezdtek. Arról szól, hogy embereket felmagasztalunk, de én nem hiszek abban, hogy embereket kéne felmagasztalnom. Azt hiszem, hogy egyetlenegy halandó sem dicsekedhet Isten előtt.

Magasztaljuk fel inkább az Urat! Tartsuk az ő nevét tisztelendőnek és megszenteltnek. És ne magasztaljunk fel embereket, mert aki önmagát felmagasztalja, azt az Úr meg fogja alázni.

A második dolog tehát a felismerés. Az első volt a kapcsolat, a második pedig a felismerés.

Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.

Tehát szent és tiszteletreméltó a neved.

Istenhez beszélek, aki a világmindenséget teremtette, és aki azt mondta Jeremiásnak, hogy „én vagyok az Úr, van-e számomra lehetetlen?”

Fontos, hogy emlékezzek erre, amikor imádkozom, mert gyakran saját korlátaimat beleszövöm az imádságaimba.

Ezért olyan fontos, amikor imádkozunk, hogy felismerjük azt, hogy kihez is beszélünk.

A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk, hogy *”aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van”*.

Ei kell hinnünk, hogy ő az örökkévaló Isten, és ahogy Jézus mondta, Ő lát minket és tud

mindent. És el kell hinnünk, hogy Ő képes arra, hogy mindent megtegyen sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk.

Szenteltessék meg a Te neved, tulajdonképpen egy kérés. Azt kérjük, hogy Isten nevét megszenteljék és tiszteljék az emberek.

*jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben,
úgy a földön is;*

Itt van tehát még két kérés. Így ez az első három kérés mind Istenhez kapcsolódik, nem pedig hozzám.

Az imádságomban azt kell a legnagyobb vágyamnak éreznem, hogy Isten akaratja legyen meg.

Ezért nem helyénvaló, ha úgy gondolunk az imádságra, mint valami eszközre, amelyen keresztül saját kívánságaim teljesülhetnek.

Isten az imádságot olyan eszköznek szánta, amin keresztül én vele együtt munkálkodhatok azon, hogy az ő akaratja legyen meg ezen a lázadó bolygón, itt a földön.

Az igazi imádság Istennel kezdődik, Isten tervével és szándékával, és az imádságnak soha sem lehet az a célja, hogy megváltoztassuk Isten tervét és szándékait.

Hiszem, hogy minden egyes dolgot, amikért imádkoztam és aztán megkaptam, Isten már előre eltervezett számomra, mielőtt még imádkoztam volna.

Most lehet, hogy azt kérdezed, hogy akkor miért imádkozzak egyáltalán.

Azért mert Isten szabadnak teremtett engem, és megadta nekem a választás lehetőségét. Tiszteletben tartja döntéseimet, és nem fog ellene szegülni az én szabad akaratomnak. Ezért Isten csak azt teszi meg az életemben, amire én hajlandó vagyok és amit megengedek neki.

Az imádság tehát azt jelenti, hogy kinyitom az ajtót Isten előtt, hogy megtehesse azokat a dolgokat, amiket Ő már rég eltervezett számomra, de az akaratom ellenére nem akarja megtenni őket.

Jézus azt mondta a tanítványainak a János 15-ben, hogy *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az atyától az én nevemben, megadja nektek.”*

Az angolban pedig így szerepel: *„hogyan megadhassa nektek.”* Isten meg akar adni neked bizonyos dolgokat, de nem fog ellene szegülni a szabad akaratodnak, mert Ő maga adott neked szabad akaratot.

Az imádság tehát Istennel kezdődik és Isten céljaival, és nem arról szól, hogy az én akaratom legyen meg.

Sok népszerű televíziós prédikátor tanítja azt a téveszmét, hogy az imádság arról szól, hogy a saját akaratumk legyen meg. Ezekben a tanításokban az a legszomorúbb, hogy nincsen bennük teológiai mélység.

Sokan annyira sekélyesek, hogy akárhányszor megcsapja őket egy új tanítás szele, rögtön a rabjává válnak, és rohannak is utána. Mostanában megint visszatértünk ahhoz, hogy az a tanítás járja, hogy az imádság az azt jelenti, hogy megragadod a jogart és követeled Istentől, hogy tegye meg, amit kérsz.

Azt tanítják, hogy csak tarts ki és követeld Istentől amit kérsz, és akkor muszáj lesz megadja azt.

De ez egyáltalán nem így van. Isten nem egy palackból kiszabadult szellem, akinek teljesíteni kell a kívánságaidat.

Ő a világegyetem szuverén és mindenható ura. Ő tartja kezében az egész világegyetemet.

Hadd mondjam el, hogy én nagyon hálás vagyok Istennek minden egyes meg nem válaszolt imádságomért. Nagyon nagy bajban lennék most, hogyha Isten minden imádságomat megválaszolta volna, mert sok olyan dologért is imádkoztam, amit nem is értettem teljesen, hiszen csak egy részét láttam a dolgoknak.

Ugyanakkor én azt hittem, hogy az egész helyzetet átlátom, és hogy mindent tudok róla, és úgy imádkoztam. Amikor később kiderült, hogy csak egy részét láttam a dolgoknak, és később pedig valóban átláttam az egész helyzetet, akkor nagyon hálás voltam Istennek, hogy nem válaszolta meg az imádságomat, mert nagy bajban lettem volna, ha megválaszolja.

Hadd legyen Isten szuverén és mindenható, és tiszteljük Istent Istenként. Értsük meg, hogy az imádság lényege nem az, hogy az én kívánságaim teljesüljenek, hanem hogy az Ő akarata legyen meg.

*legyen meg a te akaratom,
amint a mennyben,
úgy a földön is.*

Ugyanakkor vannak szükségleteim és helyénvaló dolog Istentől azt kérni, hogy töltsse be a szükségleteimet.

Így aztán itt következnek ezek a kérések, amelyek a saját szükségleteinkkel foglalkoznak:

a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

Ezek azok a szükségletek, amelyek az élet fenntartásához kellenek.

*Bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek.*

A megbocsátás nagyon fontos dolog. Vegyük észre, hogy az első kérés a jelenre foglalkozik, a jelen szükségleteivel,

mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

A második dolog a múltra utal. A megbocsátás azokra a rossz dolgokra vonatkozik, amelyeket eddig a pillanatig követtem el a múltban.

Bocsásd meg vétkeinket

Azután pedig:

*és ne vigy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól*

Ez a jövőre utal: „Uram, vedd át az életem irányítását és vezess a jövőbe.”

Ezek a kérések tehát, amelyek a múltra, a jelenre és a jövőre vonatkoznak, a szükségleteinkről szólnak, a megbocsátásról, Isten vezetéséről és a szabadításról.

Ezek tehát a személyes kérések, és ezek azok a dolgok a saját életemmel kapcsolatban, amikkel Istenhez kell mennem. A szükségleteimről való gondoskodás, a megbocsátás, Isten vezetése és szabadítása.

Ezután pedig az ima visszatér Istenhez,

*mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség
mindörökké. Ámen.*

Az imádságnak tulajdonképpen három formája létezik.

Az első a dicsőítés, amikor rácsodálkozunk Isten nagyságára és dicsőségére. Elgondolkozunk ezeken, és tátva marad a szánk.

A dicsőítés nagyon fontos része az imádságnak. Ilyenkor egyszerűen csak dicsérem az Urat, és nem kérek tőle semmit. Egyszerűen csak dicsőítem őt azért, mert tudatában vagyok dicsőségének, nagyságának és erejének.

Ezt érzi az ember, amikor például felnéz a csillagos égboltra.
Ó, Isten annyira hatalmas, annyira fenséges.

De ugyanezt érezheted akkor is, amikor ránézel egy gyönyörű virágra, és dicséred Istent azért, hogy mennyire csodálatos és mennyire gyönyörű az ő teremtése.

Vagy az érzés, amikor látod, hogy egy gyerek megszületik és elnémulsz a csodálattól. Ilyenkor arra gondolsz, hogy Isten mennyire bölcsen alkotta meg az életet.
Ez tehát a dicsőítés.

Az imádság második formája a kérés, ami szűken értelmezve azt jelenti, hogy kérem Istent, hogy töltsen be a szükségleteimet.

Az imádság harmadik formája pedig a közbenjárás, amelyben a körülöttem levő elvesztett világ szükségleteiért imádkozom, és kérem Istent, hogy azokat töltsen be.

Az imádság mindhárom formáját megtaláljuk a Jézustól kapott mintaimádságban.

*Jöjjön el a te országod,
legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben,
úgy a földön is.*

-ez a közbenjárás Isten országáért.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

-ez a kérés saját szükségleteimért.

Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.

-ez az, amikor rácsodálkozom Istenre, dicsőítem Őt, és felismerem, hogy milyen hatalmas.

Érdeemes megfigyelni, hogy ez az imádság dicsőítéssel kezdődik és dicsőítéssel is fejeződik be.

Mi általában előbb szoktuk a saját szükségleteinket kérni Istentől és utána járunk közbe másokért. Itt azonban, ebben a mintaimádságban, előbb van a közbenjárás, mint a kérés.

Nem hiszem, hogy a sorrend fontos volna, de azt gondolom, hogy az imádság mindhárom formájának jelen kell lennie, amikor imádkozunk. Tehát egyrészt dicsérnünk kell Istent, másrészt közben kell járnunk másokért és harmadszor pedig a saját szükségleteinkért is imádkoznunk kell.

Érdekes, hogy a kérések közepette azt találjuk, hogy a megbocsátásért való imádságunk összefüggésben van azzal, hogy mi megbocsátunk másoknak.

*Bocsásd meg a mi vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek.*

Rögtön felmerül azonban a kérdés, hogy akkor itt vajon cselekedetekről van-e szó. Vagyis az, hogy Isten megbocsát nekem, az vajon attól függ-e, hogy én megbocsátok másoknak? Mert ha igen, akkor úgy tűnik, mintha cselekedetekért kapnánk a megbocsátást.

Lássuk, hogy mit mond erről Jézus.

Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyi Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Azt várod tőlem, hogy megváltoztassam ezt? Azt akarod, hogy felelős legyek azért, hogy megváltoztatom Jézus szavait?

Erre lehet, hogy azt mondd: -De én ezt nem értem!

Viszont fel kell ismerd azt, hogy Jézus nem arra hívott el, hogy megértsd, hanem arra, hogy higgyél benne.

Ezért én hiszem, hogy nagyon fontos megértenünk a megbocsátás fontosságát, és meg kell, hogy bocsássunk másoknak.

Ez nem lehet matematikai kérdés, mint ahogy Péter gondolta, amikor azt kérdezte: - Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?

És biztos vagyok benne, hogy közben Péter azt gondolta magában, hogy ő nagyon nagylelkű és kegyelemmel teljes, amiért valakinek akár hétszer is meg akar bocsájtani.

Jézus pedig azt mondta neki, hogy: „-*Nem, Péter, hanem még hetvenszer hétszer is*”, azaz négyszázkilencvenszer is. ... Ajjajaj, Uram!

A megbocsátás tehát nem matematikai kérdés. Jézus valószínűleg azt gondolta, hogy Péter úgy is abba hagyja a számolást, mielőtt négyszázkilencvenhez érne.

Fontos tehát felismerni azt, hogy a megbocsátás benne kell legyen Isten gyermekének a lelkében.

Mivel Isten annyi mindent megbocsátott nekem, az magától értetődő, hogy én is meg kell bocsájtak másoknak.

Jézus egyszer egy nagyon érdekes példázatot mondott erről.

Volt egyszer egy ember, aki háromszázötven millió forinttal tartozott az urának. Ez az úr magához hívatta ezt az embert, és azt mondta neki, hogy itt az ideje, hogy visszafizesd a tartozásodat. A szolga pedig leborult előtte és azt mondta: „egyszerűen nincs most ennyi pénzem, kérek, hogy légy egy kicsit türelmes hozzám.”

Az úr pedig azt mondta: tudod mit, felejtsd el az egészet és elengedte neki az egész háromszázötvenmillió forintos tartozását.

Ezután ez a szolga elment és találkozott egy másik szolgálával, aki ötezer forinttal tartozott neki.

Megragadta, fojtogatni kezdte, és követelni kezdte, hogy fizesse meg a tartozását. Ő pedig azt mondta neki, hogy „a feleségem beteg és az orvosoknak kellett fizetnem, és egyszerűen nincs most rá pénzem, kérek, légy türelemmel hozzám és megfizetek neked mindent.”

Az ember pedig azt mondta neki, hogy „már idáig is túl türelmes voltam veled, elég idő volt megadni a pénzt”. Ezután kihívta a rendőröket, és az adósok börtönébe küldte ezt az embert.

Az úr pedig meghallotta, hogy mit tett az akinek ő elengedte a tartozását, magához hívatta, és megkérdezte tőle, hogy „mennyivel tartoztál te nekem?”

„Háromszázötvenmillió forinttal.”

Aztán megkérdezte tőle:

- Elengedtem-e a tartozásodat?
- Igen.
- Akkor hogy lehet, hogy azt hallom, hogy egy szolgatársadat ötezer forintos tartozás miatt az adósok börtönébe vetteted?

Ezután az ura hívatta a rendőrt, és azt mondta neki: - Vesd ezt az embert az adósok börtönébe, amíg a legeslegutolsó fillért is vissza nem fizeti nekem.

Itt Jézus újra hangsúlyozta azt a tényt, hogy Isten annyi mindent megbocsátott nekünk. Ha tehát Isten mindent megbocsátott neked, akkor ki vagy te, hogy ne bocsáss meg a testvérednek.

Mivel tehát az Isten megbocsátott nekünk, mi is megbocsátunk másoknak. És ha megbocsátunk másoknak, akkor Isten meg fog nekünk bocsátani, ha pedig nem bocsátunk meg az embereknek, akkor Jézus azt mondta, hogy az Úr sem fog nekünk megbocsátani.

Nem áll szándékomban megváltoztatni Jézus Krisztus kijelentését, én egyszerűen csak engedelmessé válni akarok neki, és szeretnék megbocsátani másoknak, az Úr segítségével.

Hiszen ez saját természetem ellen van. A saját természetem le akar számolni és bosszút akar állni. A saját természetem azt akarja, hogy a másik ember megkapja, amit megérdemel. A saját természetem egyszerűen nem akar megbocsátani.

Valaki egyszer egy kulccsal végigkarcolta a kocsim oldalát, és én nem akarok megbocsátani annak az embernek, bárki is volt az.

Valaki ellopott két öltönyt a kocsimból, és ráadásul koszosak is voltak ezek az öltönyök, hiszen éppen a tisztítóba vittem volna őket, és azt sem tudom, hogy mihez kezdene bárki is két olyan öltönnyel, amiket rám méreteztek.

Mindenesetre valaki ellopta ezeket az öltönyöket mielőtt elvittem volna őket a tisztítóba, de nem tudom ki volt az. Csak azt tudom, hogy a saját természetem nem akar neki megbocsátani.

És én szeretném megtalálni azt az embert, aki végigkarcolta a kocsimat.

De hála Istennek, hogy Ő belém öntötte azt a hozzáállást, hogy végül is mindegy, nem kár a kocsiért, mert a végén úgymint megég minden.

Az ember azért is bizonyos árat fizet, mert sokan ismerik. És minél többen ismernek, annál többen fognak utálni, legalábbis százalékosan így jön ki ez a dolog, így tehát minél több ember ismer téged, annál több ellenséged lesz.

Gondolom hogy valaki meglátta a rendszámablámon a Calvary vagy a Golgota szót, és rájött, hogy az az én kocsim, és biztosan azt gondolta, hogy most aztán megadjuk ennek az embernek, ami jár neki.

Én személy szerint nagyon sajnálom azt az illetőt, akinek ilyen harag és keserűség van a szívében, hogy ilyen gonosz dolgot cselekedjen, de mindenesetre meg kell bocsátanom neki.

Nem engedhetem, hogy ez a dolog megemésszen belülről, és hogy a harag forrongjon bennem, mert tudod, hogy mi történik, hogyha ezt megengedem?

Ha feldühítem magamat és forrongok belülről, hogy így meg úgy, ez az ember ezt meg azt tette, akkor bizonyos mirigyek a testemben olyan vegyi anyagokat termelnek, amelyek tulajdonképpen megemésztenek belülről.

Jézus tudta, hogy számunkra is fontos az, hogy megbocsássunk, és hogy ne hordozzunk keserűséget, haragot vagy ellenségeskedést magunkban, mert Jézus tudta, hogy milyen vegyi anyagok termelődnek a szervezetünkben, és tudta, hogy ezek a mirigyek önpusztító anyagokat termelnek, amikor keserűséget, haragot vagy bosszút forralunk magunkban.

Ezért tehát a saját érdekemben áll megbocsátani, és neked jó az, ha nem hordozol keserűséget magadban valaki olyannal szemben, aki évekkal ezelőtt valami rosszat tett ellened.

Nagyon szomorú látni, hogy sokan szó szerint megbetegedtek azért, mert nem tudtak megbocsátani valakinek, és keserűséget meg haragot hordoztak magukban.

Úgyhogy jobb, ha megbocsájtunk egymásnak!

A harmadik igaz cselekedet Jézus beszédében a böjtölés.

Megint csak azt látjuk, hogy van helyes és helytelen módja a böjtölésnek. Azt mondja Jézus, hogy:

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van, És Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked nyilvánosan.

Itt tehát megint arról van szó, hogy ne önmagadra irányítsd a figyelmet, és ne azért böjtölj, hogy mások lássanak, és megdicsérjenek érte, és ne azért, hogy azt mondják rólad, hogy mennyire lelki ember vagy, mert böjtölsz.

Régebben, amikor évekkal ezelőtt elkezdtem a szolgálatomat, gyakran böjtöltem, és nyilvánvalóan látszik rajtam, hogy mostanában már nem szoktam olyan sokat böjtölni. De a szolgálatom kezdeti szakaszában gyakran előfordult az, hogy éppen böjtöltem, amikor lekipásztorként meg kellett látogassak valakit.

És mondjuk éppen egy kedves nénit látogattam meg, aki megkínált házi készítésű süteménnyel. Akkor éppen már napok óta böjtöltem, és persze felmerült a kérdés, hogy hát ilyenkor mit csináljak? Mondjam azt neki, hogy hát, köszönöm szépen, de hát, éppen böjtölök. Nem, egyszerűen csak megtörtem a böjtöt és megettem a süteményt. Ugyanis arra gondoltam, hogyha én azt mondom neki, hogy nem ehetek ebből a sütiből, mert böjtölök, akkor már úgyis megkaptam a jutalmamat.

Én azonban nem az emberi jutalmat kerestem, hanem Istentől szerettem volna jutalmat kapni. Így aztán, ha megkínáltak valami ennivalóval, akkor megpróbáltam azt nem elfogadni, de ha valaki házikészítésű süteménnyel kínált, akkor azt nem lehet kihagyni. Hiszen ők is szeretnének jutalmat kapni, ugyebár? Persze, a süti is ellenállhatatlan volt.

Ezután Jézus más vizekre evez itt a Hegyi beszédben, és a kincseinkről kezd el beszélni. Először is elmondja, hogy mit ne csináljunk.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsda megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják.

Néhány évvel ezelőtt divatba jött az, hogy az emberek aranyat és ezüstöt vásároltak, mert így próbálták megvédeni magukat az inflációval szemben. Mivel sokan vásároltak nemesfémeket, megnőtt az irántuk való kereslet, és így mesterségesen felment az áruk. A szakemberek még biztatták is az embereket arra, hogy vásároljanak csak aranyat és ezüstöt, és védjék meg magukat az inflációtól. És ezek a nagylelkű emberek, szívesen megszabadítottak másokat értéktelennek tartott dollárjaiktól aranyért és ezüstért cserébe.

Nekem mindig is gyanús volt ez az egész, hogyha egyszer a dollárom annyira értéktelen vagy hamarosan el fog értéktelenedni, akkor ezek az emberek miért fogadták el szívesen az aranyért és az ezüstért cserébe, hiszen ezek értékesebbnek tűntek.

Nem vettem tőlük aranyat és ezüstöt, mert a Jakab levelében azt olvashatjuk, hogy *„ti gazdagok sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt, mert aranyat és ezüstöt gyűjtöttetek az utolsó napokra. Aranyatok és ezüstötök pedig megrozsdásodott, és már nem ér semmit.”*

Bárcsak többen olvasták volna ezt el azok közül, akik azután több milliárd dollárt vesztek el, amikor összeomlott az ezüstpiac. Ha Jakab levelét olvasták volna a gazdasági elemzők helyett, akkor sok nyomorúságtól megkímélhették volna magukat.

Később az ezüst és az arany ára újra lement a normális szintre, és mennyire sajnálom azokat, akik mesterségesen felpumpált árakon vették meg, mert most már a felét sem éri annak, mint amennyiért ők vették.

Az Úr azt mondja, hogy *„ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön”*, mert az arany meg az ezüst értéke is egyre lejjebb fog menni. Hiszen

...a moly és a rozsdá megemésztheti, és a tolvajok kiáshatják és ellophatják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg és ahol a tolvajok sem ássák ki és nem lopják el.

Jézus azt is elmondja, hogy miért van ez így, ... hogy miért kell, a mennyben gyűjtsünk kincseket, és nem pedig a földön.

Az ok pedig az, hogy:

...ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

Ha tehát a földön gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a földi, anyagi kincseknél. Ha pedig a mennyben gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a mennyi, a lelki dolgokban.

Az egyik átmeneti és időleges, a másik viszont örökkévaló. Ha a földön gyűjtesz kincseket, vagyoned átmeneti és időszakos lesz, ha pedig a mennyben, akkor örökkévaló.

Jézus mondott egyszer egy példázatot, ami sokak számára nagyon nehezen érthető.

Egy olyan emberről szól a példázat, akit ki akartak rúgni az állásából.
Ő volt a főnök könyvelője.

Egyszer csak fogta magát és magához hívatta főnöke összes adósát, és megkérdezte az elsőtől:

-Mennyivel tartozol az én uramnak?

-Száz korsó olajjal.

-Száz korsóval? - Hadd változtassam meg ezt gyorsan! -és leírt ötvenet.

Aztán megkérdezte a másodikat:

-Te mennyivel tartozol az uramnak?

-Tíz adag liszttel. Fogta, és a tizet ötre változtatta.

Aztán behívta egyenként az összes adóst, és mindegyiknek eltörölte a fele adósságát.

Tudta ugyanis, hogy két héten belül elbocsátják az állásából, és így majd oda tud menni ezekhez az adósokhoz, és azt fogja nekik mondani, hogy: -Emlékszel, hogy a felét eltöröltem az adósságodnak? És akkor, azoknak az embereknek kötelességük lesz segíteni neki.

Jézus azt mondta, hogy az ura pedig megdicsérte azt a szolgát, nem a becstelenségéért, hanem a bölcsességéért. És azt mondta, hogy e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világozság fiai.

Ez az ember jelenlegi pozícióját felhasználta arra, hogy a jövőjét megalapozza. Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja nekünk is. Használjuk ki a jelent arra, hogy megalapozzuk a jövőnket. Használjuk ki a jelen lehetőségeit, mert miután meghalunk, már semmit sem tudunk hozzáadni a lelki számlánkhöz.

Csak a jelenben tudunk mennyei kincseket gyűjteni magunknak. Miután meghalunk, már nem mondhatjuk azt, hogy: -Uram, én rád akartam hagyni mindent.

Mert mindenem amim van az az Úré, és Ő megengedi nekem, hogy most éppen én használjam. De ha én az egészet elhasználom, akkor az Úrnak semmi sem marad. Az Úr pedig azt mondja, hogy használd ki a jelent, és most gyűjtsél magadnak kincseket a mennyben. Miért?

Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned levő világozság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség.

Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Ez az egész tehát a kincsek gyűjtéséről szól.

Ha a mammon az urad, ha ő irányítja a szívedet és az anyagi dolgok uralják az életedet, akkor nem lehetsz Isten szolgája. Mert nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Nem szolgálhatsz egyszerre két úrnak, mert az egyiket el fogod hanyagolni. Ragaszkodni fogsz az egyikhez, és a másikat pedig gyűlölni fogod. Nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak.

Voltak ugyan akik megpróbálták, de ez lehetetlen.

Ezután az Úr az aggódásról szól nekünk.

Ne aggódjatok, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csőrbe sem takarnak, és mennyei atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?

Itt az Úr nem azt hirdeti, hogy ne ültessünk, ne arassunk, ne dolgozzunk. Nem arról van szó, hogy teljesen passzívoknak kell lennünk szükségleteinkkel kapcsolatban.

Mert a természetben nem azt látjuk, hogy ott ül a kismadár a pózna tetején, tátva a csőre, és várja, hogy berepüljön a kukac a szájába. A kismadár is aktívan keresi a kukacot a földön, és amikor megtalálja, akkor megeszi.

Nem vár tehát passzívan, és az Úr nekünk sem a passzivitást tanítja. Nem azt mondja, hogy nyugodtan dőljünk hátra, és várjuk meg, amíg a sült galamb berepül a szánkba.

Pál apostol azt írta, hogy *„aki nem dolgozik, az ne is egyék.”*

Isten adott nekünk erőt és képességeket, és ahogy az unokám is mondja, Isten adott nekem agyat, és azt akarja, hogy használjam. Nekünk is használnunk kell azokat a képességeket és adottságokat, amiket az Úrtól kaptunk.

De ne aggódjatok, ne izguljatok, hogy jaj, most mi lesz, mit csinálunk, hogy fogjuk kifizetni a számlákat. Ne aggodalmaskodjatok, mert a ti Atyátok tudja, hogy szükségetek van ezekre.

És ha a ti Atyátok gondoskodik a madarokról és eltartja őket, akkor mennyivel inkább fog rólatok is gondoskodik, hiszen ő a ti Atyátok, és ti fontosabbak vagytok számára a madaraknál.

Aggódásával pedig ki tudná közületek megnövelni termetét akárcsak egy könyöknyivel is?

Egy könyök kb. 45 cm.

-Jaj, én úgy aggódom amiatt, hogy ilyen alacsony vagyok és úgy szeretnék magasabb lenni. Vajon ezzel az aggódással melyikőtök tudja 45 cm-rel megnövelni a termetét? Ez képtelenség.

Az Úr azt mondja, hogy az aggódásnak semmi értelme, semmi értéke nincsen. Akkor pedig miért aggódjunk?

S mit aggódtok a ruházatért is? Ó, bocsánat, itt a feleségem.

Figyeljétek meg, a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak.

Akkoriban persze az asszonyoknak fonniuk kellett ahhoz, hogy legyen ruhájuk.

Jézus azt mondta, hogy:

Nézzétek meg a liliomokat, nem fáradoznak, nem dolgoznak az orsóval, de Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akárcsak egy is.

Salamon teljes gazdagságában és minden dicsőségében sem öltözködött olyan szépen, mint egy kis mezei liliom.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

Jézus itt tehát összeveti az aggodalmat a hittel. Ha valóban van hited, akkor nem fogsz aggódni. Ha aggódsz, az annak a jele, hogy nincs elég hited. A hit és az aggodás kölcsönösen kizárja egymást.

Ti kicsiny hitűek, hiszen Isten így öltözteti a mező fűvét, amely ma van és holnap a kemencébe vetik. Akkor nem sokkal inkább fog rólatok gondoskodni?

Mellesleg az előbb viccelődtem a feleségemmel kapcsolatban, de el kell mondjam, hogy Kay már jó ideje eljutott az oda Úrban, hogy nem aggódik ezek felől a dolgok felől. Nagyon hálás vagyok érte Istennek, és azért a lelki példáért is, amelyet ő nyújt számomra és a gyülekezetben lévő nők számára is. Mert egyáltalán nem aggodalmaskodik a ruházkodással kapcsolatban, és semmi mással kapcsolatban sem, és így mi nagyon egyszerű életet élünk.

És azért is nagyon hálás vagyok Istennek, hogy olyan társat adott nekem, aki ugyanúgy látja ezeket a dolgokat, mint én. Aki ugyanúgy gondolkodik, mint én, hogy Jézus Krisztusban egyszerű életet kell élnünk. Néha viccelődök vele és példaképp használom őt azért, hogy nevetessünk egy jót, de ez valószínűleg nem helyes. Uram, kérlek, bocsáss meg nekem ezért!

Különben még azt mondja majd nekem, hogy azt mondtad a gyülekezetben, hogy én ilyen vagyok? Hát jó, akkor majd ilyen leszek!

Ezért ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? –vagy: Mit igyunk? –vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezték: a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.

Ezért tehát nem szabad megengednünk, hogy elsődlegesen ezek a dolgok foglalkoztassanak bennünket, mert ezek a dolgok nem lehetnek a legfelsőbb rendűek az életünkben.

A pogányok keresik ezeket a dolgokat. A világ divatját. Figyeljük csak meg, hogy mennyi étterem van, és hogy mekkora hangsúlyt fektetnek a mai magazinok az ételre és a ruhákra. Bámulatos, hogy a pogány világot mennyire izgatják mindezek a dolgok.

Ti azonban keressétek először Isten országát és az ő igazságát.

A sorrend itt nagyon fontos. Az elsődleges dolgokat helyezzük előtérbe, és Isten majd gondoskodik a többiről. Ha először az Isten országát és az ő igazságát keresed, akkor ezek is mind megadatnak neked. Tehát Isten gondoskodik majd ezekről a dolgokról, és így nem kell aggódnod felőlük.

Mindössze annyit kell tenned, hogy Istent keresed először az életedben, az ő országát és az ő igazságát, és utána Ő majd gondoskodni fog minden másról.

Ha megvizsgáljuk az életünket, és megfigyeljük, hogy mennyi időt és energiát töltünk azzal, hogy megvásároljuk a ruháinkat, az ételünket, és hogy megszerezzük azt a pénzt, ami mindehhez kell, akkor láthatjuk, hogy rengeteg időnk és energiánk elmegy arra, hogy lépést tartunk a világgal, hogy divatosak maradjunk, hogy megfelelő nagyságú gallért viseljünk, és aztán emiatt gyakran kidobunk olyan ruhákat is, amiket még sokáig tudnánk hordani, csak éppen már nem divatosak. Így aztán a fogyasztói társadalom áldozataivá váltunk.

És ellustultunk az étel elkészítését illetően is. Hajlandók vagyunk egy vagon pénzt kifizetni egy kiló kenyérért, amikor pedig, ha hajlandók lennénk egy kis energiát befektetni, akkor az alapanyagokat nagyon olcsón meg tudnánk venni. Feldolgozhatnánk őket, és sokkal olcsóbban kijönne egy sokkal egészségesebb kenyér.

Csak az a baj, hogy ehhez be kellene fektetnünk egy kicsivel több energiát.

Mindenesetre itt az Úr azt mondja, hogy ne aggódjunk ezekért a dolgokért, és ne engedjük, hogy ezek a dolgok váljanak az életünk legfőbb kérdéseivé. Isten országa és az ő igazsága legyen a legfőbb dolog az életünkben, és a többiről majd ő gondoskodik, és nekünk pedig nem kell aggódnunk felőlük. Az Úr tudja, hogy mindezekre szükségünk van.

Emlékezzünk vissza, hogy Jézus azt mondta, hogy amikor imádkoztok, akkor ne legyetek bőbeszédűek, hiszen az Úr tudja, hogy mire van szükségetek, mielőtt még bármit is kérnétek tőle.

Ezért ne aggódjatok tehát a holnapért.

És milyen érdekes, hogy legtöbbször valóban a holnapért aggódunk. Az aggodásaink a holnapért mindig felülmúlják a mával kapcsolatos aggodásainkat. A mában élek, és ma már ettem, és van mit fölvennem, tehát nem aggodom a máért, de mi lesz velem holnap?

Mit csinálok majd, amikor jövő héten be kell fizetnem azt a számlát? Tehát általában a jövőre irányul az aggodalmunk. Az Úr azonban azt mondta, hogy ne aggódjatok a holnapért.

Mert a holnap majd aggodik magáért. Elég minden napnak a maga baja.

Jakab arra bízott minket a levelében, hogy legyetek az igének cselekvői ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. A Hegyi beszéd végén Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja. Aki hallja az ő beszédeit, és meg is teszi azokat, azt ahhoz az emberhez hasonlítja, aki okos módon kősziklára építette a házát.

Ezzel állítja szembe a bolond embert, aki hallja Jézus beszédeit, de nem cselekszi azokat, és ő olyan, mint aki homokra építette a házát.

Úgy segítsen bennünket az Úr, hogy ne csak hallgatói legyünk ennek a csodálatos tanításnak, amit Jézus a Hegyi beszédben tárt elénk.

Ne csak hallgatók legyünk, akik azt mondják, hogy „hát valóban, mennyire igaz, amit mond, hát, valóban nem kéne, aggodjak. Igen, tényleg a mennyben kellene kincset gyűjtenem.” Tulajdonképpen egyetértünk vele, de a cselekedeteink nem követik szavainkat.

Ha ezt tesszük, akkor bolondok vagyunk, olyanok, akik a homokra építenek, és ha jön a vihar, akkor összedől mindaz, amit építettünk.

Fontos tehát, hogy az Ige cselekvője legyek, nem pedig csak hallgatója.

Úgy segítsen mindannyiunkat az Úr, hogy az elkövetkező héten ne csak csodáljuk a Hegyi beszédet, hanem valóban meg is éljük azt, hogy ezek az alapelvek valósággá váljanak az életünkben, és megmaradjunk Jézus Krisztusnak ebben a tanításában.

Hogy valóban mennyei Atyánk gyermekei legyünk, és gyermekeiként élvezhessük mindazt a jószágot, örömet és mindazokat az áldásokat, amelyeket az Atya ad az Ő gyermekeinek.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 7. Fejezet

Úgy gondolom, hogy mindannyian egyetértünk abban, hogy Jézus Krisztus volt a valaha élt legnagyobb tanítómester.

Éppen ezért érdekes tanulmányozni a tanítási stílusát.

Leggyakrabban azt a módszert használta, hogy bemutatott egy alapelvet, majd elmagyarázta és példákkal illusztrálta azt.

Nagyon fontos, hogy mi is alapelvek alapján éljük az életünket, és tudnunk kell, hogy miért pont azon elvekhez tartjuk magunkat.

Legjobban ezt úgy érthetjük meg, hogyha valaki illusztrálja ezeket az elveket számunkra.

Jézus következetesen ezzel a módszerrel tanított a Hegyi beszédben. Előbb kijelentett egy alapelvet és utána példákkal illusztrálva megmagyarázta azt.

Most, a Máté evangéliuma 7. fejezetének elején egy új alapelvhez érkeztünk. Azt mondja Jézus:

Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!

Azután pedig továbbmegy és megmagyarázza ezt az alapelvet:

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek; és amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek.

Végül pedig illusztrálja ezt az alapelvet:

Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre a gerendát sem? Vagy hogyan mondhatod atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki először a saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát.

Ne adjátok oda a kutyáknak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, Mert eltapossák lábukkal, aztán megfordulnak, és széttépnek titeket.

Ez az ígérés sok ember számára nehezen érthető, mert Jézus előbb azt mondja, hogy ne ítélkezzünk, és rögtön azután azt mondja, hogy ne vessétek oda gyöngyeiteket a disznók elé, és ne adjátok oda a kutyáknak azt, ami szent.

Ez ugyebár azt jelenti, hogy valamilyen módon megítélem az embereket, hiszen meg kell gondolnom, hogy kivel oszthatom meg a szent dolgokat, kivel oszthatom meg Isten bölcsességének gyöngyeit, és ehhez valamiféle ítéletet kell hoznom, hiszen nem szabad azt a kutyákkal vagy a disznókkal megosztanom.

Jézus itt tulajdonképpen azt tanítja nekünk, hogy nem szabad elítéljünk másokat, ugyanakkor meg kell különböztetnünk egymástól az embereket.

Isten önmaga számára tartotta fenn azt a jogot, hogy megítélje az embereket. Ő a végső bíró, nekem tehát nincs jogom senkiről sem azt mondani, hogy elítéltetett vagy elkárhozik.

Ezek a dolgok Isten kezében vannak.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében beszél arról, hogy milyen borzalmas dolgokat cselekszenek a világban levő emberek. Arról beszél, hogy milyen szörnyű helyé vált ez a világ.

Az emberek gonoszok voltak, álnokok, istenkáromlók, paráznák és rengeteg szörnyű dolgot cselekedtek. És miután Pál végigsorolta ezeket a borzasztó dolgokat, utána azt mondta, hogy: *„Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, te ítélkező!”*

Nincs mentséged tehát, ha elítélsz valaki mást.

Ha valakit elítélek és azt mondom, hogy borzasztó, szörnyű, és gonosz dolog amit tesz, akkor ezzel beismerem azt, hogy én tudom, hogy az a bizonyos dolog rossz. És ha utána én is ugyanazt teszem, vagy legalábbis ugyanannak a bűnnek egy másik árnyalatát követem el, akkor ezzel önmagamot ítélem el, hiszen elismertem, hogy tudom, hogy mi a helyes és mégis a helytelen dolgokat teszem. Ezért valószínűleg én rosszabb állapotban vagyok, mint az, aki felől ítélkezem.

Gyakran előfordul, hogy valakit könnyen elítélünk valamiért, pedig ha egy kicsit megváltoztatjuk az adott helyzetet, akkor kiderül, hogy mi is pontosan ugyanabban a dologban vagyunk bűnösök, mint amiben elítéltünk valaki mást.

Biztosan emlékeztek arra a történetre, amikor Nátán elment Dávidhoz és elmesélte neki, hogy van egy ember a királyságában, aki nagyon gazdag és akinek mindene megvan. Vannak szolgálói és szolgálólányai, sok juha és marhája és mindene, amit csak akart.

A szomszédja egy szegény ember volt, akinek összesen egyetlen kis báránkjája volt. A szegény ember nagyon szerette a báránkjáját, együtt aludt, és együtt evett vele, bent lakott a báránka a házban, és ez volt a mindene.

Egyszer a gazdag embernek vendégei érkeztek és megparancsolta a szolgálóinak, hogy menjenek át a szomszédba a szegény emberhez és erővel vegyék el a báránkját, öljk meg és készítsék el a vendégeknek vacsorára.

Dávid nagyon megharagudott, amikor meghallotta ezt a történetet. Azonnal elítélte azt az embert, és azt mondta: *„Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette.”*

Nátán pedig azt mondta: *„Dávid, te vagy az az ember.”*

Csak egy kicsit kell megváltoztatni a történetet.

Hiszen itt van Dávid, Izrael királya az összes feleségével együtt. A szomszédságában pedig ott lakik Uriás. Dávid pedig elvette Uriástól a feleségét és megölette Uriást.

A próféta amikor bement Dávidhoz, egy kicsit más szemszögből mutatta be neki ugyanazt a történetet, és Dávid rögtön elítélte azt az embert. De ezzel tulajdonképpen önmagát ítélte el.

A körülmények ugyan egy kicsit mások voltak, de a próféta megmondta Dávidnak, hogy „*te vagy az az ember*”, te követted el ezt, így önmagadat ítélted halálra.

Mi is gyakran ugyanezt tesszük. Nagyon gyorsan elítélünk másokat bizonyos dolgokért, de hogyha más szemszögből vizsgáljuk meg a dolgot, akkor kiderül, hogy mi is ugyanabban a dologban vagyunk bűnösök, mint amiért a másikat elítéltük.

Nagyon érdekes és meglepő számomra, hogy mennyire borzasztónak tűnnek a saját bűneink akkor, amikor valaki más követi el azokat. De amikor mi követjük el, akkor nem is tűnnek olyan szörnyűnek.

Önmagamat gyakran rózsaszín szemüvegen át nézem, és akkor elég jól nézek ki. Ha valami rosszat csinálok, mindig jól el tudom mondani, hogy miért is csináltam azt. Mindig van valamilyen kifogásom. De ha valaki más teszi azt, akkor azon szörnyülködök, hogy milyen borzasztó dolog ez.

Az Úr azt mondja, hogy:

Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek!

Tehát nem szabad nekem elítélnem senkit sem, mert ez Isten dolga.

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek.

Tehát önmagamnak határozom meg a mércét, amikor másokat elítélek, hiszen én is ugyanazzal a mércével leszek majd megítélve.

És amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek.

Ezután az Úr megmutatja, hogy tulajdonképpen mennyire nevetséges dolog az, hogyha én próbálom meg a testvérem hibáit kijavítani.

Ha azt mondom, hogy láttam a testvérem szemében azt a szálkát, akkor az Úr az mondja nekem, hogy: nagyon jól megtalálod a testvéred szemében a szálkát, de úgy tűnik, azt nem veszed észre, hogy a saját szemedben ott van egy félméteres gerenda.

Jézus azt mondta:

vedd ki először a saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát.

Más szóval, ki vagyok én, hogy elítéljek valakit azért, amit ő rosszul csinál, amikor annyi hiba van az én saját életemben is. Annyi baj van velem is.

Ha én ítélkező vagyok és elítélek másokat, akkor az emberek elkezdik majd az én életemben keresni a hibákat, mert egyszerűen ilyen az emberi természet.

Ha olyan típusú ember vagy, aki folyamatosan elítél másokat, akkor figyeld meg, hogy az emberek el fogják kezdeni a te hibáidat figyelni azért, mert úgy próbálják majd meg önmagukat újra felépíteni, hogy téged lehúznak.

Tehát az alapelv az, hogy:

ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.

Ugyanakkor az Úr adott nekünk értelmet és bölcsességet, és nem várja azt, hogy ezt a bölcsességet a polcon tároljuk és ne használjuk. Ezért azt mondja nekünk, hogy:

Ne adjátok oda a kutya'knak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, Mert eltapossák lábukkal, aztán megfordulnak, és széttépnek titeket.

Egyszerűen vannak olyan emberek, akikkel nem lehet megosztani Isten dolgait, és nem is érdemes megpróbálni megosztani azokat. Nem fogják tiszteletbe tartani Isten dolgait, hanem egyszerűen kigúnyolják, széttapossák őket, majd megfordulva széttépnek titeket.

Honnan tudhatom akkor anélkül, hogy valamely módon meg ne ítéljem az embereket, hogy kivel oszthatom meg Isten igazságát, és kivel nem szabad megosszam azt.

Péter is ott ült és hallgatta Jézus Hegyi beszédét, és érdekes, hogy később, második levelében újra beszél erről a témáról.

A hamis tanítókról, a gonosz emberekről és a hamis prófétákról beszél, és azt mondja „betelt rajtuk az igaz példabeszéd, a kutya visszatér a maga okádására, a megfürdött disznó sárban hempereg.”

Visszatértek tehát a régi természetükhöz. És Péter itt ugyanazt a kutya és disznó illusztrációt használja.

Vannak olyan emberek, akik egyszerűen kigúnyolják a lélek dolgait. Ha én egy ilyen embernek kezdek el Isten drága dolgairól beszélni, azokról a csodálatos dolgokról, amiket Isten az én életemben elvégzett, az valóban olyan, mintha a gyöngyeimet dobnám oda a disznók elé.

Jézus azt mondta, hogy ezt ne tegyünk.

Ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy honnan tudhatom, hogy ki milyen ember? Hogyan járhatok azon a keskeny úton, anélkül, hogy ne ítélkezzek, de ugyanakkor ne legyek bolond se, aki a gyöngyöket a disznók elé veti.

Az Úr megmondja a következő versben:

KérjeteK és adatik nektek.

Ez a szó, hogy kérjeteK, ez olyan szó, amit Jézus az imádságra használ akkor, amikor a mi imádságunkról beszél, de soha nem használja ezt a szót, akkor amikor a saját imaéletéről beszél.

A szó maga azt jelenti, hogy könyörögni, kérlelni vagy esedezni.

Amikor Jézus saját imaéletéről beszélt, akkor egy másik szót használt, ami valami olyasmit jelent, hogy érdeklődni.

Amikor a mi imádságunkról beszél, akkor azt mondja, könyörögjünk az Atyához és kérleljük Őt.

Jézus egyenlőként mehetett az Atyához, de amikor mi megyünk hozzá, akkor tulajdonképpen koldusként megyünk, hiszen nekünk nincs mit adnunk az Atyának. De:

kérjeteK, és adatik nektek.

Jakab azt mondta: *„Hogyha kértek valamit, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”*

KeresseteK, ez már kicsit erősebb és találtok, zörgesseteK és megnyittatik nektek.

Valaki egyszer rámutatott, hogy ezek az igék a görögben folyamatos időben vannak, ami szó szerint azt jelenti, hogy folyamatosan kérjeteK, folyamatosan keresseteK és folyamatosan zörgesseteK.

Imaéletünk tehát folyamatosan abból kell hogy álljon, hogy kérünk, keresünk és zörgetünk. Ha kérünk, adatik nekünk, ha keresünk, találunk és ha zörgetünk, megnyittatik nekünk.

Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik.

Ezután Jézus egy illusztrációt hoz:

Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?

Figyeljük meg, hogy ez kapcsolódik egy korábbi igeszakaszhoz, amikor Jézus az imádság kapcsán a kapcsolat fontosságáról beszélt, és arról, hogy az imádság alapja a kapcsolat. Ezért is mondjuk, hogy: „*Mi Atyánk*”, hiszen Isten gyermekeként jogunk van bármikor odamenni az Atyához, amikor csak szükségünk van valamire.

Itt megint ezt a kapcsolatot hangsúlyozza, amikor azt mondja,

mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle, nektek, a gyermekeinek.

Jézus itt rámutat, hogy földi apaként, amikor a gyermekeink hozzánk jönnek, akkor mi is felismerjük, hogy vannak bizonyos alapvető szükségleteik.

Ha a fiam odajön hozzám, hogy: -Apa, éhes vagyok, kaphatok egy szendvicset? Akkor nem adok a kezébe egy követ, hogy -Na, rágcsáld csak ezt, kisfiam.

Tudom, hogy neki is vannak bizonyos alapvető szükségletei, és amikor kenyeret kér tőlem és sajtot, akkor azt adok neki.

Ha pedig halat kér, akkor miért adnék kígyót neki? Már maga a gondolat is visszataszító.

Hát persze, hogy nem adnék neki kígyót.

Én szeretem a gyerekeimet és tiszteletben tartom szükségleteiket. Ha kenyeret kérnek tőlem, akkor kenyeret adok nekik, ha pedig halat, akkor halat kapnak.

Ha tehát én gonosz létemre, vagyis minden hibámmal és gyengeséggemmel együtt nem vagyok annyira kegyetlen és embertelen a gyerekeimmel, hogy követ adnék nekik, hogyha kenyeret kérnek, és kígyót adnék nekik, ha halat kérnek, akkor mennyire nem lenne ilyet a mi mennyei Atyánk.

Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel jobbat ad a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?

Lukács így ír erről evangéliumában: „*Mennyivel inkább ad mennyei Atyátok szent lelket azoknak, akik kérik tőle.*”

Érdekes, hogy vannak emberek, akik azt hirdetik Istenről, hogy olyan, mint a zsákos ember, amikor valaki az ő Szentlelkének a munkáját szeretné megtapasztalni az életében.

Hallottam embereket, akik azt mondták, hogy vigyáznunk kell amikor megnyitjuk magunkat Isten előtt, mert voltak olyanok, akik szerettek volna Szentlélekkel megkeresztelkedni, helyette azonban démonok szállták meg őket.

Ez azonban teljesen idegen mindattól, amit itt Jézus tanított, és az egyik legistenkáromlóbb kép az Úrról, amit csak valaki kitalálhat.

Az ilyen zsákos emberes történetek miatt sokan elkezdtek félni Istentől, és azt gondolják, hogy vigyázni kell azzal, hogy hogyan nyitja meg az ember magát Isten előtt, mert nem akarjuk, hogy ilyen borzasztó dolgok történjenek velünk.

De egyáltalán nem kell aggódnunk, hanem teljes bizonyossággal mehetünk Istenhez.

Én nem attól félek, hogy Isten mit fog tenni velem, hogyha teljesen megnyitom magam előtte, hanem inkább attól félek, hogy mi lesz, hogyha nem nyitom meg magam Isten előtt, akkor mennyi mindent elmulaszthatok.

De ezek a zsákos ember-történetek szörnyűek, mert arra figyelmeztetnek, hogy vigyázz, hogy mit nem akarsz megtenni, mert Isten majd akkor pont arra fog rákényszeríteni.

Mondjuk, hogy utálok a kígyókat, a bogarakat és a patkányokat. Ha azt mondom Istennek, hogy „*legyen meg a te akaratod*”, akkor aztán vigyázhatok, mert biztosan majd Afrikába küld misszionáriusnak. És akkor aztán egész éjjel reszkethetek a hálóm alatt, és hallgathatom, hogy a bogarak miként mászkálnak körülöttem.

Nem, nem, nem! Isten egyáltalán nem ilyen. A te mennyei Atyád szeret téged, és az Ő terve a te életeddel kapcsolatban messze felülmúlja a te tervedet.

A lehető legjobb dolog, ami valaha valakivel megtörténhet az az, hogy kidobja a saját terveit és átadja magát Isten tervének.

Ilyen Atyám van, aki az én javamat keresi, és csak akkor kezd haragudni, ha én beleavatkozom a dolgokba, és ezért nem tudja elvégezni azt, ami a lehető legjobb lenne az életemben. Ez mérgecsíti Őt, mert néha az útjában állok, és azt hiszem, hogy én jobban tudom nála, hogy mi a legjobb a számomra.

Ezért néha akaratoskodok, amikor megpróbálom megkapni mindazt, amit én megálmodtam az életemmel kapcsolatban, mert azt hiszem, hogy az a legjobb számomra.

És amikor én akaratos vagyok, akkor Ő a kezelésébe vesz.

De nem azért, mert nem szeret engem, hanem csak egyszerűen azért, mert útjába állok annak, hogy elvégezze azt a tervet az életemben, ami sokkal jobb számomra.

Ezért tehát

Figyeljük meg, hogy akárhányszor azt a szót látjuk a Bibliában, hogy :ezért vagy hogy tehát – az sohasem egy gondolat kezdete. Ezek a szavak összefoglalást jeleznek.

Igy ha bármikor azt látjuk, hogy tehát vagy hogy ezért, akkor meg kell kérdeznünk, hogy miért?

Tehát az, amit gyakran aranyszabálynak neveznek, nem önmagában áll. Amikor idézik az aranyszabályt nagyon sokan elkövetik el azt a hibát, hogy kihagyják belőle a tehát szócskát, és anélkül idézik a szabályt.

Ez az aranyszabály a tehát szócska nélkül így hangzik:

„Amit” ... „szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük”

Ez azonban így nem helyes, és az ember csak tehetetlenséget érez, hogyha megpróbálja így követni.

Ha nincs benne a tehát szócska, akkor semmiképpen sem tudjuk betölteni.

Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.

Ez annak a szakasznak az utolsó verse, amely úgy kezdődött, hogy:

ne ítéljétek, hogy ne ítéltessétek.

Emlékezték, hogy Jézus azt mondta, hogy:

amilyen mértékkal mérték, nektek is olyannal mérnek.

Vagyis amilyen mércével másokat néztek, ugyanazt a mércét fogják rátok is alkalmazni.

Amilyen ítélettel másokat ítélték, ugyanolyan ítélettel lesztek ti is megítélve.

Azt a szakaszt tehát, amely arról szólt, hogy ne ítélegezzetek, mert ezzel magatoknak állítotok mércét, úgy fejezi be, hogy azt mondja, hogy:

Ezért tehát, amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.

Sokan vannak, akik azt próbálják mondani, hogy Jézus semmi újat nem mondott ezzel, mert ez egy nagyon népszerű mondás volt, és sok más tanító is mondta ezt a múltban.

Konfucius azt mondta, hogy: ne tegyetek másokkal olyat, amit nem akartok, hogy veletek tegyenek.

Arisztotelész is valami hasonlót mondott: amit nem akartok, hogy veletek tegyenek, ne tegyétek azt másokkal.

Szókratész pedig azt mondta, hogy: ha valami nem tesz neked, azt ne tedd másokkal.

Vannak tehát, akik azt mondják, hogy ugyanazt az alapvető gondolatot már mások is kifejezték.

Ez azonban nem igaz.

Ha elolvasod Szókratész, Arisztotelész, Konfucius vagy akárki más műveit, akkor azt találsz, hogy mindannyian negatívan fejezték ki ezt a dolgot.

Vagyis nem akarom, hogy megölj engem, ezért tehát nem öllek meg téged. Vagy nem akarom, hogy kirabolj engem, ezért tehát én sem rabolok ki téged.

Mindezeket tagadó mondatokban mondták el.

Jézus azonban megfordította és pozitív állításként mondta ezt.

Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.

Más szóval, ha Konfuciuszt követem, akkor nem gyűlöllek téged, ha azonban Jézust követem, akkor szeretni foglak.

Ha Konfuciuszt követem, nem fogok lopni tőled, ha azonban Jézust követem, akkor adok neked valamit. Látjátok a különbséget?

Az egyiket negatívan fejezték ki, és így passzív lesz a hozzáállásunk másokhoz.

Jézus viszont pozitívan fogalmazta meg mondanivalóját, és emiatt én pozitív dolgokat fogok kezdeményezni mások felé, és így ez a jóra, kedvességre, szeretetre és adakozásra ösztönöz.

Visszatérve a tehátra, képtelenség Jézusnak ezt a parancsát betölteni Isten erejének munkálkodása nélkül. A tehát szó visszavisz minket oda, hogy:

*Kérjétek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitják nektek.
Mert aki kér mind kap, aki keres talál, és a zörgetőnek megnyitják.*

Erre utal a tehát szó.

Magamtól képtelen vagyok megtenni azt, amiről itt Jézus beszél. Nincs hozzá erőm, nem vagyok képes rá. Ezért tehát az Istentől kell kénnem, hogy a Szentlelke által munkálkodjon az életemben.

Isten szeretetének erejét kell keressem, mert enélkül képtelen vagyok megfelelni azoknak a követelményeknek, amelyeket itt Jézus elénk helyez a Hegyi beszédben.

Ezután Jézus elkezd mindennek az alkalmazásáról beszélni.

Először tehát elénk tárta az alapelveket, megmagyarázta és példákkal illusztrálta őket, és itt végül arra biztatja a hallgatóit, hogy cselekedjenek aszerint, amit itt tanultak.

Ez a rész, az alkalmazás, amely minden tanítás esetében nagyon fontos.

Jézus a következőkben tehát az alkalmazásra biztat minket, először figyelmeztetéssel teszi ezt, azután pedig pozitív kijelentésekkel.

Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Jézus először is azt mondja itt nekünk, hogy a kapu szoros, és az út pedig keskeny. Ezért elkötelezettségre és odaszánásra van szükség.

És ez igaz az életben bármivel kapcsolatban, amiben sikeresek akarunk lenni. A szoros kapun és a keskeny úton kell járjunk, más szóval, odaszántak és elkötelezettek kell legyünk ahhoz, hogy sikeresek lehessünk.

Ez tehát nem kizárólag a keresztény életről szól, hanem bármilyen sikerről az életben.

Amikor azt olvassuk, hogy:

Menjete be a szoros kapun,

akkor az a János 14-re emlékeztet minket. Ott Tamás azt kérdezte Jézustól: „*Uram, nem tudjuk hova mégy, honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: én vagyok az út, az igazság és az élet.*”

Menjete be tehát a szoros kapun.

Vannak olyan emberek, akik folyamatosan azzal vádolnak engem, hogy túlságosan szűklátókörű vagyok. Észrevettétek már, hogy mekkora hangsúlyt fektetnek az emberek manapság arra, hogy széleslátókörű legyen valaki?

Vannak, akik szeretnék annyira kiszélesíteni az utat, hogy odáig jussunk, hogy mindenki azon az úton járhasson. Ők azok, akik azt mondják, hogy végül is minden út Istenhez vezet. És végül Isten mindenkit el fog fogadni.

Ezek az emberek annyira ki szeretnék szélesíteni az utat, hogy minden vallásos meggyőződésű ember beletartozhasson, hiszen ha valaki vallásos, azt biztosan elfogadja majd az Úr.

Jézus azonban azt mondta, hogy ez nem így van.

Szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják. Tágas az a kapu és széles az az út, amely a kárhozatba visz és sokan járnak rajta.

Ha azzal vádolnak az emberek, hogy túlságosan szűken gondolkozol vagy szűklátókörű vagy, akkor dicsőség az Úrnak, mert ez azt jelenti, hogy a helyes úton jársz.

„Mert széles az az út”, vagyis népszerű az az út, „amely a kárhozatba”, vagy más szóval a pusztulásba visz.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak akik azt megtalálják.

Ezután Jézus figyelmeztet minket, hogy:

Óvakodjunk a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzánk, de belülről ragadozó farkasok.

A Bibliában nagyon sok figyelmeztetést találunk a hamis prófétákkal kapcsolatban, és ez megint egy olyan dolog, amit valahogyan meg kell ítélnünk.

Ahhoz, hogy óvakodni tudjak a hamis prófétáktól, meg kell tudjam állapítani, hogy ki a hamis próféta, ki az, aki nem teljesen az Isten igéjét hirdeti.

Nem könnyű dolog óvakodni a hamis prófétáktól, mert kívülről ezek a próféták nem néznek ki farkasnak. Nem viselnek semmilyen megkülönböztető jelzést, nincs rájuk írva, hogy én hamis próféta vagyok.

Sőt, ezzel ellentétben, ők juhoknak néznek ki, mert juhok ruhájában jönnek.

Ugyanakkor Jézus azt mondja, hogy „*óvakodjatok a hamis prófétáktól*”.
De vajon hogyan ismerhetem fel, hogy ki a hamis próféta.

Jézus azt mondta, hogy: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet. És senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.*”

Ha tehát valaki azzal jön, hogy Jézuson kívül van másik út is az Atyához, az az ember egy hamis próféta. Ha valaki azt állítja, hogy vezet más út is az életre, mint a szoros kapu és a keskeny út, akkor az az ember hamis próféta.

Nagyon sok ember van manapság, akik azt mondják, hogy ha az ember pozitívan gondolkodik, és megpróbál jó életet élni, akkor ezzel mindent megtesz, amit csak Isten akar tőle. Ez azonban egy nagy tévedés.

Óvakodjunk a hamis prófétáktól, mert juhok ruhájában jönnek hozzánk.

És hadd tegyem hozzá, hogy az is veszélyes a hamis prófétákban, hogy legnagyobb részt igazságot beszélnek.

Ha egy hamis próféta folytonosan csak nevetséges, abszolút hazugságokkal jönne, akkor az a próféta egyáltalán nem jelentene semmiféle veszélyt, ugyanis amint megszólalna, rögtön az első mondat után mindenki világosan látná, hogy ez az ember hamis próféta, hiszen annyira örült dolgokat beszél.

Ezért tehát a hamis prófétákat nagyon nehéz megkülönböztetni a valódi prófétáktól, mert mondandójuk nagy része igazság.

Például Herbl Armstrong mondandójának is nagy része igazság. A Jehova tanúi tanításának nagy része igazság. Annak, amit Joseph Smith, a Mormon vallás alapítója mondott, a nagy része igazság volt.

Tehát nem mindig lehet azonnal megállapítani valakiről, hogy hamis próféta, mert gyakran az igazsággal csalogatja magához az embereket, de a lényeg az, hogy mit tanítanak az üdvösségről.

Az örökkévaló üdvösség igazságával kapcsolatban pedig a kulcskérdés az, hogy az illető a szoros kapuhoz és a keskeny úthoz vezet-e. Azt tanítja-e, hogy egyes egyedül Jézus Krisztusba vetett teljes bizalom alapján lehet üdvözülni, vagy ehelyett inkább arra próbálja meg rávenni az embereket, hogy egy vallási rendszerben vagy valamilyen vallásos rituáléban vessék a bizalmukat, illetve hogy egy adott gyülekezetben vagy egyházban bizzanak.

És ha bárki arra biztat, hogy ne Jézus Krisztusba vedd a **teljes** bizalmadat, és ne csak és kizárólag **Őbenne** bizzál az örök élet kérdéseit illetően, akkor az az ember biztos, hogy hamis próféta.

Gyakran azonban az út a lényeghez egy olyan labirintuson át vezet, amely tele van féligazságokkal. Nagyon sok igaz dolgot mondanak, mielőtt eljutna az ember a lényeghez és meglátná a hazugságot.

A lényeg, a kulcskérdés azonban az, hogy milyen ösvényre terelnek, hogy milyen útra vezetnek.

A hamis prófétákra az is jellemző, hogy a végső céljuk az, hogy megnyúzzák a juhokat, nem pedig az, hogy táplálják őket. Ahogy az emberek egyre inkább kötődnek hozzájuk, ők egyre inkább hangsúlyozzák szolgálatuk anyagi támogatását.

Péter a 2Péter második fejezetében figyelmeztetett minket a hamis prófétákkal kapcsolatban. Ne feledjük, hogy a hamis próféták egyik legfontosabb jellemzője a pénzéhség. A végén mindig a pénzről van szó.

„De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogy közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket fognak közétenek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat.”

Legvégül megtagadják az Urat, és tagadják azt, hogy Jézus Krisztus az egyetlen üdvösségre vezető út. Megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, és így gyors pusztulást hoznak magukra.

„Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját, benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban.”

Kapzsiság van mindezek mögött.

Lehet, hogy magazinokat kell árulj majd az utcán vagy házról házra járva. Lehet, hogy virágot és mogyorót kell eladja parkolóban vagy utcasarkokon.

Végső céljuk azonban az, hogy kifosszanak benneteket, s hasznuk legyen belőletek, mert a kapzsiság vezérli őket és a pénz után szaladnak. Ugyanakkor büntudatot ébresztenek benneteket, ha nem adjátok oda mindeneteket. Sokan még odáig is elmennek, hogy az ékszereiteket is elkérik tőletek.

A lényeg az, hogy ki akarják fosztani az embereket.

Vigyázzatok tehát azzal, aki a pénzre helyezi a fő hangsúlyt.

Először is, Isten nincs tönkremenne, nincs leégve, nincs szüksége pénzre.

Istennek nincs szüksége az emberek támogatására ahhoz, hogy elvégezze a terveit. Isten képes önmagát ellátni és önmagát támogatni, és nem gyakorol nyomást az emberekre azért, hogy adakozzanak, mert Ő nem akarja, hogy az emberek kényszerűségből adakozzanak.

Ha valaki nyomást gyakorol rád, hogy adakozz, akkor az az illető rosszul motivál téged, mert Pál apostol azt mondta, hogy: *„senki se adakozzon kényszerűségből”*, tehát nyomás alatt.

Jézus azt mondta,

óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok,

de belül fel akarnak falni titeket.

...Belül ragadozó farkasok...

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncsokról fügét? Tehát minden jó fa, jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tűzre vetik. Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Nem a tanításuk gyümölcseről van itt szó, hiszen a tanításuk nagy része igazság, és ha az emberek hallják az igazságot és követik azt, akkor abból jó gyümölcs is származhat.

A gyümölcs, amiről itt szó van és amit itt meg kell vizsgálnunk, az az életük gyümölcse.

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Miután figyelmeztetett minket a hamis tanítókkal kapcsolatban, Jézus a hamis hitvallással kapcsolatban is figyelmeztet.

Nem mindenki megy be a mennyek országába aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Először is fontos azt megjegyezni, hogy senki nem mehet be a mennyek országába anélkül, hogy ne mondaná azt, hogy: Uram, Uram.

Pál apostol azt mondta, hogy az, hogy Jézus Krisztust Úrnak valljuk, elengedhetetlen az üdvösséghez. *„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten föltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”*

Tehát az üdvösséghez elengedhetetlen az, hogy Jézus Krisztust Úrnak valljuk. Jézus azonban azt mondta, hogy:

nem mindenki, aki azt mondja: Uram, Uram, megy be a mennyek országába.

Más helyen Jézus azt mondja: „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek azt, amit mondok.”

A baj ott kezdődik, hogy az úr szót gyakran úgy értelmezzük, mintha Jézus nevének a része volna, és ezért mondjuk azt, hogy az Úr Jézus Krisztus. Mintha az Úr a vezetékneve lenne, a Jézus meg a Krisztus keresztnévei.

Az Úr igazából azonban nem a nevének a része, hanem a titulusa vagy címe. Ez a cím jelzi, hogy milyen kapcsolatban vagyok vele. Ő az Uram, én pedig a szolgája vagyok.

És mivel ő az Uram, joga van irányítani az életemet.

Ha tehát megkér arra, hogy tegyek meg valamit, akkor nem az a feladatom, hogy megkérdezzem tőle, hogy de miért, hanem az, hogy engedelmeskedjek neki. Hiszen a szolgája vagyok, ő pedig az Uram.

Ezért mutatott rá Jézus arra az ellentmondásra, hogyha valaki úrnak nevezi Őt, és mégsem teszi azt, amit Ő parancsol, ez a kettő nem fér össze egymással.

Ha tehát te Úrnak hívod őt és mégsem engedelmeskedsz neki, hanem lázadozol ellene, akkor te is ellentmondásba keveredsz.

Tehát:

nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja, hogy: Uram, Uram.

Arról beszél itt Jézus, hogy pusztán az, hogy a megfelelő dolgokat mondjuk, nem elég, hiszen sokan vannak, akik a megfelelő dolgokat mondják, de nem cselekszik azokat.

Ugyanakkor János azt mondja, *„hogyha azt mondod, közösséged van Istennel, és a sötétségben jársz, hazudsz és nincs meg benned az igazság.”*

Lehet, hogy azt mondod szereted Istent, de János azt mondja: *„hogyha valaki azt mondja, szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert nem szeretheti Istent, akit nem lát, ha nem szereti testvérét, aki viszont Isten képére teremtett.”*

Lehet hogy azt mondod, hogy annyira csodálatos Krisztusban lenni, de János azt mondta, hogy: *„aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”*

Jézus tehát azt kérdezte, hogy miért mondjátok nekem, hogy Uram, Uram, ha nem teszitek azt, amit mondok.

Ennek egy klasszikus példája Péter esete, amikor Joppé városában egy Simon nevű tímár vendége volt, és déltájban felment a ház tetejére imádkozni. Ott megéhezett, révületbe esett és egy látomást látott.

Azt látta, hogy az ég megnyílik és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, és ebben ott volt a föld mindenféle tisztátalan négy lábú és csúszómászó állata. Ekkor hang hallatszott, és Jézus szólt hozzá:

„kelj fel Péter, öld és egyél. Péter azonban így szólt, semmiképpen nem, Uram.”

Nem, nem, Péter, ... ezt nem mondhatod, hiszen ez ellentmondás.

De mennyire gyakran esünk mi magunk is ebbe a bűnbe, hogy vitatkozunk vele, hogy megkérdőjelezzük, amit mond nekünk. De ha ő valóban az Uram –és az Úr itt nem nevet jelent, hanem címet vagy rangot –, akkor az én feladatom egyszerűen az, hogy engedelmeskedjek neki.

A baj csak az, hogy gyakran elfelejtjük, hogy az Úr szó a hozzánk való viszonyát fejezi ki. De „*Eljön majd az a nap, amikor minden térd meghajol és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr.*”

Vannak olyan emberek, akik most ezt nem akarják megvallani, és nem akarják alárendelni magukat Jézus Krisztusnak, nem akarják elismerni Őt uruknak. „*De eljön az a nap, amikor minden térd meghajol és minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atyaisten dicsőségére.*”

És bár ezt majd akkor megvallják, ez már nem fogja azt eredményezni, hogy bemennek a mennyek országába,

mert nem mindenki, aki azt mondja nekem: Uram, Uram, megy be a mennyek országába.

Többről van itt szó, mint pusztán arról, hogy mit mond az ember. Több kell ehhez, mint az, hogy az ember a megfelelő nyelvezetet használja.

Jézus azt mondta, hogy:

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram. Hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Amikor azt mondjuk: Uram, Uram, az Isten dicsőségére van, és Isten akarata, hogy ezt mondjuk. De az is Isten akarata, hogy megtegyük mindazt, amit parancsolt. És amikor engedelmeskedünk Jézus Krisztusnak, ezzel ismerjük el, hogy valóban Ő az Úr.

Ha azonban nem engedelmeskedek neki, és nem teszem meg mindazt, amit Ő parancsolt, akkor egész nap mondogathatom, hogy Uram, Uram, de ezzel csak hiába ejtem ki az Úr nevét, hiszen nem engedelmeskedek neki.

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta előtte:

nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát

De itt ezek az emberek, azt mondják neki, hogy Uram, Uram, és beszámolnak neki arról, hogy miket cselekedtek.

**Uram, Uram nem a te nevedben prófétáltunk-e
vagy tanítottunk-e.**

Parancsolt ilyet Jézus, hogy tanítsunk az ő nevében? Hát, persze.

Azt mondta, hogy: „*Menjete el szerte az egész világba, és hirdessétek vagy tanítsátok az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözü. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik.*”

Ezek az emberek tehát arról beszélnek, amiket tettek:

Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e vagy tanítottunk-e, Uram nem a te nevedben űztünk-e ki ördögöket?, Uram, nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

És Jézus mégis azt mondta nekik:

Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők.

Jézus ezzel azt mondja nekik, hogy sohasem volt igazi kapcsolatunk, nem voltunk Úr és szolga kapcsolatban. Azt mondjátok, hogy Uram, Uram, de nem engedelmesskedtetek nekem. Nem az én parancsolataimat tartottátok be, hanem a saját kis dolgokat végeztétek.

Igen, felhasználtátok a nevemet, amikor másoknak prédikáltatok, de a saját dicsőségetekre prédikáltatok, hogy a saját szükségleteiteket töltsétek be. Igen, sok csodát tettetek, de oly módon, hogy ezzel önmagatoknak szerezzetek dicsőséget.

Emlékeztek arra az alapelvre, amit a 6. fejezet első részében jelentett ki Jézus?

Vigyázzatok, a kegyességet ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától.

Uram, Uram, nem tettünk-e sok csodát?

Igen, de helytelen motivációból tettétek.

A Biblia azt tanítja, hogy egy nap mindannyiunknak meg kell jelenni Krisztus ítélőszéke előtt, hogy megítéltsünk mindazokért a dolgokért, amiket itt a földön tettünk. És a cselekedeteinket akkor Isten tűz által fogja megítélni. Sok olyan cselekedetünk lesz, amit elvileg az Úrért tettünk, és mégis meg fog égni, mint a fa, a széna és a szalma.

A cselekedeteink megítélése a mögöttük húzó motiváció alapján fog történni. Vajon miért tettem azt a dolgot? Azért, hogy rám figyeljenek az emberek és magamnak akarjam a dicsőséget vagy azért, hogy Isten nevének szerezzek dicsőséget? És a tűz próbáját kiálló cselekedeteinkért jutalmat kapunk majd Istentől.

Itt, a Hegyi beszédben azt látjuk tehát, hogy lesznek emberek, akik azt mondják, hogy: Uram, Uram, mindezt a csodálatos dolgot a te nevedben tettük, ő pedig azt mondja nekik, hogy:

Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem ti gonosztevők.

Fontos tehát megvizsgálni önmagunkat mindazoknak a fényében, amiről itt Jézus beszél.

Szoros az a kapu és keskeny az az út amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Ó, Uram! Segíts nekem! Én nem akarok hiába futni, mert borzasztó érzés lehet az, hogy egész életedben futsz valami után, és végül kiderül, hogy egész végig a rossz úton jártál, hogy egész életedben helytelen ösvényen haladtál.

Egyszer egy mormonnal beszélgettem és megkérdeztem tőle, hogy mit gondol az örök életről? Ő pedig azt válaszolta, hogy „azt nem fogom tudni, hogy van-e örök életem, vagy nincs, egészen addig, amíg meg nem halok.”

Én pedig megkérdeztem, tőle, hogy „akkor már nem lesz egy kicsit túl késő?”

János levelében olvassuk, hogy:

„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten fia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van!”

Nem kell a haláloed napjáig várj arra, hogy megtudhasd, hogy örök életered van-e! Akkor már túl késő lesz! Jobb ha most megvizsgálod, hogy melyik ösvényen jársz. Vizsgáld meg, hogy melyik kapun mész át! Vizsgáld meg önmagadat!

Pál apostol azt mondta, hogy: *„vizsgálja meg azért az ember önmagát, mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, nem esünk ítélet alá.”*

Tehát van egy olyanfajta ítélet, amit megenged Isten. Téged nem szabad elítéljelek, de önmagamat meg kell ítéljem.

Ez azonban nagyon nehéz dolog. Nagyon nehéz önmagamat megítélni.

Hiszen ki ismeri önmagát valójában? Ki az, aki tudja az igazságot önmagáról? Annyira bonyolult, összetett lények vagyunk, hogy gyakran mi magunk sem vagyunk biztosak, hogy milyen motivációból teszünk dolgokat.

Dávid azt mondta, hogy: *„Uram te megvizsgálasz és ismersz engem, tudod, ha leülök vagy felállok, messziről is észreveszed szándékomat.”*

Az a szó, hogy messziről, azt jelenti, hogy eredetében, már a kezdetektől.

Tehát tudod, hogy mit gondolok, mielőtt még gondolnám. Ismered a gondolataimat, mielőtt még én kigondolnám őket.

Azután Dávid azt mondta, hogy: *„minden oldalról körülfogtál engem. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni.”*

Milyen tudás? Önmagam ismerete!

Én nem igazán ismerem önmagam, de Isten jobban ismer engem, mint én saját magam. Ezért mondta azt Dávid: *„vizsgáld meg Istenem, vizsgálj meg szívemet.”* Ezért fontos felismerni azt, hogy csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlanul gonosz és nagyon is lehetséges az, hogy valaki becsapja önmagát.

Aki például csak hallgatója az igének, de nem cselekvője, az becsapja önmagát. Pál apostol is azt mondta, hogy: *„ne tévelyegjetelek”*.

De mégis olyan gyakran tévelygünk és becsapjuk önmagunkat. Ezért a Biblia gyakran figyelmeztet minket, hogy ne csapjuk be önmagunkat.

És mivel ott van ez a veszély, hogy becsapom önmagam, fontos alárendelni magam Isten lelkének, hogy ő vessen fényt a szívemre. Hogy azt mondhassam neki, vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet, próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat. És nézd meg nem járok-e téves úton és Te vezess az örökkévalóság útján, a helyes úton.

Tehát teljesen oda kell szánjam magam Istennek, hiszen én nem ismerem magamat eléggé ahhoz, hogy megvizsgáljam saját magamat. Ezért Istentől kell kérjem, hogy vizsgáljon meg és vezessen a helyes úton.

Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát.

Lukács evangéliumában úgy írja ugyanezt, hogy: *„az okos ember leásott mélyre, és a kősziklára alapozott.”*

Vannak bizonyos alapigazságok, amelyek az egész keresztény életünk alapját kell szolgálják. Nagyon fontos, hogy szilárd, erős alapod legyen. Van Jézus Krisztusnak néhány olyan alapigazsága vagy alapelve, amelyek a keresztény életünk alapját kell jelentsék, mert a sátán biztos, hogy meg fog támadni.

A 73. zsoltárt úgy kezdi a zsoltáros, hogy: *”milyen jó az Isten”*.

Ez egyike azoknak az alapigazságoknak, amelyekkel tisztában kell lennünk. Fontos, hogy ezzel az alapigazsággal tisztában legyél, hogy az Isten jó, mert a Sátán meg fogja ezt támadni.

Lesznek olyan helyzetek az életedben, amelyek annyira borzasztóak, annyira szörnyűek, hogy hajlamos leszel megkérdezni, hogy az Isten hogyan engedhette meg, hogy ez megtörténjen velem. És egyszerűen nem értem, hogy Isten miért tette ezt.

És mivel nem mindig tudom megérteni Istent, a Sátán kihasználja a tudatlanságomat és arra indít, hogy megkérdőjelezzem Isten jóságát.

Nem értem Istent, mert én csak a jelent látom, és csak azt a helyzetet látom, ami annyira borzasztónak tűnik számomra. Ugyanakkor nem látom a teljes képet.

Ha visszatekintek a saját életemre, nagyon sok olyan helyzet volt, ami borzasztónak és tragikusnak tűnt az adott pillanatban. Elkecseregésemben azt hittem, hogy mindennek vége, és teljesen elcsüggedtem. Azt gondoltam, hogy ha Isten így bánik velem, akkor én feladom az egészet, kész, vége.

Akárcsak Jeremiás, aki azt mondta, hogy: *„nem szólok többé az ő nevében”,* egyszerűen felszedem a sátorfámat és abbahagyom az egészet.

De Isten annyira türelmesen bánik türelmetlen szolgálóival!

Az én életemben is gyakran utólag visszatekintve csak azt tudtam mondani, hát, nem bölcs az Isten, nem az jó Isten?

Ez egy alapigazság, amivel tisztában kell lennem, és amit meg fog támadni a Sátán. De ahhoz, hogy szilárdan megálljak a viharban, ezt tudnom kell.

A zsoltáros azt írja, hogy: *„milyen jó az Isten a tiszta szívűekhez, de az én lábam*

majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban, amikor láttam a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kíjjaik, nincs részük az emberek gyötrelmeiben, nem érik őket

csapások, mindenük megvan” én pedig próbálok jó életet élni és mégis annyi csapás ér, és annyi szörnyűség történik velem.

Nem éri meg Istent szolgálni, hiába mostam meg kezemet ártatlanságomban, egyszerűen nem éri meg Istent szolgálni. Végül a zsoltáros azt mondja, hogy: *„elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. Túlságosan fájdalmas volt, nem tudtam megérteni.”*

Az életet nem tudjuk megérteni, mert túlságosan titokzatos, nem tudjuk felfogni. De fontos, hogy szilárd alapunk legyen.

Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta, hogy:

ömleni fog a zápor és jönni fognak az árvizek és feltámadnak majd a szelek.

Akárkik is vagyunk, bölcsek vagy bolondok, mindannyian ki vagyunk téve az elemeknek. Mindannyiunknak lesznek problémái és mindannyiunknak lesznek bánatai és nehézségei. Attól még, hogy Isten gyermeke vagyok, nem élvezek különleges védettséget a problémákkal, a küzdelmekkel és a nehézségekkel szemben.

Emlékeztek, hogy Péter azt mondta, hogy: *„Szeretteim, a szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.”*

Péter írta azt is, hogy: *„Sok drága és nagy ígéretet kaptunk Istentől.”* Ugyanakkor sok kellemetlen ígéretet is kaptunk.

Vannak olyan ígéretek a Bibliában, amelyek egyáltalán nem tetszenek nekem. Ott van például az az ígélet, hogy: *„mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Jézus Krisztusban, üldözni fogják.”*

Én nagyon utálom ezt az ígéletet. Örülök, hogy ez nem került bele abba a kis ígéletgyűjteménybe, amely otthon az ágyam mellett van. Nagyon utálnám reggel ezt az ígéletet olvasni.

Fontos tehát, hogy szilárd alapom legyen. *„A bölcs ember leásott, mélyre hatolt és a kősziklára alapozott.”*

Pál apostol azt mondta, hogy: *„más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”*

Ráépítetted az életedet, leástál mélyre és Jézus Krisztusra alapoztad az életedet? Vajon Krisztus szavaira alapoztad-e az életedet?

Ő azt mondja tehát, hogy:

Aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez aki kősziklára építette a házát. És ömlött a zápor és jöttek az árvizek, és feltámadtak a szelek és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, hanem megállt, mert kősziklára volt alapozva.

Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez.

Ahogy olvasom a Hegyi beszédet, egyetértek vele, hogy igaz. A szívem azt mondja, hogy igen ez igaz, és egyetértek vele, egyetértek azzal, hogy ez igazság. De az hogy hallom és egyetértek vele nem elég, hanem cselekednem is kell az igazságot.

Sok ember van, aki elhiszi, hogy Jézus Krisztus Isten fia volt, és lehet, hogy ezek az emberek még azt is mondják neki, hogy Uram, Uram és egyetértenek az igazsággal, de ha megfigyeled az életüket, nem az igazság szerint élnek.

Olvasom a boldog-mondásokat, és arra gondolok, hogy jaj, de jó lenne, ha ilyen lenne a hozzáállásom. Jó lenne békességteremtőnek lenni, irgalmasnak lenni, éhezni és szomjazni az igazságra. Igen, annyira jó dolog szelídnem lenni, és lelki szegénynek lenni!

De hiába értek vele egyet, hogyha utána az életemet úgy élem, hogy büszke vagyok, felfuvalkodott és nem engedelmeskedek neki.

Azzal, hogy egyetértek vele, csak mondom, hogy igen, tudom, hogy ez igaz, és helyes, de ha mégsem ezt teszem, akkor ezzel tulajdonképpen önmagamot ítélem el.

Abba a csapdába eshetünk, hogy megnyugszunk abban, hogy hisszük az igazságot és önmagunkat hamis biztonságérzetben ringatjuk.

Rámutatunk a házunkra, hogy milyen szép a tapéta, és képek vannak a falon, van tető a fejem fölött, és nem csorog be a víz, és bár ez mind igaz, tudnunk kell, hogy jön a vihar. Ömleni fog a zápor és jönni fognak az árvizek, és feltámadnak a szelek. És ha én arra építem a házamat, hogy egyetértek az igazsággal, nem pedig arra, hogy engedelmeskedem az igazságnak, akkor össze fog dőlni a házam a viharban.

Engedelmeskednünk kell tehát az igazságnak, nemcsak meghallanunk azt. Cselekvői kell legyünk az Igének, nemcsak hallgatói, hogy be ne csapjuk önmagunkat.

Amikor Jézus befejezte a Hegyi beszédet, a sokaság álmélikodott tanításán.

Én el tudom képzelni, hogy álmélikodtak, mert Jézus azt mondta nekik, hogy: *„Ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókéét és a farizeusokéét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”*

És el tudom képzelni, hogy ez volt a legfurcsább dolog, amit ők valaha is hallottak.

Mert ők el sem tudták képzelni, hogy az írástudóknál és a farizeusoknál vannak igazabb emberek, mert a farizeusok és az írástudók egész életükben a törvény szerinti igazságot gyakorolták.

A sokaság álmélikodott tanításán. Főleg azért, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

Amikor az írástudók tanítottak, ők sohasem úgy beszéltek, mint akiknek hatalmuk van. Az írástudók mindig úgy tanítottak, hogy a Talmudot, a Misnát vagy valamelyik rabbit idézték.

És ez mind a mai napig így van. Ha hallod őket tanítani, akkor olyanokat fognak mondani, hogy Gamaliel rabbi azt mondja, hogy ez az írás, ezt jelenti. Az a másik rabbi pedig azt mondja, hogy ...

Mindig csak idéznek valakitől, és sohasem hatalommal tanítanak. Mindig valaki mást idéznek, hogy az az illető mit hitt vagy mit mondott az adott ígerésről.

A sokaság tehát álmélikodott Jézus tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van.

Ő nem a rabbiktól idézett és nem más értelmezését adta elő, hanem ennek épp az ellenkezőjét tette, amikor azt mondta, hogy: *„hallottátok, hogy megmondattott”*. Himel vagy Gamaliel rabbi ezt mondta, én azonban azt mondom nektek. Nekik nincs igazuk, én pedig azt mondom nektek. Tehát ő úgy tanította őket, mint akinek hatalma és tekintélye van.

A sokaság még nem hallott ilyen tanítást, mert az írástudók és a rabbik nem így tanítottak.

Közülük senki sem akarta vállalni a felelősséget semmiért. Ezek egy kicsit hasonlítottak a mai kormányhivatalnokokhoz.

Próbáltatok már valamilyen engedélyt szerezni? Mindenki valaki máshoz küld, és senki sem akar felelősséget vállalni. „Menj át arra a másik osztályra, és először onnan szerezz engedélyt.” Mindenki félt az irháját és össze-vissza küldözgetnek.

Jézus azonban nyitott lapokkal játszott, és nem úgy tanította őket, mint írástudók, nem idézett régi tanítóktól és más rabbiktól sem.

Ő hatalommal és tekintéllyel tanította őket. És taníthatta is őket úgy, hiszen „*neki adatott minden hatalom mennyen és földön*”.

Ezzel a hatalommal tanította tehát őket, és érdekes megfigyelni azt, hogy ha valaki hatalommal tanít, akkor az emberek elkezdnek bízni abban az emberben.

Ugyanakkor vigyáznunk kell, mert sok hamis próféta is hatalommal tanít és ezzel vonzzák magukhoz az embereket.

Nem elég tehát az, ha valaki hatalommal tanít.

A gyümölcsseikről ismerjük meg őket, és meg kell ítélnünk azt, hogy vajon arra az ösvényre vezetnek-e, ahol egyedül Jézus Krisztusban bízunk vagy pedig valami másban is meg kell bízunk, például a szombati nap megtartásában vagy abban, hogy dupla tizedet fizetek nekik, vagy abban, hogy nem eszem húst.

Jézus befejezte tehát ezeket a beszédeket.

Azt gondolom, hogy jó ötlet lenne mindannyiunk számára visszamenni és előlről elolvasni a Hegyi beszédet, emlékezve arra, hogy:

Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi is azokat, az bölcs ember, aki a kősziklára építi a házát. És a ház nem fog összeomlani még a legeslegnagyobb viharban sem.

Atyánk, annyira hálásak vagyunk, hogy tanulmányozhatjuk az Igédet.

Urunk, hallottuk az igazságodat és egyetértünk vele, hogy igazság. És kérünk Urunk, hogy most segíts nekünk megélni az igazságot és megmaradni benne. Jézus nevében. Ámen.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 8-9. Fejezet

Máté evangéliumának az 5. fejezete úgy kezdődött, hogy
„Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket.”

Ezután a Máté 5., 6. és 7. fejezetében találjuk a Hegyi beszédet.

A 8. fejezet pedig így kezdődik:

Amikor lejött a hegyről...

Miután Jézus beszélt nekik Isten országáról és arról, hogy milyenek azok, akik ott laknak, lejött a hegyről, és elkezdte a gyakorlatban megmutatni nekik, hogy milyen is Isten országa.

Ézsaiás könyvének 35. fejezetében arról olvashatunk, hogy milyen lesz majd az az időszak, amikor Isten országa itt lesz a földön.

Ézsaiás kijelenti, hogy *„megnyílnak majd a süketek fülei, és dicséretet énekel a néma nyelve, és a vakok szemei meglátják Isten dicsőségét. És szökellni fog a sánta örömeiben.”*

Isten országának az ideje, a helyreállítás időszakát jelenti majd a föld számára, mert ha most körülnézünk a világban, akkor nem azt láthatjuk, amit Isten eltervezett, amikor megteremtette ezt a világot.

Amikor megfigyeljük, hogy milyen helyzetben van az ember, akkor nem olyannak látjuk, mint amilyenek Isten megálmodta a teremtéskor, amikor azt mondta: *„alkossunk embert a képásunkra, hozzánk hasonlóvá.”*

Mert elbukott világban élünk, az embert is bukott állapotában látjuk, és ezért nem érthetjük, hogy Isten eredetileg milyenek is teremtette.

Sok-sok ember össze van zavarodva Isten személyét illetően, és ezért kérdezik azt, hogy hogyan engedheti meg a szerető Isten mindazt a szörnyűséget, ami a körülöttünk levő világban történik.

De a körülöttünk levő világ fellázadt Isten törvénye és országa ellen, és ez a világ mondta azt, hogy nem akarjuk, hogy uralkodjék felettünk.

Olyan világot látunk, ahol az emberek azt gondolják, hogy jobban tudják Istennél, hogy hogyan irányítsák az életüket, és hogyan uralkodjanak önmaguk felett.

Amikor felment a hegyre, akkor a tanítványai mentek oda hozzá, és őket kezdte el tanítani. A Hegyi beszéd tehát nem a sokaságnak szólt, hanem csak a tanítványoknak, annak a kevésnek, akiket Jézus kiválasztott.

A jelenlegi időkben sem alkalmazható a Hegyi beszéd az egész világra. Később majd, amikor eljön Isten országa, akkor az egész földre érvényes lesz. De az övéi, akik már most az Ő országának állampolgárai, a jelenlegi időkben is tudják alkalmazni a Hegyi beszédet, hiszen meghajtották térdünket a Király előtt.

„amikor lejött a hegyről nagy sokaság követte őt, és íme, odament egy leprás, és leborult előtte.”

A lepra egy borzasztó, undorító betegség volt azokban az időkben. Egyáltalán nem volt gyógymód a leprára.

Ma már vannak gyógyszerek, amelyekkel meg lehet fékezni ezt a betegséget. Gyógyítani továbbra sem tudjuk, de legalább meg lehet fékezni.

A lepra nagyon visszataszító érzéseket vált ki még manapság is az emberekből, és gyakran kirekesztik azokat, akiknek ilyen betegségük van, ezért inkább Hanson-betegségként emlegetik, egy Hanson nevű doktor miatt, aki először különítette el a betegséget felelős bacilust.

A történetben szereplő embert is kirekesztették a társadalomból. Akkoriban, ha valaki leprás volt, azt kellett kiáltania, hogy: Tisztátalan, tisztátalan!, nehogy valaki túl közel menjen hozzá.

Hogyha úgy közelítettél meg egy leprást, hogy a te irányodból fújt a szél, akkor, 50 méteres körzeten belül kiabálnia kellett, hogy: Tisztátalan, tisztátalan!, nehogy közelebb menjél, illetve, hogy csakis a saját felelősségedre tedd ezt.

Hogyha pedig ellenszélben közelítettél meg, akkor már tőled 150 méterre el kellett kezdejen kiabálni, hogy: Tisztátalan, tisztátalan!

Tehát ez az ember odament Jézushoz és leborult előtte és ezt mondta:

Uram, ha akarod, megtisztíthatsz!

Felismerte a király hatalmát és erejét, és azt mondta:

...ha akarod, megtisztíthatsz. Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: Akarom, tisztulj meg. És a lepra azonnal letisztult róla.

Az az érdekes ebben a történetben, hogy vannak, akik azzal vádolják Jézust, hogy megszegte a törvényt, mivel a törvény szerint tilos volt egy leprás embert megérinteni.

A törvény szerint, ha valaki megérintett egy leprást, akkor rituálisan tisztátalanná vált, hasonlóan ahhoz, mintha egy holttestet érintett volna meg, és nem mehetett be Isten templomába. Ahhoz, hogy újra tisztává váljon, rituálisan meg kellett fürdenie.

Azonban ebben a történetben, amikor Jézus megérintette a leprást, akkor az már nem volt leprás, tehát nem volt tisztátalan. Úgyhogy lehet vitatkozni arról, hogy Jézus megszegte-e a törvényt.

Ami valóban érdekes ebben a történetben az az, hogy a leprás azt mondta:

Ha akarod...

Jézus pedig úgy válaszolt neki:

Akarom.

Vannak manapság is olyan emberek, akik szerint nem jó az, hogyha úgy imádkozunk Istenhez, hogy ha akarod, vagy hogy legyen meg a te akaratod.

Szerintem azonban ezzel semmi probléma sincs. Inkább akkor követünk el nagy hibát, ha mindig azt feltételezzük, hogy tudjuk, mi Isten akaratata. Egyáltalán nem biblikus dolog azt gondolni, hogy minden egyes alkalommal az Isten akaratata, hogy valaki meggyógyuljon a betegségéből.

Úgy tűnik, hogy Isten Pál apostol életében sem akarta, hogy meggyógyuljon abból a betegségből, amelyre Pál úgy utal, hogy: „*tűske adatott a testembe*”.

A Sátán angyala gyötörte őt, hiszen Pál háromszor is kérte az Urat, hogy ez távozzon el tőle. Az Úr végül azt mondta neki: Pál, „*elég Néked az én kegyelemem*”.

Ha tehát a saját fizikai szükségleteimet tárom Isten elé, nem hiszem, hogy a hitem hiányát jelenti az, ha így imádkozom hozzá: Uram, legyen meg a Te akaratod.

Épp ellenkezőleg: ezzel fejezem ki hitemet, és teljes elkötelezettségemet Istenhez.

Nehezen tudok mit kezdeni azokkal az emberekkel, akik ezt a dolgot lenézik vagy vitatkoznak velem. Én ugyanis egyáltalán nem félek Isten akaratától, hanem inkább attól félek, hogy nem Isten akaratában vagyok.

Pál apostol azt mondta, hogy „*az a vágyam, hogy Krisztus dicsőíttessék a testemben, akár élek, akár meghalok.*”

Szerintem legtöbbször az Úr úgy válaszol, hogy akarom, tisztulj meg!

De nem mindig válaszol így. Ezért hajlandó kell legyek arra, hogy elfogadjam, akármit is mond, mivel teljesen odaszántam magam neki, és az Ő kezében van az életem.

Hogyha azt mondja: Akarom, tisztulj meg, akkor dicsőség érte az Úrnak.

De el kell fogadnom, ha azt mondja, hogy ez a betegség Isten dicsőségére van, hogy megtanuljak tökéletesen bízni benne, mert vannak olyan területei az életemnek, amelyeken Isten dolgozni akar, és nem akarja, hogy felfuvalkodott legyek.

Lehet, hogy fontos megtapasztalnom, hogy milyen gyenge a testem, és hogy belevéssem a fejembe, hogy csak egy ember vagyok, porból és hamuból. Ezért, ha úgy dönt, hogy nem gyógyít meg, én akkor is azt mondom, hogy dicsőség az Úrnak, legyen meg a Te akaratod. És ez egyáltalán nem jelent nekem problémát.

A leprásnak azonban azt mondta Jézus, hogy:

Akarom, tisztulj meg! És a lepra azonnal letisztult róla.

Jézus ezután azt parancsolta neki, hogy:

Senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes elrendelt, bizonyságul nekik.

Nagyon érdekes számomra, hogy még Mózes törvényében is volt olyan rendelkezés, amely arra az esetre szólt, ha valaki egy gyógyíthatatlan betegségből gyógyult meg, vagyis, amikor Ő csodát tesz az életében.

Az illetőnek két madarat kellett a pap elé vinnie, az egyiket meg kellett ölni egy cserépedény fölött, a vérét az edénybe csorgatni, a másikat pedig bele kellett mártania ebbe a vérbe, majd szabadon kellett engednie a madarat, hogy elrepülhessen.

A meggyógyult leprás embernek el kellett végeznie ezt a rituálét, és ez a gyönyörű ceremónia arról a szabadságról szólt, amelyet akkor kap az ember, amikor Isten csodálatos módon dolgozik az életében.

Jézus azt mondta, hogy: menj el, kövesd a törvényt, tégy aszerint, amit az parancsol. Menj el a paphoz, és akkor az elkülönít hét napra egy házban, utána újra megvizsgál, és utána bemutatathatod az áldozatot.

Ezután azt olvassuk, hogy Jézus Kapernaumba érkezett.

Kapernaumot később Jézus városaként említi a Biblia, mert ez volt az a hely, ahol Jézus a legtöbb időt töltötte.

Meg tudom érteni, hogy miért, hiszen ez annyira gyönyörű város. Én nagyon szeretem Kapernaumot, mert szeretem a vizet és a kék eget.

Tehát:

Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados és kérte...

A százados egy római katona volt.

Az első ember tehát, akinek Jézus szolgált, egy leprás ember volt, akit kiközösített a társadalom a betegsége miatt, a második pedig egy pogány, aki az Izraellel kötött szövetségen kívül volt.

A római százados tehát odament hozzá és ezt mondta:

„Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak”. Jézus pedig így szólt hozzá: „Elmegyek és meggyógyítom”. De a százados ezt felelte rá, hogy „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”

Biztos arra gondolt itt a százados, hogy ha hazaviszi Jézust, akkor a felsége megöli, mert nem szólt neki előre, hogy vendéget hoz, és nem volt ideje kitakarítani. Ezért tehát azt mondta neki, hogy

Uram, nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj..., ne gyere hozzám, ...hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én szolgám”.

De figyeljük meg, hogy mennyire érti ez az ember, hogy hogyan is működik a hatalom gépezete. Ezt mondja:

Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: „Menj el” – és elmegy, a másiknak: „Jöjj ide” – és idejön. Vagy szólok a szolgámnak: „Tedd meg ezt” – és megteszi.

Uram, én értem, hogyan működik a hatalom, hiszen

én is hatalom alatt álló ember vagyok...

és nekem is vannak alárendeltjeim, tehát értem, hogy hogyan működik a hatalmi lánc.

Én is hatalom alatt állok, de alattam is vannak mások.

Úgy gondolom, hogy egyetlen ember sem tud helyesen hatalmat gyakorolni mások felett, hogyha fölötte nincs valaki más, akinek ő áll a hatalma alatt.

Mert ha olyan ember van hatalmon, még ha az Egyesült Államok elnöke is az illető, akiben nincsen meg az az érzés, hogy ő fölötte is vannak mások, akkor ennek nagyon szomorú következményei lehetnek, és ez zsarnoksághoz vezethet.

De ha felismerem, hogy bár van hatalmam, viszont én is hatalom alatt állok, Isten hatalma alatt, akkor helyesen tudok uralkodni.

Tehát a százados értette, hogy hogyan működik ez a rendszer.

Azt mondhatom az egyiknek, hogy menj el, és elmegy, és a másiknak, hogy jöjj ide, és idejön.

És Uram, azt is tudom, hogy Neked van elég hatalmad arra, hogy egy szavadra meggyógyuljon az én szolgám. Nem kell eljőnnöd, hiszen arra nem vagyok méltó, hanem csak mondd ki a szót, és meggyógyul.

Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: Bizony, mondom nektek, hogy senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izraelben.

Még soha nem találkoztam olyan izraelitával, akinek ekkora hite lett volna, és erre itt van ez a katona, aki pogány és a Római Birodalom tagja, az Izraellel kötött szövetségen kívül áll, és mégis ekkora hite van Jézus Krisztusban.

Jézus azzal folytatta, hogy megjósolta, mennyire csodálatos munkát fog Isten elvégezni a pogányok között.

De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában.

A napkelet és a napnyugat a pogány nemzetekre utal, akik közül majd sokan eljönnek és leülnek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt.

Érdekes, hogy amikor a mennyre gondolok, akkor általában Pál apostolra, Jánosra és főleg újszövetségi emberekre gondolok, és nem sokat ábrándozom azon, hogy milyen lesz Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz ülni.

De biztos vagyok benne, hogy nagy öröm lesz! Gyakran gondolok Dávidra. Vele nagyon jó lesz majd összejönni. Meg Illéssel és Elizeussal és Gedeonnal.

Jézus tehát azt mondja, hogy a mennyek országában nagyon sok pogány is ott lesz. Ugyanakkor Isten országának a gyermekei, vagyis a zsidók

...kivettetnek a külső sötétségre, és ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás

azért, mert a zsidók elutasították Jézus Krisztust.

Isten dicsőséges evangéliuma el fog jutni a pogányokhoz és sokan közülük kijönnek a sötétségből és Isten világosságának részeseivé válnak.

Ugyanakkor Isten országának a gyermekei, vagyis Ábrahám test szerinti leszármazottai, mivel elutasították a Messiást, nem fognak bemenni Isten országába.

A századosnak pedig azt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.

Jézus következő csodája egy nő meggyógyítása volt, aki abban a kultúrában és azokban a napokban nem állt olyan tiszteletben, mint manapság.

A nőket akkoriban lenézték. Azokban az időkben, ha egy nő gyermeket várt, és elkezdődött a vajúdás időszaka, akkor az egész család összejött a nő házához és mindent előkészítettek a nagy ünnepléshez.

Ha a bába kijött és azt mondta, hogy fiú született, akkor nekivágtak az ünneplésnek és nagy bulit csaptak. De ha a bába azzal jött ki, hogy kislány született, akkor szépen összepakoltak, és mindenki hazament.

Jézus tehát itt először egy leprást gyógyított meg, aki a társadalom kitaszítottja volt, másodsor egy pogányt, aki a szövetségen kívül volt, harmadszor pedig egy nőt, akit lenézett a társadalom.

Jézus azonban soha senkit nem nézett le, és senkit sem taszított el. Isten országában nincsenek kitaszítottak. Nincsenek olyanok, akiket kizárna Isten.

Amikor Jézus Péter házába ment, látta, hogy annak anyósa fekszik és lázas. Jézus megérintette a kezét és elhagyta az asszonyt a láz. Az pedig felkelt és szolgált neki.

Más szóval vacsorát főzött. A szolgálat itt azt jelenti, hogy ételt készített és felszolgált neki.

Amikor este lett, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „Erőtlenségeinket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”

Ézsaiás könyvének 53. fejezetében, ahol ő Isten szolgájáról, a Messiásról prófétált, azt írta: „*Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze, ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.*”

Vannak olyan bibliatanítók manapság, akik ezt a verset csak a lelki gyógyulásra alkalmazzák. Ugyanakkor tudjuk, hogy az Ószövetségről szóló legjobb kommentárt nem azok írták, akik magukat bibliatudósnak gondolják.

A legjobb kommentár az Ószövetségről az Isten által ihletett Újszövetség.

Az Újszövetségben viszont azt látjuk, hogy Máté a Szentlélektől ihletve kijelenti, hogy mindazoknak a fizikai gyógyulása, akiket akkor este Jézushoz hoztak, annak volt a következménye, amit itt Ézsaiás prófétált.

Azért gyógyította meg Jézus ezeket az embereket, hogy betöltse Ézsaiás próféciáját.

Máté értelmezése szerint Ézsaiás prófécija nemcsak a lelki, hanem a testi gyógyulást is magában foglalja.

Amikor úrvacsorát veszünk, az utolsó vacsorára emlékezünk, amikor Jézus megtörte a kenyeret és ezt mondta: „*Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely tiérettetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*”

Felmerül a kérdés, hogy mikor törtetett meg Jézus teste, hiszen azt tudjuk az evangéliumokból, hogy egyetlen csontját sem törték el.

Bár a zsidók megkérték Pilátust, hogy hadd törjék el a kereszten levők lábszárcsontját, hogy ne maradjanak ott a szombati napon a kereszten, de amikor Jézushoz értek, Ő már kilehelte a lelkét, vagyis már meghalt, és ezért nem törték el a lábszárcsontját.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az írás: „*csontja ne töressék meg*”. Mivel Jézus az áldozati bárányt jelképezte, amúgy sem lehetett törött csontja.

Vajon miért mondta akkor Jézus, hogy „*ez az én testem, amely értetek törtetik meg*”?

Arra utalt, amikor megostorozták és 39 csapást mértek rá.

Az osztozás tulajdonképpen az inkvizíció egyik formája volt, mert így próbálták elérni, hogy az ember megvallja, amit tett.

Emlékeztek, amikor Pál apostol az Antónia erőd lépcsőjén megkérte az ezredest, hogy hadd szóljon a zsidókhöz, akik megpróbálták megölni őt, és az ezredes megengedte neki, hogy beszéljen, akkor Pál azt mondta a tömegnek:

- Én értem, hogy mit gondoltok, és megértem, hogy mit éreztek, mert volt idő, amikor én is megpróbáltam elpusztítani ezt az új szektát, a kereszténységet. Éppen Damaszkuszba tartottam, hogy börtönbe vessem azokat, akik Jézust követték, és egyszer csak fény áradt rám az égből, és leestem a földre. Hallottam egy hangot, az Úr hangját, amely azt kérdezte, hogy „*Miért üldözöl engem?*”, És később azt mondta, hogy „*én a pogányokhoz küldelek téged*”.

Amikor a zsidók meghallották ezt, kiáltozni kezdtek és port szórtak a levegőbe, megszaggatták ruháikat és megpróbálták megint Pálra vetni magukat.

Ekkor azt mondta az ezredes, hogy: -Vigyétek be a várba! - és megkérdezte Páltól, hogy: -Mit mondtál nekik, hogy így felháborodtak?
Hiszen Pál héberül beszélt a tömeghez, és így az ezredes nem értette.

Mivel Pál nem válaszolt, az ezredes így folytatta: -Korbáccsal vallassátok ki, hogy megtudjuk, hogy miért kiáltoznak így ellene!

Pál azt mondta neki: -Várj egy kicsit. Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?

Erre az ezredes megdöbbsent: -Micsoda, te római polgár vagy?

-Igen az vagyok.

-Ő, én nagy összegért szereztem meg ezt a polgárjogot, de hát te, hogyan kaptál római állampolgárságot?

-Én beleszülettem. – válaszolta Pál.

Ebből a történetből is láthatjuk, hogy a rómaiaknál az volt a szokás, hogy 39 csapást mértek az emberre, hogy megvallja a bűneit.

„De amint a bárány néma nyírói előtt, úgy nem nyitotta meg az ő száját”.

Ott és akkor Jézus teste megtöretett. Nem egy ember szeszélyes ötlete miatt, hanem azért, mert ez része volt Isten örökkévaló tervének.

Így aztán fel kell tegyük azt a kérdést, hogy miért engedte meg Isten, hogy a Fia ilyen szörnyű kínokon és ilyen kegyetlen megpróbáltatásokon menjen keresztül.

Ézsaiás próféta azt írja, hogy az Ő *„sebei árán gyógyultunk meg.”*

Péter apostol pedig Ézsaiást idézi, amikor azt mondja, hogy az *„ő sebei által gyógyultatok meg.”*

Amikor Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek az úrvacsoráról ír, és arról, hogy ők méltatlanul vették az úrvacsorát, akkor azt írta nekik, hogy sokan közülük azért erőtlenekek és betegek, mert nem értik az Úr testét.

Más szóval, azt mondta nekik, hogy nem értitek, hogy mit jelképez a megtört kenyér. Méltatlanul eszitek az Úr testét, és ezért erőtlenekek és betegek közöttetek sokan.

Nem értitek az Úr testét, és nem értitek, hogy mi volt a jelentősége annak, hogy Jézust megostorozták, amikor a mi fájdalmainkat és a mi betegségeinket hordozta.

Sokan tehát úgy veszik a kenyeret, hogy nem teljesen értik, hogy mit jelent az Úr megtöretett teste, és ezért nem részesülnek Jézus Krisztus értük elvégzett munkájának teljességében.

Amikor Jézus meglátta maga körül a sokaságot, úgy rendelkezett, hogy keljenek át a túlsó partra. Egy írástudó odament, és így szólt hozzá: Mester, követlek, akárhová mégy.

Jézus így válaszolt neki: „A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak van fészük, de az Ember fiának nincs hova fejét lehajtania.”

Jézus azt válaszolta neki, hogy jól gondold meg, és előre gondold át, hogy mibe kerül ez neked.

Követsz engem, akárhová is megyek? Gondold végig, hogy mi mindennel jár ez!

A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészük...

de nekem nincs hol lehajtanom a fejem. Tehát jól gondold végig, hogy mit mondasz!

Ezzel nem azt mondja Jézus, hogy ne kövess engem, hanem csak azt, hogy jól gondold végig, hogy mivel jár a tanítványság, mielőtt csak úgy beleugranál.

Egy másik tanítvány pedig ezt mondta neki: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek...”

A múlt héten, amikor Jézus Krisztus uralmát tanulmányoztuk abból az ígérésből, amikor Jézus azt mondja, hogy „sokan jönnek majd én hozzám, és azt mondják, Uram, Uram...”, akkor beszéltünk arról, hogy néha milyen következetlenek dolgokat mondunk.

Például amikor Péter azt mondta Jézusnak, hogy „*semmiképpen nem Uram*”. Péter mondata következetlen volt, sőt logikailag ellentmondásos.

És itt is egy ilyen ellentmondást látunk:
Uram engedd meg nekem először, hogy előbb elmenjek...

Főleg az angolban nagyon ellentmondásos ez, mert azt mondja, hogy „Uram, én előbb azt szeretném...”

Tehát ő akar első lenni. De Isten országában azonban ez nem így működik.

Engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat.

Mondhatnánk erre, hogy hát, ez egy jogos kérdés, nem?

De Jézus így szólt hozzá: "Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat."

Nagy eséllyel ennek az embernek az apja tökéletesen egészséges volt. Az a kifejezés, amit ez az ember használ, csak a halasztgatás kifejezése volt.

-Meg akarom tenni, követni akarlak, de még nem vagyok rá készen. Majd egy kicsit később! Engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat!
Más szóval: -Várd meg, amíg az apám meghal!

Az igazság az, hogy ez az ember csak halogatni akarta Jézus követését, mert ezt a kifejezést akkor is használták, ha történetesen az apa még jó egészségnek örvendett, és még akár 20 évig is élhetett.

- Eljön majd az a nap, amikor én is beszálok majd a hajóba. De előbb engedd meg, hogy ezt vagy azt megtegyem!

Az Úr a halogatás ellen szól és arra biztat, hogy Őt tegyük az első helyre.

Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék, halottaikat.

Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai, és íme nagy vihar támadt a

tengeren, úgy hogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.

A tanítványok életében nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor hatalmas viharon mentek keresztül a Galileai-tengeren és Jézus beszállt a hajóba.

A Genezáreti-tónak azon a részén a viharok nagyon hirtelen támadnak a Haifa-öböl irányából.

Egyszer én magam is tanúja voltam annak, hogy a Galileai-tengernek az egyik pillanatban még tükörsima volt a felülete, olyannyira, hogy azt gondoltam magamban:

-Milyen jó lenne itt vízisíelni!

Nem sokkal később pedig már hatalmasak voltak a hullámok, ahogy a völgy felől süvítő szél felkavarta a vizet.

Ez a vihar tehát nem volt egy kivételes alkalom a tanítványok életében.

De lehetséges, hogy az egész mögött a Sátán állt, akinek az volt a célja, hogy elpusztítsa Jézust.

És íme nagy vihar támadt a tengeren, úgyszólván a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt.

Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: „Uram, ments meg minket, mert elveszünk!”

De ő így szólt hozzájuk: „Mit féltek ti kicsiny hitűek?” Majd felkelt és ráparancsolt a tengerre és a szelekre és nagy csend lett.

Az emberek pedig elcsodálóztak és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?”

Jézus tehát bemutatta nekik, hogy a természeti elemek fölött is ő az Úr.

Egy másik evangéliumban olvassuk, hogy Jézus azt mondta nekik, hogy „*Menjünk át a túlsó partra*”. És ha Jézus ezt mondja, akkor biztos, hogy nem fognak elmerülni.

Mit féltek hát ti kicsiny hitűek?

Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé.

A sírboltokból jöttek elő és nagyon veszélyesek voltak: annyira, hogy senki nem tudott végigmenni miattuk azon az úton.

Érdekes egyébként, hogy nemrég fedezték fel a régészek ennek a városnak a maradványait a Genezáreti-tó túlsó felén. Így most már majdnem teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy melyik szikla volt az, amelyikről a disznók lefutottak.

Tehát ezek a megszállottak kijöttek a sírboltokból és így kiáltottak Jézushoz:

Mi közöd hozzánk, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Először is, érdekes azt megfigyelni, hogy a démonok, akik ezekben a férfiakban voltak, felismerték, hogy kicsoda Jézus.

Mi közöd hozzánk, Isten Fia?

Emlékeztek, hogy Jakab azt írja levelében: „*hiszed, hogy létezik az Isten, hát jól teszed, az ördögök is hiszik, és rettegnek.*” És ebben a történetben is jól látszik, hogy ezek a démonok rettegnek, és azt mondják, hogy:

Azért jöttél, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Tisztában vannak azzal, hogy eljön majd az ő idejük, és elismerik, hogy Jézusnak hatalma van felettük.

Fontos, hogy mi is felismerjük, hogy „*nagyobb az, aki bennünk van, mint aki a világban van.*”

Mert igaz ugyan, hogy lelki harc folyik körülöttünk, de nem kell félnünk, mert bennünk Isten lelke lakik, aki nagyobb minden más léleknél.

Tőlük távolabbra volt egy legelésző disznónyáj.

A disznótartás Izraelben törvénybe ütköző dolog volt. Mózes törvénye szerint tilos volt disznót tartani vagy enni az izraelieknek.

Azért azt kérték tőle az ördögök: „Ha kiűzöl minket, küldj a disznónyájba.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjetek!” Akkor azok előjöttek és belementek a disznókba, és íme, a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe.

Léteznek olyan gonosz lelkek, amelyek képesek megszállni egy ember testét, és uralmuk alatt tudják tartani a test különböző funkcióit.

Jézus maga is sok olyan embert szabadított meg, akiket ilyen gonosz lelkek szálltak meg.

Amikor kiküldte a tanítványait – és ezt majd később fogjuk tanulmányozni – hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket vagy démonokat.

Amikor egy gonosz lélek megszállja valakinek a testét, az illető gyakran elveszíti uralmát különböző képességei felett. Így például ezek a gonosz lelkek képesek annak az embernek a száján keresztül beszélni.

Itt nemcsak az ókori kultúra babonájáról van szó, hanem még manapság is vannak olyan dokumentált esetek, amikor ilyen típusú lelkek megszálltak valakit.

A Moody kiadó egyik könyvében különböző misszionáriusok mesélik el tapasztalataikat az ilyen típusú démoni tevékenységekkel kapcsolatban.

Napjaink talán egyik legismertebb története egy Clarissa nevű lányhoz kapcsolódik, aki a Fülöp-szigeteken élt, és 1947-ben gyakran voltak ilyen rohamai.

Amikor elmúltak ezek a rohamok, mindig harapás nyomokat találtak ennek a lánynak a testén, még hozzá a testének olyan részein, ahol képtelenség lett volna önmagát megharapnia, mint pl. a vállának vagy a nyakának a hátsó részein.

Végül saját érdekében és védelmében börtönbe zárták, és Manila város polgármestere a leghíresebb pszichiátereket hozatta oda, hogy kivizsgálják a lányt és kiderítsék, hogy mi történik vele.

De ezek nem tudtak magyarázatot adni a dologra és segíteni sem nem tudtak neki.

Ezek után odahívtak két misszionáriust, Bob McAlistert és Lester Summrelt. Lester Summrel írt is egy könyvet erről az esetről, és a Life Magazin is beszámolt a történetekről, sőt fényképeket is közöltek a lányról és a harapások nyomairól.

Végül ennek a két embernek a szolgálatán keresztül megszabadult a lány a démonoktól, megtért és elfogadta Jézust megváltójának.

Mindenesetre ez egy nagyon érdekes történet volt, de nem egy olyan eset, amit az ember szívesen olvasna elalvás előtt.

Tehát a démonok felismerték Jézust, elismerték, hogy hatalma van felettük, és azt is tudták, hogy eljön majd egyszer az a nap, amikor leszámol velük.

Ebből a történetből úgy tűnik, hogy a démonok szeretnek valamilyen testben lenni, tehát nem szeretnek csupán vándorló lelkek lenni, hanem szeretnek valamilyen testbe beköltözni.

Jézus azt mondta, hogy amikor egy tisztátalan lélek kimegy valakiből, akkor víz nélküli helyeken bolyong és nyugalmat, vagy valamilyen házat keres, de nem talál, és akkor így szól: *„Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem, és amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, vesz maga mellé hét másik, magánál is gonoszabb lelket, bemennek és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.”*

Ez az egész téma olyan, amitől én szeretem távol tartani magam, és ha nem muszáj, akkor nem szeretek róla beszélni. De volt már olyan eset, amikor valakiből gonosz lelket kellett kiűzzünk.

Ez egy nagyon kellemetlen szolgálat, és én egyáltalán nem kedvelem.

Ezek tehát könyörögtek Jézusnak, hogy bemehessenek a disznókba, és amikor megengedte, akkor az egész nyáj a meredekről a tengerbe rohant és beleveszett a vízbe.

A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba és elhíreszteltek mindent, azt is, ami a megszállottakkal történt. Akkor azután az egész város kiment Jézus elé.

Vajon azért jöttek ki elé, hogy meghallgassák, és hogy befogadják? Nem.

Amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból.

-Felbolygatod itt az üzletünket! Most aztán búcsút mondhatunk a hasznunknak! Tűnj el innen!

Fontosabb volt számukra az üzleti haszon, mint ennek a két embernek a gyógyulása.

Szomorú, hogy vannak olyan emberek, akik arra kérik az Urat, hogy távozzon tőlük. De sajnos manapság is gyakran előfordul ez.

Jézus hajóra szállva átkelt, és elment a maga városába.

Korábban már említettem, hogy Jézus városa Kapernaum volt. Ott volt az ún. főhadiszállása.

És íme, vittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: „Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.”

El tudom képzelni, hogy ezek a szavak nagy csalódást jelentettek a béna ember barátainak. Biztos vagyok benne, hogy ők úgy képzelték el a dolgot, hogy Jézus majd meggyógyítja a barátjukat, hogy fölkelhessen és járni tudjon. És az, hogy Jézus azt mondta, hogy:

Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid,

valószínűleg csalódást okozott nekik. Lehet, hogy még magának a béna embernek is csalódást jelentett.

De az igazság az, hogy Jézus először a nagyobb ajándékot adta neki.

Hiszen fontosabb az, hogy a bűneid megbocsáttassanak, minthogy a betegségeidből meggyógyulj!

Mert mi lehetne fontosabb az üdvösségünknél? ... Semmi.

A gyógyulásom nem fontosabb az üdvösségemnél.

A legnagyobb csoda, amit Isten valaha is tett az életemben, az az üdvösségem csodája.

Az, hogy megbocsátotta a bűneimet.

Ez Isten legnagyobb csodája az életemben. A többi az semmi ehhez a hatalmas csodához képest.

Néha egyesek nagy szomorúan azt mondják, hogy Isten soha nem tett semmilyen nagy csodát az életemben.

És akkor megkérdézem tőlük, hogy: -Megtértél? Újjászülettél?

Akkor ez a lehető legnagyobb csoda, amit Isten tehet az életedben. A többi nem olyan nagy dolog ehhez az első csodához képest.

Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.

Milyen gyakran félreértjük ezt! Hiszen sokkal nagyobb hangsúlyt fektetünk az anyagi valóságra, mint a lelki valóságra.

Jézus mindig is arról tanúskodott, hogy a legfontosabb valóság a lelki valóság. És az anyagi valóság csak másodlagos ehhez képest.

Ezért mondta, hogy

Bízzál fiam, megbocsáttattak bűneid.

Ekkor néhány írástudó így szólt magában: „Ez Istent káromolja.” Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat, ezt mondta: „Miért gondoltok gonoszt szívetekben?”

Vajon neked is ezt mondaná Jézus, ha ismerné a gondolataidat?

Miért gondoltok gonoszt szívetekben?

Mert Jézus ismeri az ember gondolatait, és tudja, hogy mi van az ember szívében. Aztán azt mondta:

Ugyan mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid! – vagy azt mondani: Kelj fel és járj!?

Ha a kérdés az, hogy mit könnyebb mondani, akkor persze azt könnyebb mondani, hogy megbocsáttattak bűneid, hiszen ezt nem lehet leellenőrizni.

Azt, hogy kelj fel és járj, nehezebb mondani, hiszen, ha ezután az illető nem kel fel és nem jár, akkor mindenki láthatja, hogy nem történt meg az, amit mondtál.

Ha azt mondod, hogy kelj fel és járj, az merészebb dolog, hiszen rögtön látható, hogy megtörtént-e. Rögtön kiderül, hogy van-e hatalom a szavaid mögött.

Ugyan mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid! – vagy azt mondani: Kelj fel és járj!?

Azonban, hogy megtudjátok, hogy van hatalma az ember Fiának megbocsátani a bűnöket a földön,...

Más szóval, megmutatom, hogy van hatalom a szavaim mögött, hogy megtudjátok, hogy képes vagyok megbocsátani a bűnöket.

Mivel ez a hatalom nem látható, mert ez belső, lelki dolog, ezért mutatok nektek külső, fizikai bizonyítékot.

Így szólt a bénához: „Kelj fel, vedd az ágyadat és menj haza.” Az pedig felkelt és hazament. Amikor a sokaság ezt meglátta, félelem fogta el őket, és dicsőítették az Istent.

Figyeljük meg, hogy az Istent dicsőítették.

Jézus azt mondta, hogy: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*” Jézus tehát úgy tette mindezt, hogy ez Istennek hozott dicsőséget.

Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak.

Máté tehát vámszedő volt. Kapernaumban az emberek vámot kellett fizessenek azokra a javakra vagy termékekre, amelyeket északról délre szállítottak.

Jézus pedig így szólt Mátéhoz: „Kövess engem.” Az pedig felkelt, és követte őt. És történt, hogy amikor Jézus asztalhoz telepedett a házban, sok vámszedő és bűnös telepedett oda, és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival együtt.

Meglátták ezt a farizeusok és szóltak tanítványainak: „Miért eszik a ti mestereket vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?”

Abban a kultúrában rendkívüli jelentősége volt annak, ha valaki egy másik emberrel együtt evett, mert az azt jelentette, hogy azonosult az illetővel.

Ha veszek egy darab kenyeret, kinyújtom feléd, és te letépsz belőle egy darabot, és enni kezded, majd én is letépek belőle egy darabot, és én is megeszem, akkor mindketten ugyanabból az egy kenyérből eszünk.

Ez a kenyér beépül a testembe, és annak részévé válik. Ugyanígy, ugyanaz a kenyér a te tested részévé is válik, és így valamiféle misztikus módon egymás részévé, vagyis eggyé válunk.

Ezért tehát abban a kultúrában csak akkor evett együtt az ember valakivel, ha nem bánta, hogyha azzal az illetővel azonosul és eggyé válik vele.

Ezért voltak megdöbbenve a farizeusok, amikor azt látták, hogy Jézus együtt evett a bűnösökkel és vámszedőkkel.

Eggyé akarsz válni a bűnösökkel? Azonosulni akarsz velük?

És igen, Jézus azonosult a bűnösökkel, azért, hogy azután ők is azonosulhassanak vele, és megkaphassák az erejét, és megbocsáthassa a bűneiket.

Ezért odamentek a tanítványaihoz és megkérdezték tőlük: Miért teszi ezt a Mestereitek? Jézus pedig amikor ezt meghallotta így szólt: „Nem az egészségeseznek van

szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Menjetek és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot.”

Hóseás könyvében azt mondta az Úr Izraelnek, hogy *„irgalmasságot akarok és nem áldozatot.”* Inkább azt szeretném, hogy irgalmasok legyetek, mint azt, hogy áldozatot mutassatok be nekem.

Jézus tehát Hóseás könyvéből, a saját írásaiból idéz nekik, és azt mondja nekik, hogy:

Menjetek és tanuljátok meg, hogy mit jelent ez, amikor az Úr ezt mondja, hogy irgalmasságot akarok és nem áldozatot.

Mert Jézus azt mondta, hogy:

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.

Akkor odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?”

Jézus ezt mondta nekik: „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.”

Tehát, amíg Jézus ott volt a tanítványaival, az nem a böjt ideje volt. De azt mondja Jézus, hogy eljön majd az az idő is.

Jönnek majd olyan napok...

amikor én már nem leszek velük, és akkor majd böjtölni fognak. Ezután Jézus a megreformálás, az újítás haszontalanságáról beszél:

Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából és még csúnyább szakadás támad.

Azokban az időkben nem léteztek előre beavatott anyagok. Tehát, ha akkoriban fogtál egy régi ruhát, amelyet már többször kimostak, és arra egy új ruhaanyagból tettél foltot, ez az új ruhaanyag még nem volt beavatva, még nem ment össze a mosástól, így aztán, ha kimostad ezt a foltozott ruhát, akkor ez a folt összement a mosástól, és emiatt kiszakított egy darabot a ruhából.

Így még rosszabb lett a ruha állapota, mint a foltozás előtt.

Jézus tehát arról beszélt, hogy régi ruhát nem lehet új anyagból megfoltozni.

Új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped, a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul, hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.

Jézus az akkoriban már nagyon megalapozott vallási rendszer ellen szólt, és azt mondta, hogy azt nem lehet megreformálni:

-Nem azért jöttem, hogy megreformáljam a júdaizmust vagy a zsidó vallást, nem azért jöttem, hogy új posztóból foltot rakjak a régi ruhára, vagy hogy új bort töltssek a régi tömlőbe.

Szerintem ezt az elvet manapság is alkalmazhatjuk, mert hiszem azt, hogy amikor Isten Lelke valamilyen új munkát kezd végezni, akkor azt gyakran a hagyományos szervezett vallási rendszereken kívül kezdi el.

Nem igazán tudom, hogy volt-e valaha is példa arra a történelem során, hogy valamilyen hagyományos felekezeten belül igazi ébredés lett volna. A legtöbb esetben az történt, hogy a lelki ébredés következményeként új felekezet jött létre.

Itt a gyülekezetünkben is láthatjuk, hogy Isten milyen csodálatosan munkálkodott, de úgy látom, hogy új tömlőkre volt szüksége ehhez a munkához.

Én magam is éveken keresztül abban a helyzetben voltam, hogy új bort próbáltam a régi tömlőbe tölteni és minden szétrepedt.

Lázadóként tartottak számon és mindenféle más dolgot is mondtak rólam, mert nem akartam az adott felekezet hagyományait követni, hanem szerettem volna visszatérni a Bibliához, és Isten Igéjét követni.

Nagyon egyszerű lett volna ezt megtenni, de a régi tömlők már csak ilyenek, nem képesek a változásra, és nem tudják az újat befogadni.

Manapság is vannak olyan emberek, akik próbálják óvatosan töltogetni az új bort a régi tömlőkbe, nehogy szétrepedjen, de nagyon hamar kiderül, hogy ez nem könnyű dolog, ha egyáltalán lehetséges.

Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy zsinagógai elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: „A leányom most halt meg. De jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog.”

Teljesen érthető, hogy ez az ember nagyon kétségbeesett volt, de figyeljük meg, hogy mekkora hittel jött Jézushoz. Leborult Jézus elé, és azt mondta neki, hogy most halt meg a lányom, de ha eljössz és ráteszed a kezed, akkor élni fog.

Jézus felkelt és követte őt tanítványaival együtt. És íme, egy 12 éve vérfolyásos asszony hátulról hozzáférkezve megérintette ruhája szegélyét. Mert ezt mondta magában: „Ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok.” Amikor Jézus megfordult és meglátta őt, így szólt: „Bízzál leányom, hited megtartott téged.” És meggyógyult az asszony abban az órában.

Ebben a történetben szeretnék rámutatni valami nagyon fontos dologra. Az asszony, hite gyakorlásához talált egy érintkezési pontot.

Úgy gondolom, hogy gyakran vagyunk úgy, hogy elhisszük, hogy Isten képes bizonyos dolgot megtenni, de odáig már nem jutunk el, hogy a hitünket működésbe is hozzuk. Pedig erre lenne szükség!

Nem mindegy az hogy tudom, hogy Isten képes valamit megtenni vagy valóban elhiszem, hogy az Úr meg is fogja tenni azt a bizonyos dolgot.
Mert ha igazán elhiszem akkor életre kel a hitem!

A történetben szereplő asszony valóban életre keltette a hitét. Azt mondta magában, hogy abban a pillanatban, amikor megérintem a ruháját, tudom, hogy meg fogok gyógyulni.
Így tehát abban a pillanatban, amikor megérintette Jézus ruháját, életre kelt a hite, és meg is gyógyult abban a pillanatban.

Ezért gondolom azt, hogy fontos dolog, hogy a gyülekezet előljárói kézzel imádkozzanak emberekért. Amint a Biblia is írja, hogy *„ha beteg valaki közületek, akkor hivassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal, és a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt.”*

A kézzel való imádkozás hatalmas szerepe lehet abban, hogy a hitünk életre keljen. Hinnem kell, hogy amikor a gyülekezet előljárói rám teszik a kezüket és megkennek olajjal, akkor Isten meg fog gyógyítani, hiszen ezt ígérte. Így a kézzel való imádkozás segít abban, hogy a hitem életre keljen.

Amikor Jézus rájött, hogy csoda történ, megfordult, meglátta az asszonyt, azt mondta neki: *„Bízzál, mert a hited”* – nem az én hitem, hanem a te hited – *„megtartott téged”*.
És meggyógyult az asszony abban az órában.

Amikor Jézus bement az előljáró házába, meglátta a fuvolásokat meg a zajongó sokaságot.

Főleg pogány országokban szokás az, hogy amikor valaki meghal, akkor összehívják a sokaságot, akik különböző szerszámokon zajonganak, és mindenféle hangos dolgot csinálnak azért, hogy elűzzék a gonosz lelkeket.

Jézus így szólt hozzájuk: „Menjetek innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik.” Azok pedig kinevették őt.

Amikor aztán kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felébredt.

És híre ment ennek az egész vidéken.

Amikor Jézus továbbment onnan, csatlakozott hozzá két vak, és ezt kiáltották: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!” Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok. Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni?” Ezt felelték: „Igen, Uram”.

Akkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: „Legyen a ti hitetek szerint”.

Erre megnyílt a szemük.

Jézus pedig erélyesen rájuk parancsolt: „Vigyázzatok, meg ne tudja senki.” De azok elmentek és elvitték hírét az egész vidéken.

Amikor ezek mentek kifelé, íme, odavittek hozzá egy megszállott némat. Miután kiűzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma, a sokaság pedig elcsodálkozott, és ezt mondta: „Soha sem láttak még ilyet Izraelben.”

A farizeusok pedig ezt mondták: „Az ördögök fejedelmének a segítségével űzte ki az ördögöket.”

Figyeljük meg, hogy mit mondanak itt, mert nemsokára elérkezünk ahhoz a részhez, amikor Jézus a Szentlélek káromlásáról szól, amely az egyetlen megbocsáthatatlan bűn.

Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget.

És amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.

Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az Aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Jézus szolgálatát figyelve láthatjuk, hogy nem egy minta alapján dolgozott.

Mi azonban nagyon gyakran megpróbáljuk Isten munkáját valamilyen mintához igazítani. Megpróbáljuk definiálni, módszereket és stratégiákat dolgozunk ki.

Előre gyártott megoldásokkal próbálkozunk a különböző problémák megoldására.

Neked mi is a problémád? Ja, igen, ... a 17- es számú megoldás.

Van 1-es, 2-es, 3-as számú megoldás és így tovább, egy egész lista.

Gyakran szeretnénk Istent valamilyen dobozba bezárni és módszerekbe szorítani. Különösen akkor vagyunk erre hajlamosak, hogyha az a módszer már bevált korábban.

Én is szoktam néha ilyet csinálni, hogy van valamilyen probléma, és gondolkozni kezdek, hogy mit is csináltunk a múltkor, amikor ugyanez volt? Milyen módszer vált be erre a problémára?

És megpróbáljuk visszahelyezni magunkat ugyanabba az állapotba, mintha akkor rajtunk múltott volna a dolog, és nem pedig Isten szuverén munkája lett volna.

Láttuk, hogy voltak olyan emberek, akiknek a hitét tette próbára Jézus. Az előljáró lányának, akit feltámasztott a halálból, biztos, hogy nem volt hite, hiszen halott volt.

A kislány esetében nem mondhatjuk, hogy a hite számított volna, de ugyanakkor, közvetlen ezután, a két vakember esetében azt kérdezte tőlük Jézus, hogy:

hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni?”

És amikor azt mondták, hogy:

Igen, Uram,

akkor azt mondta nekik, hogy:

Legyen a ti hitetek szerint.

A vérfolyásos asszonynak, aki azt mondta magában, hogy:

Hacsak megérinthezem ruháját, meggyógyulok,

azt mondta Jézus, hogy:

Bízzál leányom, a hited megtartott téged.

A te hited.

Tehát Isten nem ugyanúgy dolgozik minden ember életében. Mi azonban gyakran másoktól szeretnénk eltanulni, hogy mi a titkuk, milyen módszer szerint dolgoznak, hogy aztán követhessük a módszereiket.

De az Úr nem szorítja be önmagát ilyen módszerekbe. Ő különbözőképpen dolgozik minden esetben, hiszen mi is különbözőek vagyunk, és mindannyiunkkal a saját szükségleteink szerint bánik.

Én nagyon szeretem, ahogy az Úr a saját szükségleteimhez igazodva bánik velem. És annyira dicsőséges dolog, hogy ilyen személyes kapcsolatban lehetek az Úrral, és ennyire személyesen bánik velem.

Ő teljesen megért engem, összes furcsaságaimat ismeri, és ezek szerint foglalkozik velem.

Helytelen dolog azt mondani, ha a te életedben nem ugyanúgy dolgozik Isten, mint az enyémben, akkor valami nem stimmel veled.

Alakítsd ki a saját felekezetedet, én meg majd megcsinálom az enyémet!

Egy másik alkalommal 10 leprás jött oda Jézushoz, és ő nem nyúlt hozzájuk, nem érintette meg őket, hanem azt mondta nekik, hogy: *„Menjete el és mutassátok meg magatokat a papoknak.”*

Képzeljük el, hogy mi lett volna, ha ezek összetalálkoznak azzal az egy leprással, akiről ma olvastunk. Mi lett volna, ha ez azt mondja nekik, hogy: -Ó, titeket nem érintett meg? Hát, akkor ti nem tapasztaltátok meg őt igazából. Engem megérintett, úgyhogy ti nem járhattok az én gyülekezetembe.

-Én a „megérintett”-gyülekezetbe járok.

-Jól van, mi pedig a „minket nem érintett meg”-gyülekezetbe járunk.

Igenis van helye a változatosságnak, mégpedig akkora változatosságnak és sokféleségnek, ahány ember itt van ma este.

Ne próbáljuk tehát Istent dobozba zárni! Ne próbáld meg ugyanazokat az élményeket hajszozni, amikben valaki másnak volt része, hanem személyesen fordulj Istenhez, és Ő is személyesen fog hozzád kapcsolódni és személyesen fog veled bánni! Így saját különleges kapcsolatod és tapasztalatod lesz Istennel.

Gyakran elkeseredünk, ha azt látjuk, hogy mások átéltek bizonyos élményeket, és mi nem. És azt gondoljuk, hogy én biztos nem vagyok olyan jó, mert velem az nem történt meg.

Isten végtelenül sokféle módon munkálkodik az életünkben.

Annyira hálásak vagyunk azért, hogyan Isten szeretete és Szentlelke ilyen csodálatosan munkálkodik az életünkben, és napról napra elcsodálkozunk azon, hogy Isten mennyire jó és mennyire megáld minket. Annyira jó Isten hozzánk! Akkora kiváltság ez számomra, hogy itt lehetek veletek, és hálát adok Istennek ezért a kiváltságért.

De időnként van egy visszatérő rémálmom. Az, hogy valahol máshol vagyok lelkipásztor. És utána annyira örülök, amikor reggel felébredek. Én sehhol a világon nem szeretnék inkább lenni, mint itt, közöttetek. Mert Isten olyan hatalmasan munkálkodik itt, és olyan csodálatos látni, hogy az egész világra lejut az evangélium erről a helyről.

Az Úr áldjon meg titeket továbbra is, és az Úr keze legyen az életetekben a következő hét során. És tapasztaljátok meg azt, ahogyan Isten ereje különleges módon munkálkodik az életetekben.

Gazdagodjatok meg Krisztus Jézusban, és növekedjétek az Úrban az elkövetkező hét során, amint Ő egyre közelebb von titeket magához. Jézus nevében.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 10-11. Fejezet

A 10. fejezet elején azt látjuk, hogy Jézus kiküldi a tanítványait Izrael elveszett juhaihoz. Ennek fényében azonban nagyon fontossá válik, a 9. fejezet legutolsó verse, amelyben ezt mondja tanítványainak: „*Kérjétek tehát az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.*”

Nagyon érdekes, hogy Jézus először azt mondja a tanítványainak, hogy imádkozzanak azért, hogy az Úr küldjön munkásokat az aratásba, utána pedig Jézus kiküldi ugyanezeket a tanítványokat.

Amikor a gyülekezetünkben felfedezünk egy szükségletet, és ez foglalkoztatni kezd bennünket, akkor gyakran arra gondolunk hogy, de jó lenne, ha a gyülekezet be tudná tölteni ezt.

Az Úr arra indítja a szívünket, hogy imádkozzunk ezzel kapcsolatban, és ahogy ezt tesszük, előfordul, hogy megmutatja nekünk, hogy bizony minket hív erre a szolgálatra, és azért is hívta fel a figyelmünket arra a szükségletre.

Sokszor tehát az ember elhívása azzal kezdődik, hogy Isten felhívja egy bizonyos szükségletre a figyelmet, és mi pedig kezdünk imádkozni érte.

Tudnunk kell, hogy az ima az, amely felkészít bennünket arra, hogy azután elinduljunk és szolgáljunk.

Miközben imádkozom, a Szentlélek munkálkodik a szívemben, és ez az ima sok mindent megváltoztat. Mindenekelőtt engem. Azt azonban nem hiszem, hogy az ima megváltoztatná Istent.

Ami azt illeti, nem is szeretném, hogy az imám megváltoztassa Istent. Ha ugyanis ez lehetséges lenne, akkor az ima nagyon veszélyes fegyver lenne a kezemben.

Hiszem, hogy Isten minden helyzetben tudja, hogy mi a legjobb nekem. Én pedig még ha tehetném sem szeretném őt meggyőzni a saját álláspontom helyessége felől.

Sokkal inkább arra vágyom, hogy amikor imádkozom, a Szentlélek munkálkodjon a szívemben, és alakítson engem azzá, akivé Isten formálni szeretne.

Szeretném meghallani Isten hangját, amikor engem hív az aratásába, és szeretnék kész lenni, hogy azt válaszoljam: „*itt vagyok Uram, küldj engem.*”

Jézus tehát először azt mondja tanítványainak, hogy imádkozzanak, hogy az Úr küldjön munkásokat az aratásba, majd a 10. fejezet első felében kiküldi őket.

Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak mindenféle betegséget, erőtlenséget.

Vegyük tehát észre, hogy mielőtt Jézus kiküldi tizenkét tanítványát, hatalmat ad nekik a tisztátalan lelkek és a betegségek felett.

A második versben olvashatjuk a tizenkét apostol nevét, és azt is fontos megemlítenünk, hogy az Ige először itt nevezi őket apostoloknak. Az apostol szó ugyanis azt jelenti, hogy kiküldött.

Eddig ők tizenketten, tanítványok voltak. Jézus tanítványai, akik Őt követték és tőle tanultak. Most azonban elérkezett az idő, hogy Jézus kiküldje őket, és ezért az Ige is most más névvel látja el őket.

A tizenkét apostol neve pedig ez: Az első Simon, akit Péternek hívnak és testvére András, Jakab, a Zebedeus fia és testvére János.

Fülöp és Bertalan, Tamás és

Máté a vámszedő, Jakab, az Alfeus fia és Taddeus.

Simon a kananeus, és Júdás, az Iskariótes, aki el is árulta őt.

Simonról, a kananeusról Lukács evangéliumából megtudhatjuk, hogy őt Simonnak, a zelótának is nevezték.

Jozefus történetíró szerint a zelóták olyan zsidók voltak, akik mindennél nagyobbra becsülték a szabadságot, és még a saját vagy családjuk élete árán is a szabadságra törekedtek. Így hát ők folyamatosan fellázkodtak Róma ellen.

Viszont Mátét, a vámszedő megvetették zsidó testvérei, mert ő a római hatalmat szolgálta, a rómaiaknak szedte be a vámot.

Ha tehát Simon és Máté más körülmények között találkoztak volna, egészen biztos vagyok benne, hogy Simon ott helyben végzett volna Mátéval.

Hiszen gondoljunk csak bele, Simon egy zelóta volt, aki megvetette a római igát, aki számára mindennél fontosabb volt a szabadság. Máté viszont egy vámszedő, aki a rómaiaknak dolgozik, a gyűlölt római hatalmat szolgálja.

És milyen érdekes az, hogy a legkülönbözőbb háttérrel rendelkező emberek Krisztusban közösségben lehetnek egymással, és szeretni tudják egymást, pedig a világban egymás ellenségei volnának.

Az apostolok közül senki sem volt kimagasló teljesítményű, elismert ember. Mindnyájan teljesen hétköznapi emberek voltak.

Négyen közülük halászattal foglalkoztak, az egyik tanítvány pedig vámszedő volt.

Bár a többi tanítványról nem tudunk sokat, mégis úgy tűnik, hogy ők is egyszerű, hétköznapi emberek voltak.

Nekem mindig nagyon tetszett az, hogy Isten teljesen egyszerű, átlagos embereket küldött el a szolgálatba, hogy az Ő munkáját végezzék. Olyan egyszerű és átlagos embereket, mint te meg én.

És bizony amikor az Úr valakire rá szeretne bízni egy feladatot, akkor általában először nem az egyetemeken néz körül, hogy megkeresse azt, aki erre a feladatra a legképzettebb, akinek a legjobb átlaga van, vagy aki a legintelligensebb, hanem általában egyszerű, átlagos embereket használ.

Ezért pedig nem helyes, ha mi azért nem lépünk be egy szolgálatba, mert túlságosan átlagosnak tartjuk magunkat, mert elfeledjük, hogy Isten pontosan ilyen hétköznapi embereket használ.

Ha ugyanis Isten egy adott szolgálatra, egy adott feladatra mindig azt az embert használná, aki a képesítései szerint a legtokéletebbnek bizonyul, - például már doktorált, és különben is hihetetlenül intelligens, - akkor hajlamosak lennénk arra az emberre és az ő képességeire figyelni.

Ilyenkor esetleg azt az embert elkezdenénk isteníteni a tudásáért, a képességeiért, és nem látnánk meg Isten munkáját, nem ismernénk fel, hogy az az ember pusztán csak eszköz Isten kezében.

De Isten maga az, aki a munkát elvégzi.

Ezért azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcséket. És azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszegyenítse az erősöket.

Isten olyan egyszerű, átlagos embereket használ, mint te meg én, és mint az amerikai Golgoták többi pásztora, Raul Reis, Greg Laurie és Mike Machintosh.

Épp ezen a héten hallgattam az egyik lekipásztornak, Raul Reis-nek a tanítását, aki sokáig a tengerészgyalogságnál szolgált, és épp erről az időszakról beszélt, meg arról, hogy milyen állapotban is volt akkoriban.

Raul elmesélte, hogy sok embert ölt meg azalatt az időszak alatt, és olyan hidegvérrel tette mindezt, hogy miután hazatért szanatóriumba küldték, vagyis tulajdonképpen egy elmeógyógyintézetbe.

A szanatóriumban a pszichiáter úgy gondolta, hogy neki befellegzett és a normális életre való esélye egyenlő a nullával.

Mindezek ellenére Isten felkente őt és hatalmas dolgokra kezdte használni az életét.

Tehát még az apostolok sem voltak különösen intelligensek vagy bölcsek. Egyszerű, hétköznapi emberek voltak, akiket Jézus kiküldött, hogy Őt képviseljék.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és ezt a rendelkezést adta nekik: „Pogányokhoz vezető útra ne térjetelek le, szamaritánusok városába ne menjetek be, inkább menjetek Izrael házának elveszett juhaihoz.

Nagyon egyértelmű utasítást kaptak Jézustól arra nézve, hogy hova menjenek és egyelőre hova ne menjenek. Ne menjenek le délre Szamáriába, ne menjenek el nyugatra sem, Tírusz és Szidón városába, de északra se menjenek fel Damaszkuszig, sőt keletre sem, a Dekapolisz területére.

Jézus azt mondja tanítványainak, hogy maradjanak Galileában, és ott a zsidóknak hirdessék az evangéliumot. Izrael házának elveszett juhaihoz küldte el őket, hogy utat készítsenek számára.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében a következőket mondja: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is.”*

Elsőként tehát a zsidóknak hirdessék az evangéliumot, de ne feledjük, hogy később Jézus a szamáriai asszonynak is felfedte magát, és meggyógyította a kánaáni asszony leányát.

Mennybemenetele előtt pedig a következőket mondta tanítványainak: „Menjetelek el szerte az egész világba, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

Isten óhaja tehát az, hogy az egész világ meghallja a jó hírt, az evangéliumot. Ugyanakkor Isten tervében az is fontos volt, hogy az evangélium először a zsidókhöz jusson el.

Vegyük észre, hogy nem azt mondja Jézus, hogy menjetelek el Izrael tíz elveszett törzséhez. Mégpedig azért nem, mert a tíz törzs nem tekinthető elveszettnek. Isten pontosan tudja, hogy hol vannak, és hogy kik alkotják azokat. Isten soha sem veszítette őket szem elől.

Itt szeretnék kitérni arra a feltételezésre, mely szerint Dániában élnek Dán törzsének leszármazottai. Sokan azért állítják ezt, mert a Dánia szó tartalmazza a dán szót, és egyesek szerint ez Dán törzsére utal. Ez azonban csak véletlenül van így.

Jézus a következőket mondja tanítványainak a hetes versben.

Menjetelek el és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!

De mi is az a mennyek országa?

Később, a 13-14. fejezetben látni fogjuk, hogy Jézus elmond néhány példabeszédet a mennyek országáról és arra buzdítja a tanítványait, hogy a következőképpen imádkozzanak: *„Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod.”*

De mire gondol Jézus, amikor a mennyek országát említi?

Jézus azt mondta, hogy *„a mennyek országa közöttetek van.”*

Az az igazság, hogy nem csupán közöttünk van a mennyek országa, hanem minden egyes emberben is, aki elfogadta Jézus Krisztust személyes megváltójaként és uraként. Ezek az emberek elmondhatják magukról, hogy Isten országának, a mennyek országának állampolgárai, vagyis ők már a mennyek országának teljes körű tagjai. Ez pedig számos, csodálatos előnyt jelent számukra.

Én például amerikai állampolgár vagyok, és amerikai állampolgárként bizonyos jogok és kiváltságok illetnek meg.

Például, ha külföldön járok és bajba kerülök vagy segítségre szorulok, akkor mindig fordulhatok az amerikai nagykövetséghez, hiszen amerikai állampolgár vagyok. Jogom van ehhez, nekik pedig kötelességük adott esetben megvédeni vagy nekem segíteni. Mindezt csak azért, mert én amerikai állampolgár vagyok.

De hadd mondjam el, hogy én nemcsak amerikai állampolgár vagyok, hanem Isten országának, a mennyek országának állampolgára is. És azok a jogok és kedvezmények, amelyek az én mennyei állampolgárságomból fakadnak, messze meghaladják az amerikai állampolgársággal járó jogaimat és kedvezményeimet. Mert bárhová megyek, Isten maga védelmez engem. Erővel és hatalommal ruház fel, hogy megtegyem azt, amire elhívott.

Jézus tehát azt mondja tanítványainak, hogy:

Menjetek el és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!

És hogyan hirdessék ezt? Úgy, hogy rávilágítanak a mennyek országának különböző aspektusaira.

Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket.

Az Ézsaiás 35-ben olvashatunk néhány dolgot Isten országáról:

„Akkor kinyílnak a vakok szemei és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas és ujjong a néma nyelve.”

Jézus tehát arra hívja el a tanítványokat, hogy megmutassák milyen is Isten országa azáltal, hogy megszabadítják az embereket a sötétség uralmától.

Az Apostolok cselekedeteiben, amikor Pál Agrippa király előtt áll és elmeséli megtérésnek történetét, így beszél Isten elhívásáról:

„Az Úr pedig így válaszolt: Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.,,

Az Úr tehát arra hívta el Pált, hogy menjen el a pogányokhoz, és szabadítsa meg őket a Sátán hatalmából, hogy Istenhez térjenek, hogy a sötétség hatalmából kiszabadulván, eljussanak a világosságra.

És most, hogy én is a mennyország állampolgára vagyok, én is kiszabadultam a Sátán hatalmából, a sötétségből, és engem is arra hív el az Úr, hogy másokat is kiszabadítsak a sötétség hatalmából. Mert ez történik mindenkivel, aki átadja az életét Jézus Krisztusnak.

Mindenki, aki befogadja Jézus Krisztust, megszabadul a sötétség hatalmából és átmegy a világosságba, hiszen tulajdonképpen csak két ország létezik: Isten országa és a Sátán birodalma.

Kezdetben, amikor Isten megteremtette a mennyet és a földet, csupán egy ország létezett: Isten országa, amely egyben a fényesség és az élet országa volt.

Isten azonban angyalokat is teremtett, akiknek szabad akaratot adott. Azonban a legelőkelőbb, a legszebb, legokosabb angyalt elöntötte a büszkeség. Arra vágyott, hogy őt magasztalják istenként, ne pedig a teremtő Istent. Ő maga akart Isten lenni.

Napjainkban is ezt a törekvést látjuk a Mormon Egyházban. Az a céljuk, hogy istenek legyenek.

Gondoljunk csak bele, hogy mivel kísértette meg a Sátán Évát a paradicsomban. Azt mondta neki: *„egyél ennek a fának a gyümölcséből és olyan leszel, mint az Isten, és tudni fogod, mi a jó és mi a rossz.”*

Ezzel sajnos még napjainkban is be lehet csapni sokakat, és ma is sokan sajnálatos módon arra törekszenek, hogy olyanok legyenek, mint Isten.

Ez az Angyal tehát, rendületlenül vágyott rá, hogy istenként magasztalják, és létre is hozott egy másik országot, Isten országa mellett.

Ez az ország azonban Isten országának szöges ellentéte volt, hiszen ez a halál és a sötétség birodalma lett.

Ezért van az, hogy ma is két egymással szemben álló országot találunk: az egyik Isten országa, a világosság és az élet országa, amelyben Isten uralkodik; a másik a sötétség

és a halál birodalma, ahol a Sátán az úr. Ez a birodalom folyamatosan harcol Isten országa ellen.

Ne feledjük, hogy amikor Isten megteremtette az embert, akkor őt automatikusan saját országába, tehát Isten országába helyezte. Kezdetben, a Paradicsomban Ádám és Isten között csodálatosan bensőséges kapcsolat uralkodott.

A sötétség országának uralkodója, a Sátán azonban meglátogatta Évát, és megkérdezte tőle: „Mit mondott Isten, hogy mindegyik fának a gyümölcséből ehetsz?” „Igen.” válaszolta Éva, „a középső fáról azonban nem ehettek, mert akkor meghalok, azt mondta Isten.”

A Sátán természetesen tagadta mindezt Éva előtt, és azt mondta: -De hát, garantálhatom, hogy nem halsz meg, hiszen ez a legcsodálatosabb fa az összes közül. Vedd már észre, Éva! Isten nem igazságos, mert valami nagyon jót próbál visszatartani tőled.

A fa, amiről nem ehetsz, a tudás fája, és Isten tisztában van vele, hogy ha eszel annak a fának a gyümölcséből, akkor el tudod majd dönteni, hogy mi a jó és mi a rossz, és akkor olyan leszel, mint Isten.

Persze Ő ezt nem akarja, és ezért tiltotta meg neked, hogy egyél arról a fáról.

Nem kellene higgyél neki! Inkább próbáld ki!

Éva bizony hitt a Sátánnak, evett a tudás fájának gyümölcséből és Ádámnak is adott belőle. Mivel Ádám és Éva nem engedelmeskedtek Istennek, sőt mi több, helyette azt tették, amire a Sátán kérte őket, nem maradhattak tovább a világosság és az élet országában.

Saját cselekedetük miatt a sötétség országába kerültek, és magukkal vitték az egész emberiséget is.

Elveszítették helyüket Isten országában, ezért egy emberen keresztül belépett a bűn a világba, a bűn által pedig a halál, és a halál minden emberre kiterjedt, mert minden ember bűnös.

Pál is azt írja az Efezusiakhoz írt levelében, hogy *„a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint éppen úgy, mint a többiek. Hiszen a halál és a sötétség birodalmába születtünk bele.”*

Létezik azonban egy másik fa is a tudás fáján kívül. Ez pedig az élet fája, amely elérhető számunkra, mégpedig Jézus Krisztuson keresztül.

Ezért tehát, ha valaki szabad akaratából szeretne visszatérni Istenhez, és újra a világosság és az élet országában élni, akkor ezt megteheti Krisztus keresztje által.

Ádám a saját szabad akaratából távozott Isten országából. Mi pedig ugyanúgy a saját szabad akaratunkból térhetünk vissza Jézus Krisztusnak köszönhetően, aki elkészítette számunkra az utat.

Jézus ezért küldi ki a tanítványait, hogy hirdessék Isten országát.

És mit is hirdettek a tanítványok? Azt, hogy mindenkinek lehetősége van visszatérni Isten országába Istenhez, Jézus Krisztus által.

Jézus Krisztus jóvoltából kiléphetünk a sötétség és a halál országából és beléphetünk a világosságba. Visszatérhetünk Istenhez, a vele való bensőséges közösséghez, és megszabadulhatunk a bűn hatalmától.

Ez az az evangélium amelyet ma is hirdetünk. Az a dicsőséges evangélium, mely szerint bárki mehet Istenhez azáltal, hogy hitét Jézus Krisztusba veti.

Sokan ma is Ádámot hibáztatják saját problémáikért. Igazságtalannak érzik azt, hogy nekünk kell szenvednünk Ádám hibájáért.

Emlékszem, egyszer a hegyekben kirándultunk egy csoportnyi gyerkőccel, és ahogy éppen lefele jöttünk a hegyről, egy hatalmas ordítást hallottam a hátam mögött. Gyorsan odafutottam, hogy megnézzem mi történt, és azt láttam, hogy az egyik kisfiú bizony egészen közeli kapcsolatba került az egyik kaktusszal az út szélén.

Szegény fiú egy olyan kaktuszfajtába ütközött, amelyet mi „ugró kaktuszként” szoktunk emlegetni, ugyanis elég csak hozzáérni, és az egész kaktusz, ráugrik és hozzátapad az emberhez.

Ezzel a kisfiúval is ez történt, mondhatni, ráakaszkodott ez a kaktusz.

A kisfiú persze nagyon megijedt, és folyamatosan kiabált. Én pedig fogtam két botot, és szépen óvatosan lepiszkáltam róla a kaktuszt.

Amikor a kisfiú kezdett felocsudni, rosszállóan így szólt: -Ó, a fene egye meg Ádámot!

Én pedig elkezdtem nevetni és megkérdeztem tőle: -Hát, hova jársz vasárnapi iskolába, fiam? Ő így válaszolt: -A baptistákhoz.

-Bizony, igazat mondtak ott neked, – válaszoltam.

Hiszen mit is mondott Isten Ádámnak és Évának, miután vétkeztek? Azt mondta: *„legyen a föld átkozott, miattad tövist és bogáncsot hajt neked.”*

A kisfiú tehát ismerte az Igét és az igazságot, de ennek kapcsán eszembe jutott, hogy milyen sok ember hibáztatja Ádámot a saját problémáiért és a saját nyomoráért.

Sokan őt okolják, őt káromolják, és nem értik, hogy hogyan lehetett Ádám ennyire ostoba.

Hiszen egyetlen egy fa volt, a tudás fája, amelyről nem ehettek, mégis ettek róla. Pedig az élet fája is ott állt a paradicsomban, mégsem arról ettek először.

Egyre csak ostorozzuk Ádámot, miközben elfelejtjük, hogy az élet fája még most is ott áll, és nekünk ma is szabad választási lehetőségünk van.

Tudnunk kell, hogy Isten akarta ezt így. Még ma is dönthetünk úgy, hogy az élet fájáról eszünk, mert ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük, akkor Istentől örök életet kapunk.

A mi saját döntésünk, hogy elfogadjuk-e Istennek ezt az ajándékát, vagy továbbra is a világ fájáról lakmározunk, és megmaradunk a halálban.

Az emberek saját magukat okolhatják csupán. Sokan ugyanis ugyanolyan ostobán döntenek, mint Ádám. Hiszen a saját szabad akaratukból határoznak úgy, hogy nem fogadják el Isten ajándékát, hogy nem esznek az élet fájáról, pedig ez most Jézus Krisztuson keresztül mindenki számára elérhető.

Ne feledjük, hogy mit mondott Jézus a tanítványainak:

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.

Napjainkban azonban nagyon sok evangélista tevékenysége nem egyeztethető össze ezzel a kijelentéssel. Most is van néhány levél az asztalomon, ami ezt bizonyítja.

Izraelben él néhány nagyon kedves zsidó barátunk, akikkel igyekeztünk a múltban megosztani Jézus Krisztus igazságát. Ez rendkívül nehéz feladat. Például van egy férfi, aki túravezető Izraelben és nagyon sok keresztény turistacsoportot vezet.

Ennek kapcsán sajnos látja, hogy hogyan működik ez az egész, hogy mi történik a színtalpak mögött. Látja, hogy bizonyos evangélisták hogyan próbálják becsapni a gyanútlan turistákat.

Egyszer ez a férfi is felkerült egy-két ilyen evangélistának a levelező listájára. Így folyamatosan küldenek neki elektronikus leveleket, amelyekben a következőket írják:

-Volt mostanában valamiféle egészségügyi panasz?

És természetesen felsorolnak egy csomó lehetőséget, hogy fáj-e a füle, vagy az orra, vagy a térd, vagy szenved-e valamilyen betegségben, és utána ezt írják:

„Valahogy mostanában úgy éreztem, hogy imádkoznom kell Önért, mintha valami nem lenne teljesen rendben, ezért arra kérném, hogy írjon nekem és tudassa velem, ha ilyen fajta problémája lenne.

Sőt arra is kérném, hogy ne küldjön nekem pénzt a születésnapomra, viszont szívesen vennék bármiféle anyagi támogatást az Ön részéről, kiváltképpen most, hogy szeretnék egy kicsit elutazni, hogy egy kicsit kipihenjem magam, hiszen egész évben keményen dolgoztam...

...vagy küldjön támogatást, mert felrobbant az orgonánk.”

Tehát a legnevetesebb érvekkel állnak elő, és ez a zsidó barátom bizony megállás nélkül kapja az ehhez hasonló elektronikus leveleket.

Ő persze könnyen átlát a szitán, de sajnos ebből az egészből azt a következtetést vonja le, hogy a keresztény szolgálat egy hatalmas kamu, amely csak arról szól, hogy becsapják az embereket.

Pedig Jézus azt mondta a tanítványainak:

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.

Nem arra buzdította őket, hogy pénzért szolgálják az embereket, hogy adományokat gyűjtsenek, hiszen

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.

Ne szerezzetek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekbe, se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot, mert méltó a munkás a kenyerére.

Azt mondja nekik Jézus: -Ne vigyetek magatokkal túl sok mindent, mert úgy van az rendjén, hogy az emberek, akiknek szolgáltok, majd támogatnak benneteket. Hiszen:

...méltó a munkás a kenyerére.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy a tanítványok élösködhetnek másokon, vagy hogy teherként nehezhetnek az emberekre.

Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre, és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek.

Amikor beléptek a házba köszöntsétek a ház népét.

És ha méltó rá az a ház, szálljon reá a békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok.

Azokban az időkben az áldás kiemelkedő fontossággal bírt az emberek számára. Amikor találkoztak az emberek, általában megáldották egymást, és azt mondták egymásnak: Isten áldása legyen rajtad.

Ha azonban egy pár perc múlva rádöbbenek arra, hogy az az ember, akit az imént megáldottak, nem volt méltó az áldásra, mert például egy pogány ember volt, akkor gyorsan visszafordultak, odamentek ehhez az emberhez és azt mondták:

-Visszaveszem az áldásomat tőled.

Tehát Jézus is azt mondja, hogy

...ha a ház méltó rá, akkor szálljon rá arra a ti békességetek, ha pedig nem, akkor vigyétek a békességeteket magatokkal.

Ha pedig valaki nem fogad be titeket, meg sem hallgatja szavaitokat: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról.

Bizony, mondom néktek: elviselhetőbb sorsa lesz Sodoma és Gomora földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.

Íme én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közzé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.

A kígyókat általában nem tartjuk túlságosan bölcs élőlényeknek. Hallottam egyszer egy biológiai professzorról, aki kigúnyolta Jézust, és megkérdőjelezte Jézus tudását, mivel Jézus azt mondta: legyünk bölcssek, mint a kígyók.

Ugyanis a professzor ezt rendkívül ostoba kijelentésnek tartotta. Azonban az egyik diák felszólalt és a következőket kérdezte:

- Profeszor úr, vajon ön mennyi ideig tudna életben maradni kezek és lábak nélkül kint a sivatagban?

Bizony, a kígyók legalább életben maradnak a sivatagban. Bizony erre mi emberek nem volnánk képesek.

Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek és megkorbácsolnak zsinagóáikban.

Sőt helytartók és királyok elé hurcolnak én miattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak.

Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok, mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok lelke szól általatok.

Vagyis nem kell előre beszédeket írjatok, nem kell féljetez attól, hogy mit mondjatok majd. Engedjétek, hogy a Szentlélek szóljon rajtatok keresztül.

Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen és megöletik Őket.

És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözü.

Ha pedig üldöznek az egyik városban, meneküljetez a másikba. Bizony, mondom néktek, még végig sem jártátok Izrael városait, mire eljön az Emberfia.

Jézus itt nem saját második eljövetelére utal, hanem mintegy előrevetíti későbbi szolgálatát Galilea városaiban. Ezért mondja tanítványainak, hogy

ha üldöznek benneteket az egyik városban, akkor menjetez, meneküljetez a másikba.

...mert hamarosan én is járom majd Galilea városait, és szolgállok az emberek felé.

A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, sem a szolga az uránál.

Elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura.

Bizony, bárcsak mi is olyanok tudnánk lenni, mint a mi Urunk!

Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, vagyis a legyek urának, mennyivel inkább háza népét?

Vagyis Jézus azt mondja, ha engem kicsúfolnak, benneteket is ki fognak majd csúfolni.

Tehát ne rettenjete meg tőlük, mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el, amit fülbe sűgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek.

Vagyis mindazt, amit én mondok nektek, azt hirdessétek, azt adjátok tovább.

Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik, inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.

Jézus itt nem arra inti tanítványait, hogy féljenek a Sátántól, hiszen a Sátán nem képes erre, hanem Jézus azt mondja tanítványainak, hogy az Istent féljék.

Nem kell félnünk az emberektől, hiszen a tőlük telhető legrosszabb az, hogy megölnek. De ahogy Pál is mondta a Korintusiakhoz írt második levelében:

„szeretnék már kiköltözni ebből a testből, mert ez azt jelenti, hogy akkor hazaköltözhetek az Úrhoz.”

Inkább attól féljete tehát, aki a lelket is meg a testet is el tudja pusztítani a Gyehennában.

Ugye, a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül.

Ha belegondolunk, a veréb egy rendkívül elterjedt madárfajta a világon, olyan sok van belőle, hogy tulajdonképpen egy-egy veréb szinte már semmit sem ér.

...a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyánk tudtán kívül.

És Isten ránk is odafigyel, és egészen mélyrehatóan ismer bennünket. Sőt, azt mondja Jézus:

Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva.

Hát nem érdekes az, hogy Isten mindent tud rólunk? Még a legapróbb, legjelentéktelenebb részleteket is?

Isten tulajdonképpen jobban ismer bennünket, mint amennyire mi magunk ismerjük saját magunkat. Ő ugyanis valóban szívén viseli a sorsunkat és odafigyel ránk. Bárcsak mi is tudatában lennénk ennek!

Ne féljetez tehát, ti sok verébnél értékesebbek vagytok.

Ha tehát egy veréb sem esik le a földre, Atyátok tudtán kívül, akkor tudhatjátok, hogy amikor benneteket üldöznek, amikor benneteket megölnék azért, mert Isten igazságát hirdetitek, akkor az sem történik Isten tudtán kívül.

Akit tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.

Ez egy nagyon komoly kijelentés, hiszen egy nap mindannyiunknak meg kell majd állni Isten előtt, a világmindenség teremtője előtt.

Ha tehát én életemben megvallottam Jézus Krisztust az emberek előtt, akkor azon a napon majd Jézus is ott lesz, és vallást tesz rólam Isten előtt.

Jézus akkor azt fogja mondani rólam: -Atyám, itt van Chuck, aki feddhetetlen.

Ne nevessetek! Most még nem vagyok feddhetetlen. Sajnos, túlságosan is jól ismertek ahhoz, hogy ezt jelenleg még ne mondhassam el magamról.

A Júdás 1:24-ben mégis azt olvassuk, hogy „*annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.*”

Tehát azon a napon Jézus Krisztusnak köszönhetően már feddhetetlenül állhatok Isten előtt.

Azok azonban, akik életükben megtagadták Jézust az emberek előtt, egyedül fognak Isten előtt állni.

Az Igéből tudjuk, hogy Isten mindent lát. Ismeri a szívünk legrejtettebb titkait is, és minden nyitott könyv előtte.

Aki megtagadta Jézus Krisztust, az egy nap majd mezítelenül, szégyenkezve áll majd Isten előtt. Hiába fordul majd Jézus Krisztushoz, Ő megrázza a fejét és azt mondja:

-Én nem ismerlek téged.

Ez tehát egy nagyon komoly dolog.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot.

Jézus Krisztus evangéliuma egyrészt egyesíti az embereket – és valóban összehozza a vámszedőt és a zelótát –, másrészt azonban ketté is osztja őket.

És sokszor bizony egy családon belül is megoszlást hoz az evangélium, mert a gyermek befogadja Jézus Krisztust és a sötétségből átlép a világosságba, az édesapa azonban továbbra is lázad, és nem akarja elhagyni a sötétség birodalmát.

Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe.

Jézusnak is voltak személyes tapasztalatai e téren, hiszen ekkor még a saját testvérei is ellene voltak.

Aki jobban szereti az anyját vagy apját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám.

Fontos tehát, hogy a Jézus Krisztus iránti szeretetünk meghaladja családtagjaink iránt való szeretetünket, ha ők még nem testvéreink az Úrban, ha még nem egyek velünk a hitben, és még nem tagjai Isten országának.

És aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.

Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét értem, az megtalálja azt.

Aki titeket befogad, az engem fogad be és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem.

Aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta, prófétának járó jutalmat kap.

Aki pedig egy igaz embert fogad be, azért mert az igaz, igaz embernek járó jutalmat kap.

Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni, egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány, bizony, mondom néktek: semmiképpen sem fogja elveszíteni jutalmát.

Azt mondja tehát Jézus, hogy ha befogadjátok azokat, akik engem szolgálnak, az olyan, mintha engem fogadtatok volna be, és ha adtok azoknak, akiket én kiküldtem, az olyan, mintha az Úrnak adtatok volna. És ha ezt teszitek,

...semmiképpen sem fogjátok elveszíteni jutalmatokat.

Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítvány útbaigazítását, továbbment onnan, hogy tanítson, és ígét hirdessen a városokban.

Először tehát kiküldte a tanítványokat és utána maga is elindult, hogy szolgáljon.

Amikor pedig János a börtönben hallott Krisztus cselekedeteiről, ezt üzenté neki tanítványaival: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

Keresztelő Jánost Heródes vetette börtönbe. Ne feledjük, hogy János a pusztában azt hirdette, hogy:

„készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit”, illetve „aki utánam jön, erősebb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem.”

Most azonban a börtönből mégis azt kérdezi Jézustól:

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

Keresztelő János valószínűleg maga is kezdett türelmetlenné válni. Úgy tűnik, hogy ő sem értette teljesen azt, hogy miért is jött Jézus a földre.

Úgy néz ki, hogy ő is azt várta, hogy mikor fogja Jézus megalapítani Isten országát, mint ahogy azt az ószövetségi prófécia előre megjövendölte.

Keresztelő János tehát kezdett türelmetlenné válni, hiszen Jézus nem döntötte meg a rómaiak hatalmát, nem alapította meg országát, hisz János maga is börtönben raboskodott.

Valószínűleg ezért kérdezte azt, hogy:

„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

Ezzel tulajdonképpen azt mondta, hogy: -Gyerünk, kezdjük már a munkát, én nem akarok itt ülni a börtönben! Gyerünk, Jézus, indulj neki, és alapítsd meg a királyságod!

Jézus így válaszolt nekik:

„Menjetek és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak és bénák járnak, leprások tisztulnak meg és süketek hallanak, halottak támadnak fel és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Jézus tehát nem válaszolja meg közvetlenül Keresztelő János kérdését, hanem inkább rámutat az emberek között végzett szolgálatára.

Biztosan emlékeztek, hogy azon éjjelen, amikor Jézust elárulták, nagyon sok mindent mondott tanítványainak. János apostol hűségesen fel is jegyezte ezeket, János evangéliumának 14. fejezetében.

Ott Jézus arról beszélt tanítványainak, hogy Ő hamarosan elmegy az Atyához és helyet készít nekik.

„Ismét eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.”

Tamás erre így szólt hozzá: *„Uram, nem tudjuk hova még, honnan tudnánk az utat.”*

Jézus így válaszolt. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.*

Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is. Mostantól fogva ismeritek őt és látjátok őt.”

*Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és az elég nekünk.”
Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok és nem ismertél meg engem, Fülöp.
Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te, mutasd meg nekünk az Atyát.
Talán nem hiszed hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van?”*

*Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom. Az
Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.
Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van.
Ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”*

Jézus a tanítványok figyelmét saját cselekedeteire, szolgálatára irányította, és azt mondta, hogy „a cselekedeteim, a szolgálatom bizonyítja, hogy az vagyok, akinek mondom magamat.”

Hiszen azáltal, hogy a vakok látnak, bénák járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, és a szegényeknek hirdettetik az evangélium, Jézus beteljesítette az ószövetségi próféciaikat.

Ezért üzen ilyen formában Keresztelő Jánosnak, hiszen szolgálata önmagáért beszélt. De azt is hozzáteszi

Boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.

...azaz aki nem botránkozik meg azon, hogy nem döntöttem meg a rómaiak hatalmát, és nem alapítottam meg egy fizikai értelemben vett új országot.

*Amikor azok elmenőben voltak, elkezdett Jézus beszélni a sokaságnak Jánosról.
Miért mentetek ki a pusztába?
Szélingatta nádszálát látni?*

Korábban Keresztelő János a Jordán folyónál hirdette az embereknek, hogy „készítsék el az Úr útját”, és lent a folyónál nagyon sok nád volt. Ezért kérdezi tőlük Jézus, hogy: „Miért mentetek le a Jordán folyóhoz, azért, hogy megfigyeljétek, hogyan játszik a szél a náddal a folyóparton? Nyilván nem a nádszálak miatt mentetek a folyóhoz!”

Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Hiszen akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak...

...nem pedig a király börtönében.

*De hát miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt láttatok, sőt mondom néktek, prófétánál is nagyobbat.
Ő az, akiről meg van írva: íme én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.*

Jézus rámutat arra, hogy Keresztelő János volt az, akiről az ószövetségi próféciák megjövendölték, hogy követként jár Jézus előtt, és előkészíti számára az utat.

Bizony, mondom néktek, nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál, de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.

Vagyis mi, aki Isten gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által, még jobb helyzetben vagyunk, mint az ószövetségiek.

Gondoljunk csak bele, micsoda bámulatos dolog az, hogy a Szentlélek már bennünk él! Nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál! Ez igaz.

De mégis mi, Isten gyermekeként egészen különleges kiváltságokat élvezhetünk, amelyek nagyobbak az ószövetségi kiváltsátságból adódóknál is.

Sokan vágyakoznak arra, hogy Istennel olyan kapcsolatuk legyen, mint amit az Ószövetségben láthatunk pl. Ábrahám, Mózes vagy Dávid esetében.

De gondoljunk csak bele, hogy mi milyen helyzetben vagyunk, hiszen a Szentlélek már bennünk él!

Micsoda kapcsolatban lehetünk ezáltal Istennel! Ez egészen bámulatos!

Tehát még az is, aki a legkisebb a mennyek országában, de akiben ott lakik Isten, és aki Istennel jár, még a legkisebb is nagyobb kiváltságokat élvez azoknál, akik az ószövetség alatt éltek.

Jézus így folytatja:

Keresztelő János napjaitól mostanig a mennyek országa erőszakot szenved.

És ez valóban így is volt, hiszen Keresztelő Jánost börtönbe vetették, és a későbbiekben látni fogjuk, hogy lefejezik. Utána pedig Jézus Krisztust is megkínózzák és keresztre feszítik.

...a mennyek országa (tehát) erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni.

Mert minden próféta és a törvény János idejéig prófétált.

És ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt.

Akinek van füle, hallja.

Bizonyos értelemben tehát Keresztelő János Illés.

Amikor Zakariás a templomban szolgált, eljött hozzá Gábiel angyal és közölte vele, hogy felesége, Erzsébet, aki addig meddő volt, idős korára fiút fog szülni, akit Jánosnak kell elnevezzenek.

Gábrriel azt is elmondta Zakariásnak, hogy János, a születendő gyermek, Jézus előtt jár majd Illés lelkével és erejével, és azért is jön, hogy *„az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse”*.

Gábrriel tehát ugyanazt a próféciát említi, amelyre később Jézus is hivatkozik.

János evangéliuma szerint, Keresztelő János szolgálatának kezdetén, többen is odamentek hozzá és mind a szolgálatát, mind a tekintélyét megkérdőjelezték. Azt kérdezték tőle:

-Illés vagy te?

De Keresztelő János azt válaszolta:

-Nem az vagyok.

Erre újra megkérdézték tőle:

-Akkor ki vagy?

Erre ő így felelt:

„Én kiáltó hang vagyok a pusztában, készítsetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.”

És itt János arra a próféciára utalt, amely tulajdonképpen róla szólt, és az ő szolgálatát vetítette előre.

Jézus Krisztus eljövetele két részben valósul meg volt. Egyrészt azért jött, hogy szenvedjen és meghaljon értünk a kereszten, másrészt pedig, másodszor is el fog jönni, hogy uralkodjon a nagy királyok királyaként.

Ezért Illés próféta esetében is két dolgot látunk.

Egyrészt Keresztelő János eljött Jézus követeként, és Illés lelkével és erejével járt Jézus előtt, másrészt azonban Illés még egyszer visszatér, mielőtt Jézus Krisztus újra eljön.

Ugyanúgy, ahogy Jézus Krisztus első eljövetelét Keresztelő János előzte meg, Illés maga is visszatér majd, mielőtt Jézus Krisztus újra eljön.

Akkor majd Illés prófétálni fog, de nem az egész világnak, hanem csak a zsidó népnek, hogy *„az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetlenek az igazak lelkére térítse.”*

Vagyis hogy Izrael szívét visszafordítsa az Úrhoz.

Hiszem, hogy a két tanú közül, akiket a Jelenések könyvének 11. fejezetében látunk, az egyik mindenképpen Illés próféta lesz, mert azt látjuk, hogy a két tanúnak meglesz a hatalma, hogy bezárják az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban, és hogy ellenségeiket tűzzel emésszék fel.

Ha visszaemlékszünk, Illés prófétának is volt erre hatalma az Ószövetségben.

Mivel én hiszem azt, hogy nagyon közel van már Jézus Krisztus eljövetele, elképzelhető, hogy Illés már itt él közöttünk valahol a világban.

Persze nem hiszem, hogy bárki is tudná, hogy hol van ő vagy ki is ő pontosan. Az igazság az, hogy én nem is ezzel vagyok elfoglalva, mert nem őt keresem. Egyszerűen csak várom a legfontosabb eseményt, Jézus Krisztus eljövetelét.

Vigyáznunk kell, hogy a kevésbé fontos események ne vonják el a figyelmünket a lényegről.

Ne azzal legyünk elfoglalva, hogy ki Illés, vagy hogy hol lehet Illés, meg hogy vajon ki lehet az Antikrisztus..., hanem maradjon meg Isten a gondolataink és a szívünk középpontjában.

Bizonyos értelemben tehát Keresztelő János volt Illés, Jézus követe, aki Jézus előtt járt Illés lelkével és erejével, de Keresztelő János mégsem töltötte be tökéletesen azt az ígéretet, amelyet Malakiás próféta könyvében találunk.

Jézus így folytatja:

De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek és ezt kiáltják a többieknek.

Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekeltünk és nem gyászoltatok,

Mert eljött János, aki nem is eszik és nem is iszik, és ezt mondják: Ördög van benne. Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondják: Íme falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség.

Jézus tehát rámutat arra, hogy milyen is volt az a generáció, és arra is rávilágít, hogy igazából nem tudták, hogy mit akarnak.

Jött Keresztelő János, aki félrevonult az emberektől, nem evett és nem ivott, erre azt mondták: -Ördög van benne.

Utána jött Jézus, aki evett és ivott, és ott élt és szolgált az emberek között, és őrá meg azt mondták, hogy: -Falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja.

Akkor azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, feddeni kezdte, mert nem tértek meg.

Nagyon érdekes, hogy azok a városok, amelyeket Jézus megfeddett, napjainkra teljesen eltűntek. Olyannyira eltűntek ezek a galileai városok, hogy Bétsaidát csak a közelmúltban, az azon a területen végzett ásatások során találták meg.

Ezért sokáig azt is gondolták, hogy Jézus egy nem létező városról beszélt, amikor Bétsaidát említette. Aztán a régészeti leletek beigazolták, hogy Bétsaida városa Jézus korában valóban létezett.

Érdekes tehát, hogy azok a városok, amelyeket itt Jézus megfedd, mert nem tértek meg, a későbbiekben teljesen eltűntek a térképről. Például ilyen volt Korazin és Bétsaida.

Tibériusz, a galileai régió központja azonban, ahol Heródes király is székel, és ahová Jézus nem látogatott el, még napjainkban is áll, és ugyanígy hívják.

Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida, mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban!

Sőt mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek.

Te is Kapernaum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni!

Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig.

Kapernaum Jézus bázisa volt. Földi szolgálatának nagy része Kapernaumra, illetve Kapernaum környékére összpontosult, és a legtöbb csodát is itt tette. Ennek ellenére Kapernaum városának lakói mégsem tértek meg.

Ezért mondja Jézus, hogy:

...ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig.

Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked.

Miért? Mert akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak.

Minél nagyobb világosság és ismeret adatik meg valakinek, annál többet kérnek tőle majd számon. Isten a kapott világosság, ismeret, és a kapott kegyelem alapján ítéli meg az embereket.

Abban az időben megszólalt Jézus és ezt mondta: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcssek és értelmesek előtt, és felfedted a gyermekeknek.

Jézus tehát az mondja: -Uram, én köszönöm neked, hogy elrejtetted ezeket a dolgokat a bölcssek, az értelmesek előtt Bétsaidában és Kapernaumban, és itt vannak ezek a gyermekek, ezek az egyszerű emberek, akik előtt viszont felfedted a te igazságodat.

Igen, Atyám, mert így láttad jónak.

Az én Atyám mindent átadott nekem és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Tehát Jézus először hálát ad Istennek, majd Isten személyéről beszél nekik.

Az én Atyám mindent átadott nekem és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Sokan már Jézus idejében is azt gondolták magukról, hogy ismerik az Atyát, de közben egészen hamis képük volt Istenről.

És bizony napjainkban is sok olyan emberrel találkozunk, akik azt gondolják, hogy ismerik Istent, de teljesen más az Istenről alkotott képük, mint amit a Biblia vázol fel előttünk.

Jézus is azt mondja, hogy

...az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Sokan a saját elképzeléseik szerint alakítanak ki egy képet Istenről. Elképzelik, hogy ha ők lennének Isten helyében, akkor ők mit tennének, hogyan gondolkodnának, hogyan reagálnának, hogyan cselekednének, és ez alapján megalkotják a saját istenképüket, amelynek gyakran semmi köze sincs az igazi Istenhez.

Ezt látjuk napjainkban is és ezt láttuk a történelem során is. Az emberek valahogy mindig próbálták megalkotni saját istenüket, de Jézus azt mondja:

...az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

A következő versben Jézus felhívást intéz mindenkihez, aki meg akarja ismerni az Atyát.

Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.

Láthatjuk, hogy Jézus összekapcsolja az emberek életében a megnyugvás, a béke hiányát az igaz, élő Isten hiányával.

„Amíg meg nem ismeritek Istent, soha nem tapasztalhattok igazi megnyugvást. Ezért gyertek énhozzám, és én megnyugvást adok nektek, és én kijelentem nektek Istent.”

Jézus tehát mindenkit hív:

Jöjjetek énhozzám... és én megnyugvást adok nektek.

Amikor valaki megtér, és átadja az életét Jézus Krisztusnak először is egy nagyon mély megnyugvást tapasztal.

Emlékszem, hogy azelőtt nekem sem volt megnyugvásom, mert nem ismertem Istent. Emlékszem arra, hogy milyen béke költözött a szívembe, amikor befogadtam őt. Most már nem rohanok Isten előtt, nem akarok előle elmenekülni. Most már az övé vagyok.

Ezután ezt mondja Jézus:

Vegyétek magatokra az én igámat.

Tudjuk ugye, hogy akkoriban az ökröket fogták igába, amikor szántottak, és Jézus azért is hozza ezt a hasonlatot, mert azt akarja mondani, hogy adjuk át neki az életünk irányítását.

Engedjük, hogy ő vezessen bennünket azokba a dolgokba, amelyeket elkészített számunkra, hiszen Ő már mindegyikünk számára elkészített és eltervezett valamit.

Pál a Filippiekhez írt levelében a következőket írja: *„Nem mintamár elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.*

Bennünket is megragadott Krisztus Jézus, mégpedig azért, mert terve van az életünkkel kapcsolatban.

Isten semmit nem tesz feleslegesen. Amikor benneteket megragadott, akkor azért tette ezt, mert nagyon konkrét terve van az életetekre. Konkrét szolgálatokat és cselekedeteket készített el számotokra.

Pál is felismerte ezt, és harminc évnyi szolgálat után azt mondja: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.”*

Tehát azt mondta: -Nincs még vége mindennek, én megyek előre folyamatosan, s igyekszem továbbra is megragadni azt, amiért engem Krisztus Jézus megragadott.

Vegyétek magatokra az én igámat,

Jézus arra buzdítja őket, hogy engedjék át neki életük irányítását. Engedjék, hogy ő vezesse őket és irányítsa az életüket, és így elvezesse őket mindazokba a dolgokba, amelyeket előkészített számukra, hadd valósulhasson meg Jézus Krisztus terve az életükben.

Jézus egy harmadik dologra is buzdítja őket, és azt mondja, hogy „tanuljatok tőlem, mert miközben ezt teszitek, meg fogjátok ismerni az Atyát.

...mert aki engem lát, az látja az Atyát is.

Tanuljatok tőlem, és akkor megismerhetitek Istent. És ha meglátjátok, hogy milyen Isten, Akkor rádöbbenetek arra, hogy ő egy szerető, egy együttérző Isten, akinek gondja van rátok, aki szívében viseli sorsotokat.

Majd ezt mondja Jézus:

És tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.

Mégis nagyon sokan panaszkodnak, hogy milyen nehéz terhek alatt roskadoznak. Én azonban úgy gondolom, hogy olyan terheket is magunkra veszünk, amelyek nem Istentől valók.

Sokszor én is magamra pakoltam olyan terheket, amelyeket nem Isten akart a vállamra helyezni. Utána pedig csak panaszkodtam, hogy összeroskadok a hatalmas teher alatt.

Most éppen azért panaszkodom a családomnak, mert Norvégiába kell mennem. Nem tudom, hogy Istentől való-e ez a teher, vagy valójában csak én pakoltam ezt a saját vállamra, de meghívtak oda, igent mondtam, és nem tudom, hogy helyesen cselekedtem-e.

Utólag most azt kívánom, hogy bárcsak ne mondtam volna igent, mert fáradt vagyok, és sokkal szívesebben maradnék itthon a családommal.

Végül is most már mindegy, mert szavamat adtam, úgyhogy mindenképpen elmegyek Norvégiába. Csak az a baj, hogy közben folyamatosan panaszkodom, hogy „Ó, Isten milyen hatalmas terhet helyezett rám!”

Ugyanis ha ez valóban Istentől való, akkor ő erőt ad és minden rendben lesz. Ha pedig ez egy olyan teher, amelyet csak én pakoltam a saját vállamra, akkor inkább arra kérek benneteket, hogy imádkozzatok értem, mert akkor nagy bajban vagyok.

Mert az én igám boldogító és az én terhem könnyű.

De álljunk csak meg itt egy percre. Mi volt Jézus terhe?

Hiszen minden embernek van egy terhe, és általában ez a teher életének mozgatórugója.

Vajon Jézus esetében mi volt ez a könnyű teher, mi volt az ő életének mozgatórugója?

Első feljegyzett szavaiból pontosan megtudjuk ezt.

Tizenkét éves korában a következőket mondta édesanyjának:

„Hát, nem tudod, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?”

Ha valaki azt mondja, hogy valamit meg kell tegyen, akkor érdemes odafigyeljünk, mert ez sok mindent elárul arról, hogy mi van a szívében.

Jézus tizenkét évesen mondta édesanyjának. *„Hát, nem tudtad, hogy nekem az Atyám dolgaival kell foglalkoznom?”*

Ez volt az ő hivatása, azaz az ő terhe: hogy Atyjának dolgaival foglalkozzon.

Jézus később, a János evangéliuma szerint ezt mondja:

„És aki elküldött engem, velem van, nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves.”

Másutt pedig: *„én nem azért jöttem, hogy a saját akaratomat érvényesítsem a világban, hanem azért, hogy az Atyám akaratát tegyem.”*

A János 17:4-ben így imádkozik Jézus: *„Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.”*

És nézzük csak meg, hogy kiket hív Jézus? Azt mondja:

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve.

De mik is az élet terhei és mik életünk mozgatórugói?

Egyesek ezt mondhatják: „Hát, ha nagyon őszinte akarok lenni, akkor én nagyon szeretem a pénzt, és szeretek jólétben, kényelmesen élni. Ez az, ami számomra meghatározó az életben.”

Valaki más esetleg azt mondhatja, hogy az én életem mozgatórugója a hírnév. Én szeretnék híres lenni, szeretném, ha az emberek felnéznének rám.

Megint mások pedig azt mondhatják, hogy „Nekem igazából a szórakozás az, ami meghatározza az életemet. Nem szeretem a munkámat, nem szeretek a munkahelyemen dolgozni, de ahhoz, hogy aztán el tudjak menni hétvégenként szórakozni, természetesen szükségem van arra, hogy valahol dolgozzak.

Így kibírom valahogy a hétköznapokat, és az egész életem mindig a hétvégékről szól, amikor elmegyünk és jókat bulizunk.”

De ássunk csak egy kicsit mélyebbre. Kinek kell az a pénz? Kinek kell az a hírnév? Ki vágyik a testi örömökre?

A válasz, hogy én akarom a pénzt, én vágyom a hírnévre, és én akarom belevetni magam a testi örömökbe.

És ezzel elérkeztünk a lényeghez.

Sok ember ugyanis attól van megterhelve és megfáradva a világban, hogy csak önmagának él. És amikor az ember csak magának él, egy idő után teljesen megkeseredik, mert rádöbben arra, hogy semmi nem hoz számára teljes megelégedést, akármennyire keményen is próbálkozik.

Ezért egy idő után úgy érzi, hogy nem érdemes tovább élni, és cinikussá válik, és túl nehézé válik az élet terhe.

De Jézus azt mondja:

vegyétek magatokra az én igámat, mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.

A legnagyobb megelégedést bizony az hozza az életünkben, amikor Istenért élünk. És ez sokkal könnyebb, mint saját magunkat megelégtetni.

Amikor csak önmagunknak élünk, nem találunk megelégedést, mert nem abban járunk, amit Isten eltervezett számunkra. Isten bennünket a saját dicsőségére és örömére teremtett.

A Jelenések könyvében, a huszonnégy vén, akik leborulnak a trón előtt, a következőket mondják: *„Méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.”*

Az angolban még azt is hozzáteszi, hogy: „a te örömdre teremtett minden”.

Isten tehát nem arra teremtett bennünket, hogy önmagunknak, hanem hogy Őérte éljünk. Ha nem ezt tesszük, akkor üres lesz az életünk, és nem hoz megelégedést.

De ha Istenért élsz és nem önmagadért, és magadra veszed Jézus könnyű igáját, akkor bővölködő és teljes lesz az életed, ahogy Dávid is mondta: *„csordultig van poharam.”*

Vezessen az Úr bennetek ezen a héten is, töltsön be benneteket az ő Szentlelkével, adjon nektek tanácsot és erősítsen meg benneteket, hogy hadd tudjatok győzedelmeskedni azokon a területeken is, amelyeken gyakran elbuktatok. Hadd tapasztaljátok meg, hogy milyen nagy hatalma van a Szentléleknek, aki bennünk él.

Az Úr legyen veletek, tartson meg bennetek az Ő szeretetében, ahogy egyre jobban megismeritek Őt.

Jézus nevében.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 12. Fejezet

Jézus gyakran nem követte a hagyományokat.

A Hegyi beszédben korábban már rámutatott arra, hogy a zsidók nem értelmezték megfelelően a törvényt. Úgy gondolták ugyanis, hogy az a parancsolat, hogy „Ne ölj” kizárólag annyit jelent, hogy senkit ne öljünk meg fizikai értelemben.

Jézus rámutatott arra, hogy nemcsak akkor ölünk meg valakit, ha pl. fejbevéjük és agyoncsapjuk, hanem akkor is, amikor gyűlölet van a szívünkben valakivel szemben.

A törvény tehát nemcsak a cselekedeteinkre vonatkozik, hanem a szívünkre és a szívünk érzéseire is, amelyek aztán különböző cselekedetekre indítanak bennünket.

A bűn a gondolatainkban és a hozzáállásunkban jelentkezik először, és ez vezet azután bűnös cselekedetekhez. Ezért Istent nem csupán a cselekedeteinkkel törődik, hanem a szívünkkel is, mert ami a szívünkben van, az határozza meg cselekedeteinket.

Mivel sokan félreértelmezték a törvényeket, ezért ezek az emberek önigazultakká és felfuvalkodottá váltak.

Hogy kikre gondolok?

A farizeusokra, ... akik elhatárolták magukat az úgynevezett egyszerű pornéptől, a bűnösöktől. Ezek egy elit csoportot képeztek, mindenkinél szentebbnek tartották magukat, és megvetően néztek másokra.

Az utcán szorosan maguk köré fonták palástjukat, nehogy az akár véletlenül is hozzáérjen egy bűnös emberhez, hiszen ettől maguk is tisztátalanná váltak volna.

A farizeusok tehát rendkívül önigazultak voltak, és látni fogjuk a későbbiekben, hogy emiatt Jézus nagyon kemény szavakat intézett hozzájuk.

Saját törvényértelmezésük volt, és számukra különösen fontosak voltak a szombat napra vonatkozó törvényeket.

Pl. szombat napon nem hordozhattak terheket, de ahhoz, hogy ezt betarthassák, először meg kellett határozzák, hogy mi minősül tehernek.

Az ő definíciójuk szerint, ha valakinek az egyik lába faláb volt, akkor ezt a falábat szombatnapon semmiképpen sem használhatta, mert ez is teher hordozásának minősült.

Ha jól tudom, műszempillák nem léteztek abban a korban, de ha léteztek volna, egészen biztosan bizonyos szabályokat alkottak volna még a műszempillák viselésére is.

Tehát a farizeusok megpróbálták értelmezni a törvényeket, és az élet szinte minden területére ráerőszakolták saját értelmezésüket, közben pedig a törvények igazi jelentése teljesen elveszett és értelmetlenné vált.

Jézust azonban nem érdekelte, hogy a farizeusok mit próbálnak belemagyarázni a törvényekbe. Ő nem a farizeusok által lefektetett hagyományok szerint élt, sőt, nem is értett egyet az ő értelmezésükkel.

Ezzel azonban gyakran magára haragította őket, és ezért sokszor meg is feddték, mert nem tartotta be a szombatnapra vonatkozó törvényeiket.

Az Igében azt olvashatjuk, hogy Jézusban teljesedett be a törvény. De mindemellett a korai egyházban is hamar megjelent egy ezzel kapcsolatos probléma.

Amikor ugyanis az első pogányok megtértek, felmerült a kérdés, hogy vajon ahhoz, hogy a pogányok kereszténnyé lehessenek, először zsidóvá kell-e válniuk.

Vagyis ahhoz, hogy valaki megtérjen, körül kell-e metélnednie és meg kell-e tartania Mózes törvényeit.

A korai egyházon belül számos hívő zsidó képviselte ezt az álláspontot. Néhányan le is mentek Anthiókiába, ahol Pál már létrehozott egy pogány hívőkből álló gyülekezetet.

Azt kezdték terjeszteni az ottani hívők között, hogy ha valaki nem metélnedik körül és nem tartja meg a mózesi törvényeket, akkor nem üdvözülhet.

Ez tehát nagyon komoly problémát okozott a korai egyházon belül, olyannyira, hogy végül emiatt egy apostoli gyűlést kellett összehívni.

Az Apostolok cselekedeteiben olvashatjuk, hogy mi volt a jeruzsálemi apostoli gyűlés határozata.

Összefoglalva a határozatot, a mózesi törvények nem vonatkoznak a pogány hívőkre, és nem kell azok szerint élniük ahhoz, hogy üdvözülhessenek. Isten a törvény nélkül is munkálkodni tud az emberek szívében.

Ezért tehát csak arra kérték a pogány hívőket, hogy tartózkodjanak a bálványáldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól.

Azt írták nekik, hogy „ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek, Isten áldjon benneteket.”

Tehát az apostoli gyűlés határozatából látjuk, hogy nem akarták a törvény terhét rárakni a pogány hívőkre. Így a szombatra vonatkozó törvényekkel sem akarták leterhelni őket.

Isten a szombatot az emberekért adta, mert tudta, hogy az embereknek hetente egyszer szükségük van egy szabadnapra, amikor tényleg nem kellene dolgozni. Isten azért rendelte a szombatot, hogy egész nap ágyban legyünk és pihenjük, hiszen a testünknek szüksége van hetente egy pihenőnapra.

Így jutunk el Máté evangéliumának 12. fejezetéhez, ahol ismét nézeteltérés támadt Jézus és a vallási vezetők között, mégpedig a szombatnapi törvények betartásával kapcsolatban.

Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és elkezdtek kalászkat tépdesni és enni.

Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: „Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton.”

Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?

Bement az Isten házába, és a szent kenyeret ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.”

Amikor Dávid embereivel együtt Saul király elől menekült és odaértek a szent sátorhoz, bement Dávid Isten házába és az embereivel együtt megette a szent kenyeret, mivel nagyon éhesek voltak.

A törvény szerint azonban ezt nem teheték volna, mert Isten törvénye szerint csak a szent sátorban szolgáló papok ehettek volna a szent kenyérből.

Ugyanakkor Dávid az embereivel együtt nagy szükségben volt, így aztán már nem az Isten szent sátorára vonatkozó törvények élveztek elsőbbséget, hanem Isten magasabbrendű törvényei, amelyek az emberi élet tiszteletére, az emberi élet megtartására vonatkoznak.

Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?

A papok tehát a templomban megszegték a szombatnapot, hiszen, terheket cipeltek, áldozatokat emeltek föl és mutattak be Istennek, mégsem vétkeztek.

De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt.

És ezzel természetesen saját magára utalt Jézus.

Vagyis, ha szombaton a papok szolgálhattak a templomban anélkül, hogy vétkeztek volna, akkor anélkül, hogy ez bűnnek minősülne a tanítványok is szolgálhatnak szombaton Jézussal együtt - aki nagyobb a templomnál.

Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.

Jézus itt immáron másodszor idézi ezt az igeverset:

Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.

Sokkal fontosabb Isten szemében, hogy mi irgalmasak legyünk, mint az, hogy áldozatot mutassunk be neki.

Biztosan emlékeztek, amikor Saul király visszatért seregével az amálekiakkal vívott csatából és jelentette Sámuel prófétának, hogy mindent megtettem, amit az Úr kért tőlem.

Sámuel erre ezt felelte: *„Ha valóban megtettél mindent, amit az Úr parancsolt, akkor mi az a juhbégetés, ami a fülembe jut és az a marhabőgés, amit hallok?”*

Később ezt mondta Sámuel Saulnak: *„Bizony többet ér az engedelmesség az áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél.”*

Egy idő után Istennek elege lett az áldozatok bemutatásából, mert az izraeliek kezdtek erre a szertartásra úgy tekinteni, mint egyfajta varázsigére. Nyugodtan vétkeztek, és közben arra gondoltak, hogy semmi probléma, majd megyünk és bemutatunk egy áldozatot Istennek, és akkor Isten megbocsát.

Istennek sokkal fontosabb az, hogy a szívünk a helyén legyen, mint az, hogy folyamatosan áldozatokat mutassunk be neki. Ezért mondja Jézus:

Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.

Vegyük hát észre, hogy azt mondta, hogy nem vétkeztek a tanítványaim, pedig szerintetek megszegték a szombatnapot.

Mert az Emberfia ura a szombatnak.

A szombatnap ugye pihenőnap, és számunkra Jézus jelenti a pihenést, a megnyugvást. A hívő számára Jézus Krisztus a szombatnap.

Onnan eltávozva bement a zsinagógába, ahol volt egy sorvadtt kezű ember. Megkérdezték Jézustól: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” – hogy vádat emeljenek ellene.

A farizeusok értelmezése szerint ugyanis tilos volt szombatnapon gyógyítani.

Természetesen, hogyha valaki megsérült és segítségre volt szüksége, akkor nyújthattak neki elsősegélyt, és ha kellett, meg is mentették az életét, de minden további, gyógyulást elősegítő kezeléstől el kellett tekinteni.

Az Ige szerint tehát találkoztak szombaton egy sorvadtt kezű emberrel, és még mielőtt Jézus bármit is csinált volna, a farizeusok már érezték, hogy valószínűleg meg fogja gyógyítani, hiszen tapasztalhatták, hogy Jézus nem megy el csak úgy egy szenvedő mellett. Tudták, hogy Jézus segíteni akar majd ezen az emberen a szombat ellenére.

Ezért megkérdezték Jézustól:

Szabad-e szombaton gyógyítani? – hogy vádat emeljenek ellene.

És persze abban reménykedtek, hogy így majd sikerül Jézust sarokba szorítaniuk.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ki az az ember közületek, akinek ha egy juha van, és a verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki?”

Természetesen ők mindannyian kiragadták volna azt a juhot a veremből. A saját törvényértelmezésük szerint, persze ezzel vétkeztek volna, hiszen ezzel is bizonyos terhet emelnek föl, és ezzel megszegik a szombatnapot.

De ők gyakran engedményeket tettek, és ez is ebbe a kategóriába sorolható.

Jézus hozzáteszi:

Az ember pedig mennyivel többet ér a juhoknál.

Fontosabb, hogy segítsünk a szükségben lévő emberen, mint hogy egy szükségben lévő állaton.

Szabad tehát jót tenni szombaton!

Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele.

Azt már végképp nem tudták elviselni, hogy Jézus ennyire semmibe veszi a szabályaikat és a törvényeiket.

Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan.

Jézus nagyon tudatosan kerülte a konfrontálódást egészen addig, amíg el nem érkezett a pillanat, amikor elfogták és keresztre feszítették.

Sokan követték; Ő meggyógyította mindnyájukat, és meghagyta nekik: ne fedjék fel, kicsoda ő, hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált:

„Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek.

Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon.

Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet.

És az ő nevében reménykednek majd a népek.”

Ézsaiás próféta könyvéből származik ez az igerész, amely egy olyan prófécia, amely megjövendöli, hogy Jézus az evangéliumot minden népnek, tehát a pogányoknak is hirdetni fogják.

A megrepedt nádszál és a füstölgő mécses Izraelt szimbolizálja. Jézus tehát nem azért jött, hogy eltörje a megrepedt nádszálat, és hogy kioltsa a füstölgő mécses, hanem azért hogy Isten igazságát hirdesse mindazoknak, akik hajlandók azt meghallani.

Akkor odavitték hozzá egy vak és néma megszállottat, és ő meggyógyította, úgyhogy a néma beszélt és látott. Az egész sokaság elcsodálkozott ezen, és ezt mondta: „Csak nem ez a Dávid Fia?”

Itt tehát megint egy ószövetségi próféciára utalnak, amely megjövendölte, hogy a Messiás Dávid leszármazottja lesz, és Dávid fiának is hívják majd.

A farizeusok azonban, amikor ezt meghallották, kijelentették: „Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubnak, az ördögök fejedelmének a segítségével.”

Ő pedig, ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik:

„Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával.

Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa?”

Jézus logikai érvei tehát egy csapásra megdöntik a farizeusok elméletét.

Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa?

És ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki? Ezért ők lesznek a ti bíráitok!

Ha viszont én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.

Vagy hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házát.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem velem gyűjt, tékozol.

Jézus tehát először is rámutat arra, hogy a farizeusok elképzelése nagyon is téves, mely szerint Ő a Sátán erejével űzi ki a Sátánt.

Ezután pedig azt is mondja:

Aki nincs velem, ellenem van.

Vagyis csak ez a két csoport létezik. Ebben az esetben nincsen lehetőségünk arra, hogy semlegesek maradjunk.

A legfontosabb kérdés az, hogy te mit gondolsz Jézusról. Kinek a fia Jézus?

Jézus Krisztussal kapcsolatban egyszerűen nem helyezkedhetünk semleges álláspontra.

Ha ugyanis nem döntünk mellette, még akkor is, ha nem mondjuk ki egyértelműen azt, hogy Jézus ellen döntünk; ha nem mondunk igent Jézusnak, akkor ez önmagában már egy nemleges választ jelent.

Ebben az esetben csak ez a két lehetőség létezik. Aki tartózkodik a döntéstől, az is nemmel válaszol.

És aki nem velem gyűjt, tékozol.

És mivel a farizeusok meggyanúsították Jézust, hogy az ördög erejével űzi ki az ördögöt, Jézus most figyelmezteti őket a Lélek káromlásának vétkére, amely nem bocsáttatik meg. A farizeusok állításából ugyanis, kitűnik az, hogy a ők egyre közelebb kerültek ehhez a bűnhöz.

Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg.

Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.”

És mit is jelent a Lélek káromlása?

Korábban már tüzetesebben megvizsgáltuk ezt a kérdést, ezért most csak annyit mondanék el róla, hogy a Lélek káromlása tulajdonképpen az, amikor elutasítjuk a Lélek munkáját az életünkben.

Jézus a János evangéliumában azt mondja, hogy: *„Amikor eljön a Pártfogó, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam.*

És, amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”

A Szentlélek ébreszti rá az embereket bűnösségükre és megmutatja a megoldást is: amely Jézus Krisztus. Hiszen egyetlenegy módja van annak, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Csakis Jézus Krisztus által lehetséges ez.

És Isten Lelke pontosan erről tesz nekünk bizonyosságot, hogy csak egyetlen módja van annak, hogy bűneinek megbocsátassanak, ha elfogadjuk Urunkként és Megváltónkként Jézus Krisztust.

Ha valaki nem hajlandó elfogadni azt, hogy bűnei csak úgy lelnek megbocsátásra, ha befogadja Jézus Krisztust, ha ez az ember újra meg újra elutasítja Őt, akkor ennek az embernek a bűnei nem bocsáttatnak meg, hiszen csak egyetlenegy út vezet az üdvösségre.

Ahogy Péter is mondja az Apostolok cselekedeteiben: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

Isten egyetlenegy utat készített el nekünk. Így hát, ha valaki elutasítja Jézus Krisztus munkáját, nem bocsátanak meg a bűnei, mert nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amely által üdvözülhetnénk.

Ennek igazságáról a Szentlélek is bizonyosságot tesz a mi szívünkben. De ha valaki folyamatosan elutasítja a Szentlélek bizonyosságtételét a szívében, ez végül is a Lélek káromlásához vezet, és így egyre közelebb kerül ahhoz a helyhez, ahonnan már nincs visszaút.

És bizony a farizeusok is erre tartottak. Hiába szembesültek teljesen egyértelmű bizonyítékokkal arra vonatkozóan, hogy Jézus Krisztus valóban Dávid Fia, és Isten Fia, és tényleg Ő a Messiás, mégsem voltak hajlandók elfogadni ezt, és inkább mindenféle magyarázatot próbáltak kitalálni arra, hogy ez miért is nem lehet igaz. Eljutottak oda, hogy szinte már ösztönszerűen utasították el Jézust, és egyre közelebb kerültek ahhoz a ponthoz, ahonnan már nincs visszaút.

Ennek nagyon nyilvánvaló jele volt az, amikor a farizeusok elkezdtek mondogatni Jézusról, hogy az ördögöket az ördögök fejedelmének a segítségével űzi ki. Az ugyanis egyértelmű volt, hogy Jézus megszabadította a megszállottakat, és ördögöket űzött ki az emberekből.

Ez tagadhatatlan bizonyíték volt. Mivel azonban az igazságot nem voltak hajlandók elfogadni, próbálták mindezt másként megmagyarázni.

Jézus így folytatja:

Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát.

Viperák fajzata! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

A jó ember jó kincséből hoz elő jót, a gonosz ember gonosz kincséből hoz elő gonoszt. De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.”

Akkor újra megszólították néhányan az írástudók és a farizeusok közül: „Mester, jelt akarunk látni tőled.”

A farizeusok és írástudók korábban már láttak jeleket. Látták, ahogy Jézus kiűzi a démonokat egy vak és néma megszállottból, és azt is látták, hogy meggyógyította a sorvadtt kezűt szombaton.

Bár ezek egyértelműen csodák voltak és alátámasztották Jézus Messiás-voltát, a farizeusok nem voltak hajlandók elfogadni ezt, sőt, egészen arcátlanul követelőzni kezdtek:

Mester, jelt akarunk látni tőled!

Ő pedig így válaszolt nekik: „Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

„Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!”

Jézus egy viszonylag rövid választ ad a farizeusoknak. Ebben azonban három nagyon fontos dologra is rámutat. Három olyan dologról van itt szó, amelyet sokszor elutasítanak a Bibliát kritikus szemmel nézők.

Ezek a kritikusok feljogosítva érzik magukat arra, hogy eldöntsék azt, hogy a Bibliának mely részei szavahihetőek és mely részei helytelenek. Melyek azok a részek, amelyek a Szentlélektől ihletettek, és melyek azok, amelyek nem. Mely részek hordoznak igazságot és mely részek kitalációk csupán.

A kritikusok által egyik legkeményebben bírált történet a Bibliában éppen Jónás története.

Ahogy azt már korábban is említettem, Jónás történetével elsődlegesen nem az a probléma, hogy Jónás egy hatalmas hal gyomrába került, hanem a probléma gyökere sokkal mélyebben húzódik, és az emberek Istenről alkotott elképzelésével van összefüggésben.

Ha ugyanis helyén van az istenképünk, akkor semmi gondunk nem lesz Jónás történetével, vagy az ehhez hasonló történetekkel. Akkor egyáltalán nem tűnik hihetetlennek az, hogy Isten egy hatalmas halat küldött, hogy az elnyelje Jónást.

Hiszen „Isten számára semmi sem lehetetlen!”

A probléma tehát az emberek istenképével van. Mégpedig azért, mert hajlamosak vagyunk mi magunk, a saját elképzeléseink szerint kialakítani egy istenképet, és ez gyakran úgy történik, hogy magunkat egy kicsit felnagyítva belevetítjük ebbe az istenképbe.

Megpróbáljuk magunkat Isten helyébe képzelni, és azt mondjuk, hogy ha én Isten lennék, akkor ezt és ezt, így és így oldanám meg, egyéni elképzeléseinket beleszőjük az Istenről alkotott képünkbe.

És a valóság az, hogy saját elképzeléseink alapján tényleg nehezen fogadható el az, amit a Biblia mond Istenről.

Sokan tehát, ahelyett, hogy az Igében található igazságokat fogadnák el Istenről, inkább a saját elképzeléseikhez ragaszkodnak, vagyis ahelyett, hogy Istent imádnák, inkább saját magukat imádják.

Mint ahogy azt néhány héttel korábban már említettem, az életünknek igazából két alapvető mozgatórugója lehet: az egyik az, hogy Isten akaratát akarjuk cselekedni, a másik pedig, amikor a saját akaratunkat akarjuk megvalósítani mindig és minden áron.

Jézus azt mondta, hogy *„az én igám boldogító és az én terhem könnyű”*.

És mi volt Jézus terhe? Hogy Atyjának akaratát cselekedje.
Ez volt életének terhe, ez volt a mozgatórugója.

Egyesek életének terhe, mozgatórugója azonban az, hogy a saját akaratukat cselekedjék, nem pedig Istenét. És ez bizony egy óriási különbség.

Mit is mondott még Jézus?

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

Dávid a 115. zsoltárban beszél az emberkéz alkotta istenekről, a különböző bálványokról, amelyeket az emberek készítettek maguknak, hogy azután nekik mutassanak be áldozatot és őket imádják.

Dávid a következőket mondja ezekről az istenekről:

„A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.

Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak.

Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon.”

Az emberek tehát a saját képmásukra formálják isteneiket.

Vajon miért van isteneiknek szeme, füle, orra, szája? Azért, mert az embereknek is van szeme, füle, orra és szája.

Ezek az istenek azonban nem látnak, nem hallanak, nem szagolnak és nem tudnak beszélni. Ezután pedig Dávid hozzáteszi: *„Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik és mindazok, akik benne bíznak.”*

Ha egy ostoba kis istent készítesz magadnak, akkor te is ostobává válsz. Hogyha a te istened semmit sem lát, semmit sem hall, semmit sem érez, akkor egy idő után, rád is ez lesz jellemző.

Te is érzéketlenné válsz olyan értelemben, hogy már nem hallod meg Isten hangját, már nem érzed az Ő jelenlétét, már nem látod az Ő igazságát. Olyanná válsz te is, mint a bálványod, amit imádsz.

Szörnyű belegondolni abba, hogy valaki olyanná válik, mint az isten, amit imád, akkor, ha egy hamis istent imád.

De micsoda áldás olyanná válni, hogyha az élő és igaz Istent imádjuk.

Az 1János 3-ban ezt olvashatjuk:

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk.

Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”

Miért leszünk hasonlóvá hozzá? Azért, mert az emberek istenükhöz válnak hasonlóvá. Hiszen Dávid is azt mondja: *„Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.”*

A 2Korinthusban pedig ezt olvashatjuk:

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”

Vagyis Isten képmására formálódunk. Tulajdonképpen napról napra egyre hasonlóbba válunk hozzá, ha valóban Őt szolgáljuk és Őt imádjuk.

Jézus tehát itt, a Máté 12-ben, amikor Jónás esetére utal, tulajdonképpen maga is kimondja, hogy egy megtörtént, valós eseményről van szó, nem pedig fikcióról. És akinek helyén van az istenképe, annak semmiféle problémát nem okoz elhinni ezt. De akinek tévesek az Istenről alkotott elképzelései, az bizony bajban van.

Jézus Krisztus itt egyértelműen kijelent egy másik fontos dolgot is, mégpedig azt, hogy feltámad harmadnapra.

Ez szintén egy olyan dolog, amelyet nagyon sok támadás ért már azon bibliakritikusok részéről, akik tagadják Jézus Krisztus feltámadását.

A harmadik pedig, amit Jézus itt a Máté 12-ben megerősít az, hogy minden ember feltámad az utolsó ítéletkor, és akkor majd mindenkinek oda kell állnia Isten ítélőszéke elé. Kivétel nélkül mindenkinek!

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt.

Vagyis mindenki feltámad majd az utolsó ítéletre.

Dániel könyvében is ezt olvashatjuk a 12. fejezetben:

„Azok közül, akik alusznak a föld porában, sokan felébrednek majd, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.”

A Jelenések könyvében a 20:11-től kezdődően János is a halottak feltámadásáról és az utolsó ítéletről ír:

„És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe előtt eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely.

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitottak ki.

Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítélték meg, cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítélték mindenki cselekedetei szerint.”

Jézus tehát itt, a Máté 12-ben megerősíti azt, hogy igenis sor kerül majd a halottak feltámadására és az utolsó ítéletre, amikor mindenkinek meg kell majd állni Isten előtt.

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására...

Jónás egy nagyon keserű próféta volt. Tudjuk ugye, hogy nem akart elmenni Ninivébe, nem akart eleget tenni annak, amire az Úr elhívta őt, és ami azt illeti, mindent meg is próbált azért, hogy kibújjon a felelősség alól.

Mikor végül elment Ninivébe, akkor sem szeretettel prédikált, hanem gyűlölet és keserűség volt a szívében az emberek felé.

Jónás nem akart elmenni Ninivébe, végül azonban mégis ott kötött ki.

Azt szokták mondani, hogy Isten senkit sem kényszerít semmire, de el tud juttatni arra a pontra, hogy már mi magunk akarunk menni és megtenni az Ő akaratát.

Jónás esetében is ez történt. Miután 3 napot volt egy hal gyomrában – ami egészen biztosan nem volt kellemes érzés – végül kötélnek állt.

De még azután is, hogy elment Ninivébe, végig úgy viselkedett, mint egy durcás kisgyerek.

Igy adta át: *„Térjete meg, mert különben 40 napon belül elpusztul Ninive.”*

És a város böjtölni kezdett, mindenki zsákruhát öltött és bűnbánatot tartottak, abban a reményben, hogy az Úr megkegyelmez nekik.

A niniveiek tehát megtértek.

Jézus szembeállítja a niniveieket saját generációjával, akik nem voltak hajlandóak erre és elutasították Jézus tanítását.

Dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítéli ezt a nemzedéket, mert ő eljött a föld végső határaitól, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; ámde itt nagyobb van Salamonnál!

Senkinek sem lehet kifogása Jézus Krisztus ellen. Isten Őt küldte, hogy meghaljon a bűneinkért. Ha te elutasítod Jézus Krisztust, akkor majd amikor dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, téged is elítél majd.

Ezután Jézus az ördögűzésről kezd el beszélni.

Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál.

Akkor így szól: „Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem.” Amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Ez történik majd ezzel a gonosz nemzedékkel is.”

Jézus tehát itt a tisztátalan lelkek kiűzéséről beszél.

Nagyon fontos azonban, hogy nekünk ne azon járjon az eszünk állandóan, hogy mindenből tisztátalan lelkeket próbálunk kiűzni, mert megtörténhet, hogy felelőtlenségünkben többet ártunk egy embernek ezzel, mint amennyit használunk.

Ugyanis hiába űzünk ki egy tisztátalan lelket, ha azt az úrt, amelyet a tisztátalan lélek hátrahagy, nem tölti be valami más, azaz ha nem tölti be: Isten!

Ebben az esetben a tisztátalan lélek egy idő után azt mondja majd: -Hát, én visszatérek a házamba, ahonnan jöttem.

Amikor odaér, akkor gazdátlanul, kiséperve, felékesítve találja a házat, és azt írja az Ige, hogy vesz még maga mellé hét magánál is gonoszabb lelket és így térnek oda vissza.

Tehát annak az embernek az utóbbi állapota még rosszabb lesz az előbbinél.

Én hiszem, hogy a sötétséget legjobban úgy tudjuk elűzni, hogy felkapcsoljuk a lámpát, és fénnel töltjük be a teret, nem pedig úgy, hogy Jézus nevében próbáljuk megfeddni a sötétséget.

Hiszem, hogy a világosság természetes módon kiűzi a sötétséget. A sötétség és a világosság ugyanis nem élhet ugyanazon a helyen.

Amikor tehát Jézus Krisztus beköltözik valakinek az életébe, és világosság ragyogja be annak az embernek az életét, akkor a sötétség onnan automatikusan távozik, mert a világosság ereje kiűzi azt onnan.

Ezért tehát mindennél fontosabb az, hogy Jézus Krisztust hirdessük az embereknek, hogy megtérhessenek, és hogy az Ő szeretete és világossága költözhessen beléjük, mert akkor a sötétség automatikusan távozni fog belőlük.

Még beszélt a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele.

Valaki szólt neki: „Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled.” Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim!”

Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Azok számára, akik Máriához imádkoznak abban a reményben, hogy Mária majd közbenjár értük a mennyben, ez az ígérés nagy problémákat vethet fel.

Hiszen vegyük csak észre, hogy amikor megérkezik Jézus anyja és Jézus testvérei, akkor Jézus nem rohan oda édesanyjához, nem borul a lábához, nem magasztalja őt, hanem azt kérdezi:

Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

Sehol az Igében nem találunk arra utasítást, de még utalást sem, hogy nekünk Máriához kellene imádkoznunk vagy tőle kellene segítséget kérnünk. Ez sehol sincs a Bibliában.

Jézus azt mondta, hogy amit az én nevemben kértek, azt megadja nektek az Atya, és nem azt, hogy bármit, amit az én édesanyám, Mária nevében kértek, megadja nektek az Atya.

Jézus soha nem buzdít bennünket arra, hogy Máriához vagy akár Mária nevében imádkozzunk.

Amikor elérkezünk majd a 13. fejezet végéhez, látni fogjuk, hogy Jézusnak voltak testvérei, vagyis Máriának és Józsefnek Jézus után voltak még gyermekei.

Ne feledjük, hogy Jézus tulajdonképpen Isten gyermeke, Isten fia volt, hiszen Mária még szűz volt, amikor Jézus a Szentlélektől fogant.

Egyáltalán nem biblikus tehát az az elképzelés, amely szerint Mária egész életében szűz maradt, hiszen a 13. fejezet 55. versében ezt olvashatjuk:

„Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?”

Úgy tűnik, hogy Jézus saját, vér szerinti féltestvérei sem hittek Őbenne, hiszen a Máté 13:57-ben a következőket mondja:

„Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.”

Jézus tehát tudta, milyen az, amikor a saját családja elutasítja őt. Sőt egyszer éppen a saját testvérei próbálták őt, úgymond megmenteni, mert úgy gondolták, hogy Jézus megőrült.

Bizony igaz, hogy gyakran azok, akik az Úrban testvérek, közelebb állnak egymáshoz, mint a vér szerinti testvérek.

Biztos vagyok benne, hogy sokan megtapasztaltatok már azt, hogy Krisztus testén belül és Krisztus családjában sokkal szorosabbak a kapcsolataitok, mint a saját családokban, ha a családok még nem tagja Krisztus családjának.

Sokatok családjában a családtagok elidegenedtek tőletek miután megtértetek, mert ti Krisztus testében egy új családra találtatok, ahol még szorosabb szálak fűznek össze benneteket.

Jézus is ezt kérdezi itt, a 12. fejezet végén:

Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

13. Fejezet

Ebben a fejezetben Jézusnak azokat a példázatait találjuk, amelyek a mennyek országáról szólnak, és különösen érdekes az, hogy ezek a példázatok abban is segítenek bennünket, hogy jobban megértsük Jézus többi példázatát is.

Emlékszem, sok-sok évvel ezelőtt, amikor a teológiára jártam, volt egy nagyon okos professzorunk, aki azt tanácsolta, hogy addig semmiképpen se tanítsunk Jézus példabeszédeiről, amíg nem pásztoroltunk egy gyülekezetet legalább harminc évig.

Hát, én örömmel jelenthetem, hogy most már mindenképpen készen állok. És bizony szívesen visszaszívnám azokat a múltbeli tanításaimat Jézus példázatairól, amelyek esetében bizony nem fogadtam meg a professzorom tanácsát. És valóban úgy érzem, az évek során egyre jobban megértettem Jézus példázatait.

Természetesen nem akarom azt mondani, hogy most már tökéletesen érteném azokat, hiszen ez nem igaz. Nem állíthatom teljes bizonyossággal, hogy pontosan tudom, hogy Jézus mire is gondolt és mire utalt pillanatról pillanatra. Csak annyit tehetek, hogy megosztom veletek azokat a dolgokat, amelyeket az évek során megtanultam.

Be kell vallanom, hogy úgy látom, nem értettem meg ezeket a példázatokot még tökéletesen, és úgy érzem, sokkal több rejlik még bennük, mint amit sikerült felfedeznem és megértenem.

Azon a napon kiment Jézus a házból és leült a tenger partján. Nagy sokaság gyűlt össze körülötte, ezért beszállt egy hajóba és leült. Az egész sokaság pedig a parton állt.

Vegyük észre tehát, hogy Jézus leül, és arra készül, hogy tanítsa a sokaságot. Amikor a Hegyi beszédet mondta, azt elsősorban tanítványainak mondta, most azonban a sokaságot tanítja.

Aztán sok mindenre tanította őket, példázatokkal. Íme, kiment a magvető vetni, és vetés közben néhány mag az útszélre esett, aztán jöttek a madarak és felkapkodták. (Mások sziklás helyre estek, hol kevés volt a föld és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben. De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak. Mások tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották őket. A többi pedig jó földbe esett, és termést hozott, az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit. Akinek van füle, hallja.

Most ugorjunk a 18-as vershez, itt ugyanis Jézus megmagyarázza ezt a példázatot. Nem kell tehát nekünk találgatnunk, hiszen maga Jézus magyarázza azt nekünk.

Ti tehát halljátok meg a magvető példázatát.

Amikor valaki hallja a mennyek országának az igéjét, és nem érti, eljön a gonosz és elragadja azt, ami a szívében van vetve.

Ez olyan, mint akinél az útszélre hullott a mag.

Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az igét és azonnal örömmel fogadja.

De nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig valós, amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodik.

Akinél pedig tövisek közé hullott, hallja az igét, de a világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét és nem hoz termést.

Akinél pedig jó földbe hullott, azt hallja és érti az igét, és terem, az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, a harmadik harminc annyit.

Lukács evangéliumában is megtaláljuk a magvető példázatát, sőt néhány olyan információt is olvashatunk itt, amely nincs meg Máté evangéliumában.

Lukácstól ugyanis tudhatjuk, hogy a mag, az Isten Igéje. A föld, amelybe elvettetik, az a világ, a magvető pedig az Emberfia.

Amikor tehát Isten igéjét magként elvetik világszerte, akkor a vetés közben néhány mag az útszélre esik, és azonnal jönnek a madarak és felkapkodják azt.

Jézus azt is elmondja nekünk, hogy a madarak a Sátánt jelentik.

Jön tehát a Sátán és kikapja az Ige magját az emberek szívéből. Így azokban ez a mag nem tud munkálkodni, nem tud kikelni.

A második csoportba azok az emberek tartoznak, akik örömmel fogadják Isten Igéjét, az evangéliumot. Hatalmas érzelmi megtapasztalásban van részük, az Ige azonban bennük sem ver gyökeret.

Ezért, amikor jönnek a próbák vagy esetleg az üldöztetések, akkor azonnal eltántorodnak, mert hitüknek soha nem volt mélysége. Nem gyökereztek meg az Igében, nem volt szilárd alapjuk az igazságban.

Most nézzük meg a harmadik csoportot. Szomorú, de tény, hogy nagyon sokan tartoznak ebbe a csoportba.

A harmadik esetben a mag tövisek közé hullott. Az ember tehát hallotta az Igét, befogadta azt, elkezdett az Ige munkálkodni benne, de a tövisek végül megfojtották ezt a növekvő életet úgy, hogy ne hozhasson termést.

És mit is jelképeznek a tövisek? A világ gondját, a gazdagság csábítását és a más dolgok után vágyakozást.

Az igazság az, hogy sokan közülünk magunkra ismerünk. Megengedjük azt, hogy a világ gondjai, a gazdagság csábítása és a vágyaink megfojtsák bennünk az életet. Nem vagyunk olyan gyümölcsözőek, nem termünk annyi termést, amennyit teremthetnénk Istennel együtt, mert engedjük, hogy életünk tövisei megfojtsanak bennünket.

Ezért szeretnék mindenkit figyelmeztetni, hogy ne engedjük azt, hogy a világ gondjai és a gazdagság csábítása lenyomjanak bennünket, és megfojtsák bennünk az Ige munkáját, mert akkor többé nem tudunk termést hozni.

Itt szeretnék egy nagyon fontos alapelvet megemlíteni, amelyet az Írások magyarázatában következetességnek nevezhetünk.

A Biblia, és azon belül természetesen a példázatok magyarázatakor rendkívül fontos, hogy ezt az alapelvet kövessük.

Ezt az alapelvet a teológia hermeneutikának nevezett ágában találjuk, és ez lényegében azt jelenti, hogy amikor egy adott helyen az Igében találunk egy szimbólumot, ami ugye, jelent valamit, aztán egy másik ígérésben újra találkozunk ezzel a szimbólummal, akkor abból kell kiindulnunk, hogy a szimbólumnak ebben az esetben is ugyanaz a jelentése, mint az előző ígérésben.

Hadd szemléltessem ezt egy konkrét példával!

Az általunk most tanulmányozott példázatok esetében azt látjuk, hogy a szántó föld jelenti a világot. Ha tehát az Igében más helyen is előfordul a szántó föld, és ott az is világos, hogy az Ige abban a részben is jelképekben, szimbólumokban beszél, akkor automatikusan feltételezhetjük, hogy abban a másik ígérésben is a világot szimbolizálja a szántó föld.

És ugyanez vonatkozik például a mag szimbólumára is, amely pedig az Isten Igéjét jelenti.

Ez a fajta következetesség a példázatok magyarázatában elengedhetetlen fontosságú. Ha ugyanis nem tartjuk magunkat ehhez, akkor könnyen beleeshetünk abba a hibába, hogy sok olyan dolgot is belemagyarázunk a példázatokba, ami egyáltalán nincs bennük.

Visszatérve a tízes vershez:

A tanítványok odamentek hozzá és megkérdezték tőle: „Miért beszélsz nekik példázatokban?”

Úgy tűnik, hogy ez egy új tanítási módszer volt Jézus korábbi tanításaihoz képest.

Ő így válaszolt: „Mert nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, de azoknak nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amilye van.

Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak és nem értenek.

Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jóvendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete!

Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.

*A ti szemetek pedig boldog, mert lát, a fületek boldog, mert hall.
Bizony, mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni amit láttok, de nem látták, és hallani amit, hallotok, de nem hallották.”*

Vajon miért kezdett el Jézus az emberekhez példázatokban beszélni?

Ezzel a kérdéssel nagyon óvatosan kell bánjunk, ugyanis sokan első ránézésre azt mondják, hogy Jézus azért kezdett el példázatokban beszélni, hogy elrejtse az igazságot az emberek elől azért, hogy csak a tanítványai érthessék, hogy miről beszél.

A példázatoknak azonban nem az az eredeti rendeltetésük, hogy elrejtse az igazságot, hanem pont ellenkezőleg. Ezek segítségével szokták szemléltetni az igazságot.

Hogyha valaki nem érti meg azt, amiről beszélünk, akkor azt egy történetbe szoktuk szőni, és esetleg olyan elemeket sorakoztatunk fel, amelyek az egyén számára ismerősen hangzanak. Így a történeten keresztül szemléltetjük neki azt az igazságot, amit szeretnénk vele megértetni.

Az emberek Jézus idejében eljutottak oda, hogy már nagyon nehezen hallották meg az igazságot, és egyre jobban becsukták a fülüket.

A történetek azonban vonzóak az emberek számára. Ezért tehát a példázatok kiválóan alkalmasak egy-egy dolog szemléltetésére.

A példázatok tehát nem arra szolgálnak, hogy elrejtse az igazságot, és nem arra, hogy érthetlenné tegyék azt, hanem éppen ellenkezőleg, olyan formában mutatják be az igazságot, hogy az érthetővé váljon az emberek számára.

Minden bibliatanító tudja, hogy amikor azt látja, hogy az emberek már elfáradtak, és már nem tudnak rá figyelni, akkor általában be kell dobni egy történetet, és erre mindenkinek felcsillan a szeme, és hirtelen a hallgatóság újból figyelni kezd.

A példázatok tehát egyrészt felkeltették az emberek figyelmét, másrészt egy sokkal érthetőbb formában mutatták be az igazságot. Így az emberek sokkal jobban megértették azt, amit Jézus mondani akart.

Így történt a farizeusok esetében is. Eleinte úgy tűnt, hogy Jézus csupán néhány történetet mesél nekik, a végére azonban megértették, hogy mindezek róluk szóltak. És amikor rájöttek erre, bizony nagyon feldühödtek, mert szíven találta őket az igazság.

Jézus tehát látja, hogy megkövéredett a nép szíve, hogy fülükkel nehezen hallanak, hogy behunyták a szemüket, azért folyamodik új módszerhez, hogy megértesse velük Isten igazságát.

Bizony, mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amit láttok, de nem látták, és hallani, amit hallotok, de nem hallották.

Ezután pedig megmagyarázta nekik a magvető példázatát.

Most pedig nézzük a következő példázatot!

Más példázatot is mondott nekik:

„Hasonló a mennyek országa, ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe, de amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé és elment. Amikor a zöld vetés szárba szökött, és már magot hozott, megmutatkozott a konkoly is. A szolgák ekkor odamentek a gazdához és azt kérdezték tőle:

„Uram, ugye jó magot vetettél a földedbe? Honnan van akkor benne a konkoly?”

„Ellenség tette ezt!” -felelte nekik.

A szolgák erre megkérdezték: „Akarod-e, hogy kimenjünk és összeszedjük a konkolyt?”

Ő azonban így válaszolt: „Nem, mert amíg a konkoly szednétek, kiszaggatnátok vele együtt a búzát is.

Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak, szedjétek először össze a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe.”

Jézus itt rámutat arra, hogy az egyetemes egyház nem lesz tökéletes. Azon belül is megjelennek majd hamis dolgok, és ott is találhatunk majd konkolyt a búza mellett.

Bizony lesznek olyan magok, amelyek sziklás helyre esnek, lesznek, amelyek tövisek közé, és lesznek olyanok, amelyek nem teremnek gyümölcsöt.

Sőt, lesznek olyan magok is, amik konkolyként növekszenek majd az egyházon belül a búzával együtt.

Jézus azonban azt mondja, hogy ne szaggassátok ki a konkolyt,

hadd nőjön együtt mindkettő az aratásig, az aratás idején megmondom az aratóknak, szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be csűrömbe.

Tehát az ellenség konkolyt is vet a gabona közé, vagyis az egyházon belül is támadnak majd ellenségei Krisztusnak, ahogy ezt napjainkban is megfigyelhetjük.

Egyszerűen nem értem, hogy hogyan lehetséges az, hogy a világ minden táján, nagyon sok szószéken és pulpituson olyan emberek állnak és tanítják az Igét, akik közben nem hiszik azt, hogy a Biblia Istentől ihletett.

Akkor vajon mit keresnek ők a szószéken vagy a pulpituson?

Nagyon felkavar és feldühít az, amikor felüti a fejét egy komolyabb kérdés a Bibliával kapcsolatban, és úgy tűnik, hogy mindig akadnak olyan ostoba, liberális teológusok, akik

ilyenkor megragadják az alkalmat arra, hogy rosszállóan nyilatkozzanak azokról, akik teljes szívükből szeretik Jézus Krisztust.

Az ilyenek például ezt mondogatják: Á, ez csak a fiataloknak egy újabb hóbortja, amely mulandó!

És engem ez hihetetlen módon feldühít.

De Isten azt mondja: Engedjük csak, hogy a konkoly is nőjön együtt a búzával!

Bizony, ha én Isten lennék, biztosan nem ezt mondanám.

Miért ne küldhetném ki a munkásaimat, hogy azonnal kiszaggassák a konkolyt?

De Isten tudja, hogy mit, miért tesz.

Más példázatot is mondott nekik. „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember és elvet a szántóföldjébe.

Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél.

És ez valóban így van. A mustármagból kifejlődő bokor, akár olyan magas is lehet, mint a pulpitusunk. Tehát valóban minden veteménynél nagyobbra nő. Sőt itt Jézus azt is mondja, hogy

fává lesz

– ami azért nem tekinthető normális növekedésnek –,

úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágai között.

Egyes igemagyarázók szerint Jézus itt arra utal, hogy a mennyek országa először csak pár emberrel kezdődik, Jézus tizenkét apostolával, de aztán az apostolok jóvoltából egyre inkább elterjed majd Isten Igéje.

Később majd az emberekre gyakorolt hatása egyre nagyobb méreteket ölt, így végül egy hatalmas fává nővi ki magát, amelynek ágai között fészket rakhatnak majd a madarak.

Tehát egyesek szerint ez a példázat az evangélium egyre dicsőségebb, egyre nagyobb mértékű terjedését mutatja be.

De vajon az írásmagyarázatban való következetesség elve szerint mit is szimbolizálnak a madarak a példázatokban?

A gonoszt, aki jön és felkapkodja a magokat, megakadályozva őket abban, hogy gyökeret eresszenek, majd pedig kikeljenek.

A madarak tehát mindig negatív szereplők ezekben a történetekben.

Az előző példázatban Jézus rámutatott arra, hogy az ellenség konkolyt vet majd a búza közé, így a konkoly és a búza együtt növekszik majd a mennyek országában.

Jézus ugyanezt a gondolatot szemlélteti most egy másik példázattal is, amelyben azt mondja, hogy a mennyek országa olyan, mint egy aprócska mustármag, amely hatalmas

fává növi ki magát, tehát tulajdonképpen abnormálisan nagyra nő. Jóval nagyobbra, mint amekkorára nőnie kellene.

Úgy gondolom, hogy ennek egyik legjobb példája az egyházak világtanácsa, amely hihetetlenül hatalmasra növekedett. Egy óriási fa lett, amelyen a legkülönfélébb madarak raknak fészket, és sajnos el kell mondanom, hogy ezek nagyon sok helytelen dolgot is szívesen támogatnak.

Jézus pontosan erre figyelmeztet bennünket, hogy nőnek majd hatalmas fák, amelyek azonban nem képviselik az igazi mennyek országát. Ezen fák ágain sok madár fészkel majd, vagyis sok gonoszságnak is otthont ad majd, mint ahogy ez napjaink egyházára is igaz.

Más példázatot is mondott nekik. „Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.

Ezt is értelmezhetjük kétféleképpen.

Tudjuk, hogy ha kovászt keverünk a tésztába, akkor a tészta a kovász hatására megkel. És csak egy kevéske kovász kell ahhoz, hogy a tészta megkeljen.

Az első értelmezés szerint az egyetemes egyház először nagyon kicsi lesz, de fokozatosan egyre nagyobb méreteket ölt, és egyre nagyobb mértékben befolyásolja a világot pozitív értelemben. Eszerint az evangélium végül az egész világon elterjed és hatalmas mértékű befolyásra tesz szert.

Ha azonban ma körülnézek a világban, akkor egy beteg világot látok, és igazából nem nagyon tudok annak örvendezni, hogy hatalmas pozitív befolyása lenne az egyetemes egyháznak erre a világra.

Inkább azt látom, hogy a világ egyre romlottabbá és napról napra egyre betegebbé válik.

Egyrészt tehát ez az értelmezés ezért sántít, másrészt pedig azért is, mert az Igében a kovász mindig a bűnnek a képe.

Jézus is figyelmeztette tanítványait, hogy óvakodjanak a farizeusok kovászától, vagyis a képmutatástól.

Pál ezt írja a Galata 5:9-ben: *„Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti.”*

Amikor pedig a Korinthusiaknak ír egy vérfertőzéses kapcsolatról, azt mondja Pál az 1Korinthus 5:7-ben: *„Takarítsátok ki a régi kovászt!”*

A kovász tehát a Bibliában végig a bűn a jelképe, mert a kovász is egy rothadási folyamatot indít el, és ezért valóban nagyszerű képe a bűnnek, hiszen a bűn is ezt teszi az emberrel. Rothadásnak indítja és tönkreteszi őt.

Egy másik megközelítés szerint tehát, ebben a példázatban és az előző példázatokban is arra figyelmeztet bennünket Jézus, hogy az egyetemes egyházon belül is felütik majd

a fejüket olyan tanítások, olyan elképzelések, amelyek nem biblikusak, és az egyetemes egyházat is fogják érni gonosz hatások.

És ha az egyház történetét megvizsgáljuk, akkor valóban ezt látjuk. Az egyház a mai napig nem szabadult meg teljesen az ősi babiloni vallás befolyásától, amely szintén kovásznak tekinthető, és amelyet még Konstantin császár vezetett be.

Ő valóban kovászt kevert a tésztába, amikor megpróbálta összeegyeztetni a pogány hagyományokat a kereszténységgel úgy, hogy a pogány szertartásokat és ünnepeket kereszténnyé változtatta, és behozta őket az egyházba.

Ez a kovász aztán megkelesztette és megfertőzte az egész tésztát.

Ha napjainkban egy kicsit körülnézünk az egyetemes egyházon belül, bizony még mindig sok helyen felfedezhetjük az ősi babiloni vallást, a pogány hagyományok maradványait.

És ez alól mi sem vagyunk kivételek.

Miért is mondom ezt? Mert mi még mindig ünnepeljük a karácsonyt és a húsvétot, pedig ezek az ünnepek szintén pogány eredetűek.

Mindezt példázatokban mondta el Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem mondott nekik, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Példázatokra nyitom meg számat, és a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.”

Ekkor elbocsátotta a sokaságot és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéressel fordultak hozzá: „Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról szóló példázatot!”

Ő pedig így válaszolt nekik

– és látni fogjuk, hogy megmagyarázza a szimbólumokat –

„A szántóföld a világ. A jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai. Az ellenség, aki elvetette a konkolyt az ördög, az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.

Tehát ahogy a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén.

Az Emberfia elküldi angyalait és összegyűjtik országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt,

Látjuk tehát, hogy addig azonban együtt nő majd a konkoly és a búza, és ott lesz a kovász is az egyházon belül.

Szomorú, de igaz, mert folyamatosan ezt látjuk.

és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!

Ez ismét egy nagyon komoly kijelentés Jézus részéről.

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember miután megtalált elrejt, örömeiben elmegy, hogy eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

Ennek a példázatnak megint csak kétfajta értelmezése létezik.

Az egyik értelmezés szerint a mennyek országa olyan dicsőséges, hogy miután megtalálja azt valaki, mindenét eladja örömeiben, csakhogy övé lehessen ez a kincs.

Régebben én is azt a magyarázatot fogadtam el, de aztán rádöbbsentem, hogy van egy komoly probléma ezzel az értelmezéssel, mégpedig az, hogy a mennyek országának kapui nyitva állnak mindenki előtt. Nem tudjuk ezt megvásárolni, mert az üdvösséget ajándékba kapjuk Istentől.

De ne feledjük, hogy a szántóföld a világot jelenti.

És ki az, aki mindent odaadott a világért?

Jézus Krisztus.

De akkor ki lehet ez a kincs?

Te magad vagy a kincs.

A megváltás gyönyörű képét láthatjuk az Ószövetségben, Ruth könyvében. Boáz ugyanis megvásárolta a szántóföldet azért, hogy övé lehessen Ruth.

Emlékezzünk csak arra, hogy mit is mondott Boáz a rokonának:

„A Moáb mezejéről visszatért Naomi el akarja adni azt a szántóföldet, amely rokonunké, Elimeleké volt, azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom és megmondom, vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt.

Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald, de ha nem vállalod, mondd meg nekem, hadd tudjam.

Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem.”

Ő így szólt. „Vállalom.”

De Boáz ezt mondta: „Amikor a szántóföldet megveszed Naomitól, a Moábi Ruth-ot, a meghaltnak a feleségét is el kell vened, hogy fenntartsd a meghaltnak a nevét örökségében.”

Erre azt felelte a közeli rokon: „Nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre.

Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, én nem tudom vállalni.”

Vagyis azt mondta Boáznak, hogy „inkább vásárold meg te a szántóföldet, és inkább te vedd feleségül Ruth-ot.” Boáz pedig örömmel megtette, mert szerelmes volt Ruth-ba.

Ebben az esetben tehát Krisztus egyháza a kincs, és Jézus megvásárolta a szántóföldet, hogy övé lehessen ez a kincs.

Emlékeztek arra, amikor a Sátán felviszi Jézust egy magas helyre, és az egész világot megmutatja neki, a sok-sok országot a maguk dicsőségében?

Akkor azt mondta a Sátán Jézusnak:

„Ha leborulsz előttem és engem imádsz, akkor én neked adom mindezt. Mert az én kezembe adatott fölöttük a hatalom és annak adom ezt, akinek akarom.”

Ne feledjük azt, hogy Jézus nem cáfolta meg a Sátán kijelentését. A világ valóban a Sátáné, mert az emberek a Sátán kezére játszották azt.

Jézus azonban eljött, hogy visszaszerezze ezt a világot Istennek, de nem úgy, hogy leborul a Sátán előtt, hanem úgy, hogy önként vállalta a keresztet, meghalt értünk, hogy a halálával megválthassa a világot.

Jézus tehát megvásárolta a világot, hogy övé lehessen a menyasszonya, hogy magával vihesse az ő egyházát, a kincset. És amikor ezt végre megértettem, akkor ez a példázat még gyönyörűbbé vált számomra.

Hasonló párhuzamot láthatunk a következő példázatban is.

Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres.

Az érdekes ebben az, hogy a zsidók nem tartották értékesnek a gyöngyöt, hiszen a gyöngy csak a pogányok szemében volt értékes.

A gyöngy megint csak Krisztus egyházát jelképezi, amely javarészt pogányokból áll, de természetesen zsidókból is.

Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét amije van, és megvásárolja azt.

A gyöngy tehát nem Jézus. Nem kell mindenünket eladjuk ahhoz, hogy Jézust megvásárolhassuk. Jézust ugyanis ingyen kapjuk meg, ingyen mehetünk hozzá. Ő volt az, aki mindent odaadott értünk, hogy megválthasson bennünket.

Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőháléhoz is, amely mindenféle halfajtát összegyűjt.

A tenger az emberiséget szimbolizálja.

Amikor megtelik, kivonják a partra és leülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványokat pedig kidobják.

Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe dobják őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

„Megértettétek mindezt?” –kérdezte tőlük Jézus. Azok ezt felelték: „Igen.”

Hát bizony ez merész válasz volt a tanítványok részéről. Ehhez képest bizony én még mindig nem értem teljesen és tökéletesen ezeket a példázatokat.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Tehát minden írástudó, aki tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és őt hoz elő éléskamrájából.”

És valóban így van ez. Folyamatosan új dolgokat is felfedezünk Krisztusban és a jól ismert régi igazságokban. Aki tehát:

tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a gazdához, aki újat és őt hoz elő éléskamrájából.

Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan.

Elment a hazájába és tanította őket a zsinagógában, és álmélkodva ezt mondták:

„Honnan van benne ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő?

Hát, nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit pedig Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

Nem közöttünk élnek-e még nővérei is mind. Ugyan honnan van benne mindez?”

És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk:

„Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában, és a maga házában.”

Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

Azt hiszem, ez az igerész önmagáért beszél, úgyhogy most imádkozzunk!

Uram, arra kérünk, hogy a te Szentlelked által mutasd meg nekünk a te Igéd igazságát! Uram, olyan sok minden van, amit szeretnénk megtanulni rólad. Kérlek, hogy adj nekünk nagyobb hitet, add, hogy jobban megismerjünk téged, hogy termést hozzunk Uram, ha lehet, akár százannyit!

Uram, hadd teremjünk sok-sok gyümölcsöt! És kérünk, hogy te szaggasd ki azokat a töviseket az életünkből, amelyek megfojtának bennünket, és amelyek miatt nem tudnánk termést hozni. Segíts nekünk Uram, hogy neked szánjuk oda magunkat, és hogy a te országodat és a te igazságodat keressük először.

Jézus nevében kérjük mindezt. Ámen.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 14-15. Fejezet

Abban az időben Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta Jézus hírét.

És ezt mondta szolgáinak:

„Ez Keresztelő János, ő támadt fel a halottak közül és ezért működnek általa a csodatévő erők.”

Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe vettette, testvérének, Fülöpnek a felesége, Heródiás kedvéért.

János ugyanis azt mondta neki: „Nem szabad együtt élned velem.”

Heródes szerette volna megöletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották.

Amikor azonban eljött Heródes születésnapja, Heródiás leánya táncolt a társaság előtt és megtetszett Heródesnek.

Ezért esküvel fogadta, hogy bármit kér, megadja neki.

Az pedig anyja unszolásának engedve így szólt: „Add nekem egy tálon Keresztelő János fejét.”

A király elkomorodott, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy teljesítsék kérését.

Elküldte embereit, és lefejeztette Jánost a börtönben. Elhozták a fejét egy tálon, átadták a leánynak, ő pedig odavitte anyjának.

Aztán eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet és eltemették. Majd elmentek és hírül adták ezt Jézusnak.

Heródes Antipász, Nagy Heródes király fia lefejeztette Keresztelő Jánost.

A negyedes fejedelem tisztség annyit jelent, hogy valaki egynegyednyi terület felett uralkodik.

Nagy Heródesnek sok fia volt, de közülük igazából háromra bízta annak a területnek az irányítását, amely korábban az ő fennhatósága alá tartozott.

Heródes Antipász, aki lefejeztette Keresztelő Jánost, egy nagateai király lányát vette el feleségül. Az egyik alkalommal, amikor Heródes Antipász Rómában járt, hogy meglátogassa testvérét, Fülöpöt, beleszeretett Fülöp feleségébe, Heródiásba és végül rávette az asszonyt, hogy hagyja el Fülöpöt, és menjen hozzá feleségül.

Természetesen ehhez arra is szükség volt, hogy Heródes Antipász elváljon akkori feleségétől. Heródes Antipász ezt meg is tette, elvált a feleségétől és feleségül vette Heródiást. Keresztelő János azonban minden köntörfalazás nélkül megmondta nekik az igazat, hogy egyáltalán nem helyénvaló, hogy csak úgy elvált a feleségétől, és saját testvérének a feleségét vette el.

Keresztelő János tehát bátran szólta az igazságot Heródes előtt, ezzel azonban természetesen magára haragította őt, aki börtönbe is vettette, szerette volna megöletni, de félt az emberektől, mert a sokaság prófétának tartotta Keresztelő Jánost.

Jozefus Flavius könyvéből, A zsidók történetéből azt is megtudhatjuk, hogy Heródes holtan szerette volna látni Keresztelő Jánost, mégpedig azért, mert Keresztelő János túl népszerű volt, és Heródes úgy vélte, hogy ez veszélyes az ő hatalmára és pozíciójára.

Heródes Antipász bukását végül saját felesége, Heródiás jelentette, aki egy kegyetlen és rendkívül ravasz asszony volt.

Mondanunk sem kell, hogy Keresztelő János Heródiás haragját is magára vonta azzal, hogy nyíltan ellenezte ezt a házasságát, és ezért Heródiást is bosszúvágy fűtötte Keresztelő Jánossal szemben.

Heródiás megengedte, hogy a lánya, Szalomé táncoljon Heródes születésnapján a társaság előtt.

Szalome tánca valószínűleg nagyon érzéki tánc lehetett, hiszen a lány megtetszett Heródesnek.

Szomorú látni azt, hogy Heródiás megengedi a lányának, hogy Heródes előtt táncoljon, pedig a lány valószínűleg csak 15-16 éves lehetett. Úgy tűnik, hogy Heródiásnak nem volt erkölcsi tartása.

Szalome tehát ott táncolt Heródes előtt, és Heródesnek ez nagyon tetszett. A tánc befejezésével bizonyosan mindenki Szalomét ünneplte, mindenki neki tapsolt, és a pillanat hevében Heródes megígérte neki, hogy bármit kér tőle, azt teljesíti.

Heródiás persze kapva-kapott az alkalmon, és valószínűleg már előre szólt a lányának, hogy mit kérjen Heródestől, így Szalome Keresztelő János fejét kérte egy tálon. Amikor ezt Heródes meghallotta, megpróbált kibújni a kérés teljesítése alól, de aztán mégis csak állta a szavát.

Később Caligula, az új római császár, Heródes másik fiát, Heródes Agrippát bízta meg bizonyos területek vezetésével, sőt a királyi címmel ajándékozta meg őt. Ezért láthatjuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy Pál Agrippa király előtt beszél.

Természetesen, amikor Heródiás meghallotta, hogy Heródes Agrippa, Caligula császártól a királyi címet kapta ajándékba, elküldte a férjét, Heródes Antipászt Rómába azzal, hogy ő is kérjen királyi címet a császártól.

Heródiás ugyanis mindennél jobban vágyott arra, hogy királynő lehessen. Még mielőtt azonban Heródes Antipász Rómába ért volna, szándéka Agrippa király tudomására jutott. Ő követeket küldött Caligula császárhoz, és figyelmeztette, hogy Heródes Antipász nem megbízható, csak a hatalomra pályázik, és könnyen elképzelhető, hogy fellázad majd a császár ellen.

A császár hitt Agrippának. Ráadásul amikor Heródes Antipász megérkezett hozzá, nemcsak, hogy királyi címet kérte Caligula császártól, hanem Heródiás buzdítására megpróbálta lefizetni a császárt.

Az eredmény az lett, hogy nem kapott királyi címet, sőt Caligula császár száműzte őt, Galileába.

Ezzel tehát vége szakadt Heródes Antipász uralkodásának.

Igaz, hogy Caligula csak Heródest üzte el, és megengedte Heródiásnak, hogy ott maradjon, de Heródiás mégis inkább a férjével tartott, amit ez esetben a javára írhatunk.

Heródes Antipász tehát elfogatta Keresztelő Jánost, börtönbe vettette, majd pedig lefejeztette.

Nagyon érdekes, hogy a 14. fejezet elején azt írja az Ige, hogy amikor Heródes „meghallotta Jézus hírét”, azt, hogy mi mindent tesz Jézus, valószínűleg felébredt a lelkiismerete amiatt, hogy megölette Keresztelő Jánost.

Amikor tehát hallott Jézusról, valószínűleg azt gondolta, hogy ez Keresztelő János, aki feltámadt a halálból, és ezért tudja ezeket a bámulatos dolgokat véghezvinni. Úgy tűnik tehát, hogy Heródes valóban hitt abban, hogy Keresztelő János egy igazi próféta volt.

Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajóján egy lakatlan helyre egyedül.

Valószínűleg átment a Galileai-tenger másik partjára.

Amikor meghallotta ezt a sokaság, utána ment gyalog a városokból.

Amikor Jézus kiszállt és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket.

A Galileai-tenger mindössze tizenkét kilométer széles. Ha valaki például Kapernaumból szeretett volna eljutni Betsaidába, ez sem hajóval, sem gyalog nem volt hatalmas távolság. Sőt, a partról állva, szabad szemmel is látni lehetett, ahogy a hajó átért a túlsó partra.

Ezért valószínűleg az történt, hogy Jézus hajóra szállt és Kapernaum felé igyekezett a tavon. Az emberek láthatták, hogy merre tart, és a szárazföldön követték őt, úgyhogy amikor Jézus átért a túlsó partra, már ők is ott voltak.

Azért ez nem lehetett könnyű még Jézus számára sem. Bizonyára megrázta őt Keresztelő János szörnyű halálának a híre, és azt látjuk, hogy amikor Jézus ezt meghallotta, akkor eltávozott egy lakatlan helyre egyedül.

Úgy tűnik, egy kicsit egyedül akart lenni, talán hogy feldolgozza a hallottakat, hogy imádkozzon. Amikor azonban a túlsó partról kiszállt a hajóból, ott találta a sokaságot, akik mind rá vártak.

Jézus az emberek láttán bizony mondhatta volna, hogy: -Menjetek el, hagyjatok magamra, mert azért jöttem ide, hogy egyedül legyek és egy kicsit pihenjek.

És bizony ismerek olyan embereket, akiknek hatalmas szolgálatuk van, és pontosan ezt teszik.

Jézus azonban nem így reagált. Azt írja az Ige, hogy:

Amikor meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket.

Az Úr adjon nekünk ilyen szívet az emberek felé, hogy amikor jönnek utánunk, ne arra gondoljunk, hogy „most miért vannak ezek itt, nem tudják, hogy egyedül akarok lenni?” Hanem, e helyett hadd essen meg rajtuk a szívünk.

Hiszen Jézus esetében is mindig ezt látjuk, hogy az ő szíve is mindig megindult, amikor látta az emberek szükségleteit. Az Úr adjon nekünk egy ilyen szívet!

Jézus, amikor egy szükségben lévő embert látott, mindig megesett rajta a szíve. És itt is azt olvashatjuk, hogy megszánta a sokaságot és meggyógyította betegeiket.

Pedig tudnunk kell, hogy sokan az emberek közül nem igazán őt keresték. Nem azért mentek oda, hogy befogadják Jézust, hanem azért, mert segítségre volt szükségük, és csak azt akarták, hogy Jézus meggyógyítsa őket.

Nagyon sokan nem akarták elkötelezni magukat mellette, csak az előnyöket akarták élvezni. És ezt Jézus is tudta, de nem ostromozta ezért a tömeget, nem vetette ezt a szemükre, hanem egyszerűen szolgált feléjük, és meggyógyította őket. Csodálatos dolog ezt látni.

Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai és így szóltak hozzá:

„Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.”

Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik enni.”

Ők pedig így válaszoltak: „Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.”

Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide nekem azokat.”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyereket és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.

Miután valamennyien ettek, és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.

Aki pedig evett, mintegy 5000 férfi volt, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Itt tehát az 5000 ember csodálatos megvendéglésének történetét olvashatjuk. Jézus megsokasította a kenyeret és a halat, hogy mindenki jóllakhasson.

Természetesen azok, akik nem hisznek a csodákban, igyekeznek mindenfélét beleolvasni a történetbe, csak hogy ne kelljen elfogadniuk azt, hogy itt valóban csoda történt.

Az Igéből azt is tudjuk, hogy az öt kenyér és a két hal egy kisfiútól származott, akinek ezt valószínűleg az édesanyja csomagolta ebédre.

A tanítványok arra kérik Jézust, hogy bocsássa el a tömeget, hogy a közeli falvakban tudjanak maguknak ennivalót vásárolni. Jézus azonban azt mondta: -Nem, nem bocsátom el őket, nehogy útközben elájuljanak, mert még valami bajuk esik. Inkább ti etessétek meg őket!

A tanítványok persze úgy érzik, hogy ez teljességgel lehetetlen, és csodálkozva mondják, hogy még ha több „tízezer forint” értékben is lenne nálunk kenyér, akkor sem lenne elég egy ekkora tömeg megvendégeléséhez.

Jézus ekkor megkérdezte a tanítványok, hogy mi van náluk.

Erre András előállt ezzel a kisfiúval, akinél volt öt kenyér és két hal. De a tanítványok maguk is látták, hogy ennyi nem elég egy ilyen hatalmas tömegnek.

A kisfiú azonban odaadta a nála lévő kenyeret és a két halat Jézusnak, aki megáldotta azt, megtörte a kenyeret, és utána szétosztották az emberek között.

Sokan úgy próbálják megmagyarázni ezt a csodát, hogy szerintük az emberek abban az időben hordtak maguknál kenyeret és halat, amelyet általában a ruhájuk ujjában rejtettek el, és úgy szállítottak.

Szerintük tehát amikor leült az a sok ezer ember, senki nem volt hajlandó elővenni a saját halát és kenyerét, mert nem akarta azt a többiekkel megosztani. Amikor azonban a kisfiú előállt a kenyérrel és a hallal, akkor mindenki elámult a nagylelkűségén, és ez az egész tömeget arra indította, hogy többé ne rejtegessek a náluk lévő ennivalót. Vagyis mindenki elővette azt ami nála volt, és így mindenki jóllakott.

Egyesek szerint tehát nem több ez, mint a tömegeket megmozgató nagylelkű kisfiú története, pedig egyértelmű, hogy ez nem így történt.

Jézus azután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.

De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

Fontos észrevenni, hogy Jézusnak nagyon nehéz napja volt. Először is hírt kapott arról, hogy Heródes milyen szörnyűséges úton végezte ki unokatestvérét, Keresztelő Jánost. Ennek hallatán szükségét érezte annak, hogy egy kicsit egyedül legyen. Ezért hajóra szállt és egy lakatlan helyre távozott.

Átment a Galileai-tenger másik partjára, amikor azonban az emberek ezt meglátták, utána rohantak a parton, úgyhogy amikor Jézus partot ért, már az emberek is ott várták őt, hatalmas tömegben. Jézus tehát a nap hátralévő részét a sokasággal töltötte, és folyamatosan feléjük szolgált.

Érzelmileg nagyon kimerítő lehetett számára ez a nap, mindenekelőtt Keresztelő János miatt. De a nap végére valószínűleg fizikailag is nagyon elfáradhatott, hiszen egész nap a sokasággal volt, megetette őket, szolgált feléjük, majd útjára engedte őket.

Egy ilyen nap után azt gondolná az ember, hogy most jön a jól megérdemelt pihenés.

Jézus azonban nem a pihenést választotta, hanem ehelyett felment a hegyre, hogy ott imádkozzon. Ebből is láthatjuk, hogy milyen fontos volt Jézus számára az imádság.

Hogyha egy fárasztó nap után Jézus, - aki Isten Fia volt, - szükségét érezte annak, hogy félrevonuljon és imádkozzon, hogy erőt kérjen az Atyától, mennyivel inkább van nekünk szükségünk arra, hogy Isten elé menjünk imádságban és hagyjuk, hogy Ő megerősítsen bennünket.

Jézus egészen biztosan fáradt volt, és világi szemmel nézve sokkal logikusabb lett volna ha lepihen. Ő azonban elvonult imádkozni, és egy másik evangélium azt is elárulja nekünk, hogy egész éjjel imádkozott. És ahogy imádkozott, megerősödött.

Ugyanígy Isten minket is megerősít imádság közben.

Amikor beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól és a hullámok között hányódott, mert ellenszél volt.

Mindenképpen érdemes tudni, hogy a Genezáret völgyben, amely a Földközi-tenger és a Galileai-tenger között helyezkedik el, mindig rendkívül erős szél fúj, amely a Földközi-tenger felől érkezik, és bizony felkorbácsolja a Galileai-tenger hullámait is.

Ahogy tehát a tanítványok Gadara környékéről Kapernaum felé igyekeztek a tavon, egy nagyon komoly ellenszéllel volt dolguk. Egyáltalán nem meglepő tehát, hogy nagyon küzdöttek a hullámokkal.

A negyedik éjszakai őrváltáskor –vagyis már majdnem reggel volt – odament hozzájuk Jézus a tengeren járva.

Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak.

Ekkor az impulzív Péter így szólt hozzá:

„Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.”

Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízben és Jézus felé ment. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott, „Uram ments meg!”

Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, kiragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Bámulatos ez a történet. Úgy látszik, hogy Péter valóban a vízben járt addig, amíg Jézuson tartotta a szemét. Amikor azonban levette a szemét Jézusról, és a

körülményeire nézett – valószínűleg rádöbbsent arra, hogy viharos még a tenger körülötte vagy az is lehetséges, hogy arcul csapta őt egy hullám –, akkor hirtelen feleszmélt és arra gondolt: „Mit is csinállok én itt?”
Amint tehát levette a szemét Jézusról, elkezdett süllyedni.

Szinte hallom, amint Jézus nagyon kedvesen és nevetve azt mondja neki:

Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

Nagyon fontos leckét tanulhatunk meg Péter esetéből. Mégpedig azt, hogy mennyire fontos az, hogy a szemünket mindig az Úron tartsuk.

Pedig olyan könnyű levenni a szemünket Jézusról és a körülményeinkre figyelni. Amikor a hullámokra kezdünk koncentrálni, és a problémáinkra nézünk, süllyedni kezdünk.

Minden nap tartogat számunkra olyan kihívásokat és nehézségeket, amelyektől elvileg elsüllyedhetnénk ha megijedünk tőlük, és levesszük a szemünket az Úrról.

De ne vegyük le róla a szemünket, mert Ő Ura a tengereknek, a hullámoknak, és a szélnek is.

Amíg Péter Jézuson tartotta a szemét, még a csapkodó hullámok között is tudott járni a vízen, de amint levette Jézusról a szemét, elsüllyedt.

Mégis olyan jó volt látni azt, hogy Péter azonnal tudta, hogy kihez forduljon segítségért amint süllyedni kezdett. Jézushoz kiáltott:

Uram, ments meg!

Bizony velemi is gyakran megtörtént, hogy süllyedni kezdtem, és Jézust hívtam segítségül. Ő pedig mindig jött és kegyelmesen segített.

Ó, kicsiny hitű, miért kételkedtél?

A hajóban lévők pedig leborultak előtte és ezt mondták: „Valóban Isten Fia vagy.”

Krisztus isteni hatalmának bámulatos megnyilvánulását láthatták.

Átkelve a túlsó partra, Genezáret földjére érkeztek.

Amikor felismerték őt a helység lakói, embereket küldtek az egész környékre és odavittek hozzá minden beteget, és kérték, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék, és akik csak megérintették, meggyógyultak.

Ne feledjük azonban, hogy Jézusnak nem volt varázsköpenye, amit ha valaki megérintett, akkor automatikusan meggyógyult. Az emberek a hitük miatt gyógyultak meg. Miközben megérintették ruhája szegélyét, kinyilatkoztatták és megvallották hitüket.

Létezik egy passzív hit, ha egyáltalán lehet ilyet mondani. Ez alatt azt értem, hogy tudati szinten elhisszük azt, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen, és hogy Ő bármit meg tud tenni.

Azt hiszem, legtöbben ebbe a csoportba tartozunk. Például, hogyha valamilyen betegségben szenvedek, és odajön hozzám valaki és azt mondja, hogy Isten meg tud téged gyógyítani, akkor én is azt mondom, hogy -Igen, én tudom, hogy így van.

Vagy amikor ellátogatok egy kórházba, és látom, hogy nagyon sok ember kritikus állapotban van, akkor azt tudom mondani nekik, hogy Isten, meg tudja őket gyógyítani. És én ezt teljes szívemből hiszem is.

De valahogy más lenne, ha azt mondhatnánk – és ez által valóban aktiválódna a hitünk –, hogy Isten meg tud téged gyógyítani itt és most.

Azok az emberek is, akik odamentek és megérintették Jézus ruháját, kinyilatkoztatták ezzel a hitüket. Kifejezésre juttatták azt, amit mindvégig gondoltak, hogy „ha én odamegyek és megérintem Jézus ruhájának szegélyét, akkor egészen biztosan meggyógyulok.

És ez így is történt. Az Ószövetségben több helyen is látjuk azt, hogy az embereknek lehetőségük nyílt arra, hogy ehhez hasonló módon kifejezésre juttassák a hitüket.

És különböző módokon Jézus is lehetőséget biztosított erre az embereknek. Például amikor sárral kenté meg a vak ember szemét, és utána azt mondta neki, hogy: *„Most menj és mosd le a sarat a szemedről, és akkor látni fogsz.”*

Lehetőséget biztosított a férfi számára azáltal, hogy ha ő valóban elmegy, engedelmeskedik Jézusnak, és lemossa a sarat a szeméről, ezzel kinyilvánítja a hitét.

Ugyanezt látjuk az Ószövetségben, amikor Elizeus próféta azt mondta Naámánnak, hogy hétszer mártózzon meg a Jordánban. Ezáltal Naámánnak ugyanúgy alkalma nyílt hitének kinyilatkoztatására.

Az Apostolok cselekedeteiben is láthatjuk, hogy Pál apostol kötényt és egyes ruhadarabjait is elvitték az emberek, és amikor a betegekre helyezték azokat, akkor ők meggyógyultak.

És Péter esetében is ugyanezt látjuk az Apostolok cselekedeteiben. Amikor megtudták, hogy Péter arra fog menni, akkor a betegeket kifektették az út szélére, és amikor rájuk vetődött Péter árnyéka, akkor a betegek meggyógyultak.

Megint csak miért? Azért, mert hittek abban, hogy ha Péter árnyéka rájuk vetődik, akkor meggyógyulnak. Ily módon ki tudták nyilatkoztatni saját hitüket.

Tehát a mi esetünkben is nagyon fontos, hogy legyen alkalmunk kinyilatkoztatni, kifejezésre juttatni hitünket, úgy mint ezek az emberek, akik hittek benne, hogy amikor megérintik Jézus ruháját, akkor meggyógyulnak.

Akkor farizeusok és írástudók mentek Jeruzsálemből Jézushoz.

Figyeljük meg, hogy ezek a farizeusok és írástudók nagyon messziről, Jeruzsálemből érkeztek, hiszen Jézus ekkor Galileában volt.

Ezek a farizeusok és írástudók képesek voltak egy hetet utazni Jeruzsálemből, hogy Jézussal beszélhessenek és tesztelhesék őt.

Így faggatták:

Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát?

Ne feledjük, hogy a zsidóknak írott törvényeiken kívül voltak olyan hagyományaik is, amelyek az idők során alakultak ki. Ezek ugyan nem voltak írásba foglalva, de olyannyira meggyökereszték a mindennapi életükben, hogy gyakran az írott törvényeknél is feljebbvalónak tekintették őket.

Napjainkban is sokszor tapasztalhatjuk, hogy egy-egy hagyomány olyan mértékben meggyökereszik egy kultúrában, és olyan mértékben része lesz a mindennapi életünknek, hogy egy idő után rendkívül nehéz lesz szakítani vele.

Jézus azonban nem volt hajlandó alávetni magát a hagyományoknak.

Ezen felül még a zsidók kezében ott volt a Talmud is, amely több kötetben át magyarázta a zsidó törvényeket és szokásokat.

Látható tehát, hogy a zsidók nagyon sok hagyománnyal rendelkeztek.

Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát, ugyanis amikor étkeznek, nem mossák meg a kezüket.

Ebből természetesen ne vonjuk le azonnal azt a következtetést, hogy a tanítványok soha nem tisztálkodtak.

Ugyanis a zsidó hagyományok szerint voltak bizonyos dolgok, amelyek tisztátalanná tettek egy embert, és amikor valaki tisztátalanná vált, akkor nem léphetett be a templomba.

És mitől vált valaki tisztátalanná?

Például attól, hogy valami tisztátalan dolgot érintett meg. Sőt mi több, ha valami olyat érintett meg az ember, amely korábban egy tisztátalan dologhoz hozzáért, akkor maga az ember is tisztátalanná vált ettől.

A zsidók szemében a pogányok is tisztátalanok voltak. Így hát, amikor a pogányok jártak-keltek a poros úton, és ottmaradt a lábnyomuk a porban, akkor bizony a pornak azon része, amelyhez a pogányok hozzáérték, szintén tisztátalannak minősült.

Tehát ha egy zsidó arra járt és elvileg a pogány lábnyomaiban taposott, akkor ő maga is tisztátalanná vált.

Ezért vált a tisztálkodás egy rendkívül fontos hagyománnyá a zsidók számára.

Az is pontosan meg volt határozva, hogy hogyan kell tisztálkodni és hogyan kell megfelelően megmosakodni ahhoz, hogy az ember valóban megtisztulhasson a tisztátalanságtól.

Ezt a rituális tisztálkodást természetesen étkezés előtt is el kellett végezni, hiszen ha az ember tisztátalan kézzel nyúlt az ételéhez, akkor tisztátalan ételt evett és maga is tisztátalanná vált.

Ez a tisztálkodási szertartás a következőképpen zajlott:

Az ember először kinyújtva magasba kellett emelje mindkét kezét, majd mindkét tenyerére vizet öntöttek. Nagyon fontos volt, hogy ez a víz csak a csuklójáig jusson el, és utána a csuklójánál lecsöpögjön a földre. Ez a víz nem érhetett hozzá máshol a testéhez, hiszen tisztátalan volt az a víz, mert abban mosta meg korábban a kezét.

A következő lépésben ismét ki kellett nyújtani a kezét, csak most lefelé, a föld felé nyújtotta a kezét, és a felkarjától öntöttek az egész kezére vizet azért, hogy a felkarjáról és az alkarjáról is lemosásuk a tisztátalanságot.

Miután ez is megvolt, az ember az ujjait is külön, még egyszer megmosta, hogy így a víz által okozott tisztátalanságnak a legkisebb nyomain is eltűnjenek a kezéről.

A tanítványok azonban nem vetették alá magukat ennek a szertartásnak, hanem egyszerűen csak nekiestek a kenyérnek és megették azt.

Ez a fajta mosakodási szertartás nem volt írásba foglalva. Ezt a farizeusok találták ki, és az idők során íratlan hagyományaik részévé vált. Emiatt fel voltak háborodva, hogy Jézus tanítványai nem követik ezeket a szabályokat, és ezért kérdezik azt, hogy: miért van az, hogy a te tanítványaid megszegik az ősök hagyományát?

Jézus egyszer s mindenkorra elmondja, hogy ő mit is gondol ezekről az emberalkotta hagyományokról.

Ő így válaszolt nekik: „Ti pedig miért szegitek meg a ti hagyományaitokért az Isten parancsolatát?”

Nem azt mondja, hogy ők egy újabb hagyományt szegnek meg, hanem hogy Isten parancsolatát szegik meg.

Fontos, hogy mi is nagyon óvatosak legyünk ezzel kapcsolatban, mert még a gyülekezeten belül is kialakíthatunk olyan hagyományokat, és ragaszkodhatunk olyan hagyományokhoz, amelyek esetleg megszegik Isten parancsolatát.

Emlékszem, egyszer egy hölgy Missouri államból ellátogatott ide hozzánk, a Costa Mesa-i gyülekezetbe. Éppen itt járt Dél-Kaliforniában és a barátai elhívták őt a gyülekezetbe. Otthon, Missouriban egy evangélikus gyülekezetet látogatott.

Jól emlékszem, hogy az istentisztelet végén odajött hozzám, olyan dühös volt, hogy szinte remegett, és ezt kérdezte tőlem:

- Amikor Ön imádkozott, miért nem fordult az oltár felé?

Először nem is igazán értettem a kérdést, de utána megismételte azt.

Így válaszoltam neki: Azért nem, mert hiszem, hogy Jézus ott lakik az oltárban.

Bizony ilyenek az emberalkotta hagyományok!

Valaki más esetleg kérdezhetné azt, hogy amikor imádkoztál miért nem fordultál Jézus szobra felé?

Pedig pontosan azzal szegték meg Isten parancsát, hogy Jézus szobor van a templomukban, hiszen Isten azt parancsolja nekünk, hogy ne készítsünk emberkéz alkotta szobrokat Istenről.

A farizeusok tehát eljutottak oda, hogy sokkal fontosabbak voltak számukra a saját hagyományaik, mint Isten parancsolatai.

Jézus így folytatja:

Isten ezt mondta:

„Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját, anyját, halállal bűnhődjék.

Ti pedig így tanítotok: Ha valaki ezt mondja anyjának vagy apjának, áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, azt ebben az esetben nem köti a parancsolat, hogy tisztelje apját és anyját.

Így tettétek érvénytelenné Isten igéjét, a ti hagyományaitokért.

Az Igében tehát Isten egyértelműen azt mondja nekünk, hogy tiszteljük apánkat és anyánkat, ne gyalázzuk őket. A farizeusok azonban kitalálták, hogy egy esetben szabad gyalázni anyánkat és apánkat, hogyha közben azt mondjuk, hogy ez az ő javukra válik.

Amíg tehát hozzátesszük, hogy ezt azért teszem, mert a ti javatokra válik, addig nem kell figyelembe venni a törvényt, és azt, amit Isten mond erről.

Jézus rámutat arra, hogy a saját hagyományukkal tulajdonképpen megszegették és érvénytelenné tették Isten parancsát.

Jézus nagyon őszintén és nyíltan beszél a farizeusokkal, és így folytatja:

Képmutatók! Találón prófétált rólatok Ézsaiás.

„Ez a nép csak ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem.

De hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.

Az egyházon belül is azt láthatjuk, hogy sok helyen saját dogmatikát alakítanak ki, amely gyakran Isten Igéjénél és Isten parancsainál is feljebbvaló, ugyanúgy, ahogy azt a farizeusok hagyományai esetében láthatjuk.

Ekkor odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk:

– és itt látni fogjuk, hogy Jézus minden köntörfalazás nélkül a fejükre borítja saját hagyományait –

Halljátok és értsétek meg! Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.

Tanítványai ekkor hozzálépve megkérdezték tőle: „Tudod-e, hogy a farizeusok megbotránkoztak, amikor meghallották ezt a beszédet?”

Ő pedig így válaszolt: „Minden palántát, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, ki fognak gyomlálni.”

A világban tehát nőnek olyan palánták is, amelyeket nem az Atya ültetett, és ezeket ki fogják gyomlálni. De vegyük észre, hogy mit mond még nekik Jézus.

„Hagyjátok őket!...”

– azaz, nem a ti dolgotok ezeket kigyomlálni.

...világtalanok vakvezetői. Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek.”

Péter ekkor ezt kérte: „Magyarázd meg nekünk az előbbi példázatot!”

Melyik példázatra gondol itt Péter? Arra, amikor Jézus azt mondta, hogy nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná.

Péter tehát arra kéri Jézust, hogy magyarázza meg, hogy mit akart ezzel mondani.

Ő pedig így szólt: „Még ti is értetlenek vagytok?”

Nem gondoltok arra, hogy minden, ami bemegy a szájon a gyomorba jut, és az árnyékszékbe kerül?

Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná teszi az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások, és az Isten káromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosdatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.

Nem kell tehát mosakodási szertartásnak kitenni magatokat minden étkezés előtt, mert nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján.

Ami azonban kijön a szájából, megmutatja, hogy az embernek mi van a szívében, mert a szájon az jön ki, ami a szívünkben van: a keserűség, a düh és a harag. És amint hangot adunk ezeknek, ezek tesznek bennünket igazán tisztátalanná.

Jézus azután elment onnan és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére.

Tírusz és Szidón már Fönícia területén helyezkedett el. Így azt látjuk, hogy Jézus egyre inkább kivonul a színtisztán zsidók lakta területekről.

*És akkor egy kánaáni, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram Dávid Fia, könyörülj rajtam, leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!”
Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.”*

A tanítványok tehát kérték Jézust, hogy tegyen már valamit vele, mert idegesítette őket ez az asszony. Jézus azonban ezt mondta:

*Én nem küldettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.
Az asszony pedig odaérve leborult előtte és ezt mondta: „Uram, segíts rajtam!”
Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak.”*

Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram. De hisz a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.”

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod”, és meggyógyult a leánya még abban az órában.

Ahogy ezt olvassuk, úgy tűnik, hogy Jézus nagyon hidegen és elutasítóan, sőt majdhogynem sértő módon bánik ezzel az asszonnal. Viszont néhány dolgot itt mindenképpen le kell szögeznünk.

Először is azt, hogy Jézus kezdettől fogva tudta, hogy meg fogja gyógyítani ennek az asszonynak a lányát, hiszen Jézus mindent tud.

Jézus pontosan tudja, hogy kinek mi van a szívében és belelátott ennek az asszonynak a szívébe is. Látta, hogy mekkora hit van ebben az asszonyban, és azért mondta, amit mondott, hogy nagyon ügyesen elvezesse ezt az asszonyt arra a pontra, ahol majd meg tudja vallani a hitét Jézusnak.

Jézus tehát először nem válaszolt ennek az asszonynak. Nem szólt semmit. Az asszony azonban nem hagyta magát. Kitartott, és annyira kitartó volt, hogy a tanítványok már Jézushoz kellett odamenjenek és kérni kezdték, hogy tegyen már valamit, mert annyira idegesítette őket ez az asszony.

És Jézus a következőket mondta:

Én nem küldettem máshoz, csak Izrael házának elveszett juhaihoz.

Biztos vagyok benne, hogy az asszony is hallotta ezt, de még ekkor sem adta fel bár Jézus így szólt:

Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét.

Itt Izrael gyerekeire gondolt itt.

A héber nyelvben a kutyákra két különböző szót használtak. A zsidók gyakran a pogányokat is kutyáknak nevezték, és ez egy nagyon kemény, pejoratív jelentést hordozó kifejezés volt.

Hozzá kell tennünk, hogy a héber nyelvben nem voltak szitok szavak. Szerintem bámulatos az, hogy a zsidó nyelvben nincsenek olyan szavak, amelyekkel káromkodni lehetne. Ha tehát egy zsidó ember káromkodni akar, akkor ezt más nyelven kell tegye, mert a héber nyelvben erre nem talál alkalmas szavakat.

Amikor azonban a zsidók valakiről azt mondták, hogy kutya, az egy nagyon erős, negatív jelentést hordozó szó volt, és gyakran mondták a nem zsidókra, hogy pogány kutyák.

De miért éppen kutyákat mondtak? Mert abban az időben sok kóbor kutya volt, amelyek falkákba verődtek, és rátámadtak az emberekre. Ezek nagyon veszélyesek voltak és mindenki utálta őket. Ezért hordozott abban a korban a kutya egy ilyen pejoratív jelentést.

A héberben egy másik szót is használtak a kutyára, amely valójában egy kiskutyát jelentett. Ezek a kiskutyák ott voltak az asztal körül, amikor a gyerekek vacsoráztak.

Abban az időben az étkezéshez még nem használtak evőeszközöket, hanem kézzel ettek, és miután befejezték az étkezést, egy kenyérdarabba törölték meg a kezüket. Ezzel törölték le a zsírt és a maradékot a kezükről. Utána általában fogták azt a kenyérdarabkát és odadobták a kiskutyáknak az asztal alá.

Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak, akkor mindenki értette abban a kultúrában, hogy miről van szó.

Az asszony viszont így felelt: –Úgy van, Uram...

de hisz a kutyák is esznek a morzsából, amelyek uruk asztaláról hullanak.

És erre Jézus azt mondta:

Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod.

Az asszony hite volt az, amely szóra bírta Jézust, és amely megtörte látszólagos vonakodását az asszonynak nyújtandó segítséggel kapcsolatban.

A hit tehát ismét győzedelmeskedett.

Itt egy nagyon elkeseredett anyát látunk. És közületek is sokan elkeseredve ülnek itt, mert lányaitok rossz úton járnak.

Lehet, hogy nem gyöttri gonosz lélek a lányaitokat, de valószínűleg ti is el vagytok keseredve úgy, mint ez az asszony.

Hát ti is legyetek olyan kitartóak, mint ez az asszony.

Ő odament Jézushoz, és addig nem volt hajlandó elmenni, amíg Jézus nem segített neki.

Legyetek ti is ilyen kitartóak, hiszen ennek az asszonynak a hite végül győzedelmeskedett.

Aztán mit is mondott neki Jézus?

Asszony, nagy a te hited.

Érdekes, hogy a római századosnak is ezt mondta.

Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre és ott leült.

Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket.

A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izrael Istenét.

Jézus pedig akkor odahívta tanítványait, és így szólt: „Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak és nincs mit enniük. Éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.”

Tanítványai így válaszoltak: „Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?”

Jézus megkérdezte tőlük: „Hány kenyereitek van?” Ők így feleltek: „Hét, és egy kevés halunk.”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre.

Azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.

Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután összeszedték a maradékokat hét tele kosárral.

Négyezer férfi volt, aki evett, asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Ezután elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és lement Magadan vidékére.

Magadan városa körülbelül három kilométerre feküdt Kapernaumtól, déli irányban. A régészek meg is találták ennek a városnak a maradványait, ahonnan többek között Mária Magdolna is származott.

Úgy tűnik, hogy valaki figyelmetlenül olvasta el a Bibliát.

Ugyanis egy templomot emeltek Magadan város romjainál, amelyet a kenyér és hal templomának neveztek el, azt állítva, hogy Jézus pontosan azon a helyen vendégelte meg a négyezer embert.

De az Ige itt azt mondja, hogy Jézus elbocsátotta a sokaságot, szállt a hajóba és lement Magadan vidékére. Tehát Magadan vidékére csak azután érkezett, hogy megvendégelte a négyezres tömeget.

Ha azonban ellátogatunk Izraelbe, biztosan ide is elvisznek bennünket. Sokan ugyanis váltig állítják, hogy a négyezer ember megvendégelésére ott került sor Magadan városában, éppen azon a helyen, ahol ma a templom áll.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 16. Fejezet

A farizeusok és a szadduceusok odamentek, hogy kísértsék őt: kérték, hogy mutasson mennyei jelet nekik.

Ő azonban így válaszolt: („Amikor esteledik, ezt mondjátok: Szép idő lesz, mert vöröslik az ég!

Reggel pedig kijelentitek: Ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók! Az ég arcát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?)

Az Úr itt megfeddi a farizeusokat és a szadduceusokat azért, mert nem képesek megítélni az idők jeleit.

Ismerniük kellett volna ugyanis az idők jeleit. Ha igazán jól ismerték volna saját írásaikat, tudták volna, hogy azokban az időkben kellett eljönnie a Messiásnak.

Dániel könyvében egyértelműen látható, hogy 483 évvel azután fog eljönni a Messiás, hogy parancsot adnak Jeruzsálem újjáépítésére.

Ha elég jól ismerték volna az írásokat, akkor felismerték volna a jeleket. És bizony gyakran elgondolkodom azon, hogy Isten vajon mit is gondol, mikor azt látja, hogy olyan sok ember vak, és fogalmuk sincs arról, hogy Jézus Krisztus hamarosan visszatér.

Azt hiszem Isten nekik is azt mondaná, hogy miért vagytok ilyen ostobák!

Az időjárást meg tudjátok mondani, megvizsgáljátok a légkört, a szélmozgását, a légnyomást, de az idők jeleihez vakok vagytok.

E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Ezzel otthagya őket és elment.

Amikor a tanítványok átmentek a túlsó partra, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. Jézus így szólt hozzájuk. Vigyázzatok és őrizkedjétek a farizeusok és szadduceusok kovászától.

Korábbi bibliaórák alkalmával már elmondtuk azt, hogy a Bibliában a kovász mindig valami gonoszat jelent. A kovászt használják ahhoz, hogy a tésztát megkelesszék, mert bizonyos bomlási folyamatok indulnak el a kovásznak köszönhetően.

A kovász tehát a bűnt jelképezte, itt pedig konkrétan a képmutatást, mert egy másik evangéliumban azt mondja Jézus: „vigyázzatok, őrizkedjétek a farizeusok és szadduceusok kovászától, a képmutatástól.”

Ők pedig így tanakodtak egymás közt: „Nem hoztunk kenyeret!”

De Jézus észrevette, és így szólt hozzájuk: „Mit tanakodtok azon, kicsinyhitűek, hogy nincs kenyereitek?

Még mindig nem értitek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyérére? És arra, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

A négyezer ember hét kenyérére sem emlékeztek? És arra sem, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?”

Vagyis Jézus azt mondja nekik, hogy még mindig nem értitek, hogy itt nem a kenyérről van szó? Én tudok kenyérről gondoskodni, de itt most nem arra gondolok.

Jézus és tanítványai azután elhagyták a Galileai-tenger környékét, és északabbra mentek, arra a területre, amelyet akkor Cézárea Filippinek hívtak. Onnan ered a Jordán folyó, a Hermán-hegység lábától.

Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait:

„Kinek mondják az emberek az Emberfiát?

Ők így válaszoltak:

„Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának.”

Erre megkérdezte tőlük. „Hát ti kinek mondotok engem?”

Simon Péter megszólalt és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”

Kétfajtképpen értelmezhetjük ezt az ígérést. Az egyik értelmezés szerint Krisztus Péter személyére építi majd az ő egyházát. A másik értelmezés szerint azonban nem Péter személyére épül Krisztus egyháza, hanem arra, amit Péter mondott, hogy Krisztus az élő Isten Fia.

A katolikus egyház az első értelmezés alapján vallja, hogy az egyház Péterre, Péter személyére épül.

Ezzel az értelmezéssel kapcsolatban azonban bizonyos problémák merülnek fel. Először is Jézus azt mondja:

Te Péter vagy...

Az eredeti görögben ezen a helyen a Petrosz szó szerepel, amely egy kis követ jelent.

És utána azt mondja, hogy én ezen a kősziklán, és itt egy másik szót használ, a Petra szót, amely hatalmas követ, valóban egy kősziklát jelent. Azt mondja tehát, hogy

...én ezen a kősziklán építem fel egyházamat és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Az egyház tehát nem a kis kőre, hanem a hatalmas sziklára épült.

Pál apostol a Korinthusiakhoz írt első levelében, a 3. fejezet 11-es versében ezt mondja:

„Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”

Vegyük észre, hogy nem azt mondja, hogy az alap Simon Péter, hanem az alap Jézus Krisztus. Az emberek azonban megpróbálták más alapot vetni Péter személyében.

Ennek fényében tehát egyre nyilvánvalóbbá válik az, hogy nem Péter az egyház alapja, nem őrá épül az egyház, hanem Jézus Krisztusra, és Péter kijelentésére, hogy Jézus valóban a Messiás, a Megváltó, az élő Isten Fia.

Őrá épül tehát az egyház. Ő annak szilárd alapja.

Valószínűleg Péterben akkor nem tudatosodott, de abban a pillanatban Istentől egy nagyon fontos kinyilatkoztatást kapott, és ebből kifolyólag mondta, hogy

te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Mit mond neki Jézus?

Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted.

Vagyis ez nem a saját fejedből pattant ki, hanem az én mennyei Atyám mutatta meg neked.

Isten gyakran teljesen természetes módon szól hozzánk, olyannyira, hogy nem is tudatosítjuk, hogy Isten szól hozzánk. Valahogy azt várjuk, hogy Isten minden esetben természetfölötti módon szól majd hozzánk.

Mintha arra számítanánk, hogy transzba essünk, meghalljuk az angyali kórust, égnek áll a hajunk, és nagyon furán érezzük magunkat; és akkor a távolban meghalljuk Isten öblös hangját, amint hozzánk szól.

Úgy képzeljük, hogy ez jelenti azt, hogy Isten szól hozzánk. De Ő sokszor olyan természetes módon szól és vezet bennünket, hogy az szinte már természetfölötti.

Előfordul azonban, hogy szellemi értelemben olyan tompák vagyunk, hogy nem is tudatosítjuk azt, hogy esetleg Isten szól hozzánk, és hogy ő vezet bennünket.

És ezért sokan azt mondják: -De hát, én még sohasem hallottam Isten hangját, nekem soha nem volt ilyen megtapasztalásom!

Hát, valószínűleg azért nem, mert mindig azt várod, hogy valami természetfölötti módon szóljon hozzád Isten.

Pedig Isten gyakran természetes módon munkálkodik, és ez gyönyörű.

Fontos az, hogy meglássuk a természetfölöttit a természetesben. Az pedig még ennél is fontosabb és még ennél is nehezebb, hogy meg tudjuk ítélni, mi a természetes, és mi a természetfölötti.

Bizony nagyon nehéz eldönteni, hogy ez most Istentől jött vagy csak én akarom így, mert a természetfölötti nagyon gyakran természetes formában érkezik hozzánk. Ha a természetfölötti mindig természetfölötti formában érkezne, akkor semmi problémánk nem lenne különbséget tenni.

Tudjuk, hogy Isten egy Szentháromság: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Én ugyan lélek és test vagyok, de Istennel én csak a szellemem szintjén tudok értekezni.

Pál a Római levélben elárulja nekünk, hogy maga a Szentlélek tesz bizonyosságot a saját lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Amikor a saját lelkünk tesz bizonyosságot valamiről a saját értelmünknek, akkor az szintén egy gondolat formájában jelenik meg, amely belülről jön.

Van úgy, hogy felismerek valamit vagy megihlet valami, de ez nem Istentől jön, hanem egyszerűen csak saját magamtól.

Mivel tehát mind a kettő, akár az én saját elképzeléseim, akár az Istentől jövő elképzelések gondolati szinten jelennek meg az értelmemben, rendkívül nehéz megítélnem, hogy ez most az én gondolatom vagy egy Istentől jövő gondolat.

És itt van Péter esete. Átsuhan az agyán ez a felismerés, ő pedig fogja magát és egyszerűen kimondja azt. Jézus megdicséri őt, és azt mondja: Péter, ezt az én Atyám nyilatkoztatta ki neked!

Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.

Nekünk, Isten gyermekeiként hatalmunk van arra, hogy megkötözzük a sötétség hatalmait, hogy Isten munkáját elősegítsük. Isten hatalmat adott nekünk a szellemi hatalmasságok és fejedelemségek felett, ezért megkötözhetjük őket és ezáltal előmozdíthatjuk Isten munkáját.

Azután megparancsolta tanítványainak, ne mondják meg senkinek, hogy ő a Krisztus.

És miért mondja ezt Jézus a tanítványainak?

Mert nem akarta, hogy az emberek idő előtt tudomást szerezzenek a kilétéről, hiszen előre ki volt jelölve az a nap, amikor majd a Messiás felfedi magát a nép előtt. Ez a nap pedig Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásának napja volt.

Ekkor azonban még azt mondja tanítványainak: Igen, így van. Isten kinyilatkoztatta ezt nektek, de egyelőre ne mondjátok el senkinek!

A későbbiekben látni fogjuk, hogy amikor elérkezett az ideje, akkor Jézus elküldött két tanítványt és ezt mondta nekik:

„Menjetek az elöttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el és vezessétek hozzám.”

Jézus ezen a szamáron vonult be Jeruzsálembe, beteljesítve Zakariás próféta próféciáját:

„Mondjátok meg Sion leányának, íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.”

Mindennek azonban még nem érkezett el az ideje.

Jézus el akarta kerülni, hogy az emberek idő előtt királyként kezdjék őt ünnepelni, vagy esetleg megpróbálják tűzzel-vassal megalapítani az eljövendő, megígért királyságot.

A zsidók nagyon várták már a Messiást, mert azt gondolták, hogy amikor a Messiás megérkezik és megalapítja Isten országát, akkor ez azt jelenti majd, hogy megszabadítja őket a rómaiak igrájától, és elüldözi a rómaiakat az országból.

Ettől fogva kezdte el mondani Jézus Krisztus a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, az írástudóktól és a főpapoktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Péter ekkor magához vonta őt és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”

Ezt mondta Péter, a kőszikla.

Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: „Távozz tőlem, sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”

Bizony, én is sokszor nem Isten szerint gondolkodom, hanem az emberek szerint. Nem tudok különbséget tenni azok között a dolgok között, amelyek Istentől valók, és azok között, amelyek a világtól.

Vegyük észre, hogy Péter az egyik pillanatban még Istentől kap egy kinyilatkoztatást, a másik pillanatban azonban már a Sátán és a pokol filozófiájának ad hangot.

Isten mentsen uram, ez nem történhet meg veled!

Ezzel tulajdonképpen Péter arra bátorította Jézust, hogy a könnyebbik utat válassza, hogy próbáljon kibújni a kereszthalál alól.

De az ördög célja volt az, hogy Krisztus ne jusson el a kereszting.

A kereszt elengedhetetlen fontosságú volt a mi üdvösségünk szempontjából. A kereszt nélkül nem váltattunk volna meg. A Sátán nemcsak Jézus fülébe súgta, hanem az emberek fülébe is ezt súgja a mai napig: Ne akard a keresztet, nem kell az neked!

És miért mondja ezt a Sátán? Azért, mert tudja, hogy mennyire fontos magamban tudatosítani, hogy Jézussal együtt én is keresztre feszítettem.

Az óemberem keresztre feszítettett Jézussal együtt, hogy többé ne a testben járjak és a test vágyai szerint éljek, hanem Istennek szánjam oda az életem, és Jézus akaratát kövessem, aki szeret engem, és a saját életét adta értem.

A Sátán azonban nem akarja, hogy eljussunk Jézus Krisztus keresztségéhez. Inkább azt mondja nekünk: Minek neked a keresztség? Élj csak a saját testi vágyaid szerint! Ugorj fejest a bűnbe, és élvezd, amíg lehet.

Jézus a keresztre mutat és azt mondja, hogy ez az egyetlen út. Neked pedig meg kell vallanod, hogy az óembered keresztre feszítettett Jézussal együtt.

Mert az óemberünk meghalt Jézussal a kereszten.

Pál apostol pedig azt kérdezi: Akkor miért teszünk úgy, mintha élne? Hogyan élhetnénk már a szerint, hiszen az meghalt?

Péter tehát az egyik pillanatban még Istentől kap kinyilatkoztatást, és ezt el is mondja Jézusnak, a másik pillanatban azonban már a Sátán szavait szólja.

Mindez egy nagyon fontos dolgot árul el saját magunkról is. Mégpedig azt, hogy sokszor mi sem tudjuk megkülönböztetni, hogy mi az, ami Istentől való, és mi az, ami nem.

Bárcsak lenne erre valami egyszerű válaszom, egy jó kis receptem! Hiszen olyan sokszor teszem fel én is a kérdést, hogy ez most Istentől van vagy ez az én elképzelésem?

Személy szerint mindig próbálom magam az Igéhez tartani, és megnézem, hogy ez a valami, ez az elképzelés, ez a gondolat, mennyire áll összhangban az Igével.

Ha valami nem áll összhangban velem, akkor arról egészen biztosan tudhatom, hogy nem Istentől való, mert Isten sohasem hazudtolja meg önmagát. Soha nem mond ellent a saját Igéjének.

Péter tehát azt mondta Jézusnak:

Isten mentsem, Uram, ez nem történhet meg veled!

Más szóval: -ments meg magad, Uram, mert erre nem kerülhet sor, bújj ki ez alól valahogy.

És mit mond Jézus ezután?

Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztségét, és kövessen engem.

Ha Jézust akarom követni, akkor meg kell halnom önmagamnak. Akkor igenis fel kell vennem a keresztségét, sőt oda kell menjek a kereszthez.

Le kell tegyem saját álmaimat, vágyaimat, céljaimat, elképzeléseimet, és hagynom kell, hogy az óemberem Krisztussal együtt a kereszten megfeszíttessen, hogy Krisztus Jézusban új életem lehessen.

Én önmagamban képtelen vagyok azt az életet élni, amit Isten számomra eltervezett. Képtelen vagyok ezt megtenni az Ő Szentlelke nélkül. Nem járhatok egyszerre lélekben is és testben is. Ezért minden nap halottnak kell nyilvánítanom az óemberemet, mert az mindig megpróbál visszatérni és elfoglalni a trónt.

Pál apostol is azt mondja, hogy egy folyamatos harc folyik a test és a lélek között. Egyre csak tusakodnak, és ezért mi bizony gyakran nem azt tesszük, amit valóban szeretnénk.

Erről ír Pál a Róma hétben is:

„Hiszen nem azt teszem, amit akarok a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok, a rosszat. Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”

Mi is így vagyunk ezzel. Már tudjuk, hogy milyen életet szánt nekünk Isten, már megtapasztaltuk az Ő jóságát, és mégis gyakran nem azt tesszük, amit szeretnénk. Bár ezerszer megígérjük, hogy többé nem teszünk egy bizonyos dolgot, mégis megtesszük azt újra és újra. Ó, mennyire nyomorultak vagyunk!

Figyeljük csak meg, hogy a Római levél hetedik fejezetének végén Pál többé nem próbál saját magán segíteni. Már nem azt kiáltja és kérdezi: Ó, hogyan változhatnék meg?

Pál most már eljutott saját erejének végére. Rádöbrent arra, hogy a saját próbálkozásai mind meddő próbálkozások voltak. Így hát, most már külső segítségért folyamodik.

Így kiált: *„Ó, én nyomorult ember, ki szabadít meg engem ebből a halálra ítélt testből?”*

Most már tudja, hogy ő saját magát nem tudja kiszabadítani a nyomorúságból. De a következő mondatban választ is ad saját kérdésére:

„Hála az Istennek, a mi urunk Jézus Krisztus...” Ő az, aki megszabadít, Ő az, akinek köszönhetően győzedelmeskedhetek.

Jézus Krisztus az, aki megszabadít, és neki köszönhetem, hogy nem kell többé a testem rabszolgájaként élnem.

A Római levél hetedik fejezetében még nagyon sok az én szócska. Pál folyamatosan azt mondja, hogy én, én, én. A nyolcadik fejezetben azonban mindennek már nyoma sincs. Pál a lélekről kezd beszélni, és arról, hogy győzelmet arathatunk a lélek által az életünkben.

Ha tehát valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti...

Ha ugyanis te az életedet Jézus Krisztuson kívül valami másban akarod megtalálni, végül elveszíted azt örökre.

...aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja.

... mert meg fogja tudni, hogy milyen az igazi élet.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall, vagyis lelkét elveszíti?

Képzeld csak el, hogy kiengedted a szellemet a palackból, és bármit kérhetsz, amit csak akarsz. Vajon mit kérnél?

És képzeld el, hogy meg is kapnád azt a valamit, amire nagyon vágysz, de közben elvesztenéd a lelkedet. Akkor mire mennél azzal a teljesült kívánsággal? Mit használna neked, ha az egész világot megnyernéd, de a lelkedet elveszítenéd?

Jézus is ezt mondja tehát: Tagadd meg önmagadat, vedd fel a keresztedet és kövess engem!

Hiszen mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall.

A másik fontos kérdés pedig az, hogy mennyit ad az ember a lelkéért cserébe.

Isten álláspontját, ugye ismerjük. Számára a mi lelkünk fontosabb és értékesebb az egész világnál.

Rendkívül ostoba döntés lenne ha elfogadnád akár az egész világot is a lelkedért cserébe. A lelked ugyanis örökkévaló. Ez a világ egyszer el fog múlni, a lelkünk azonban örökkévaló.

Ha tehát a lelkedet adod a világért cserébe, akkor valami hihetetlen értékeset és örökkévalót adsz oda olyan valamiért cserébe, ami mulandó, és Isten szemszögéből nézve ez egy ostoba üzleti tranzakció.

Vajon mi miért lennének hajlandóak odaadni a lelkünket?

Néha megjelenik egy-egy olyan film a piacon, amelyben a Sátán felajánl valamit egy embernek a lelkéért cserébe. Vajon mi mennyiért adnánk el a lelkünket?

Engem gyakran nagyon megdöbbsent, hogy az emberek milyen dolgokért hajlandók odaadni a lelküket. Hihetetlen, hogy mennyire értéktelennek tartják saját magukat és az örök életet is, mert ostoba dolgokért cserébe a lelküket adják oda. Eladják a lelküket egy kis büszkeségért, egy kis múltó élvezetért, hírnévért vagy földi dicsőségért.

Annyira szomorú, hogy az emberek szemében saját lelkük egyáltalán nem értékes, pedig Isten mércéjével felbecsülhetetlen értékű a lelkük!

Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt.

Jézus tehát azt mondja: – Most keresztre feszítenek, megölnék, harmadnapra feltámadok, felmegyek az Atyához, de utána újra eljövök Atyám dicsőségében, angyalaimmal együtt.

És akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint.

Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízelelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országával.

Mit akar mondani Jézus ezzel?

A választ erre a 17. fejezetben találjuk. Ezt azonban majd a következő alkalommal fogjuk tanulmányozni.

Szolgáljon felétek ezen a héten is Isten Igéje az Ő Szentlelke által.

Azért imádkozom, hogy munkálkodjon Isten a szívetekben, és ha még nem mentetek oda a kereszthez, ahol győzelmet arathatunk Jézus Krisztusban jussatok el a kereszthez ezen a héten.

Jussatok el önmagatok végére, hogy le tudjatok tenni mindent Jézus lába elé a keresztnél, felismerve azt, hogy az őemberünk Jézus Krisztussal együtt megfeszített a kereszten, hogy többé ne a bűn uralkodjon felettünk, hanem Isten lelke vezethessen bennünket! Hadd tudjunk győzedelmes életet élni Krisztusban!

Imádkozom azokért, akik egy ideje már a pusztában bolyonganak, és csak sivárságot tapasztaltak a keresztyén életükben, hogy hadd tudjanak átkelni végre a Jordánon.

Hadd tudjanak belépni az ígéret földjére, hadd tapasztalják meg azt az új életet, amely a miénk Krisztusban.

Hadd tapasztalják meg, hogy a Szentlélek által győzedelmeskedni tudunk, mert a Szentlélek erő és hatalom!

Hadd tudjunk győzedelmeskedni azokon a területeken az életünkben, amelyeken eddig mindig vereséget szenvedtünk, és ahol eddig a test győzedelmeskedett a lélek felett.

Hadd növekedjünk ezen a héten is Jézus Krisztusban, ahogy továbbra is lépésről lépésre vele járunk.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 17. Fejezet

A 16. fejezet legutolsó verse, a 28-as vers, tartalmilag tulajdonképpen már a 17. fejezethez tartozik. Sajnálatos módon azonban, amikor az Igét fejezetekre osztották, akkor a 28. versnél húzták meg a 16. fejezet határát, és a következő versnél már egy új fejezet kezdődik. Pedig jobb lett volna a 28. verset a 17. fejezethez csatolni, ez ugyanis sok mindent megmagyarázott volna.

De miről is olvastunk a 16. fejezet második felében?

Jézus tanítványaival éppen Cézárea Filippi területén van, és először szól nyíltan a haláláról, feltámadásáról, sőt arról is, amikor majd eljön angyalaival együtt dicsőségben.

A 16. fejezet legutolsó versében, a 28-as versben ezt mondja Jézus:

Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országával.

Ebből az igeversből a későbbiekben sokan azt a következtetést vonták le, hogy Jézus nem teljesítette az ígértét, hiszen a tanítványok mind meghaltak, Jézus pedig nem tért vissza.

Első ránézésre úgy tűnik tehát, hogy Jézus hibásan jövendölte meg saját második eljövését.

Azonban ha nem állunk meg a 16. fejezet végén, hanem hozzáolvassuk a 17. fejezet elejét is, akkor megértjük, hogy Jézus mire utalt. Tehát a 16:28-tól még egyszer:

Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országával.

Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre.

És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a fény.

És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal.

Jézus tehát már a 28. versben is arra utal, hogy egyes tanítványai – és a következő versekből megtudjuk, hogy Péterre, Jakabra és Jánosra gondolt – látni fogják Őt, az Ő Atyjának dicsőségében.

Aztán azt írja itt az Ige, hogy felvitte őket egy magas hegyre. Az előző fejezetből tudjuk, hogy ezekre az eseményekre Cézárea Filippi területén került sor. Cézárea Filippi városa pedig a Hermón hegy lábánál feküdt. Nagyon valószínű tehát, hogy az a magas hegy, amelyre Jézus felvitte tanítványait, a Hermón volt.

Pár száz évvel később, Konstantin uralkodása idején, az akkori Palesztina területén, úgynevezett szent helyeket hoztak létre. Ez azt jelentette, hogy megpróbálták konkrétan meghatározni, hogy Jézus életének bizonyos eseményei hol játszódtak.

Abban is reménykedtek, hogy számos keresztény, a világ minden tájáról igyekezni fog majd elzarándokolni ezekre a szent helyekre.

A szent helyek kijelölését Konstantin császár édesanyja végezte, mégpedig egy nagyon érdekes módszer alapján: úgy, hogy teljes mértékben az érzéseire támaszkodott.

Keresztül-kasul járt Palesztinában, és azt mondta, hogy én úgy érzem, hogy ezen a helyen született Jézus. Egy másik helyen, ha úgy érezte, akkor azt mondta, hogy én úgy érzem, hogy itt jelenhetett meg Máriának az angyal, amikor bejelentette neki, hogy fia születik majd.

Sőt, olyanokat is mondogatott, hogy én itt nagyon különlegesen érzem magam, ezért valószínűleg Jézus itt élhetett.

Miután tehát Konstantin császár édesanyja a saját érzései alapján kijelölte a szent helyeket, azokon a helyeken templomokat emeltek.

Nem szabad tehát elfeledjünk, hogy a szent helyek kijelölésében nem az Igére támaszkodtak.

Számukra az elsődleges szempont az volt, hogy a világ minden tájáról ideérkező látogatók számára jól megközelíthetőek legyenek ezek a helyek.

Ezért tehát Jézus megdicsőülésének helyeként a Tábor-hegyet jelölték ki, amely nagyjából az ország közepén helyezkedik el, közel a Galileai-tengerhez.

Önkényesen kiválasztották a Tábor-hegyét, és a tetején azután egy templomot emeltek. És ez valóban kapóra jött nekik, hiszen hány turista lett volna hajlandó ellátogatni egészen a Hermónig, hogy megtekintse azt a helyet, ahol Jézus megdicsőült.

Egy másik példaként említhetném azt a részt az Igében, ahol Jézus 5000 embert vendégel meg. Ez az esemény a Galileai-tenger, vagyis a Genezáret-tó északi részén történhetett, Bétsaida környékén.

Mivel azonban Konstantin császár idejében ez még nem volt jól megközelíthető terület, a tó nyugati részén található Magdala közelében emeltek egy templomot a csoda emlékére. Magdala környéke jobb infrastruktúrával rendelkezett, vagyis az ideérkező látogatók ezt könnyebben meg tudták közelíteni.

Egy további példaként említhetném a Szent Sír templomot, amelyet tulajdonképpen Jézus sírjának a helyén kellett volna építeni. Ezt a templomot azonban Jeruzsálemben, a város falain belül húzták fel, pedig az Igében nagyon egyértelműen láthatjuk, hogy Jézust a város falain kívül temették el.

Volt egy kert Jézust keresztre feszítése helyének közelében, és a kertben levő egyik sírbarlang lett végül Jézus sírhelye.

Az Igéből tudjuk, hogy Jézus elhagyta a várost, a Golgota-hegy felé menet, és ott feszítették keresztre. Nem is olyan régen sikerült feltárni az ősi Damaszkuszi-kaput, amelyen Jézus a halála napján keresztülment.

Annyit még hadd tegyek hozzá, hogy a Tábor-hegy nem túl magas, még a Gilbóá-hegy is magasabb nála, amely egyébként szintén ugyanazon a területen fekszik.

Hermón ezzel szemben a legmagasabb hegység azon a területen, mintegy 3200 méter magas.

Mindehhez még hozzájárul az is, hogy Jézus ebben az időben tanítványaival Cézárea Filippiben tartózkodik.

Ha ezt tudjuk, akkor egyáltalán nem tűnik logikusnak az, hogy Jézus Cézárea Filippiből lesiet délre a Tábor-hegyhez, amely legalább hatnapi járóföldre volt tőlük, csak azért, hogy a Tábor-hegy tetején dicsőülhessen meg tanítványai szeme láttára.

A hagyomány azonban nagy úr, úgyhogy sokszor még ma is a Tábor-hegy tetejére viszik fel a turistákat, miközben elmondják nekik, hogy Jézus megdicsőülésére ott került sor.

De gondoljunk csak bele, hogy az Olajfák-hegyén is három különböző helyen emeltek templomot Jézus mennybemenetelének emlékére. És mind a három templom esetében azt állítják, hogy Jézus onnan ment a mennybe. Sőt, az egyik templomban még Jézus lábnyomát is megmutatják a látogatóknak egy sziklában, amely állítólag Jézus mennybemenetelének idejéből maradt ránk.

Mindezt annak ellenére teszik, hogy az Igében azt olvassuk, hogy Jézus elment egészen Betániáig, és onnan ment fel a mennybe.

Úgy tűnik azonban, hogy akik az Olajfák-hegyén emeltek templomot Jézus mennybemenetelének emlékére, nem olvasták ezt az evangéliumot.

Jézus tehát a 28. versben arra utal, hogy tanítványai látni fogják az ő dicsőségét. És valóban, ott fönt a hegyen, amikor Jézus a szemük láttára elváltozott, látták Isten dicsőségét Jézusban:

...arca fénylett, mint a nap, ruhája fehéren ragyogott, mint a fény.

És íme, megjelent előttük Mózes és Illés és beszélgettek Jézussal. Máté itt nem árulja el nekünk azt, hogy miről beszélgettek, de Lukács evangéliumából tudhatjuk, hogy Jézus haláláról beszélgettek, amelynek majd Jeruzsálemben kell bekövetkeznie.

Vegyük észre, hogy kik beszélgettek Jézussal?

Mózes és Illés.

Mózes a törvényt képviselte, Illés pedig a próféták feje volt. És tudjuk ugye, hogy a törvényben az egész áldozati rendszer és az ünnepek mind mind Jézus Krisztust vetítették előre.

Mindezek csak árnyékai voltak az eljövendő Messiásnak, Jézus Krisztusnak. És most Mózes ott áll a Megváltó jelenlétében, aki mindennek a beteljesítője, és biztosan most már Mózes is sokkal jobban ért mindent, mint akkor, amikor megírta Mózes öt könyvét.

Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Elég érdekes, hogy milyen csacsiságokat tudnak összehordani az emberek, amikor jobb lenne, ha nem is szólalnának meg.

De hát, sokszor az emberek csak azért mondanak valamit, hogy mondjanak valamit, mert úgy érzik, hogy abban az adott helyzetben mindenképpen beszélni kell.

De ha csak azért mondunk valamit, hogy beszéljünk, az nagyon veszélyes is lehet. Mikor csak úgy, elkezdünk beszélni, bizony hatalmas csacsiságokat tudunk összehordani.

És úgy tűnik Péter is, csak azért beszélt, hogy ne hallgasson:

Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.

Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket.

Biztosan emlékeztek arra az Ószövetségben, hogy miután Isten kihozta Izrael népét az egyiptomi fogságból, egy fényes felhő vezette őket a pusztában. Ez a felhő Isten dicsőségét jelképezte.

Később, amikor elkészült a szent sátor, és minden készen állt ahhoz, hogy áldozatokat mutassanak be Istennek, akkor a felhő leereszkedett a szent sátorra. Isten, az ő dicsősége jelenlétével betöltötte a szentek szentjét.

Amikor Salamon felavatta az újonnan elkészül templomot, szintén azt látjuk, hogy Isten jelenléte, Isten dicsősége betöltötte azt. Tehát

Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

Ők ismerték a törvényt, tudták mit mondtak a próféták korábban, és most Isten azt mondja nekik:

Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!

A Zsidókhöz írt levél első fejezetében ezt olvashatjuk: „Miután régen sokszor és

sokféleképpen szól Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szól hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”

Isten tehát itt megerősíti, hogy:

Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!

Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket.

Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szól hozzájuk:

„Keljetek fel, és ne féljetek!”

Amikor föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

Miközben jöttek lefelé a hegyről, megparancsolta nekik Jézus:

„Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.”

Vagyis Jézus itt egyértelműen arra kéri őket, hogy senkinek ne beszéljenek arról, ami történt, amíg ő fel nem támad.

Erre megkérdezték tőle tanítványai – akik, úgy tűnik, nem teljesen értették mindent – „Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie?”

A tanítványok tehát Illés prófétára kérdeznak rá.

Tulajdonképpen nagyon jól teszik, mert Malakiás könyvében, az Ószövetség utolsó könyvében találjuk az Ószövetség legeslegutolsó ígérését.

„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.

Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”

Malakiás könyvében tehát egy olyan próféciát találunk, amely szerint Illés próféta eljön erre a földre, még Jézus Krisztus eljövételét megelőzően, hogy a gyermekek szívét az atyákhoz, vagyis atyáik Istenéhez térítse.

Az a Péter teszi fel ezt a kérdést Jézusnak, aki hat nappal korábban megvallotta, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten Fia. Tehát Péter tudta, hogy Jézus Krisztus a Messiás, és mivel ismerte ezt a próféciát a Malakiás könyvében, nem értette, hogy hogyan lehetséges mindez, hiszen a prófécia szerint először Illés jön el és csak utána Krisztus. Péter azonban látja, hogy Krisztus már itt van velük, de akkor mi van Illéssel?

Figyeljük meg, hogy mit válaszol Jézus a 11. versben:

Illés valóban eljön és helyreállít mindent.

Tehát Jézus megerősíti Pétert abban, hogy igen, Illés eljön majd, és helyreállít mindent.

A tanítványok azért voltak úgy összezavarodva, mert ők azt várták, hogy Jézus Krisztus azonnal, bármelyik pillanatban megalapíthatja királyságát itt a földön. Ezt várták, sőt úgy gondolták, hogy ez még az ő életükben be is fog következni.

Ők ekkor még nem értették, hogy Jézus mennybemenetelét követően nagyon hosszú idő telik majd el, mielőtt újra eljön, hogy megalapítsa az Ő királyságát a földön. Nem számítottak arra, hogy Jézus mennybemenetele és Jézus második eljövetele között akár több ezer év is eltelik majd.

Amikor a Jelenések könyvéhez érünk, a 11. fejezetben – amely már azokat a dolgokat írja le, amelyek az egyház idősza után következnek –, látni fogjuk, hogy Isten két tanút küld a földre, akiknek hatalmat ad arra, hogy bizonyos ideig prófétáljanak, és bizonyosságot tegyenek Istenről.

Egészen pontosan három és fél éven keresztül prófétálnak majd, és erre az időszakra egyfajta természetfeletti hatalmat kapnak majd Istentől. A két tanúnak hatalma lesz arra, hogy bezárja az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban, és hatalma lesz arra is, hogy tűzzel megemésszék ellenségeiket.

Az Ószövetségben azt látjuk, hogy Illés prófétának szintén hatalma volt ezekre a dolgokra. Illés is imádkozott az Ószövetségben, hogy ne essen az eső, és így is történt, és hatalma volt arra is, hogy elpusztítsa tűzzel az ellenségeit, akiket a király küldött utána, hogy elhurcolják őt.

Ezek tudatában tehát nyilvánvalónak tűnik az, hogy az Isten által a földre küldött tanúk közül az egyik Illés lesz, ezzel pedig beteljesedik a Malakiás végén található prófécia, mely szerint először Illés próféta jön el, aki helyreállít majd mindent.

A Messiás eljövetele esetében is két különböző alkalomról beszélhetünk. Először azért jött el a Messiás, hogy megalázzák, keresztre feszítsék, és hogy meghaljon a mi bűneinkért, értünk és helyettünk. De Jézus Krisztus egy másik alkalommal is eljön a földre hatalommal és Atyjának dicsőségében azért, hogy megalapítsa az Ő országát.

És Jézus mindkét eljövetelét egy-egy követ előzi meg. Az első esetben ez a követ Keresztelő János volt.

A 12-es versben ezt mondja Jézus:

Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is.

Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.

Amikor Zakariás papi szolgálatot végzett Isten előtt, akkor őt sorsolással jelölték ki arra, hogy bemenjen az Ur templomába és bemutassa a füstölő áldozatot.

Miközben Zakariás végezte ezt a szolgálatot, megjelent neki Gábiel angyal.

Zakariás megrettent és félelem szállta meg, amikor meglátta az angyalt.

Az angyal azonban így szólt hozzá:

„Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.”

És később azt is mondja az angyal: *„Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és előtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse”*

Gábrriel angyal tehát megjövendölte Zakariásnak Keresztelő János születését. (Zakariás ugye, Keresztelő János édesapja volt.) Zakariás erre ezt felelte:

„Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.”

Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.”

Miért várta a nép Zakariást? Azért, mert a füstölő áldozat bemutatása után Zakariásnak ki kellett volna jönni a templomból, hogy megáldja a népet. A nép azonban csak várt és várt, Zakariás pedig nem jött.

Amikor végre kijött a templomból, az emberek nagyon elcsodálóztak, mert Zakariás nem tudott beszélni, és így nem tudta megáldani őket.

Azután pedig minden úgy történt, ahogyan azt Gábrriel angyal megjövendölte. Erzsébet teherbe esett, majd pedig fiút szült, akit Jánosnak neveztek.

Mikor Keresztelő János elkezdte a szolgálatát, nagyon sok ember felfigyelt rá és hatalmas tömegek jöttek ki a falvakból és a városokból, hogy megkeresztelkedjenek, és meghallgassák János mondanivalóját.

Mivel sok ember látogatott el Keresztelő Jánoshoz, a farizeusok is felfigyeltek rá, és embereket küldtek, hogy megkérdezzék tőle, hogy milyen alapon teszi azt, amit tesz.

Ők kérdőre vonták Keresztelő Jánost, és megkérdezték tőle:

- Milyen alapon teszed te ezt, és különben is, ki vagy te? Te vagy a Messiás?

Erre Keresztelő János azt mondta: -Nem, nem én vagyok.

-Akkor ki vagy? Illés próféta netán?

-Nem, nem vagyok Illés próféta sem.

Jézus azonban a Máté 11-ben azt mondja: *„Ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt.”*

Keresztelő János azonban még nem állított helyre mindent. Nem ő volt a prófécia

teljes, tökéletes beteljesedése, nem ő végezte el azt a munkát, amelyet Malakiás könyvének végén a prófécia megjövendölt, hogy a gyermekek szívét visszafordítja majd Atyáik Istenéhez, és mindent helyreállít.

Ezt végül Illés próféta fogja majd megtenni, aki eljön Jézus Krisztus második eljövételét megelőzően, azután, hogy Isten az ő egyházát kivitte ebből a világból.

Én tehát nem arra várok, hogy mikor jön el Illés próféta, vagy mikor jön el az Antikrisztus.

Én Jézus Krisztusra várok, aki magával visz minket, még mielőtt mindezekre sor kerül.

Mit mond tehát Jézus a 11-es versben?

Illés valóban eljön, és helyreállít mindent.

Ugyanakkor ezt is mondja Jézus a 12. versben:

Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is.

Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, és ezt mondta:

„Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved, mert gyakran esik a tűzbe, gyakran a vízbe is.

Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.”

Nagyon érdekes, hogy ezt megelőzően Jézustól tanítványai hatalmat kaptak arra, hogy tisztátalan lelkeket űzzenek ki az emberekből. A tanítványok elmentek és szolgáltak, utána nagy örömmel tértek vissza, mert látták, hogy valóban hatalmuk van a tisztátalan lelkek felett is.

Jézus pedig ezt mondja nekik a Lukács 10:20-ban:

Ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.

A tanítványok tehát korábban képesek voltak arra, hogy kiűzzenek tisztátalan lelkeket, ebben az esetben azonban úgy tűnik, hogy ezt nem tudják megtenni. Ennek kapcsán szeretnék mindenképpen valamit elmondani, ami véleményem szerint már-már általános érvényű.

Amikor egy szellemi megtapasztalásunk van fent a hegyen, úgy tűnik, a Sátán már ott vár ránk, a hegy lábánál. Valahogy úgy tűnik, hogy egy csodálatos szellemi, megtapasztalás után az ellenség mindig megpróbál bennünket.

Miért van ez? Azért, mert az ellenség meg akar téged fosztani mindentől, amit ott a hegytetőn Istentől kaptál.

Bizony van úgy, hogy mi is úgy érezzük magunkat, mint Péter, János és Jakab.

Isten hatalmasan megáld és lenyűgöz bennünket, és csak azt érezzük, hogy szeretnénk itt maradni: Uram, nem akarunk innen elmenni, olyan nagyszerű itt Veled!

Aztán mégiscsak elérkezik annak az ideje, amikor le kell mennünk a hegyről, és úgy tűnik, a Sátán már ott vár ránk a hegy lábánál, hogy egy jót behúzzon nekünk az első adandó alkalommal, hogy megfosszon bennünket mindattól az áldástól, amit Isten kiöntött ránk fent a hegy tetején.

Ezért ajánlatos magunkra öltetni Isten fegyverzetét, és fontos tudatosítanunk azt, hogy teljesen mindegy, mekkora áldásokat önt ki ránk Isten, érhetnek és érni is fognak bennünket támadások az ellenség részéről.

Itt van tehát ez az apa Jézus előtt és könyörög a fiáért, és azt mondja a 16-os versben:

Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

Jézus erre így válaszolt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide!”

Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában.

Jézus tehát minden különösebb erőfeszítés nélkül megtette azt, amire a tanítványok képtelenek voltak. Egyszerűen rákiáltott az ördög, az pedig kiment a gyermekből, aki meggyógyult.

Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: „Mi miért nem tudtuk kiűzni?”

Ami egy jó kérdés, hiszen korábban a tanítványok hatalmat kaptak Jézustól. Most azonban mégsem tudták megtenni azt, amire hatalmat kaptak. Erre Jézus így válaszolt a 20-as versben:

Kishitűségetek miatt. Bizony, mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.

Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.

A tanítványok tehát nem értik, hogy most miért nem voltak képesek arra, hogy meggyógyítsák a fiút. Jézus pedig megmagyarázza, hogy mindez a hitetlenségük miatt történt.

Egy másik evangéliumban azt is olvashatjuk, hogy amikor megpróbálták odavinni ezt a fiút Jézushoz, a démon, amely benne volt, arra készítette a fiút, hogy vágja magát a földhöz. A fiú ott fetrengett a földön, így mindenki odarohant, hogy megnézzék, mi történik.

Bizony elképzelhető, hogy a tanítványok azért nem tudták ezt a démonot kiűzni a gyermekből, mert az mindenféle hatalmas és látványos módon megnyilvánult. A tanítványok pedig e a hatalmas erő látványára megfélekedtek Isten hatalmáról.

Sokszor van ez így velünk is. Amikor a Sátán hatalmas munkáját figyeljük, valamint hatalmának és erejének megnyilvánulásait, akkor a hitetlenség egyre inkább eluralkodik rajtunk. Annyira elámulunk a Sátán erején amely tönkreteszi az emberek életét, hogy közben elfeledkeznünk Isten hatalmáról.

De milyen jó is, hogy az, aki bennünk él, hatalmasabb, mint az, aki a világban van.

És, hogy mi magunk is hatalmat kaptunk ezen erők felett. Isten gyermekeiként nem kell többé félnünk ezektől az erőktől, mert Jézus Krisztus által igenis hatalmat kaptunk a sötétség erői felett.

Jézus tehát azt mondja: a kishitűségetek miatt nem tudtok ezen a fiúcskán segíteni.

Hiszen ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.

Ezek alapján elgondolkodtató, hogy vajon nekünk mekkora hitünk lehet.

Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.

Elképzelhető, hogy ez egy magasabbrendű, nagyobb hatalommal bíró démon lehetett, hiszen a démonok világában is létezik egyfajta hierarchia.

Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: „Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de a harmadik napon feltámad.” Ekkor igen elszomorodtak.

Jézus tudta, hogy bár most még Galileában vannak, de nemsokára elindulnak Jeruzsálembe, ahol a keresztt vár rá. Ezért többször is figyelmeztette a tanítványokat, hogy az Emberfia az emberek kezébe adatik, szenvednie kell, megkínózzák, keresztre feszítik, de feltámad majd a harmadik napon.

Nagyon érdekes, hogy a tanítványok meg sem hallották már Jézus utolsó mondatát, amikor azt mondta, hogy feltámad a harmadik napon.

Mintha annyira megijedtek volna, amikor Jézus a halálát említette, hogy teljesen kikapcsolták az agyukat, és nem hallották, amit Jézus azután mondott.

Az is érdekes számomra, hogy a tanítványoknak csak Jézus feltámadása után jutott eszükbe az, hogy a Mester előre megmondta nekik, hogy fel fog támadni.

De ezzel mi is gyakran így vagyunk.

Amikor olyan hírt kapunk, amely megdöbbsent, szinte sokkol bennünket – ez a mi első reakciónk is. Ettől kezdve, nem tudatosan persze, de kizárjuk a történet hátralévő részét, vagyis meg sem halljuk, hogy mi a befejezés.

És valószínűleg a tanítványokkal is ez történt.

Ezt abból is láthatjuk, hogy a tanítványok Jézus halála után a harmadik napon egyáltalán nem számítottak arra, hogy Jézus feltámad.

Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték tőle:

„A ti mesteretek nem fizet templomadót?” „De igen” – felelte.

Amikor bement a házba, Jézus megelőzte, és így szólt: „Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?”

Miután így felelt: „Az idegenektől”, Jézus ezt mondta neki:

„Akkor tehát a fiak szabadok. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad.

Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.”

Nekem nagyon tetszik ez. Jézus mondhatta volna Péternek, hogy menj oda és annál a fánál kezdj el ásni, és a földben majd találsz egy ezüstpénzt.

De gondoljunk csak bele! Péter halászember volt. A halászok pedig nem szeretnek ásni, csak esetleg a kukacok miatt, hogy azokat azután a horgukra akaszthassák.

Jézus azonban olyat kért Pétertől, amit nagyon szeretett. Hiszen Péter nagyon szeretett halászni, és Jézus összeköti a kellemeset a haszonnal.

Menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.

Bizony az Urat szolgálni a világ legnagyobb dolga is lehet. Jézus azt mondta, hogy „az én igám könnyű és gyönyörűsége.”

Ő nem helyez szörnyű és súlyos terhet a mi vállunkra. Ő örömét leli abban, hogy jót tesz a gyermekeivel.

Most képzeljétek el egy pillanatra, ti édesapák, hogy odajön hozzátok a fiatok és a következőket mondja:

- Apa, én gondolkodtam a dolgon és rádöbrent arra, hogy mennyire jó nekem itt nálatok, olyan jó veletek élni. Van fedél a fejem felett, nem kell idegeskedjek azon, hogy hogyan fizetem ki a számlákat, ti segítetek nekem, még zsebpénzt is adtok, a vacsora is mindig ott vár az asztalon.

Annyira jó itt élni veletek, annyira hálás vagyok mindenért, amit értem tettetek. És, hogy kimutassam felétek a hálámat, ma megteszek mindent, amire kértek.

Először is, ti apukák, ha ezt mondaná nektek a fiatok, melyikötök nem ájulna el azonnal? De miután felmosnak és összeszeded magad, gondolj csak bele, mit mondanál a fiadnak, aki ilyen nagy hálával jön oda a szívében, és teljes mértékben a te akaratodnak kíván engedelmeskedni.

Vajon megpróbálnád megtalálni a legundorítóbb és legszörnyűbb feladatot számára, hogy azt végeztess el vele?

Én azt hiszem, nem ezt tennéd. És én sem.

Engem annyira boldoggá tette a fiam hozzáállása, hogy arra törekednék, hogy ez a nap egy nagyszerű nap legyen az életében.

Hiszen, szeretem őt, és lehet, hogy nem mindig olyan hálás, mint amilyennek esetleg lennie kellene, de most, hogy végre ki akarja mutatni irántam a hálóját, ez arra készítet engem, hogy jót tegyek vele.

Valószínűleg olyasmit mondanék, hogy felejtsd csak el a mai feladataidat, menjünk el vízisízni, vagy menjünk el egyet szörfözni, legyünk együtt.

Valami olyan dolgot találnék ki, amit szívesen csinál, ami áldást jelent számára.

És a mi mennyei Atyánk is ugyanilyen, amikor hálával a szívünkben Isten felé fordulunk mindazért, amit értünk tett, és teljesen az ő rendelkezésére bocsátjuk magunkat.

Akkor Isten sem varr a nyakunkba valami szörnyű feladatot, azért, hogy még azt a napot is bánjuk, amikor odaszántuk neki az életünket. Ehelyett inkább azt mondja, hogy menj és fogj halat; persze, ha szeretsz halászni.

Ő engedi, hogy azt végezzük, amit szeretünk. Isten örvendezik abban, hogy jó ajándékokat adhat a gyermekeinek.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 18-19. Fejezet

*Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle:
„Ki a nagyobb a Mennyek országában?”*

Már ebből is láthatjuk, hogy a tanítványok motivációjával nem volt minden rendben. Azon civakodtak, hogy ki az erősebb, ki az ügyesebb, kinek lesz majd jobb helye a mennyek országában.

Folyamatosan ezen folyt tehát a vita közöttük, és néha az édesanyjukat is bevonták mindebbe. Arra is van példa, hogy az egyik tanítvány édesanyja odament Jézushoz, és megkérdezte, hogy: Uram, ülhet-e melléd az én fiam a mennyek országában?

A tanítványok tehát

...odamentek Jézushoz, és megkérdezték tőle, hogy ki a nagyobb a mennyek országában?

Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította és ezt mondta:

„Bizony, mondom néktek, hogy ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.

Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a Mennyek országában.”

Az igazi nagysághoz mindig az alázaton keresztül vezet az út. Hiszen a Máté 23-ban is ezt olvashatjuk:

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”.

Jakab a levelében pedig erre buzdít bennünket: *„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt és Ő felmagasztal titeket.”*

Jézus tehát odahív egy kisgyermeket, és azt mondja tanítványainak, hogy ha olyanok nem lesztek, mint ez a kisgyermek, nemcsak hogy nem lesztek a legnagyobbak a mennyek országában, de még csak be sem léphettek oda. Aki azonban hajlandó megaláznia magát, az lesz a legnagyobb.

A nagysághoz ugyanis a szolgaságon keresztül vezet az út. Ezért nagyon fontos, hogy megtanuljunk szolgálni és ne mindig csak a magunk javát keressük, hanem hajlandók legyünk Istenre figyelni és az Ő akaratát teljesíteni.

És aki befogad egy ilyen kisgyermeket, az engem fogad be.

Ó, mennyire szereti Isten a kisgyermeket, mennyire gyönyörködik bennük, és abban a hitben és bizalomban, amelyet a gyermekek szívében talál.

Van valami a gyermekek ártatlanságában és egyszerűségében, ami nagyon tetszik nekem.

Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.

Jézus bizony itt nem packázik, minden köntörfalazás nélkül megmondja, hogy mit érdemelnek azok, akik megbotránkoztatnak egyet is a kicsinyek közül.

Én úgy érzem, hogy a legfőbenjáróbb bűn az, amikor valaki tönkre akarja tenni egy kisgyermek Istenbe vetett hitét. Annál hatalmasabb bűnt már el sem tudok képzelni, mint mikor valaki készakarva megpróbálja szétrombolni egy gyermek egyszerű és őszinte hitét.

Jézus tehát azt mondja, hogy ha valaki ezt teszi, ha valaki

...megbotránkoztat egyet is e kicsinyek közül, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.

Bizony ez nem semmi, hiszen egy malomkő akár 150-200 kilós is lehetett!

Jaj, a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj, annak az embernek, aki megbotránkoztat.

Ha a kezed vagy lábad botránkoztat meg téged, vágd le és dobd el magadtól, jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mintha két kézzel vagy két lábbal vetteted az örök tűzre.

Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki és dobd el magadtól.

Jobb neked, ha fél szemmel mégy be az éltre, mintha két szemmel vetteted a gyehenna tűzére.

Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát!

Nekem annyira tetszik ez: a kicsinyek angyalai mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát.

Amikor Jézus arról beszél – hogyha a kezed vagy a lábad megbotránkoztat téged, vágd le, dobd el magadtól, vagy ha a szemed megbotránkoztat, akkor vágd ki és dobd el magadtól –, ez bizony rendkívül megdöbbentő ígérésnek tűnik.

Szerintem azonban Jézus pontosan annak is szánta: megdöbbentőnek, undorítóknak, visszataszítóknak. Hiszen önmagam megcsonkításának gondolata valóban visszataszító.

Persze Jézus mindezt nem szó szerint érti, nem arra int bennünket, hogy mindenképpen vágjuk le a lábunkat vagy a kezünket, vagy vágjuk ki a szemünket, ha ennek szükségét érezzük. Csupán rendkívül érzékletesen rámutat arra, hogy mindennél fontosabb, hogy bekerüljünk a mennyek országába.

Sokkal fontosabb ez, minthogy ép testünk legyen.

Biztosan emlékeztek, hogy már említettem, hogy amikor a pézsmapatkány csapdába esik, és a csapda olyan erősen szorítja a lábát, hogy nem tud kiszabadulni, akkor a pézsmapatkány elkezd rágni a lábát, hogy el tudjon szökni.

Első hallásra talán ez rendkívül undorító, de ha jobban belegondolunk, rendkívül bölcs is a patkány részéről, hiszen úgy tűnik, hogy a patkány is tisztában van azzal, hogy jobb neki sántikálva, három lábbal szabadon, mint épen és egészségesen csapdában, mert így aztán csak kitömött állatbőr maradhat belőle.

Tehát mit mond itt Jézus? Azt, hogy ha van valami az életedben, ami megbotránkoztat, amitől elbukhatnál, akkor szabadulj meg tőle!

Volt már példa arra, hogy valaki meglátogatott és tanácsot kért. Bejött hozzám egy férfi és elkezdte mesélni a szívfájdalmát. Őszintén elmondta, hogy ő nem is igazán érti, hogy ez hogy történhetett meg és sohasem gondolta volna, hogy ez vele meg fog történni, de az az igazság, hogy viszonya van valakivel.

A felesége persze nem tud róla, és ő sem érzi magát jól ebben a helyzetben. Úgy érzi, hogy beleroppan, hogy ezer részre szakítja őt mindez, és nem tudja, hogy mit tegyen. Én ilyenkor mindig, köntörfalazás nélkül azt mondom, hogy azonnal söpörd ki ezt az életedből. Nem holnap, hanem most, azonnal dobd el ezt magadtól.

Ilyenkor azt is szoktam mondani, hogy képzeld csak el, hogy én orvos vagyok, és neked nagyon komoly panaszaid vannak. Eljössz hozzám, azt mondod: Csomókat találtam a bőröm alatt és fáj, és nem igazán tudom, hogy mi ez. Mit gondol erről a doktor úr?

Ha jó orvos vagyok, akkor azonnal szövetmintát veszek, hogy minél hamarabb megtudjuk, nincs-e rákod.

De képzeld el, mi lenne, ha nem ezt tenném. Mi lenne, ha azt mondanám helyette, hogy túlságosan fájdalmas szövetmintát venni, ezért inkább kerüljük el ezt a beavatkozást. Valószínűleg rákja van, de biztosan, azért nem tudhatjuk. De mi lenne, ha inkább csak Aspirint kezdene el szedni, hogy csökkentse a fájdalmat.

Ha orvosként így reagálnék, akkor minden valószínűség szerint beperelnének.

Az ember pedig, aki ott ül az irodámban, és arról beszél, hogy viszonya van valakivel, ráadásul nem rákban szenved, hanem még egy sokkal súlyosabb és halálosabb lelki problémában. Ezért mondom neki azt, hogy azonnal meg kell operáljuk, azonnal el kell tüntetnünk ezt a kórt az életéből.

Jézus azt mondja, hogy senki se kezdjen el bűnnel játszani, és ne engedje meg, hogy az ott maradjon az életében és gyökeret verjen. Azonnal dobja el azt magától. Inkább menjen végig csonkán az életben, minthogy ép testtel jusson a pokolra.

És ezután Jézus valami egészen csodálatosat mond:

Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.

Lukács evangéliumában még inkább láthatjuk ennek az igeverstnek a valódi jelentését.

Jézus azután a következőket mondta.

Mit gondoltok, ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet?

Ha azután megtalálja, jobban örül neki, mint annak a kilencven kilencnek, amelyik nem téved el.

Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.

Ne feledjétek, hogy a kicsinyeitek angyalai „mindenkor látják a mennyekben az én mennyei Atyám arcát!”

Vigyázzatok, hogy meg ne botránkoztatassatok akár egyet is a kicsinyek közül!

Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.

Így kell tehát kezelni a nézeteltéréseket a gyülekezetben.

Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást

Jézus tehát azt mondja, hogy akkor végy magad mellé még egy embert vagy akár kettőt is, és újra szembesítsd őt ezzel a kérdéssel.

Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.

Bizony, mondom néktek, hogy amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldok a földön, oldva lesz a mennyben is.

Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.

Miről is beszél tehát Jézus? Az Atya akaratának előremozdításáról, a Sátán megkötözéséről.

Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Jézus tehát rámutat arra, hogy milyen ereje van a közös imának, és annak, ha a keresztények közösen egy akarattal együtt imádkoznak.

Persze legtöbbször az ember egyedül imádkozik, de annak is megvan a helye, amikor együtt imádkozunk másokkal. Mindkettő nagyon fontos.

Itt mindenkit arra bátorítanék, legyen egy imatársa. Valaki, akihez oda tud menni, vagy fel tudja hívni egy nehéz helyzetben, vagy akkor ha olyan teher nehezedik rá, hogy úgy érzi, már nem bírja egyedül elhordozni.

Hatalmas ereje van tehát annak, amikor emberek egyetértésben imádkoznak!

Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Ez tehát a gyülekezet legegyszerűbb formája, amikor ketten vagy hárman összegyűlnek, és Jézus nevében együtt imádkoznak és dicsérik Őt.

Olyan jó tudni azt, hogy amikor ketten összegyűlnek, igazából hárman vannak, amikor hárman gyűlnek össze, igazából négyen vannak, hiszen Jézus megígéri, hogy Ő is ott lesz velük.

Nagyon fontos megértenünk azt, hogy Jézust nem a tömeg nagysága érdekli. Nemcsak akkor jelenik meg valahol, ha egy hatalmas tömeg gyűlik össze az ő nevében, hanem azt mondja, hogy ha:

...ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Szeretném, ha megértenénk, hogy amikor összegyűlünk, akkor Jézus mindig ott van közöttünk.

De azt hiszem, nagyon sokszor elfelejtkezünk erről. Az ember hajlamos arra gondolni, hogy: Ó, bárcsak ott lehettem volna Kapernaumban, vagy legalább Palesztinában Jézus idejében! Bárcsak láthattam volna saját szememmel, bárcsak megérinthettem volna Őt!

Ilyenkor elfelejtjük azt, hogy Ő itt van velünk, amikor összegyűlünk az Ő nevében.

És ezt nem változtatja meg az, hogy nem láthatjuk Őt. Hit által így is kinyújthatjuk felé a kezünket ugyanúgy, ahogy Ő is kinyújtja felénk a kezét és megérint bennünket.

Ne feledjük tehát, hogy közöttünk van, amikor összegyűlünk a nevében. Ezért ne féljünk segítségül hívni, feltárni előtte szükségleteinket, mert neki igenis gondja van ránk.

Akkor Péter odament hozzá és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”

Biztos vagyok benne, hogy Péter számára még a „hét” is borzasztóan soknak hangzott. Szerintem, úgy gondolta, hogy már ezzel is jócskán elrugaszkodott a valóságtól, és az átlagnál jóval magasabbra helyezte a mércét.

Úgy érzem, hogy nagyon kitolta a határt önmagához képest, és biztos vagyok abban, hogy jó nagy számot mondott. Valószínűleg azt gondolta magában, hogy azért képes vagyok néhányszor megbocsátani, bár hétszer már nem biztos. De az olyan jól hangzik, úgyhogy mi lenne, ha hetet mondanék?

És Péter biztos arra várt, hogy Jézus majd megdicséri őt a többi tanítvány előtt, elsősorban éleslátásáért, no meg azért, hogy milyen jól érti már, hogy miről is van szó.

Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki?

Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom Neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Ó jaj, de hát az 490! Jézus tehát egyértelműen rámutat arra, hogy a megbocsátás nem a számokról szól. Nem arról van szó, hogy hétszer vagy 490-szer, hanem arról, hogy újra és újra megbocsáss.

Jézus ezután példával is szemlélteti azt, amire gondol.

Ezért hasonló a mennyek országa egy király országához, aki számadást akart tartani szolgálival.

Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa.

/Ez mintegy 16 millió dollár, vagyis több milliárd forint./

Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van és fizessen.

A szolga erre leborult előtte és így esedezett: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked!

Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta és elengedte az adósságát.

Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki.

/Ez körülbelül háromezer dollár./

Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: „Fizesd meg, amivel tartozol.” Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: „Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked!”

De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását.

Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt, nagyon felháborodtak. Elmentek és jelentették uruknak, hogy mi történt.

Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: „Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?”

Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknek, amíg meg nem fizeti az egész tartozást.

Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből – és ezt vegyük észre, ha szívetekből – meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.”

Ez egy nagyon komoly lecke a megbocsátásról. A párhuzam nagyon könnyen felfedezhető.

Isten nekünk nagyon sokat megbocsátott, pontosabban minden múltbeli bűnünket megbocsájtotta. Akkor kik vagyunk mi, hogy nem bocsátunk meg másoknak?

Még akkor is, ha ők rágalmaztak bennünket, még akkor is, ha valami nagyon komoly dolgot követtek el ellenünk. Milyen alapon hempergünk saját keserűségünkben, milyen alapon nem bocsátunk meg a másoknak?

Hiszen mit is mond itt Jézus?

Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.

Ne feledjük el, hogy Isten semmi olyan dologra nem hív bennünket, amihez ne adná meg a szükséges erőt.

A megbocsátás esetében sem arról van szó, hogy Isten ne segítene abban, hogy képesek legyünk szívből megbocsátani.

Sokszor éppen mi nem akarjuk megengedni ezt Istennek. Nem vagyunk hajlandóak megbocsátani.

Jézus egyértelműen rámutat arra, hogy nem csupán szóban kell megbocsátanunk. Nemcsak arról van szó, hogy gyorsan elismétlem azt a pár szót, hogy jól van, akkor megbocsátok, vagy

...jól, rendben, megbocsátok, de soha nem felejttem el, hogy mit tettél velem, vagy ...jól, akkor elásom a csatabárdot, de vedd tudomásul, hogy bármikor újra kiáshatom azt.

Nem! A szívünkben kell megbocsátanunk és ez rendkívül nehéz. De Isten megígérte, hogy megadja nekünk ehhez a szükséges erőt.

Segíteni fog, hogy megtegyük, ha hajlandók vagyunk rá. De ezt nekünk kell akarnunk.

Nekem kell tehát kiáltanom az Úrhoz. Nekem kell tehát elmondanom neki, hogy dühös vagyok, hogy keserűség van bennem, hogy bosszút akarok, pedig tudom, hogy ez nem Istentől van.

Nekem kell segítséget kérjek Istentől, nekem kell kiáltásom hozzá, hogy szabadítson meg ezektől az érzésektől, hogy meg tudjak bocsátani.

És ha Istenhez kiáltok, Isten segíteni fog, de én kell ezt kérjem, én kell ezt akarjam, és én kell hajlandóságot mutassak a megbocsátásra.

Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elhagyta Galileát és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére.

Vagyis Jézus elhagyja Galileát és délre tart, Jeruzsálem felé.

Nagy sokaság követte, és ott meggyógyította őket. Ekkor farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék.

Figyeljük csak meg, hogy mit ír az Ige:

...farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék.

A farizeusok tehát kimondottan azért tették fel Jézusnak ezt a kérdést, hogy csapdába csalhassák.

És megkérdezték tőle: „Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét?”

A mózesi törvények értelmében, Mózes 5. könyvében azt láthatjuk, hogy ha valaki feleségül vesz egy lányt, de később nem találja kedvérevalónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és küldje el a házából.

De mit jelenthetett az, hogy valami ellenszenveset talál benne?

Egyes teológusok szerint ez azt is jelenthette, hogy nem készített megfelelő reggelit a férje számára.

Nagyon sok mindent jelenthetett ez már abban a korban is. A férj nagyon sok mindenért a felesége kezébe nyomhatta a válólevelet, és akkor pedig az asszonynak nem volt más választása, mennie kellett.

Egy másik elképzelés szerint azonban ez az ellenszenves dolog csak valamiféle tisztátalanságot jelentett.

Tehát például a férj észrevette, hogy a felesége, akit most vett el, már nem szűz, vagy a felesége megszegte a házassági esküt, tehát erkölcsi értelemben vett tisztátalanságot követett el.

Ennek az ígerésznek már Jézus korában is kétféle értelmezése létezett. Az írástudóknak, illetve a farizeusoknak is megoszlott a véleménye.

Egyesek az egyik rabbi tanítását követték, mások pedig inkább a másik irányzat híveivé váltak.

Tehát a farizeusok odamentek Jézushoz és megkérdezték tőle:

szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania az ő feleségét?

Ő így válaszolt: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?”

Vegyük észre, hogy Jézus nem a mózesi törvényekhez megy vissza, hanem sokkal korábbra, a teremtés történetéhez.

Isten tehát kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket.

Napjainkban nagyon sok ember próbálja ezt cáfolni, és bizony nem úgy éli az életét és nem úgy viselkedik, mintha Isten az embereket férfivá és nővé teremtette volna.

Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy.”

A házasság kötelékében tehát két ember egy testté lesz, a szó legszorosabb értelmében is.

Ezt látjuk megvalósulni a gyermekeikben. Milyen csodálatos is az, amikor új élet keletkezik egy nő és egy férfi szerelmének gyümölcseként!

Ez az új élet 23 kromoszómát az édesanyától, 23 kromoszómát pedig az édesapától kap.

Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.

Tehát sem válólevéllel, sem más formában.

Mivel abban a korban a nőknek nem volt beleszólásuk a válásba, a Jézus korában élő férfiak azonnal megértették, hogy Jézus ezt nekik mondja, hiszen nekik volt hatalmuk arra, hogy válólevelet írjanak.

Tudták tehát, hogy nekik mondja Jézus azt, hogy:

Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.

Valószínűleg nagyon megörültek a farizeusok, amikor Jézus ezt válaszolta, hiszen ne feledjük, hogy csapdába akarták csalni Jézust. És egyelőre úgy nézett ki, hogy Jézus szépen besétált a csapdájukba.

Ezért tehát így folytatták:

Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja feleségét, adjon válólevelet neki?

A farizeusok mind elismerték, hogy a mózesi törvények Istentől származnak. Sokan ma is azt vallják, hogy csupán a Biblia első öt könyve, tehát Mózes öt könyve az, amely Istentől ihletett.

A farizeusok tehát elismerték, hogy a mózesi törvényeket Isten adta, és pontosan ezért volt ez egy beugratós kérdés, mert Jézus látszólag megcáfolta azt, amit Isten mondott a törvényében.

Hiszen Jézus azt mondta, hogy amit Isten egybekötött, azt ember el ne válassza. Isten azonban azt mondja a mózesi törvényben, hogy a férj nyugodtan adjon csak válólevelet a feleségének.

Ezzel tehát rá akarták bizonyítani Jézusra, hogy ellenszegül a törvénynek, és ezzel ellenkező dolgot tanít.

Jézus így válaszolt nekik: „Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeiteket, de ez kezdettől fogva nem így volt.”

Vegyük észre, hogy Jézus megint visszamegy a teremtés kezdetéhez, és azt mondja, hogy ez nem így volt a kezdetekkor.

A szívetek keménysége miatt adatott ez a törvény, de a kezdet kezdetén nem ezt tervezte Isten, nem ez volt az Ő akarata.

De aki elbocsátja feleségét, a paráznság esetét kivéve – vegyük észre, hogy az mondja, Jézus, a paráznság esetét kivéve – és mást vesz felségül, az házasságtörő. Erre így szóltak hozzá tanítványai: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.”

Ez volt tehát Isten eredeti terve, amikor a kezdet kezdetén megteremtette a férfit és a nőt, hogy: ketten legyenek egy testté, és hogy házasságban éljenek, hogy a gyermekek egy olyan otthonban nevelkedjenek, ahol mind a két szülő ott van mellettük, ahol törődnek velük, és ahol biztonságban érzik magukat.

Amikor egy család kettészakad, akkor annak nagyon komoly következményei vannak a szülőkre és a gyermekekre nézve is. És eközben leginkább a gyermekek sérülnek.

Jézus itt egyetlen kivételt említ, mégpedig a paráznságot. Ebben az esetben elvileg az ártatlan fél elválhat, és újra megházasodhat.

A tanítványokat sokkolta ez az egyértelmű kijelentés. Ezért azt mondták, hogy:

Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.

Ő azonban így válaszolt: „Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet, csak az, akinek megadatott. Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el.”

Akkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük. A tanítványok azonban rájuk szóltak.

Mármint a szülőkre, akik odavitték Jézushoz a kisgyermeket.

De Jézus azt mondta: „Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.” Azután rájuk tette a kezét és eltávozott onnan.

Szinte el tudom képzelni Jézust a gyerekekkel, és azt, hogy mennyire szerette őket.

A tanítványok közben azt gondolják, hogy jót tesznek Jézussal, mert megpróbálják őt megvédeni. Ezért mondják az édesanyáknak, hogy ne hozzátok ide a gyermekeket. Jézus azonban lecsendesíti őket, és azt mondja, hogy:

...Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermekek, mert ilyeneké a mennyek országa. Azután rájuk tette a kezét...

és megáldotta őket.

Milyen csodálatos látvány lehetett ez!

Odament hozzá valaki és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegeyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Napjainkban is találkozunk ilyen emberekkel, akik saját cselekedeteik alapján akarják kiérdemelni az örök élet ajándékát. Mindig akadnak olyanok, akik a cselekedeteikkel próbálják elérni Isten áldását vagy szeretetét, és azt mondják, hogy ha eleget imádkozol, ha eleget adakozol vagy ha eleget böjtölsz, akkor Isten biztosan megáld majd.

Ez az ember is azt kérdezi Jézustól, hogy:

...mi jót tegeyek, hogy elnyerjem az örök életet?

Pedig nem tudunk semmit tenni. A cselekedeteinkkel nem tudjuk elnyerni Isten tetszését. Jézus maga mondja ezt később:

„Mi saját magunk semmit sem tudunk tenni saját üdvösségünk érdekében. Az üdvösség, az örök élet, ajándék Istentől. Kegyelemből van, hit által, nem pedig a mi saját cselekedeteink által, hogy senki ne dicsekedjék, mert az Ő alkotása vagyunk.”

Jézus azonban így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Mégpedig az Isten.”

Mit akar ezzel mondani?

Igazából ez két dolgot jelenthet. Vagy azt akarja ezzel mondani, hogy engem ugyan a jóról ne kérdezz, mert én nem vagyok jó, csak Isten a jó. Vagy pedig Jézus magát egyenlővé teszi Istennel, és tulajdonképpen kijelenti magáról, hogy Ő Isten.

Szerintetek mire célzott?

Miért kérdezel engem a jóról?

Az angolban azt mondja: „Miért hívsz engem jónak?”

Jézus megpróbálja rádöbenteni ezt az ember arra, hogy van annak valami oka, hogy éppen tőle kérdezi meg ezt.

Lehet, hogy nem is tudatosította magában, de mégis meglátott valamit Jézusban, és Jézus is erre próbálja ráébreszteni ezt az embert.

Biztosan emlékeztek, amikor Péter a 16. fejezetben azt mondja Jézusról: „*Te vagy a Krisztus, az Élő Isten Fia.*”

Péternek Isten mutatta ezt meg, és azért mondta azt Jézus, hogy: „boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”

És mintha itt is ezt mondaná:

miért engem kérdezel a jóról, hiszen csak egy van, aki jó: Isten.

De mivel éppen engem kérdezel, önkéntelenül is felismerted, hogy én vagyok Isten, és ugyanúgy, ahogy Péternek is, neked is az én mennyei Atyám mutatta ezt meg.

Hiszen mire vágyik ez az ember? Egy olyan életre, amilyen Jézusé volt. Egy minőségi életre, amely kiállja az idő próbáját.

Jézus megmutatja neki az utat az ilyen élethez. Először is rámutat arra, hogy ő Jézus, maga az Isten. És hozzáteszi:

Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan...”

Vegyük azonban észre, hogy Jézus nem említi azokat a parancsolatokat, amelyek közvetlenül Istennel kapcsolatosak. Hiszen a tízparancsolat első parancsolatai így szólnak:

„ne legyen más Istened rajtam kívül, ne csinálj magadnak semmiféle Istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égen, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak, ne imádd, és ne tiszteld azokat, mert én az Úr, féltőn szerető Isten vagyok.”

Következő parancsolat: *„Ne mondd ki hiába az Úrnak, Istenednek nevét! Emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt.”*

Vajon miért nem említi Jézus az első négy parancsolatot, amely az ember Istennel való kapcsolatáról szól? Miért csak a maradék hatot mondja el neki?

Azért, mert ez az ember tipikusan olyan volt, aki a saját cselekedeteivel próbálta kivívni Isten tetszését.

Ez a férfi otthonosan mozgott ezen a területen, és már hozzászokott ahhoz, hogy jócselekedeteket tegyen.

Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?

Itt van tehát ez az ember, aki gazdag, aki a cselekedeteiben bíz, a cselekedetei által akarja Isten tetszését kivívni. A felsorolt, emberi kapcsolatokra vonatkozó törvényeket megtartotta.

És mégis, bár mindezeket megtartotta, felismerte azt, hogy valami fogyatkozás van még benne. Bár megtartotta a parancsolatokat, és gazdag is, élete mégsem olyan, mint Jézusé, hanem valami hiányzik belőle.

Valahogy többről szól az élet, mint a parancsolatok megtartásáról, mint a gazdagságról.

Ezért kérdezi, hogy:

...mi fogyatkozás van még bennem?

Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondat, oszd szét a szegények között, aztán jöjj, és kövess engem.”

Vegyük észre, hogy a lényeg az, hogy:

ha tökéletes akarsz lenni... jöjj és kövess engem.

Ez az alapvető üzenet. A többit, amit Jézus ennek az embernek mond, azt egyénre szabottan csak neki mondja.

Ez azonban egy általános érvényű felhívás:

ha tökéletes akarsz lenni... jöjj és kövess engem!

Amikor tehát Jézus azt mondja ennek az embernek, hogy:

menj el, add el vagyondat és oszd szét a szegények között...

ez nem mindenkinek szól, nem egy általános követelmény mindenkivel szemben. Ezt Jézus konkrétan ennek az embernek mondta.

Ha valaki követni akarja Jézust, akkor nem kell eladnia mindenét, és nem kell szétosztania a szegények között.

Bár voltak ehhez hasonló próbálkozások már a korai egyház idejében is, de sajnos ezek már akkor is teljes anyagi csődhöz vezettek.

Amikor az első gyülekezet elindult, az emberek nagyon izgatottak voltak, nagyon sokan azt gondolták, hogy Jézus hamarosan visszatér. Annyira lelkesek voltak, hogy valóban mindenüket eladták és pénzzé tették, és utána a pénzt letették az apostolok lábai elé.

Volt egy házaspár az első gyülekezetben: Anániás és Szafira, akik szintén eladták a földjüket és a birtokukat, a pénzt pedig odaadták Péternek. A baj azonban az volt, hogy Anániás és Szafira azt hazudta, hogy minden pénzt odaadtak.

És akkor Péter így szólt: *„Miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szent Léleknek, és félretegyél a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna meg? És miután eladtad, nem te rendelkezél-e annak az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek!”*

Azt látjuk az Igéből, hogy Isten megítéli őket, és Anániás, majd később a felesége, Szafira is holtan esik össze.

De miért is történt mindez? Nem azért, mert Anániás és Safira nem hozták oda Péternek az összes pénzüket, hiszen ne feledjük, hogy ez nem is volt követelmény. Aki megtette ezt, önszántából tette. A baj azzal volt, hogy hazudtak.

Így tehát, amikor Jézus azt mondja ennek az embernek itt a Máté 19-ben, hogy:

menj el, add el mindenedet, és oszd szét a szegények között...

akkor Ő ezzel nem állít fel egy alapkövetelményt azokkal szemben, akik örök életre vágnak.

Ami Jézus ezen mondatában az általános követelmény, az az, hogy

jöjj...és kövess engem.

Jézus Krisztus nélkül ugyanis nem lehet örök életünk. De Jézus, igenis nagyon őszintén rámutat mindegyikünk életében arra a bizonyos dologra, amely megakadályoz bennünket abban, hogy őt kövessük.

És ennek az embernek az esetében ez bizony a hatalmas gazdagság volt. Ennek az embernek a pénz volt az istene, pedig Jézus megmondta, hogy: *„nem szolgálhatunk egyszerre két istent.”* Nem szolgálhatjuk az egyetlen igaz élő Istent, és a mammont egyszerre.

Ha tehát van egy hamis isten az életünkben, akkor el kell azt tüntetnünk onnan, és fontos, hogy az igazi Istent ültessük életünk trónjára. Jézus tehát erre hívja el ezt az embert is.

...jöjj és kövess engem.

Jézus nélkül ugyanis nincs örök élet, sőt igazi élet sincs nélküle.

Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet szomorúan távozott. Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy be a mennyek országába.

És mondom nektek, könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a mennyek országába bejutni.

Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?”

Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

Ha az ember ellátogat Betlehembe a Születés Templomához, akkor a templom bejáratán kívül egy sokkal kisebb bejáratot is látni fog, amelyet a tű fokának neveznek.

A városkapuknak a főbejáraton kívül voltak kisebb bejárataik is, amiket a tű fokának neveztek. Nagyon érdekes az, hogy a tevéket ezeken az aprócska bejáratokon, a tű fokán próbálták átpasszírozni.

Természetesen ehhez a tevét minden terhétől meg kellett szabadítani, és néhány ember húzta, néhány pedig hátulról próbálta betuszkolni a tevét ebbe a nyílásba.

Sokan tehát azt mondják, hogy Jézus, amikor a tevét meg a tű fokát emlegeti, pontosan erről beszél. Hát nem érdekes az, hogy ők mindezt egyáltalán lehetségesnek tartják?

Mintha az ember valóban megmenthetné magát, ha elég keményen próbálkozik. Sokan bizony ezt próbálják elhitetni velünk. De Jézus nem egy kis kapuról beszélt, amin át lehet a tevét tuszkolni, ha elég keményen próbálkozunk.

Jézus egy igazi tűről, egy varrotűről beszélt, és annak a fokáról. Ha esetleg megpróbálnánk azon egy tevét átpasszírozni, rájönnénk, hogy az teljességgel lehetetlen.

Ezt a tanítványok is megértették, és azért kérdezték, hogy de hát:

...akkor ki üdvözülhet?

És Jézus erre azt mondta:

Embereknél ez lehetetlen...

És ezt jegyezzük meg, hogy az emberek számára, emberei erővel ez valóban lehetetlen. Emberi erővel ez teljességgel lehetetlen!

Az örök élet, az üdvösség egy ajándék Istentől és egy óriási csoda. Bár embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.

Isten az, aki üdvözíti az embereket.

A cselekedeteinkkel tehát semmire sem megyünk. Azok által nem jutunk be a mennyek országába. Csak úgy juthatunk be, ha kisgyermekként megyünk oda Jézushoz, megtérünk, átadjuk neki az életünket és bízunk őbenne.

Ekkor megszólalt Péter: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk Téged, mi lesz tehát a jutalmunk?”

Tehát Péter azon gondolkozik megint csak, hogy majd ő mit kap mindezért.

Mi lesz a jutalmam? Talán én lehetek a legnagyobb?

Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök és ítéletet tartotok Izrael tizenkét törzse felett.”

A Jelenések könyvében János leírja, hogy Isten trónja körül 24 trónt látott amelyen 24 vén ült.

Egyesek szerint a 24 vén az egyházat jelképezi, és ebbe beletartozik a 12 apostol is. Vannak azért problémák ezzel a magyarázattal, de mindenképpen fontosnak tartom megemlíteni, hogy létezik egy ilyen magyarázat is, az Isten trónja körül elhelyezkedő 24 trónusra.

A lényeg azonban, hogy itt Jézus azt mondja, hogy az apostolok majd 12 királyi székben ülnek, és ítéletet tartanak Izrael tizenkét törzse felett.

*És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja és megörökli az örök életet.
De sok elsőből lesz utolsó és sok utolsóból első.*

Pál is utal erre a Rómaiakhoz írt levelének első fejezetében, ahol meg is nevezi a zsidó népet, akiknek először hirdetett az evangélium:

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségre, elsőként zsidónak, de görögnek is.”

Először tehát a zsidóknak küldte el Isten az evangéliumot, utána a pogányoknak.

És miért mondanak majd ítéletet az apostolok Izrael tizenkét törzse felett?

Mert Izrael tizenkét törzse lényegében elutasította a Megváltót.

Így tehát az elsőkből, vagyis a zsidókból lesznek az utolsó, és sok utolsóból, vagyis a pogányokból lesznek az első.

És mi szintén örökösei leszünk Istennek, örökösei az Ő dicsőséges országának, s bár Isten először a zsidókhöz küldte el az evangéliumot, mi, pogányok, akik hiszünk Őbenne, csodálatos kiváltságokat kaptunk Tőle.

Mi, akik megtértünk, már új teremtesek vagyunk Istenben, teljesen új nemzet, egy teljesen új nép.

Ahogy Pál is mondja a Kolossé 3:11-ben: *„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.”*

A különböző nemzetiségű emberek tehát mindenben egyek Krisztusban. A keresztények új népcsoportot képeznek. Itt már nem az számít, hogy ki milyen nemzetiségű. Mi egyek vagyunk Krisztusban. Új teremtesek vagyunk, az óemberünk pedig halott már.

Sok elsőből lesz tehát utolsó és sok utolsóból első.

Uram, köszönjük Neked a Te igédet, hogy tényleg lámpásként világít. Segíts Uram, hogy valóban a Te igédet, a Te szavaidat kövessük, és azok szerint járjunk.

Add, hogy jobban megértsük az Igéd igazságát. Segíts, kérlek, hogy ne próbáljuk megváltoztatni a Te igédet a saját szájizunk szerint, hanem engedjük, hogy az változtasson és formáljon bennünket, hogy hatással legyen a gondolkozásunkra, a hozzáállásunkra, és a világnézetünkre is.

Segíts, kérlek, hogy fejet hajtsunk előtted, és igazságaid előtt, és ne próbáljuk úgy csúrnicsavarni a Te igazságaidat, hogy bűnös életünket az már ne zavarja. Adj nekünk engedelmességet Uram, és adj erőt ahhoz, hogy meg tudjunk bocsátani egymásnak.

Jézus nevében. Ámen!

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 20-22. Fejezet

Jézus a szőlőmunkások példázatát mondja el:

Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe.

Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe.

Erről az egy dénarról érdemes annyit tudnunk, hogy akkortájt egy napi munkáért általában ennyi járt.

Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, és ezt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőbe, és ami jogos, megadom néktek.”

Azok pedig elmentek.

Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanúgy tett.

Amikor pedig késő délután, öt óra tájban is kiment, még mindig talált ott álldogálókat.

És megkérdezte tőlük: „Ti miért álltok itt egész nap tétlenül?”

Azok pedig így válaszoltak: „Mert senki sem fogadott meg bennünket.” Erre ez azt mondta nekik: „Menjetek ti is a szőlőbe.”

Miután pedig beesteledett, ezt mondta a szőlő gazdája a vincellérjének: „Hívd elő a munkásokat és fizesd ki a bért az utolsókon kezdve az elsőig.”

Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt.

Amikor aztán az első jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak.

Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen és ezt mondták: „Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségétől?”

Ő pedig így felelt egyiküknek: „Barátom, nem bánok Veled igazságtalanul. Nem egy dénárban egyeztél-e meg velem?”

Vedd, ami a tied, és menj. Én pedig az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked.

Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó.”

És a Károlyi fordításban még hozzáteszi Jézus: „Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.”

Ha megnézzük az előző fejezet legvégét, ott is ugyanezt látjuk.

A Máté 19:30-ban Jézus ugyanezt mondja, „De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.”

De vajon mit is szeretne Jézus mondani a szőlőmunkásokról szóló példázattal?

Én úgy gondolom, hogy Jézus arra tanít bennünket, hogy vegyük észre, hogy Ő küldött el bennünket, hogy a gazda minden egyes alkalommal maga ment ki és Ő küldte dolgozni az embereket a szőlőjébe. Isten küldte ki őket, hogy szolgálják őt, és mindannyian ugyanannyit kaptak fizetségül.

Vannak bizony olyanok, akik a halálos ágyukon fogadják el Megváltójuknak Jézus Krisztust, és ők is belépnek az örök életbe, ugyanúgy, mint azok, akik egész életükben az Urat szolgálták.

Istennek joga van arra, hogy azt adjon, amit csak akar és annak, akinek akar.

A különbség az, hogyha valaki élete utolsó pillanatában fogadja be Jézus, akkor bár örök élete lesz, de már lemaradt arról a hatalmas áldásról, amelyet akkor tapasztalunk meg, ha az életünk során Istennel járunk és Őt szolgáljuk.

Ezek az emberek sohasem fogják megtudni, hogy milyen hatalmas örömet hoz az ember életébe, amikor valaki Istent szolgálja.

Hiszem, hogy Jézus itt egyrészt arra tanít minket, hogyha az ember élete végén hoz döntést és megtér, akkor ugyanúgy üdvözülni, mint az, aki már harminc éve elfogadta Jézust.

Másrészt arra is tanít bennünket, hogy a lényeg az, hogy hűségesen szolgáljuk őt.

Mert ha hűségesen dolgoztunk, akkor Isten megjutalmaz bennünket ezért.

Vagyis leginkább az számít, hogy mennyire voltam hűséges abban, amire Isten elhívott.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy olyan emberek, mint pl. Billy Graham, akinek köszönhetően olyan sok ember tért meg, biztosan majd a lehető legnagyobb kitüntetésben részesül a mennyben.

De én meg vagyok győződve arról, hogy vannak mások is, akik legalább olyan nagy jutalmat kapnak majd a mennyben, sőt lehet, hogy még nagyobbat is.

Olyan emberekre gondolok, akiket valószínűleg nem is ismersz, nem is hallottál róla, és sohasem szerepeltek az újságban. Olyan emberek, akik hűségesen szolgálták Istent, hűségesen végezték azt a szolgálatot, amelyre Isten elhívta őket.

Lehet, hogy ez a szolgálat a közbenjáró imádság, amelyet otthon a szobájukban végeznek, amelyről senki sem tud. Szerintem meglepődünk majd, amikor odajutunk és meglátjuk, hogy kik ülnek az első sorban.

Meglepődünk és mondani fogjuk majd: De hát, kik ezek, nem is hallottam még róluk?

De Isten szentjei, akik követték Istent, akik elmentek a szőlőbe, amikor Isten küldte őket mind ott lesznek az első sorokban.

Teljesen mindegy, hogy reggel kilenckor vagy délután ötkor, de amikor odaértek, akkor hűségesen dolgoztak, és Isten a hűséges munkáért jutalmazza meg őket.

És mit mondott még ezen kívül Jézus?

Azt mondja: Én úgy osztom szét a kegyelmemet, ahogy azt én szeretném, mert erre jogom van.

Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?"

Amikor Jézus Jeruzsálemben készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik:

„Íme, felmegyünk Jeruzsálemben, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik és átadják a pogányoknak, hogy kígyózzák, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.

Most mennek utoljára így együtt Jeruzsálemben, és Jézus pontosan tudja, hogy mi vár ott rá. Tudja, hogy amikor Jeruzsálemben érnek, felgyorsulnak majd az események, és nagyon sok mindennek be kell teljesednie.

Ezért most maga köré vonja tanítványait, akikkel most már csaknem három évet töltött, és elmondja nekik, hogy mi vár rá: hogy szenvedni fog, keresztre feszítik, de harmadnapon feltámad.

Figyeljük meg, hogy Jézus nagyon pontosan megjövendöli mindazt, aminek történnie kell.

az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak.

Tudjuk, hogy Júdás az, aki elárulja őt. De a főpapok és az írástudók átadják őt a pogányoknak, akik először is kígyózzák. Egy bíborvörös palástot adnak rá, és azt kiabálják, hogy: „Íme a zsidók királya!”

Ezután Pilátus megengedi, sőt megparancsolja, hogy korbácsolják meg. Éppen úgy, ahogy Jézus azt előre megjövendölte.

Úgy gondolom, hogy nagyon sok mindent nem értünk még Jézus megkorbácsolásával kapcsolatban, de az biztos, hogy ez egyáltalán nem volt véletlen, hiszen Jézus előre megjövendölte azt.

Hihetetlenül fájdalmas volt, amikor valakit megkorbácsolnak.

A foglyot egy póznához kötötték úgy, hogy a háta szabadon maradjon. Egy olyan korbáccsal korbácsolják meg, amely bőr szíjakból állt, és a bőr szíjak végére üveg- és ólomdarabkákat erősítettek, amelyek nagyon élesek voltak. Így hát, amikor a fogoly hátára csaptak, nemcsak hatalmas fájdalmat okoztak, hanem bele is szántottak a húsba és felhasították a fogoly hátát.

Miért korbácsolják meg ilyen kegyetlenül az embereket?

Azért, mert a rómaiaknál a korbácsolás arról szólt, hogy kivallassák a foglyokat. Rá akarták venni őket, hogy bevallják, hogy milyen bűnt követtek el Róma ellen.

Ha a fogoly együttműködést tanúsított és bevallotta mindazt, amit elkövetett, akkor ezt beszámították neki, és egyre enyhébb ütésekkel mérték rá.

Ha azonban valaki nem volt hajlandó bevallani mindazt, ami tett, akkor egyre növelték az ütések erejét egészen addaig, amíg végül fájdmában bevallotta a bűneit.

Jézusnak nem volt mit bevallania, hiszen ő nem tett semmi rosszat, ezért Jézus mindvégig csendben maradt, ahogy azt Ézsaiás is megjövendölte az Ézsaiás 53:7-ben:

„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”

Ez azonban azt eredményezte, hogy egyre keményebb és keményebb ütések mértek rá.

Mit gondoltok, Isten megengedné, hogy a Fia ilyen borzalmasan szenvedjen fölöslegesen?

Ha úgy gondoljátok, hogy igen, akkor nagyon különbözik az Istenről alkotott képetek az enyémtől.

Én hiszem, hogy Isten nem engedte volna meg, hogy a Fia ilyen borzalmakon menjen át, ha mindennek nem lett volna valami értelme.

Ezért mondja Ézsaiás próféta, amikor megjövendöli Jézus Krisztus szenvedéseit:
„az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

A Máté 8. fejeztében ezt látjuk:

„Minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „erőtlenységünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”

Pál apostol a Korinthusiakhoz írt első levelében ír az úrvacsoráról

*„Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret és hálát adva megtörte, és ezt mondta:
„Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”*

Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta:

„E pohár amaz új szövetség az én vérem által. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.”

Ezután Pál apostol figyelmezteti a korinthusiakat, hogy ne vegyenek méltatlanul úrvacsorát, mert ők csak jóllakni próbáltak az úrvacsora alkalmával, és nem tudatosították, hogy az sokkal többről szól:

„Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának.”

Utána mond még egy nagyon érdekes dolgot:

„Ezért erőtlének és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg számosan.”

Mit akart Jézus azzal mondani, hogy: *„Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik?”*

Egészen biztosan a korbácsolásról beszélt, hiszen a próféciából tudjuk, hogy épek maradnak a csontjai.

Először is azért, mert az Istennek felajánlott áldozatnak tökéletesnek kellett lennie, és ehhez hozzátartozott az is, hogy épek voltak a csontjai.

Másodsorban pedig azért történt ez így, mert a 34. zsoltár megjövendöli, hogy „*megőrzi minden csontját az Úr, egy sem törik el közülük.*”

Ezért amikor Jézus a megtört testéről beszél, nem arra utal, hogy valamelyik csontja törik majd el. A korbácsolás azonban megtörte a testét és feltépte a hátát.

A történészek szerint a rómaiak olyan brutálisan megkorbácsolták az embereket, hogy sokan már el sem jutottak a kereszting, mert már a korbácsolásba belehaltak, általában elvéreztek.

Jézus is nagyon legyengült a korbácsolástól, hiszen nem tudta egyedül vinni a keresztyét, segítségre volt szüksége.

De miért korbácsolták meg Őt?

Értünk.

Mert a „*sebei árán gyógyultunk mi meg.*”

Talán ezért mondja a korinthusiaknak Pál, hogy ha ti ezt megértitek, akkor amikor magatokhoz veszitek a kenyeret, akkor ezzel azt is lehetővé teszitek, hogy Isten az Ő Lelke által munkálkodjon Tibennetek.

Sokan azonban, akik nem értik ezt, erőtlenek és betegek. Mert nem értik, hogy Jézus teste miért töretett meg, és hogy mennyi mindent kaptunk az Úrtól.

Az ő „*sebei árán gyógyultunk mi meg.*”

És úgy gondolom, hogy nemcsak szellemi, hanem fizikai értelemben is.

A szöveggörnyezetből, főleg a Máté 8 alapján úgy tűnik, hogy ez az ígéret nemcsak szellemi értelemben érthető.

Bízhatunk Jézusban, hogy ha ez az ő akarata, akkor meg tud bennünket gyógyítani fizikai betegségünkből is.

Hiszem, hogy Isten nemcsak a lelkünk felé szolgál, amikor úrvacsorát veszünk, hanem a testünk felé is. És ezért történhet meg, hogy meggyógyulnak emberek az úrvacsora során. Mert Isten meggyógyítja őket.

Hányszor éreztem én is, hogy Isten engem fizikai értelemben is megerősített, amikor úrvacsorát vettem.

Visszatérve a Máté 20-hoz. Jézus megjövendöli a keresztre feszítését is, illetve azt is, hogy harmadnapon feltámad.

Jézus tehát elmondja a tanítványainak, hogy most elmegyünk Jeruzsálembe, ahol elárulnak engem, és átadnak a főpapoknak és az írástudóknak. Ők átadnak engem a pogányoknak, a rómaiaknak, akik kigúnyolnak, megkorbácsolnak és keresztre feszítenek. De a harmadnapon feltámadok.

Amikor azonban Jézus saját haláláról beszélt a tanítványoknak, ez annyira felkavarta sőt taszította őket, hogy kikapcsolták az agyukat, és már nem is figyeltek oda, amikor Jézus a végén azt mondta, hogy harmadnapon feltámad.

Annyira ledöbbsentette és sokkolta őket az, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítik majd, hogy már meg sem hallották, hogy mit mondott ezután. Így sokáig nem is emlékeztek arra, hogy Jézus feltámad majd harmadnapra. Csak miután megtörtént, akkor ugrott be nekik, hogy Jézus ezt előre megmondta.

Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt.

Kik voltak Zebedeus fiai? Jakab és János.

Jön tehát ez a zsidó édesanya – aki természetesen szívében viseli fiainak sorsát, és a legjobbat akarja számukra –, leborul Jézus előtt, és kérni akar tőle valamit.

Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a Te országodban.”

Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?”

Ők így feleltek: „Ki tudjuk.”

Vegyük észre, hogy az édesanya beszél a fiai nevében, de a két fiú is ott áll. Valószínűleg nagyon éberrel figyeltek, és készségesen válaszoltak is Jézusnak, amikor megkérdezte, hogy: -Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?

De mire is utalt ezzel Jézus? A szenvedéseire és a kereszthalálra. Ezután még hozzáteszi:

az én poharamat kiisszátok ugyan...

– és bizony az Apostolok cselekedeteiben azt olvassuk, hogy Heródes kegyetlenkedni kezdett az apostolokkal: Jakabot és testvérét pedig karddal kivégeztette –

tehát:

Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni.

Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.

Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvére.

De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta:

„Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.

Jézus itt a szolgálatról beszél és a nagysághoz vezető útról.

Milyen szomorú is az, hogy a világ ilyen messzire sodródott Jézus elveitől. Olyan szomorú, hogy egyesek, akik a szolgálatban részt vesznek, elvárják, hogy őket szolgálják az emberek, és nem tudatosítják azt, hogy Jézus éppen őket hívja el arra, hogy az embereket szolgálják.

Jézus azt mondja tanítványainak, hogy a pogányok között azt látjuk, hogy ők próbálnak uralkodni egymáson, és sajnos napjainkban az egyházon, a gyülekezeteken belül is ez a tendencia.

Annak idején a 70-es években is felütötte a fejét egy ilyen irányzat a gyülekezetekben. Ennek az irányzatnak a képviselői úgy próbálták beállítani magukat, hogy nekik joguk van uralkodni Isten nyájá, Isten népe felett.

Arra kényszerítették az embereket, hogy rendeljék alá magukat az ő tekintélyüknek. Végül olyan tökélyre fejlesztették ezt az egészet, annyira igyekeztek az embereken uralkodni, hogy végül már ők váltak az összekötő kapoccsá az emberek és Isten között.

Ez abban nyilvánult meg, hogyha valaki pl. szeretett volna vásárolni egy autót, vagy valamiféle döntést akart hozni az életében, akkor többé nem arra buzdították, hogy Istentől kérjen tanácsot, és hogy Istent keresse, hanem a lekipásztossal, az úgymond szellemi vezetővel kellett beszéljen erről.

Utána ő mondta meg neki, hogy megveheti-e az autót vagy sem.

Ily módon aztán az emberekre mázsás terheket aggattak, és mindez tragikusan távol állt mindattól, amit Jézus hirdetett.

Hiszen mit tanított Jézus? Ha igazán nagy akarsz lenni a mennyek országában, akkor válj mindenki szolgájává.

Aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok. És aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.

Erre hívja el Isten a lekipásztorokat is.

A pásztori szolgálat nem arról szól, hogy mi mindenki fölött állunk, és hogy mindenki felnéz ránk és igyekszik a kedvünkben járni vagy mindenki leborul előttünk. Éppen ellenkezőleg.

A lekipásztor az, aki Isten nyáját szolgálja. És bizony az én imám is az, hogy soha ne feledkezzünk meg arról, hogy mire hív el bennünket Isten. Nemcsak lekipásztorként, hanem minden más szolgálatban, mert Istent szolgálni az emberek szolgálatát jelenti.

A Máté 20:28-ban ezt mondja Jézus:

Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

Nem azért jött, hogy az emberek őt szolgálják, hanem pontosan azért, hogy ő szolgálja az embereket.

Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt, és íme két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, felkiáltottak:

„Jézus, Dávid Fia könyörülj rajtunk!”

A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltották: „Uram, Dávid Fia könyörülj rajtunk!”

Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: „Mit akartok, mit tegyek veletek?”

Ők így feleltek: „Azt, Uram, hogy megnyíljék a szemünk.”

Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat és követték őt.

Jézus tehát elindul tanítványaival Jerikóból és hatalmas sokaság követi őt. Ahogy mennek az úton, ott ül két vak ember az út szélén és hallják, hogy nagy tömeg jár arra. Ez természetesen felkeltette az érdeklődésüket és megkérdezték: -Ki van itt? Valaki a tömegből elárulja nekik, hogy Jézus jár arra.

Ez a két vak ember egészen bizonyosan hallott már Jézusról. Szerintem mindenki, aki beteg volt a környéken, hallott már Jézusról és a csodáiról, és arról, hogy milyen sok embert meggyógyított fönt Galileában, Kapernaumban és környékén.

Ahogy a két vak ember megtudta, hogy Jézus arra jár, tudták, hogy itt a nagy lehetőség, a soha vissza nem térő alkalom.

Ezért hangosan kiáltottak:

Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el.

A tömeg próbálta beléjük fojtani a szót, megpróbálták elbátortalanítani őket, miközben ők teljes szívükből kiáltottak Jézushoz. De őket nem lehetett egykönnyen eltántorítani. Sőt még hangosabban kiáltották:

Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!

És akkor Jézus megállt, és bizonyosan odahívta őket magához.

Gondolom segítettek néhányan a tömegből a két vak embernek, és odavitték őket Jézushoz.

Jézus megkérdezte tőlük:

Mit akartok, mit tegyek veletek? Ők így feleltek: Azt Uram, hogy megnyílják szemünk. Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat és követték őt.

Ne feledjük, hogy Jézus ezen a ponton már biztosan nehéz szívvel tartott Jeruzsálem felé, hiszen pontosan tudta, hogy mi vár ott rá: hogy elárulják őt, hogy kigúnyolják, hogy megkorbácsolják és keresztre feszítik. De mégis időt szakított arra, hogy szolgáljon az emberek felé.

Jézus sohasem mondta azt, hogy „én túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy az emberekkel foglalkozzam.”

Ha valakinek van egy szolgálata, és az egyre nagyobbá és egyre fontosabbá válik, maga az ember is annyira fontossá és elfoglalttá válik, hogy egyszer csak elszakad az emberektől.

Ha azonban már nincs ideje az emberekkel foglalkozni, nincs ideje feléjük szolgálni, akkor bizony a szolgálata fontosabbá vált, mint az Ura.

Ha egyszer eljutnék arra a pontra, hogy az istentisztelet kezdete előtt pár perccel besurranok a hátsó ajtón, és miután befejeztem a tanítást, gyorsan ki is osonok, hogy még csak véletlenül se találkozzam senkivel, akkor ki kell lépnem ebből a szolgálatból, mert ebben az esetben már nem lenne időm arra, hogy az emberekkel foglalkozzam, és ez így egyáltalán nem lenne helyes.

Tehát a két vak hirtelen kiáltozni kezd, hogy mentse meg őket, és közben mindenki próbálja őket lecsendesíteni és elbátortalanítani. De milyen fontos volt, hogy kitartsanak, hiszen egy teljesen új élet várt rájuk.

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt és ezt mondta nekik:

„Menjetek az elöttetek levő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám.

Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása:

Mondjátok meg Sion leányának, íme, királyod jön hozzád, szelíden és szamáron ülve, igavonó állat csikóján.

A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

Odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruháikat, Jézus pedig ráült.

A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról és az útra szórták.

Az előtte és utána menő sokaság ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jó az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.”

Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és kérdezték: „Ki ez?”

A sokaság ezt mondta: „Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.”

Jézus jeruzsálemi bevonulásának napját Virágvasárnapként szoktuk emlegetni. Jézus tehát bevonul Jeruzsálembe, és még azon a héten elárulják, megkorbácsolják és keresztre feszítik őt.

Lukács evangéliuma még többet elárul nekünk Jézus jeruzsálemi bevonulásáról, úgyhogy erről részletesebben majd akkor fogunk beszélni, amikor odaérünk a Lukács evangéliumában ehhez a részhez.

Arra azonban szeretném felhívni a figyelmet, hogy a tömeg a 118. zsoltár egyik részletét kiabálta a bevonulásakor. Ez a zsoltár a Messiásról szól, amelyben Dávid több dolgot is megjövendöl a Messiással kapcsolatban.

A 22. versben ezt írja Dávid: *„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.”* Ezzel Jézusra utal. *„Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemekben. Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örvendezzünk ezen.”*

De melyik napról beszél itt Dávid? A Messiás eljövételének napjáról. A mi üdvösségünk, a mi szabadulásunk eljövételének napjáról, amelyet az Úr rendelt el.

A 118. zsoltár 25. versben pedig azt írja: *„Ó Uram, segíts meg, Ó Uram, adj szerencsét!”* Az eredeti héberben itt a Hozsánna szó szerepel. *„Áldott, aki az Úr nevében jön.”*

A tömeg ugyanezt kiáltja, amikor Jézus bevonul Jeruzsálembe.

Áldott, aki jó az Úr nevében, hozsánna a magasságban!

A hozsánna azt jelentette, hogy ments meg. Ezt kéri tehát Jézustól.

Valóban nem véletlen, hogy a tömeg ebből a zsoltárból idéz, mert Isten ezt a napot jelölte meg, hogy elhozza országát az emberekhez.

Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárosok székeit felborította, és ezt mondta nekik: „Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává teszitek.”

Kizavarta tehát a kereskedőket a templomból.

A pénzváltók azért voltak a templomban, hogy a római pénzt átváltsák a templompénzre, mert a zsidó hagyományok szerint római pénzt nem adhattak Istennek.

A baj azonban az volt, hogy ők a templomban abszolút monopolhelyzetben voltak, és kihasználták helyzetüket. Lényegében becsapták az embereket, mert olyan árfolyamon váltottak, hogy az minél több nyereséget hozzon nekik, amit természetesen megosztottak a pappal is, akivel szövetkeztek.

Ezenkívül azt is meg kell említenünk, hogy kint az utcán, nagyon olcsón, pár fillérért lehetett galambokat vásárolni.

De a templomban is árusítottak galambokat, és ezek különleges galambok voltak, amelyeket megjelölt a pap. Ezek tízszer, hússzor drágábbak voltak, mint az utcai galambok.

Azonban hiába vett valaki egy olcsóbb galambot az utcán, és hiába vitte oda a papnak, hogy bemutassa áldozatként. A pap addig vizsgálgatta, míg nem talált rajta valami kis hibát. Azt pedig tudjuk, hogy az áldozati galambnak tökéletesnek kellett lennie.

De ha valaki a templomban vásárolt galambot vitt oda hozzá, amelyet ő már megjelölt, és amely persze jóval drágább is volt, arra rábólintott, mert azzal természetesen semmi gond sem lehetett.

Ezek a pénzváltók és árusok azokból az emberekből akartak meggazdagodni, akik csupán azért jöttek a templomba, hogy Istent imádják. Tulajdonképpen üzletet csináltak a vallásból.

Jézust ez feldühítette. Ezért mondta:

Az én házamat imádság házának nevezik, Ti pedig rablók barlangjává teszitek.

És ezért kiűzte őket a templomból.

Miután megtisztította a templomot, az végre olyan volt, amilyenek azt Isten eltervezte. A 14. vers ugyanis ezt írja:

Azután a vakok és bénák mentek hozzá a templomban és meggyógyította őket.

Az emberek megtapasztalták az életükben Isten jelenlétét és Isten munkáját. Odamentek Hozzá, és Isten meggyógyította őket. Erről szólt a templom, nem pedig arról, hogy amikor az emberek bemennek oda, akkor folyamatosan becsapják őket.

Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták azokat a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltották: „Hozsánna a Dávid Fiának!” – haragra lobbantak és így szóltak hozzá: „Hallod mit mondanak ezek?”

Jézus pedig így válaszolt nekik: „Hallom. Sohasem olvastátok: Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?”

Erre otthagynva őket kiment a városból Bethániába és ott töltötte az éjszakát.

Jézus tehát nem töltötte az utolsó hetének minden percét Jeruzsálemben, hanem elment Bethániába, és onnan járt be naponta a fővárosba.

Olyan gyönyörű látni, ahogy a gyermekek dicsérik Jézust, és azt mondják neki, hogy

Hozsánna a Dávid Fiának!

Láthatjuk, hogy a gyermekek nagyon szerették Jézus. Az írástudók és a farizeusok természetesen nem örültek ennek. Amikor Jézust kérdőre vonják, ő egy zsoltárral válaszol, és ezt mondja nekik:

Sohasem olvastátok, gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?

Amikor korán reggel a város felé ment megéhezett. Meglátott egy fügefát az út mellett, de semmit sem talált rajta, csak leveleket. Ekkor így szólt hozzá: "Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé." És akkor hirtelen elszáradt a fügefa.

Amikor látták ezt a tanítványok, elcsodálóztak, és ezt kérdezték: „Hogyan száradt el ez a fügefa ilyen hirtelen?”

Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, mondom néktek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok, emelkedj fel és vedd magad a tengerbe, az is meglesz.

És mindaz, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.”

Egészen csodálatos ígéret ez az imádságra nézve. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Jézus ezt tanítványainak ígérte.

És kik a tanítványai?

Akik megtagadják önmagukat, felveszik a keresztyüket és követik Őt.

Az ima sohasem a saját öncélú vágyainkról és kéréseinkről szól. Jakab levelében a következőket olvassuk: *„Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek. Csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”*

Az imádság ugyanis nem az én akaratom megvalósulásáról szól, hanem arról, hogy legyen meg Isten akarata. Azok Krisztus tanítványai, akik valóban készek naponta meghalni, felvenni a keresztet és Őt követni. Számukra a legfontosabb az, hogy Isten akarata valósuljon meg, és nem az, hogy a saját akaratukat kövessék. És bizony az ilyen ember imájának hatalmas ereje van.

Jézusnak ez az ígérete tehát, hogy:

...mindazt, amit imádságban, hittel kértek, megkapjátok.

... nem egy általános érvényű ígéret.

Az ima nem arról szól, hogy minden vágyamat azonnal kielégítsem, pl. ha éppen egy Mercédesre vágyok, akkor azonnal meg is kapjam azt. Ez nem egy kívánságműsor.

Ez az ígéret azoknak szól, akik valóban hajlandók megtagadni önmagukat, és a saját akaratukat alárendelni Isten akaratának.

Itt, amikor Jézus parancsára elszárad a fügefa, Jézus kiönti az ítéletét erre a fügefára. Érdekes, hogy ebben az evangéliumában először látjuk azt, hogy Jézus a hatalmát ilyen

dologra használja. Eddig mindig azzal talákoztunk, hogy Jézus a hatalmát arra használta, hogy megáldja, meggyógyítsa az embereket.

Nagyon érdekes, hogy Jézus, amikor Názáretben a zsinagógában tanított, a következő prófécia olvasta fel az embereknek Ézsaiás könyvéből:

„Az Úr Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek.

Azért küldött el, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Ennyit olvasott fel Jézus, és itt abbahagyta. Ezt olvashatjuk Lukács 4:19-ben is.

Az Ézsaiás 61-ben azonban ez a prófécia folytatódik, és a következő mondat, amelyet Jézus már nem olvasott fel, így hangzik:

„És hogy hirdessem Istenünk bosszúállása napját.”

De ez még nem teljesedett be, ez még csak ezután következett.

Itt tehát először látjuk azt, hogy Jézus megítéli a fügefát. Amikor a tanítványok ezt látták, meglepődtek, de nem azon, hogy Jézus megátkozta a fügefát, hanem, hogy a szavai milyen gyorsan be is teljesedtek.

Persze mondhatnánk, hogy éppen április volt, és nem lehetett még termés a fügefán, hiszen túl korai lett volna, áprilisban, a Páska ünnepén.

A fügefáról azonban tudnunk kell valamit. Amikor az ember például február környékén látogat el Izraelbe, már akkor talál fügéket a fügefákon, amikor annak levelei sincsenek. Ezek a korai termések, azt is mondhatnánk, hogy az igazi fügéknek az előhírnökei.

Először tehát a fügefákon ezek a korai gyümölcsök jelennek meg, majd március második felében, április elején megjelennek a levelek, és az igazi fügék ezután következnek csupán.

A lényeg tehát az, hogy amikor Jézus ránézett erre a fügefára, látta, hogy a levelei már kint vannak, fügét – ugye ebben az esetben korai fügét – azonban nem talált rajta. Vagyis ez a fügefa nem töltötte be azt a feladatot, amire Isten teremtette, hogy fügét teremjen, és Jézus ezért megátkozta.

Az Igében a fügefa több helyen is Izrael jelképe. A Jeremiás 24-ben például az Ige jó fügéket és rossz fügéket említ, és ezeket a fügéket Izrael népéhez hasonlítja. Isten azt is mondja, hogy az ehetetlen, rossz fügéket ki kell dobni.

Joel és Hóseás próféták könyveiben pedig szintén megjelenik a fügefa képe, amely Izraelre utal.

A fügefa, amelyet Jézus megátkozott, természetesen létezett, valóban ott volt, és valóban el is száradt, de ne feledjük, hogy ennek az egésznek volt egy szimbolikus jelentése is.

A fügefa Izraelre utalt, amely nem termett gyümölcsöt. Ezért rá is hasonló sors várt.

És ez meg is történt Jézus Krisztus halála után. A nép még mindig elutasította őt, és azt is tudjuk, hogy nem sokkal később, még az első században elűzték a zsidókat a saját földjükről, és évszázadokon át nem alkottak egységes nemzetet, mivel szétszóródtak az egész világban.

Azután bement a templomba, és miközben tanított a főpapok a nép véneivel odamentek hozzá és azt kérdezték tőle: „Milyen hatalommal teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat?”

Jézus így válaszolt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit, és ha megfeleltek rá, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.

Honnan való volt a János keresztsége, mennyből vagy emberektől?”

Ők pedig így tanakodtak egymás között: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani nekünk: akkor miért nem hittetek neki?

Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félnünk kell a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja.

Ezért ezt felelték Jézusnak: „Nem tudjuk.”

Ő pedig így válaszolt nekik: „Ezért én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”

Az emberek Keresztelő Jánost prófétának tartották, de nem ő volt a világosság. Ő annak a világosságnak volt a hírnöke, akinek el kellett jönnie a világba, hogy megmentse azt. Keresztelő János maga is rámutatott arra, hogy a világ világossága nem más, mint Jézus Krisztus.

Ha tehát ezek az írástudók elismerik, hogy Keresztelő János igazat beszélt, akkor azt is el kellett volna ismerniük, hogy mindaz, amit Jézusról mondott, igaz.

Mit is mondott Keresztelő János Jézusról?

Ezt mondta: „Íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit. Ő az, akiről én megmondtam, utánam jó egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én.”

Ha tehát a főpapok elfogadták azt, hogy János keresztsége a mennyből volt, akkor azt is el kellett fogadniuk, hogy Jézus Krisztus is az Atyától kapott hatalommal tette mindezt. Hiszen Keresztelő János egyértelműen kijelentette Jézusról, hogy ő „*az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.*”

A főpapok nagyon nehéz helyzetben voltak, hiszen a nép Keresztelő Jánost prófétának tartotta. Vagyis akármit is mondanak, kellemetlen helyzetbe hozzák saját magukat, mert vagy kénytelenek elfogadni Jézus Krisztust Isten Fiaként, vagy a nép haragjával kell számolniuk.

Nagyon érdekes, hogy ezután két példázatot mesél el Jézus a főpapoknak, majd megkérdezi a véleményüket, és a főpapok, csak akkor döbbenek rá, hogy mindez valójában róluk szól, miután válaszoltak Jézusnak.

De mi a véleményetek erről: Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: „Fiam menj, dolgozz ma a szőlőben.”

Ő így felelt: „Nem akarok!” Később azonban meggondolta magát és elment.

Azután a másikhoz fordulva annak is ugyanezt mondta, ő azonban így felelt: „Megyek, uram”, de nem ment el.

Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát? „Az előbbi” – felelték.

Jézus erre ezt mondta nekik:

„Bizony, mondom néktek, a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

Mert előtt hozzátok János az igazság útján – Jézus tehát itt ismét Keresztelő Jánost említi – de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki.

Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Vajon kinek felelnek meg a vámszedők és a parázna nők a példázatban?

Annak a fiúnak, aki nemet mondott az édesapjának, amikor az édesapja megkérte őt, hogy a szőlőben dolgozzon. Azokról van szó, akik bűnben éltek, és hátat fordítottak Istennek, később azonban megtértek a bűnükből és elindultak, hogy szolgálják az Urat.

A farizeusoknak pedig az a fiú felel meg, aki egyből rávágta, hogy rendben apám, megyek. Azután mégsem ment el.

A farizeusok is ilyenek voltak: csak mondogatták, hogy rendben van uram, és mindig csak szóban követték Istent, cselekedeteikkel azonban sohasem.

Ki teljesítette tehát a kettő közül az apja akaratát?

Az, aki először nemet mondott, azután mégis elment, vagy az, aki kezdettől fogva azt hajtogatta, hogy jó rendben van, de aztán igazából nem tette meg azt, amire az édesapja kérte.

Istent nem az érdekli, amit mondunk, hanem az, ami a szívünkben van. Nagyon sok vallásoskodó ember létezik napjainkban, akik vallásos cselekedeteket, bizonyos rituálékat végeznek, de a szívük nem Istenért dobog.

A zsidó kultúrában is, amikor valaki megszagatta ruházatát, az nagyon mély és viharos érzelmekről árulkodott, de Isten azt mondja, hogy én nem ezekre vagyok kíváncsi, én nem ilyenre vágyom. Nem a hatalmas érzelmi kitörések vagy a vallásos cselekedetek érdekelnek, hanem a szívetek, és az, hogy értem éljettek.

Figyeljük meg, hogy mit mond Jézus a farizeusoknak:

Bizony, mondom néktek, hogy a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

Jézus itt még nagyon kesztyűs kézzel bánik velük. De majd a 23. fejezetben látni fogjuk, hogy megadja nekik a végső döfést.

Ezután Jézus azzal fejezi be, hogy:

Mert eljött hozzátok a János az igazság útján, de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.

Ezután Jézus elmesél nekik egy másik példázatot is.

Hallgassatok meg egy másik példázatot: Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

Itt tehát Jézus a szőlőről mond egy példázatot, utalva az Ézsaiás 5-ben található terméketlen szőlőről szóló történetre, amelyet mindnyájan nagyon jól ismertek.

Amikor tehát Jézus elkezdte példázatát erről a szőlőről, biztos vagyok benne, hogy mindenkinek azonnal eszébe jutott az Ézsaiás 5, amelyben Isten Izraelről beszél, a szőlőről, amit Ő ültetett, hogy szőlőt teremjen, de csak vadszőlőt termett.

Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést.

A munkások megfogták a szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit megköveztek azok közül.

Aztán ismét küldött szolgálait, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is.

Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: „A fiamat meg fogják becsülni.”

De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: „Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége.”

Majd megfogták, kidobták a szőlőn kívülre és megölték.

Vajon majd, ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?

Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.”

A farizeusok ezzel beleestek saját csapdájukba.

Erre megkérdezte tőlük Jézus: „Sohasem olvastátok az írásokban: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünkben.”

Ez az idézet ugyanabból a zsoltárból származik, mint az, amit az emberek Jézus bevonulásakor ismételtettek, a „Hozsánna a Dávid Fiának, áldott, aki az Úr nevében jön, Hozsánna a magasságban.”

Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

És aki erre a kőre esik – melyik kőre? A sarokkőre, amelyet az építők megvetettek, azaz Jézus Krisztusra –, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.”

Mikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. Szerették volna elfogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.

Jézus tehát megjövendöli, hogy elvételik Izraeltől az Isten országa, és ez így is történt. Az evangélium először valóban a zsidóknak hirdettetett, utána azonban a pogányoknak is.

És ne feledjük, hogy Isten a gyümölcsöket keresi.

Jézus a János 11-ben a következőket mondja: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.*

Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Maradatok énbennem, és én ti bennetek.

Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.”

Az Úr tehát olyanokat keres, akik gyümölcsöt teremnek. És mivel Izrael nem akart gyümölcsöt teremni, elvételik tőle az Isten országa, és olyan népnek adatott, amely megtermi a gyümölcsöket.

Vegyük észre azt is, hogy mit mond itt Jézus arról a kőről, amelyet az építők megvetettek, és amelyik a sarokkő lett.

...aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.

Jézus Krisztus a mi életünkben is két különböző szerepben lehet jelen. Ha hiszünk őbenne, ha befogadjuk őt, akkor ő a mi Urunk és Megváltónk. De ha hátat fordítunk neki, akkor egy napon a bíránk lesz, aki megítél bennünket.

Ha te ráesel erre a kőre, akkor igaz, hogy összetörsz, de azután Jézustól egy teljesen új életet kapsz, amely sokkal mélyebb és sokkal gazdagabb.

Amikor azonban Jézus a te bírád, akkor nem te esel a kőre, hanem a kő esik rád és teljesen szétmorzsol majd.

Jézusnak tehát két arca van, és az emberek vagy az egyikkel vagy a másikkal találkoznak aszerint, hogy hitüket belé vetették vagy sem.

*Megszólalt erre Jézus, és ismét példázatokban beszélt hozzájuk:
„Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának.
Elküldte szolgálait, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak elmenni.”*

Tehát vegyük észre, hogy a király először a meghívott vendégekhez küldi el szolgálait.

Ekkor más szolgálakat küldött, akikhez így szólt: „Mondjátok meg a meghívottaknak, íme, elkészítettem az ebédet, ökreim és hizott állataim levágva, és minden készen van: Jöjjetek a menyegzőre!”

De azok mit sem törődve ezzel, elmentek: az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. A többiek pedig megragadták szolgálait, bántalmazták és megölték őket.

Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette.

Akkor ezt mondta szolgálainak: „A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.

Menjetez tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre.”

Kimentek a szolgálak az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.

Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve.

Így szólt hozzá: „Barátom, hogyan jöhettél ide, hiszen nincs menyegzői ruhád?” Az pedig hallgatott.

Akkor a király ezt mondta szolgálainak: „kötözzétek meg kezét, lábát, és vessétek ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.”

Itt a Fiú esküvői lakomájának prófétikus képét láthatjuk. Vegyük észre hogy a király a szolgálakat először a meghívott vendégekhez küldi el. A meghívott vendégek azonban nem hajlandók elmenni a menyegzőre.

És Jézus Krisztus is először a zsidókhöz vitte el az evangéliumot, ők azonban elutasították azt.

Minden készen állt tehát a menyegzőre, az áldozatot már felajánlották. Semmi más nincs hátra, csak az, hogy megérkezzenek a vendégek. De a meghívott vendégek ezzel mit sem törődve elmentek, az egyik a földjére, a másik a kereskedésébe.

És később így is történt. Jézus halála után a tanítványok hirdették az evangéliumot, a zsidók azonban elutasították azt.

Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette.

Pontosan ez történt i.sz. 70-ben, amikor a rómaiak Titusz vezetésével lerombolták Jeruzsálemet, és elűldözték onnan a zsidókat.

A zsidók csökönnyösen hátat fordítottak Istennek, és ezzel kivívták haragját, amely Jeruzsálem lerombolásához vezetett i. sz. 70-ben. Jézus pedig itt megjövendöli ezeket az eseményeket.

Amikor Jeruzsálemben jártunk az egyik alkalommal, elmentünk egy férfi házához, aki viszonylag mélyre leásott a háza mellett, és jó pár réteg alatt, egy kb. 12-13 cm-es hamuból álló rétegre bukkant, amely Jeruzsálem i. sz. 70-ben történő lerombolásának maradványa volt.

Egészen lenyűgöző volt mindezt látni, és közben arra gondolni, hogy minden úgy történt, ahogy azt Jézus megjövendölte.

Akkor a király ezt mondta szolgálóinak: "Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre."

És így az evangélium a pogányokhoz is eljutott.

De vegyük észre, hogy csak menyegzői ruhában jöhetünk az esküvőre. Egyesek ugyanis utcai viseletben próbáltak megjelenni, pedig a menyegzői ruha alapkövetelmény.

Fontos ugyanis, hogy magunkra öltjük a menyegzői ruhát, Jézus Krisztus igazságát, amely a hit által lehet a mienk.

Sokan azonban, ahogy az előbb is említettem, mégis megpróbálnak utcai viseletben bejutni a menyegzőre. Próbálnak a saját erejükből, a saját jócselekedeteik alapján bejutni Isten országába.

Amikor azonban jön a király és megvizsgálja a vendégeket, csak azok maradhatnak ott, akik magukra öltötték Jézus Krisztus igazságát, ami hit által van, nem pedig cselekedetektől.

Azokat, akik ezt nem tették meg, az Úr nagyon egyértelműen figyelmezteti arra, hogy majd kivettetnek a külső sötétségre, és ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Akkor a farizeusok elmentek és elhatározták, hogy szóval csalják majd törbe.

Elküldték tehát hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal együtt, akik ezt mondták: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és az Isten útját az igazsághoz ragaszkodva tanítod, és hogy nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét.

Mondd meg tehát nekünk, mi a véleményed: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?”

Jézus felismerve gonoszágukat így szólt: „Mit kísértetek engem, képmutatók?”

A kérdés valóban ravasz volt. Ha ugyanis Jézus azt mondja, hogy „igen, szabad adót fizetni a császárnak”, a zsidók egy csapásra elfordultak volna tőle, és árulónak tartották volna, aki a rómaiakkal szövetkezik.

Bár a zsidók Palesztinában római fennhatóság alatt éltek, mégsem tekintették magukat

Alattvalóknak, hanem mindig a függetlenségüket hangsúlyozták. És hozzá kell tennem, hogy utáltak adót fizetni Rómának.

Ha azonban Jézus azt mondta volna, hogy nem szabad adót fizetni a császárnak, akkor máris rohantak volna a római hatóságokhoz, akik egy pillanat alatt letartóztatták volna Jézust, hiszen az embereket arra buzdította, hogy tagadják meg az adót Rómától.

Jézus azonban átlátott a szitán, felismerte, hogy ezzel a furfangos kérdéssel törbe akarták csalni, és azért mondta:

...miért kísértetek engem, képmutatók?

Mutassatok nekem egy adópénzt! Azok odavitték neki egy dénárt.

Jézus megkérdezte tőlük: „Kié ez a kép és ez a felirat?”

„A császáré” – felelték. Jézus erre kijelentette: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.”

Amikor ezt meghallották, elcsodálkoztak, otthagyták őt, és eltávoztak.

Azon a napon szaduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás.

Abban az időben a szaduceusok voltak az ún. materialista beállítottságúak, akik nem hittek a feltámadásban, nem hittek az angyali lények létében sem.

És megkérdezték őt:

Mester! Ezt mondta Mózes: ha valaki meghal, és nem marad fiúgyermeke, akkor testvére vegye felségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérének.

Volt nálunk hét testvér, az első miután megnősült, meghalt, és mivel nem volt utóda, feleségét testvéreére hagyta

Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymás után mind a hét.

Végül aztán meghalt az asszony is.

A feltámadáskor tehát kinek a felesége lesz az asszony a hét közül, hiszen mindegyiknek a felesége volt?

Miért kérdezik Jézustól ezt a szaduceusok?

Azért, mert azt remélik, hogy így nevetségessé tudják tenni a feltámadás gondolatát.

Bizony ma is nagyon sokan próbálkoznak ezzel, miközben nem ismerik Isten Igéjét, és azt, amit az a feltámadásról mond.

Ezért tehát olyan kérdéseket tesznek fel, hogy pl. ha valaki szívátültetésen esett át, és olyan valakitől kapott szívet, aki szintén keresztény volt, akkor a feltámadáskor melyikük kapja meg ezt a szívet.

Egy másik ilyen kérdés, hogy pl. ha valaki meghal, és tegyük fel, hogy kint a mezőn temetik el, és ott indul bomlásnak a földben, akkor a szervezetének különböző alkotó anyagai onnantól a földet gazdagítják, és bekerülnek abba a fűbe is, amelyik ott nő.

Amikor a tehének lelegetik ezt a füvet, akkor a halott ember anyagai belekerülnek a tehénbe, a tehéntejen keresztül pedig egy másik emberbe. Tehát a kérdés az, hogy a feltámadáskor ezek az alkotó anyagok kinek a szervezetében lesznek majd jelen.

Ezáltal az emberek igyekeznek nevetségessé tenni a feltámadás gondolatát.

A szadduceusok is megpróbálták bebizonyítani, hogy micsoda nevetséges elképzelés ez a feltámadás. De nézzük meg, hogy mit válaszolt nekik Jézus a 29. versben.

Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát.

Pál a Korinthusiakhoz írt első levél 15. fejezetében a következőket írja:

„De megkérdezhetné valaki, hogyan támadnak fel a halottak, milyen testben jelennek meg.

Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, amíg előbb el nem rothad.

És amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot. Talán búzáét vagy valami másét.

De Isten olyan testet ad annak, amelyet csak elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.”

Pál tehát azt mondja, hogy te csupán elveted a magot, és aztán Isten ad neki testet, olyat, amelyet ő szeretne. Ne feledjük tehát, hogy új testet kapunk Istentől a feltámadáskor.

Ahogy Pál is írja a 2 Korinthus 5:1-ben: *„Tudjuk pedig tehát, hogy ha a földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”*

Jézus a 30. versben a következőket válaszolja még a szadduceusoknak:

Mert a feltámadáskor nem nőülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.

És ezt Jézus természetesen az emberekre érti.

A házasság egyik fontos célja az, hogy biztonságos, szerető otthont teremtsen, melyben békében felnőhetnek gyermekeink. A feltámadáskor azonban már olyanok leszünk, mint az angyalok a mennyben. Nem nőülünk, férjhez sem megyünk, és gyermekeket sem fogunk nevelni.

Azt, hogy pontosan milyen formát is öltünk majd a mennyben, nem tudhatjuk. Megpróbálhatjuk persze elképzelni, de ezek csak elképzelések, és ezért ezeknek nem sok értelme van.

A halottak feltámadásáról pedig – hiszen a szadduceusok ebben sem hittek – nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek?

Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene?

– ezt Isten a 2Mózes 3:6-ban mondja, mégpedig akkor, amikor Ábrahám, Izsák és Jákob már nem voltak az élők soraiban. Jézus hozzáteszi:

Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.

Vagyis Ábrahám, Izsák és Jákob életben vannak, hiszen feltámadtak, és ott vannak új testükben Istennel a mennyben.

Amikor a sokaság ezt hallotta, álmélkodott tanításán.

Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szadduceusokat elnémította, köréje gyűltek.

Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle:

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, ez az első és nagy parancsolat.

A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény, és a próféták.”

Pál a következőket írja a Galata 5:14-ben: *„Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”*

Vagyis az egész törvény a szeretetben teljesedik be. A törvény tulajdonképpen tiltásokat tartalmazott: pl. ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj, ne legyenek más isteneid.

Jézus pedig ezeket összefoglalva ezt mondja:

Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből...és szeresd felebarátodat, mint magadat.

Hiszen tulajdonképpen arról szól a törvény, hogy szerető kapcsolatunk legyen Istennel, és Ő legyen az első helyen életünkben. Ha ilyen kapcsolatban vagyunk Istennel, akkor a felebarátunkkal való kapcsolatunk is szeretetteljes lesz.

Erről szól az egész, e két parancsolattól függ a törvény és a próféták.

Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus:

„Mi a véleményetek a Krisztusról? Kinek a fia?”

Ők természetesen nem hitték, hogy Jézus Krisztus a Messiás, mert ők még mindig várták a Messiást. De ismerték a Messiásról szóló próféciaikat, és ez alapján válaszolták azt, hogy *„Dávidé.”*

A zsidók tehát egy embert vártak, nem pedig Isten fiát.

Jézust is azért utasították el, mert ő azt állította magáról, hogy Ő Isten fia.

Az egyik alkalommal, amikor halálra akarták kövezni Jézust, megkérdezte tőlük: *„Miért akartok engem megkövezni? Olyan sok jót cselekedtem közöttetek, melyik jócselekedetemért teszitek ezt? És a zsidók erre azt felelték, hogy nem a jócselekedeteid miatt, hanem azért, mert ember létedre újra és újra Istennel teszed magad egyenlővé kijelentéseidben.”*

Amikor Jézust Pilátus elé hurcolták, és Pilátus kihallgatta Őt, a következőket mondta a népnek: *„Nem találok őt bűnösnek.”*
Semmi szükség arra, hogy őt keresztre feszítsék.

A zsidók azonban erősködtek, hogy Jézus igenis bűnös, mert a törvényeik alapján halált érdemel az, aki emberként magát Isten Fiának nevezi.

Márk is beszámol evangéliumában arról az alkalomról, amikor a szadduceusok ezzel a kérdéssel keresték meg Jézust, és Márk evangéliumában azt látjuk, hogy a szadduceusok megkérdezték tőle, hogy melyik a legfőbb az összes parancsolat közül. Jézus a Márk 12:29-ben így válaszolt: *„A legfőbb ez: Halljad Izrael, az Úr a mi Istenünk egy Úr.”*

Nagyon érdekes megnézni, hogy az „egy” szót itt a héber 'Ehád'-dal írták le. Az 'Ehád' egy olyan egységet jelent, amely több összetevőből épül fel.

Itt egy másik héber kifejezést is szeretnék megemlíteni: a 'jakid'-ot, amely teljes, tökéletes egységet jelent.

Visszatérve azonban az 'Ehád' kifejezéshez, mint ahogy az előbb is mondtam, ez egy egységet jelent, mely különböző alkotóelemekből épül fel. Mint pl. a gyülekezetünk is egy egységnek tekinthető, de nagyon sok hívő ember alkotja.

Mindezt azért mondom el, mert az 5Mózes 6:4-ben egy nagyon fontos igeverset találunk, amely így hangzik: *„Az Úr a mi Istenünk egyedül az Úr.”*

Ha itt az eredeti szöveg a 'jakid' kifejezést használta volna, akkor nem lenne okunk feltételezni a Szentháromság létezését. Ez a kifejezés ugyanis tökéletes egységet jelent, de nem utal arra, hogy ez esetleg különböző alkotórészekből épül fel.

Mivel azonban az eredeti szövegben itt az 'ehád' szót találjuk, ebből következtethetünk a Szentháromságra, vagyis egy Istenre három személyben. Ők azonban ezt nem akarták meghallani, nem voltak hajlandók elfogadni, és feldühödtek Jézusra, amikor Ő a saját istenségét jelentette ki előttük.

Sőt mi több, olyan dühösesek voltak, hogy több alkalommal is készek voltak Jézust halálra kövezni, azért, mert Jézus egyenlővé tette magát Istennel.

Tehát amikor Jézus megkérdezi a farizeusoktól, hogy mi a véleményetek a Krisztusról, kinek a fia, és ők azt felelik, Dávidé, ezzel tudatják Jézussal, hogy ők embernek tartják Krisztust, és nem ismerik el az ő istenségét.

Isten megígérte Dávidnak, hogy az ő leszármazottja ül majd a trónon mindörökre. Ezért tehát a Messiást nagyon gyakran emlegették Dávid Fiaként.

Emlékezzünk csak vissza, a 20. fejezetben a két vak ember is így kiáltott: „Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!”

A Messiás tehát Dávid leszármazottja volt, Dávid fia, de ugyanakkor több is volt ennél, Isten fia volt.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelének 1. fejeztében a 3. versben a következőket írja: *„Az ő fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szent Lélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.”*

Jézus újabb kérdést tett fel nekik: *„Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja: „Így szól az Úr az én Uramhoz, ülj az én jobbomra, amíg lábaid alá nem vetem ellenségeidet.”*

A Zsoltárok könyvének 110. zsoltára egy gyönyörű zsoltár, amely szintén a Messiásról ír. Dávid Zsoltára ez, amely a következőképpen kezdődik: *„Így szól az Úr – vagyis Jehova – az én Uramhoz – és az itt használt szó a héberben az Adonaj – ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem.”*

Dávid tehát uraként említi a Messiást. Ha azonban a Messiás Dávid fia, miért hívja őt Dávid az ő urának.

Abban a patriarchális társadalomban elképzelhetetlen volt az, hogy egy apa a saját fiát urának nevezze, hiszen abban a kultúrában az apa nagyon erős, meghatározó, központi szereppel rendelkezett, egészen élete végéig.

Egy apa tehát soha, de soha nem mondta volna a fiának, semmilyen körülmények között, hogy te vagy az én uram. Éppen ellenkezőleg: a fiúk hívták édesapjukat úrnak. Mert az apa valóban a fia ura volt, egészen addig, míg az apa meg nem halt, még akkor is, amikor a fiú megnősült.

De ha tényleg így van, akkor hogyan nevezheti Dávid a Lélek által urának a Megváltót?

Figyeljük meg, hogy maga Jézus is elismeri, hogy Dávid írásai a Lélek által ihletettek.

Ugyanezt látjuk az ApCsel 1:16-ban is, amikor Péter a következőket mondja a sokaságnak: *„Be kellett teljesednie az írásból annak, amit előre megmondott a Szent Lélek Dávid szája által Júdásról.”*

Ha tehát Dávid urának szólítja őt – vagyis a Messiást –, miképpen lehet a Fia? De senki nem tudott neki felelni egyetlen szót sem, és megkérdezni sem merte őt többé senki attól a naptól fogva.

Jézus tehát azt mondta magáról, hogy ő Isten Fia, és hozzátette, hogy az Atya, a Szentlélek, az Ige, sőt saját cselekedetei is mind erről tesznek bizonyosságot.

Jézus azt mondja a János 5:31-ben: *„Ha én magamról tennék bizonyosságot, az én bizonyágtételelem nem volna igaz.”*

De gondoljunk csak bele, hogy mi történt, amikor Keresztelő János megkeresztelte Jézust. Megnyílt az ég és az Atya hangja hallatszott: *„Ez az én szeretett fiam, akiben én gyönyörködöm.”*

Az Atya maga mondta Jézusról, hogy az Ő szeretett Fia. Amikor Jézus megdicsőült a tanítványai szeme láttára: *„fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, reá hallgassatok.”*

De Isten az Ószövetségben is bizonyosságot tesz arról, hogy Jézus az Ő Fia.

A 2. zsoltár 7. verse ezt írja: *„Kihirdetem az Úr végzését, ezt mondta nekem: „Az én fiam vagy, fiammá fogadtalak ma téged.”*

A 2. Sámuel 7:14-ben, amikor pedig Isten az eljövendő Messiásról beszél Dávidnak, ezt mondja róla: *„Atyja leszek, és ő fiam lesz.”*

Az Ézsaiás 9:5-ben ezt olvashatjuk: *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.”*

Egyrészt tehát gyermek születik nekünk, másrészt pedig látnunk kell, hogy ez a gyermek Isten Fia. Isten a saját Fiát küldi el ebbe a világba.

*„Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme.
Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában.”*

Ez az ézsaiási ígérés tehát az eljövendő Messiásról szól.

Az Ézsaiás 7:14-ben ezt mondja Isten Áháznak: *„Ezért ma az Úr fog nektek jelt adni. Íme egy szűz teherben van és fiút fog szülni, és Immánuelnek nevezik el, ami annyit jelent: Velünk az Isten.”*

Mi a véleményetek a Krisztusról, kinek a fia?
Még ma is ez a legfontosabb kérdés.
Ki ez a Krisztus?

Igazából két lehetőség van. Vagy valamilyen názáreti embernek a fia, vagy valóban Isten Fia. A bizonyítékok az utóbbit igazolják.

De nagyon fontos az, hogy te, személy szerint, mit gondolsz Jézus Krisztusról. Szerinted Ő kinek a fia?

Jézus maga mondja a János 5:37-ben, hogy: „Az Atya is, aki elküldött engem, bizonyosságot tett rólam.”

Ezen kívül maga az Ószövetség is bizonyosságot tesz róla, és a Szentlélek, az Ige, és Jézus cselekedetei.

Péter maga is mondja, hogy mi szemtanúi voltunk annak, amit Jézus tett, és saját szemünkkel láttunk mindent.

Emellett ne feledjük el a próféciákat sem!

A kérdés tehát ma is az: Te, személy szerint, mit gondolsz Jézus Krisztusról?

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 23-24. Fejezet

Először nézzük az itt olvasható események előzményeit.

A 22. fejezetben láthattuk, hogy amikor Jézus bement a templomba, odamentek hozzá a főpapok és megkérdőjelezték a hatalmát. Később pedig a farizeusok és a szadduceusok is különböző kérdéseket tettek fel neki.

Végül Jézus megkérdezte tőlük, hogy mi a véleményük a Krisztusról, mit gondolnak, kinek a fia? Erre ők azt felelték: Dávidé. Ekkor Jézus a következőket kérdezte tőlük: *„Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által Urának, amikor ezt mondja: Így szól az ÚR az én Uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet.”*

Abban a kultúrában ugyanis elképzelhetetlen volt az, hogy az apa a saját fiát urának nevezze.

Majd azt látjuk a 46. versben, hogy erre senki nem tudott felelni egyetlen szót sem, és kérdezni se merte Őt többé senki, attól a naptól fogva.

Most, a 23. fejezet elején Jézus még mindig ott van a templomban. Képzeljük tehát el, hogy ott állnak körülötte a farizeusok és a szadduceusok és kérdéseikkel bombázzák Őt.

Jézus azonban elfordul a farizeusoktól és a szadduceusoktól, és odafordul a sokasághoz, illetve tanítványaihoz.

A 23. fejezet első 12 versét a sokasághoz és tanítványaihoz intézi, majd a 13. versről visszafordul a farizeusokhoz, és bizony, nagyon keményen beszél hozzájuk.

Az írástudók és farizeusok a Mózes székébe ültek.

Ami azt jelentette, hogy ők tanítottak Mózesről.

Tehát mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.

Jézus korábban elmesélt már a farizeusoknak egy példázatot, és kérdést is intézett a farizeusokhoz, majd miután azt megválaszolták, rádöbbenek arra, hogy ez a példázat róluk szólt, sőt nem csak róluk, hanem ellenük is.

Jézus korábban két fiúról mondott példázatot a farizeusoknak. Mindkét fiúhoz odament az apja, és arra kérte őket, hogy menjenek és dolgozzanak a szőlőben.

Az egyik fiú először azt mondta, hogy nem, ő nem megy, később azonban meggondolta magát és mégis elment. A másik fiú ezzel szemben azonnal rávágta, hogy rendben, megyek Uram, de nem ment el.

Jézus ezután megkérdezte őket, hogy ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát. Ők pedig egy emberként vágták rá, hogy az első, és bizony igazuk volt.

Később a farizeusok rájöttek, hogy ez a példázat róluk szól, és itt Jézus megerősíti ezt, amikor azt mondja a sokaságnak és a tanítványainak, hogy mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik azokat, akárcsak példázatban szereplő második fiú.

Az Újszövetségben végig azt látjuk, amire Jakab is buzdít bennünket levelében, hogy legyünk Isten Igéjének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjuk saját magunkat.

Pál a Rómaiakhoz írt levelében pedig arról ír, hogy a zsidók hajlamosak voltak azt gondolni, hogy már attól megigazultak, hogy övék a törvény, még akkor is, ha nem tartották be azt.

Ez hasonló ahhoz, mint amit nálunk, Amerikában is sokszor tapasztalunk. Sok ember azt gondolja, hogy ő pusztán azért keresztény, mert Amerikában él.

Pedig a kereszténység mércéje az, hogy valaki követi-e Jézus Krisztust teljes szívéből és teljes életével, vagy sem.

Jézus tehát figyelmezteti a tanítványokat és a sokaságot:

...mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.

Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, de maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.

Ha valaki napjainkban ellátogat a Szentföldre, láthatja, hogy az emberek hatalmas terheket cipelnek a hátukon. Teljesen felfoghatatlan, hogy micsoda batyukkal roskadoznak! Az emberből ilyenkor semmi más nem látszik, csak a két lába, úgyhogy olyan, mintha két pálcika menne az úton.

Amikor Jézus erről beszélt, mindenkinek eszébe jutott ez a kép. Jézus itt nem szó szerint érti a terheket, hanem átvitt értelemben. De a lényeg ugyanaz marad: mázsás terheket helyeznek az emberek vállára, és az emberek szinte összeroskadnak alattuk, miközben maguk a farizeusok a kisujjukat sem mozdítják.

Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek.

Ha emlékeztek a Hegyi beszédre, a Máté 6-ban Jézus a következőket mondja:

„Vigyázzatok, a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól.

Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, amiképpen a képmutatók teszik az utcákon és a zsinagógákban, hogy dicsérik őket az emberek.

Bizony, mondom néktek, hogy megkapták jutalmukat.

Te pedig, amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, hogy mit tesz a jobb, hogy

adakozásod titokban történjék.

A te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.”

Azután ezt is mondja Jézus: *„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek.*

Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz titokban.

Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet Neked.

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket.

Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van.”

Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja itt, a Máté 23:5-ben. Rámutat, hogy mindent, amit a farizeusok tettek, azért tették, hogy feltűnjenek az emberek előtt, és hogy vallásos vezetők képében tetszeleguessenek, de ezek mind külsőségek csupán, és a felszín alatt hatalmas úr tátongott a szívükben.

Nekünk is vigyáznunk kell arra, hogy ne essünk bele ebbe a hibába. Ne kezdjünk el külső vallásoskodást gyakorolni, azt remélve, hogy minél több ember figyel bennünket annál jobb, mert az egész csak arról fog szólni, hogy az embereket próbálom lenyűgözni azzal, hogy milyen lelki és mennyire igaz ember vagyok.

A csütörtöki alkalom után odajött hozzám valaki és ezt mondta, hogy amikor az alkalom alatt dicsőíteni próbált, és felállt, odajött hozzá valaki és arra kérte őt, hogy üljön le.

Azért jött oda hozzám, mert nem értette, hogy miért volt erre szükség. Azt válaszoltam neki, hogy aki odajött hozzád, és arra kért, hogy üljél le, helyesen cselekedett.

Ugyanis, ha mindenki más is ült a dicsőítés alatt, és te felálltál, akkor ezzel csak azt érted el, hogy magadra vontad mások figyelmét. Mi pedig nem arra törekszünk, hogy saját magunkra vonjuk a figyelmet, hanem arra, hogy mindenki figyelmét Jézusra irányítsuk.

A valóság az, hogy vágyok arra, hogy lássák az emberek, hogy milyen odaszántan szolgálom az Urat, és hogy milyen sok időt töltök az Ige tanulmányozásával és imádkozással.

Olyannyira vágyok erre, hogy tulajdonképpen azt szeretném, ha azt higgyék az emberek, hogy sokkal több időt fordítok ezekre a dolgokra, mint ami a valóság.

De mindig, amikor ezt a látszatot próbálom kelteni az emberekben, képmutató módon viselkedek. Hiszen mindent csak azért teszek, hogy lenyűgözzem az embereket.

Az 5. versben a következőket mondja Jézus:

Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek: megszélesítik imaszíjaikat...

De mi is az az imaszíj?

Imaszíjnak azt a kis dobozt nevezzük, amelyet a zsidók a homlokukra, illetve a csuklójukra erősítettek, mert ez volt a törvényeikben.

A szombati nap kivételével, minden más napon magukra erősítették imaszíjaikat és imádkozni indultak. Pontosabban először a karjukra erősítették a bőrdobozkát. Ez a kézre erősített dobozka négy aprócska tekercset tartalmazott ószövetségi ígéresekkel. De mint ahogy azt korábban említettem, nemcsak a karjukra csatoltak egy bőrdobozkát, hanem a homlokukra is.

A homlokukra csatolt bőrdoboz szintén négy apró tekercset tartalmazott ószövetségi ígéresekkel, ez a dobozka azonban négy apró rekeszből állt, mindegyik rekeszben egy-egy tekercsel. A karra csatolt doboz nem volt rekeszekre osztva.

Mindezt azért mondtam el, mert ahogy Jézus is mondja az ötödik versben: a farizeusok „*megszélesítették imaszíjaikat*”, vagyis az átlagosnál sokkal nagyobb dobozkat csatoltak magukra, ezzel is azt kommunikálva az emberek felé, hogy mennyire lelkiek. Ezzel is igyekeztek mindenki figyelmét magukra vonni.

...megszélesítik imaszíjaikat, és megnagyobbítják ruhájuk bojtjait.

A zsidók ruháján, szintén törvényükből adódóan, bojtok voltak. Jézus pedig azt mondja, hogy nemcsak imaszíjaikat szélesítik meg, hanem ruhájuk bojtjait is megnagyobbították a farizeusok.

Ezeket a bojtokat napjainkban már a zsidók imasálján találjuk.

Érdekes megfigyelni, ahogy a zsidók odamennek a nyugati falhoz, a sirató falhoz, hogy ott imádkozzanak Istenhez.

Felkötik az imaszíjaikat, azután fogják imasáljaikat, amelyeken ott találjuk ezeket a bojtokat, és a hagyományos módon magukra terítik azt, és elkezdnek imádkozni a falánál.

Ez egy egészen bámulatos látvány.

Jézus tehát azt mondja, hogy a farizeusok mindezt a látszat kedvéért tették, hogy az emberekben azt a képet fessék magukról, hogy mennyire szentek, mennyire igazak.

A lakomákon az asztalfőn, és a zsinagógában a főhelyeken szeretnek ülni.

A főhelyek előtt voltak, és az egybegyűltek felé néztek. Vagyis az egybegyűltek mind jól láthatták őket.

Szeretik, ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket. De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek – ugye Jézus Krisztus – ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Ezt pedig már kimondottan a tanítványaihoz intézi Jézus. Arra inti őket, hogy ne menjenek bele ebbe a vallásos hierarchiába.

Ne gondolják, hogy egyikük jobb, mint a másik. Ne akarják magukat felmagasztalni mindenki fölé, hanem tudatosítsák azt, hogy mind egyenrangúak, egyek a Krisztusban.

Jézus tehát azt mondja nekik, hogy ne üljenek maguktól az asztalfőre, hiszen, ha senki nem kéri erre őket, és mégis odaülnek, lehet, hogy majd megkérik őket, hogy üljenek egy kicsit odébb, és az nagyon megalázó lenne.

Ezért inkább üljenek a kevésbé népszerű helyekre, és utána milyen nagy megtiszteltetés az, ha megkérik őket arra, hogy egy jobb helyre üljenek át.

Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.

Jézus tehát azt mondja, ne szólítsunk senkit Atyának.

Az én ismeretségi körömben is vannak olyanok, akiket a saját egyházközösségük atyának szólít. Például a katolikus egyházban a plébánosokat atyának szólítják.

Igazából csak annyit szeretnék mondani, hogy nekem mindig nagy nehézségem volt ezzel, mert azt mondja itt Jézus, hogy ne szólítsunk senkit atyának a földön, mert egy a mi Atyánk, aki a mennyben van. Ezért nekem nagyon nehéz azt mondanom egy másik embernek, hogy atya vagy atyám.

Persze mindenki azt tesz, amit jónak lát.

Ne hívassátok magatokat tanítónak se, mert egy a ti tanítótok, a Krisztus.

Mire céloz itt Jézus? A különböző címekre, amelyeket a farizeusok annyira szerettek. A címek azonban mindig elválasztják egymástól az embereket, mert egyfajta felsőbbrendűséget sugallnak.

Jézus arra figyelmeztet bennünket, hogy ne tegyük ezt. Ne magasztaljuk fel az egyik embert a másik fölé.

Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen a ti szolgátok.

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Jézus tehát tanácsokkal látja el tanítványait a farizeusokkal kapcsolatban:

„Mindazt, amit mondanak, tegyétek és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik, sőt önmagukat felmagasztalják.”

Folyton megpróbálják az emberek figyelmét magukra vonni, de ti testvérek vagytok, és aki a legnagyobb közöttetek, az legyen a szolgátok. Alázzátok meg magatokat, és akkor felmagasztaltattok. De *„aki felmagasztalja magát, megaláztatik.”*

Ezután Jézus ismét a farizeusokhoz fordul, és nagyon komoly dolgokat vet a szemükre.

Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok!

Azt látjuk, hogy Jézus nagy általánosságban szeretetteljes, gyengéd ember volt, itt azonban nem bánik kesztyűs kézzel a farizeusokkal.

Talán ezért is kell még inkább odafigyelnünk arra, amit itt mond, mert nagyon ritkán látjuk Őt dühösnek, így mikor dühös, akkor jó oka van rá.

Számomra nagyon érdekes megvizsgálni azt, hogy hogyan viszonyult Jézus azokhoz, akik egyértelműen bűnösök voltak, majd összevetni mindezt azzal, ahogy a farizeusokhoz, a vallási vezetőkhez viszonyult.

Egyszer odahurcoltak a farizeusok egy asszonyt Jézushoz, aki paráználkodott. Rajtakapták és meg akarták kövezni a törvény értelmében, de előbb még megkérdezték Jézust, hogy mit gondol erről.

Érdekes kérdés, hogy ha az asszonyt rajtakapták, akkor hol volt a férfi. Akkor őt is rajta kellett kapniuk. Sajnos azonban, akkortájt a nőknek nem igazán voltak jogaik.

Odavitték tehát ezt az asszonyt Jézushoz, és Ő csak annyit mondott, hogy *„az vesse rá az első követ, aki teljesen bűntelen.”*

Ezután lehajolt és írni kezdett valamit a porban. Lehetséges, hogy épp a jelenlévők bűneit kezdte felsorolni. Az asszony vádlói szépen lassan elsomfordáltak, amíg már csak az asszony maradt ott Jézussal.

Akkor Jézus felállt, és megkérdezte: Hova tűntek a vádlóid? Ő pedig csak ennyit mondott: Hát, úgy tűnik, hogy mindannyian elmentek.

Erre Jézus így válaszolt: Akkor én sem vádollok téged, menj, és többé ne vétkezz!

Nagyon gyengéden és kedvesen bánt Jézus ezzel az asszonnal. Kegyelmes volt hozzá, megbocsátott neki.

Vagy emlékezzünk csak vissza a szamáriai asszonyra, aki már öt házasságon túl volt, és épp együtt élt valakivel, akinek nem volt a felesége.

Jézus beszélt neki az élő vízről, amely megelégtené őt olyannyira, hogy többé nem szomjazna már. Nagyon gyengéden beszélt neki az örök életről és Isten dolgairól.

Pedig ő is tényleg bűnös asszony volt, és mégis azt látjuk, hogy Jézus nagyon gyengéden bánik ezekkel az egyértelműen bűnös emberekkel.

Soha nem utasított el senkit, aki azért jött hozzá, hogy megbánja bűneit. Mindig tárt karokkal fogadta az ilyen embereket.

Akadtak azért olyan emberek is, akik magukat lelkibbnek, szentebbnek tartották mindenki másnál. Velük bizony Jézus nem bánt kesztyűs kézzel.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát ezek előtt az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.

Sajnos napjainkban is elmondható ugyanez, még az egyházon belül is.

Egyes egyházak és gyülekezetek vezetői ugyanis egyre inkább a liberalizmus, a modernizmus befolyása alá kerülnek, és ennek eredményeként nemcsak, hogy ők maguk nem jutnak be a mennyek országába, hanem nagyon sok más ember bejutását is megakadályozzák.

Elállják az utat, kicsúfolják az Írásokat vagy csak félvállról veszik azokat, vagy pedig egyre csak azt bizonygatják, hogy Isten Igéje nem is igaz.

Jaj, nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házáat, és színlelésből mégis hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre térítsetek, és ha ez megtörtént a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.

Jaj nektek vak vezetők, akik ezt mondjátok: ha valaki a templomra esküszik, az semmi, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, mi a nagyobb, az arany vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?

Ezt is mondjátok: ha valaki az oltárra esküszik, az semmi, de ha valaki a rajta lévő ajándékokra esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, mi a nagyobb az ajándék vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?

Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van.

Aki pedig a templomra esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakik.

Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül.

Jézus tehát nagyon egyértelműen rámutat arra, hogy micsoda ostoba és nevetséges szokásokat honosítottak meg a farizeusok. Ezeket már ők találták ki, mégis rendkívül komolyan vették, és doktrínaként kezelték.

Például azt, hogyha valaki a templomra esküszik, azt nem köti az eskü, nem kell tehát betartania azt, amit esküdött. De ha valaki a templom aranyára esküszik, azt mindenképpen köti az eskü.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből...

Ezek ugye fűszernövények, és mindenkinek megvolt a maga kiskertje, ahol fűszernövényeket termesztett, és nagyon odafigyeltek arra, hogy az egy tizedét ezeknek Istennek adják.

De mit is mond Jézus?

...mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagyátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb, az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.

Jézus tehát azt mondja, hogy nagyon jól teszitek, hogy adtok nekem tizedet, a baj csak az, hogy a dolog másik oldalát teljesen elhanyagoltátok. Az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget.

Vak vezetők, kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.

Mielőtt a farizeusok bort ittak, előtte átöntötték azt valamiféle textílián, hogyha esetleg szúnyog keveredett a borba, azt ily módon ki tudják szűrni.

Hiszen, hogyha a borral együtt a borban úszkáló szúnyogot is megitták volna, akkor ezzel a törvény ellen vétettek volna, hiszen a szúnyognak vére is volt, ők pedig nem ehettek véres húst, vagy semmi olyat, amiben vér volt.

Jézus azonban azt mondja, hogy a tevét viszont lenyelitek. A tevé pedig szintén tisztátalan állatnak számított.

Nagyon szomorú, hogy az emberek mennyit tudnak lovagolni apró, jelentéktelen dolgokon, a fontos dolgokról pedig teljesen elfelejtkeznek.

Ugyanez történt itt is, a farizeusok felajánlották a fűszernövényeik tizedét, de az igazán fontos dolgokra fittyet hánytak, az igazságos ítéletre, az irgalmasságra és a hűségre.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele van rablásvággyal és féktelenséggel.

Képzeljük csak el, hogy szomjasak vagyunk és fogunk egy poharat, amely kívülről gyönyörű és csillog-villog, de amikor megnézzük a belsejét, akkor csak koszt találunk.

Jézus rámutat arra, hogy a farizeusok is ilyenek voltak, kívülről csillogtak-villogtak, nagyon jól néztek ki, de belülről telve voltak rablásvággyal, féktelenséggel, és sok-sok bűnnel.

Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen.

Sokkal fontosabb tehát először a pohár belsejét megtisztítani, mert bár az embereket gyakran sokkal inkább a külsőségek érdeklik, Isten mindennél jobban figyel a szívünkre.

Az Újszövetségben nagyon sok helyen láthatjuk, hogy Isten elsődlegesen nem a cselekedeteinket nézi, hanem a szívünk motivációját.

Hiszen lehet, hogy valaki hűségesen megteszi azt, amit tőle elvárnak, végigmegy a különféle rituálékon, szertartásokon, de lehet, hogy a szíve közben teljesen üres, és messze van Istentől. Pedig Istent a szívünk érdekli.

Fontos, hogy a pohár először belülről legyen tiszta. Sokkal fontosabb a hozzáállásunk és a motivációnk, mint a cselekedeteink.

Hiszen nagyon sok ember van ma a világon, akiről úgy tűnik, hogy a helyes dolgokat teszik, csak éppen a lehető legrosszabb motiváció van a szívükben.

Miért fontos tehát, hogy helyén legyen a szívem? Azért, mert a cselekedeteimet Isten sokkal könnyebben meg tudja változtatni. De akár egy életen át is eltarthat, amíg megváltoznak az ember szívének indítékai.

Ne feledjük tehát, hogy Istent elsősorban a szívünk érdekli.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belülről tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belülről tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.

Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit.

Ha ellátogatunk Izraelbe, akkor a Kidrón völgyben megtaláljuk néhány prófétának a sírját, és azt is láthatjuk, hogy mennyire felékesítik ezeket a síremlékeket.

Van például egy sír, amelyet Dávid sírjának neveznek. Állítólag ebben a sírban nyugszanak Dávid maradványai egy ezüst koporsóban.

Ezt a sírt is nagyon gazdagon feldíszítették, és nagyon sokan járnak oda imádkozni.

De mit is akar Jézus mondani azzal, hogy felékesítitek az igazak sírköveit? Azt, hogy ti tisztelitek őseiteket.

... és ezt mondjátok: ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták vérenek kiontásában.

Így magatok ellen tanúskodtok azzal, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak.

Éljetek csak ti is atyáitok mértéke szerint!

Kígyók, viperák fajzata! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehennával sújtó ítélettől?

Ezért íme küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat.

Egyeseket közülük megöltök és keresztre feszítetek majd, másokat megkorbácsoltok majd zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök, hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véreétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a templom és az áldozati oltár között gyilkoltatok meg.

Bizony, mondom néktek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.

Vagyis Jézus egyértelműen azt mondja: bűnösök vagytok. És azzal, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítették, a legsúlyosabb bünt követték el, amelyet ember valaha is elkövetett.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád

küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!

Isten szeretete tehát nem csökkent irántuk mindannak ellenére sem, amit elkövettek. Isten még akkor is arra vágyott, hogy összegyűjtse Izrael gyermekeit.

Nem arról volt tehát szó, hogy Isten hátat fordított volna nekik, és ne akart volna megbocsátani, vagy ne lett volna irgalmas.

Izrael népe volt az, aki elfordult Istentől és elutasította Őt. Izraelhez kegyelmes volt az Úr, lehetőséget adott nekik az üdvösségre, de ők elutasították azt.

Ezért Izrael már nem világít lámpásként ebben a sötét világban.

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. Mondja Jézus.

Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: „Áldott, aki az Úr nevében jön!”

Addig lesz ez így, amíg az üldöztetés olyan súlyossá nem válik, hogy a zsidók újra Istenhez kezdenek kiáltani.

A zsidók tehát elutasították Jézust, és most Jézus is elutasítja őket.

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. Mert mondom Nektek, hogy nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, míg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!

Vagyis akkor látják majd újra, amikor Jézus visszatér.

Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Az egyik evangélium azt is elárulja nekünk, hogy a templom köveit nézegették.

Josephus feljegyzéseiből pedig tudjuk, hogy a templom hatalmas kövekből állt. Egyes kövek akár a 110-120 tonnát is elérték, és egészen bámulatos, hogy micsoda precizitással faragták ki ezeket a köveket, és milyen milliméteres pontossággal dolgoztak.

A kövek ugyanis olyan tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, - és a templom megmaradt részeiből ezt még ma is láthatjuk, - hogy a kövek közé még egy vékony kis pengét sem lehetett beszúrni.

Sőt mi több, még napjainkban is rejtély az, hogy hogyan rakták ezeket a köveket egymásra.

A tanítványok tehát csodálták a templomot, amelyet Heródes építtetett a Templom-hegyen.

Ő – vagyis Jézus – azonban így szólt hozzájuk: *Nem látjátok mindezt? Bizony, mondom*

nektek, nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának.

Kb. 40 évvel később beteljesedett Jézusnak ezen próféciája, amikor i. sz. 70-ben Titusz a római seregek élén bevonult Jeruzsálembe, felgyújtotta a templomot, ahol nagyon sok ember rejtőzködött.

Ez volt ugyanis a zsidók utolsó biztos pontja, az utolsó mentsvára, amikor a rómaiak lerohanták Jeruzsálemet.

Az igazsághoz azért hozzátartozik az is, hogy maga Titusz nem akarta leromboltatni a templomot, és szerette volna megőrizni azt, de egy részeg katona egy lángoló nyilat lőtt a templomra, és így az egész lángra kapott. Az emberek pedig a tűz martalékává váltak odabent.

A templomnak volt egy arany kupolája. A felszabaduló hő hatására ez az arany megolvadt és beszivárgott a kövek közötti mélyedésekbe. Ezért miután elült a tűz, a rómaiak az egész megmaradt templomot szétszedték kőről kőre, hogy megszerezhessék a mélyedésekben megmaradt aranyat.

Így végül valóban kő kövön nem maradt a templomból.

Ma ha az ember Jeruzsálemből lefelé tekint a völgybe, a Templom-hegy bejáratától keletre megpillanthatja azt a régi római utat, amelyet nemrégiben találtak meg a régészek. A völgyben, az úton kívül hatalmas szikladarabokat is találunk, amelyek állítólag még i.sz. 70-ből maradtak ránk, vagyis a templom lerombolásának idejéből. Egyesek szerint ezek a templom kövei.

Beteljesedett tehát az, amit Jézus megjövendölt, hogy kő kövön nem marad.

Ezután Jézus továbbment, és felment az Olajfák hegyére.

Odamentek hozzá a tanítványai külön és ezt kérdezték: „Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?”

Vagyis mikor jön el a te dicsőséges királyságod ideje?

Jézus így válaszolt nekik: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek.”

És valóban, sokan állították magukról az évszázadok során, hogy ők a világ megváltói, és sok embert félre is vezettek.

Napjainkban is találkozunk számos olyan emberrel, általában különféle szektavezetőkkel, akik önmagukat a világ megváltójának, a messiásnak állítják be.

Gondoljunk csak például David Börg-re, aki A család nevű szekta vezetője. Ők régebben Isten gyermekeinek nevezték magukat.
Vagy gondoljunk csak Moonra, és az általa indított mozgalomra.

Több ember is állította már magáról, hogy ő a messiás. Jézus azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne engedjük, hogy megtévesszenek bennünket.

Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.

A háborúkat még önmagában nem kell jelnek vennünk – mondja Jézus. És ez valóban így van. Ha belegondolunk, Jézus óta a békeidő és a háborús idő aránya 1 a 13-hoz.

De Jézus mást is mond:

Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad.

A héber eredetiben alkalmazott kifejezések világháborúra utalnak, és ez már jelként fogható fel.

Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.

Ezek is jelek tehát. Ami a világháborúkat illeti, kettőt már megtapasztaltunk a XX. században, és az éhínségeket illetően pedig hadd mondjam el, hogy egyes becslések szerint évente mintegy 15 millió ember hal meg alultápláltságban.

*Éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé.
De mindez a vajúdás kínjainak kezdete.*

Vagyis ez még csak a kezdet.

Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért.

És valóban, az apostolok mindannyian mártírhalált haltak, János, a szeretett apostol kivételével. Erről a mártírok könyvében olvashatunk, amelyet Fox írt a XVI. században. Ebből is láthatjuk, hogy milyen örökségünk van, és hogy sokan mekkora árat fizettek azért, hogy mindez most a mienk lehessen.

*Akkor sokan eltántorodnak, elárulják, és meggyűlölnek egymást.
Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesszenek.
Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.*

Napjainkban is gonosz időket élünk, és mivel annyira elszabadult már a gonoszság ebben a világban, bizony sokakban meghidegült a szeretet.

De aki mindvégig kitart, az üdvözü.

Vagyis Jézus arra bátorít bennünket, hogy ne adjuk fel, hogy tartsunk ki.

Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.

Sokan ez alapján úgy gondolják, hogy Jézus Krisztus második eljövetele még nem történhet meg a közeljövőben, hiszen vannak a világon olyan törzsek és olyan népcsoportok, amelyek még nem hallották az evangéliumot.

Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a következőket írja: *„Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is. Attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”*

Pál ezt az evangéliumról írja, amely az akkori világ minden tájára eljutott.

Természetesen ma is vannak a világnak olyan részei, ahová még nem jutott el az evangélium, de tulajdonképpen minden nagyobb népcsoporthoz eljutott már. Sok helyen már el is utasították, sőt törvényellenesnek ítélték.

Figyeljük meg, hogy mit mond Jézus. Azt mondja, hogy az egész világon hirdetni fogják az Ő evangéliumát, de azt nem jelenti ki, hogy az egyháza végzi majd ezt a feladatot.

Tudom, hogy sok missziós szervezet ezt veszi alapul, és ezért indul külföldi misszióba, én azonban csak egy problémát látok ezzel.

Úgy érzem, hogy ez az ígérés nem azt mondja nekünk, hogy mindez előfeltétele Jézus visszatérésének, és hogy addig Jézus Krisztus nem tud visszatérni.

A Jelenések 14:6-ban a következőket írja János: *„És láttam, hogy egy másik angyal repül az ég közepén, az örök evangélium volt nála, és hirdette azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és hatalmas hangon így szólt:*

Féltétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”

Vegyük észre, hogy az evangéliumot igenis hirdetni fogják mindazoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek, és mindez a nagy nyomorúság időszakának végén történik majd.

Itt azonban már azt látjuk, hogy nem az egyház hirdeti világszerte az evangéliumot, hanem az angyalok.

Azt ugyan nem tudom, hogy ez pontosan milyen technikával fog megvalósulni, és hogyan juttatják el az angyalok minden népnek és minden nemzetnek az evangéliumot, de azt mindenképpen tudom, hogy Isten minden embernek lehetőséget akar biztosítani arra, hogy befogadja Őt.

Ráadásul mindenkit figyelmeztet is.

A 14. fejezetben egy másik angyalt is látunk, aki szintén az ég közepén repül, és figyelmezteti a népeket arra, hogy ne boruljanak le az Antikrisztus előtt, és ne vegyék fel a fenevad bélyegét a homlokukra vagy a kezükre. Mert akik ezt teszik, inni fognak Isten haragjának borából.

Tehát nem alapfeltétele Jézus Krisztus második eljövételének, hogy előtte az egyház a világ minden tájára és a világ minden népéhez eljuttassa az evangéliumot.

Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! – akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.

Aki a ház tetején van, ne szálljon le, hogy kihozzon valamit, és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elhozza felső ruháját.

Jaj, a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban!

Először tehát Jézus megemlíti a pusztító utálatosságot, akiről már Dániel próféta is írt, azután még hozzáteszi: „Aki olvassa, értse meg!”

Vagyis Jézus felteszi a kérdést: – Értitek, miről beszélek, amikor a pusztító utálatosságot említem? Mert ha nem, akkor olvassátok el Dániel próféta könyvét! Értsétek meg, mert ez nagyon fontos!

Ahhoz, hogy mindezt megértsük, Dániel könyvének 9. fejezetét kell megnéznünk. Itt az angyal a következő kijelentést teszi Dánielnek:

„Hetven hét van kiszabva népedre és városodra.

Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétkek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság, beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét.

Tudd meg azért, és értsd meg, attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig, azután még hatvankét hét, és újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben.”

Ebben a próféciában tehát azt látjuk, hogy hetven hét van kiszabva Izrael népére.

Tehát hatvankilenc hét fog eltelni attól a naptól kezdve, hogy elhangzik a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről.

Ezt a kijelentést Artasasztá király i. e. 445-ben meg is tette. Ezután tehát összesen 483 év telik majd el a Messiás eljövételéig.

A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, és senkije sem lesz. Pontosabban nem kapja meg a királyságot.

A hatvankilenc hét után pedig azt is látjuk, hogy szétszóródik majd a zsidó nép.

Ne feledjük, hogy az angyal kijelentésének legelején azt mondja: „*hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra.*”

A későbbiekben azonban hét hétről, illetve hatvankét hétről beszél, amelyet ha összeadunk, akkor mindössze hatvankilenc hetet kapunk. Vagyis egy hétéves időszak még hátra van.

483 évvel később tehát megjelent a Messiás, és megölték Őt, így nem kapta meg a királyságot. Ezután a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet, a zsidó nép pedig szétszéledt a világ minden tájára. Ez tehát bekövetkezett a hatvankilenc hét elteltével.

Maradt azonban még egy hétéves időszak, amely még nem érkezett el. De mi is történik majd ebben a hétéves időszakban?

Isten erről is szól, nem kell tehát találgatnunk.

Hiszen ha tovább olvasunk, a Dániel 9:26-ban ezt látjuk: „*Egy eljövendő fejedelem népe pedig*” – ez az eljövendő fejedelem lesz az utolsó nagy világi birodalomnak a vezetője itt a földön.

Őt az Ige különböző névvel illeti. Általában Antikrisztusként szoktuk emlegetni, de más elnevezéseket is találunk az Igében, mint pl. a fenevad, a kárhozat fia, és az eljövendő fejedelem.

Ő szövetséget köt majd Izrael népével, és Izrael majd Messiásaként üdvözli őt. A megkötött szövetség keretében valószínűleg a zsidóknak segíteni fog a fenevad abban, hogy újjáépítsék templomukat, és helyreállíthassák az áldozati rendszert.

Sok zsidó ugyanis napjainkban is azt mondja, hogy a Messiást arról fogják megismerni, hogy segíteni fog nekik megépíteni a templomukat. És ha ez valóban így lesz, akkor az egyáltalán nem meglepő, hogy a zsidók az Antikrisztust tartják majd Messiásuknak.

Az Antikrisztus tehát szövetségre lép majd Izraellel, mégpedig hét évre. Három és fél év után azonban megszegi a szövetséget, és pusztító utálatosságként megáll majd a szent helyen.

Mit is jelent ez tehát? Azt, hogy az Antikrisztus a szövetség megkötése után három és fél évvel ellátogat Jeruzsálembe, ahol akkor már áll az új templom, bemegy a templomba, és megáll a szent helyen.

Pálnak a Thessalonikabeliekhez írt 2. leveléből azt is megtudjuk, hogy az Antikrisztus mindenek fölé emeli majd magát, amit Istennek vagy szentnek mondanak, úgy, hogy beül az Isten templomába is, azt állítja magáról, hogy ő Isten, és elvárja majd, hogy istenként imádják.

Ezzel természetesen megszentelteleníti a templomot

Azt mondja tehát Jézus, hogy amikor meglátjátok ezt a pusztító utálatosságot ott állni a szent helyen – ahogy Dániel próféta megmondta – akkor meneküljétek.

Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.

Jézus itt egyértelműen a zsidók nyelvén szól a zsidó néphez. A Jelenések könyvéből azt is megtudhatjuk, hogy az Antikrisztus, vagyis a fenevad, azaz a kárhozat fia háborút indít majd Izrael ellen.

Azt is láthatjuk, hogy Isten kiviszi őket a pusztába, ahol eltöltenek majd három és fél évet, és Isten gondoskodik róluk.

Amikor azonban a Sárkány rádöbben, hogy elmenekültek előle, egy hadsereget küld utánuk a pusztába, a föld azonban megnyílik és elnyeli a hadsereget.

Isten tehát megtartja őket a pusztában három és fél éven át.

Az Ézsaiás 26:20-ban ezt olvashatjuk: „*Eredj népem, menj be szobádba és zárd magadra az ajtód, rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik az Úr haragja.*”

Az Ószövetségben pedig az Úr haragja kifejezés a nagy nyomorúságot jelenti. Jézus tehát azt mondja, hogy a hét éves időszak felénél, amikor meglátjátok a pusztító utálatosságot, meneküljétek el.

Ne vigyetek magatokkal semmit, az Úr majd megtart benneteket.

Rohanjatok, meneküljétek, amilyen gyorsan csak tudtok.

A pusztító utálatosság pedig az Antikrisztus lesz, aki bemegy a templomba, és kijelenti magáról, hogy ő Isten, és mindenkitől azt követeli, hogy istenként imádjá őt.

Ez az ember utolsó nagy lázadása Isten ellen. Ezen a ponton Isten számára betelik a pohár, és kezdetét veszi a nagy nyomorúság időszaka, amelyben Isten kiönti minden haragját erre a földre, amely hátat fordított Jézusnak.

Kezdetét veszi hát a nagy nyomorúság időszaka, amely 1295 napig tart majd.

Az Ige egészen részletes betekintést nyújt nekünk a nagy nyomorúság időszakába.

A Jelenések könyvének 6. fejezetétől egészen a 18. fejezetéig arról olvashatunk, hogy mi történik majd itt a földön e három és fél év alatt.

Igazából annyit már most elmondanék, hogy egy szörnyűséges időszakról van szó. Ezért különösen hálás vagyok azért, hogy nekünk, hívőknek nem lesz részünk benne. Mi akkor már nem leszünk itt, mert Isten maga mondja az 1 Thessalonika 5:9-ben: „*Az Isten nem haragra rendelt minket.*”

Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök.

Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha.

A nagy nyomorúság időszakához tehát a világon semmi sem fogható. Olyan hatalmas nyomorúságban még nem volt része a világnak, amilyenben akkor lesz.

Egyesek szerint azonban a pusztító utálatosság Titusz volt, aki i. sz. 70-ben lerohanta Jeruzsálemet, és elpusztította a várost és a templomot. Csakhogy Titusz bevonulását nem követte a nagy nyomorúság időszaka, amelyről az Ige ír.

Sőt János a Jelenések könyvét i. sz. 70 után írta, és úgy beszél a nagy nyomorúság időszakáról, mint egy eljövendő időszakról, amely az egyházat érintő dolgok után következik.

A Jelenések könyve 4. fejezetének 1. versében ezt olvashatjuk:

„Ezek után láttam – mik után? Az egyházat érintő dolgok után –, hogy íme nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól:

„Jöjj fel ide, és megmutatom Neked azokat, amiknek meg kell történniük.”

Azonnal elragadtattam lélekben, és íme egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki.”

Majd János leírja mindazt, amit ott lát.

Az 5. fejezetben János arról ír, ahogy a Bárány átveszi a hétpecsétes könyvet, és arról, hogy Jézust imádják, amikor teljes dicsőségében kezébe a könyvet és a hatalmat is, amely megilleti Őt.

A 6. fejezetben Jézus feltöri a hét pecsétet. Az első pecsét feltörése után egy fehér lovat lát János. Ez az Antikrisztus.

Korona adatott neki, és győzelmesen vonult ki, hogy újra győzzön. Majd azt látjuk, hogy háborúk, éhínség és halál követi mindezt. Ezután kezdetét veszi a nagy nyomorúság időszaka, amely a mi szemszögünkből nézve még nem érkezett el.

Visszatérve a Máté 24-re, a következőket mondja Jézus a 22. versben:

Ha nem rövidülnek meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem. De a választottakért megrövidülnek azok a napok.

És kik a választottak? A zsidók.

A nagy nyomorúság időszaka egy olyan szörnyűséges időszak lesz, és a végső csata, az armageddoni csata olyan véres, olyan kemény ütközet, hogy ha Isten nem rövidítené le ezt az időszakot, akkor senki sem maradna életben.

De a választottakért megrövidülnek azok a napok.

*Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek!
Mert hamis Krisztusok és hamis próféták állnak majd elő.*

Lesz tehát egy hamis Krisztus és jön vele egy hamis próféta is. A hamis Krisztus tehát az Antikrisztus, aki arra igyekszik rávenni a világot, hogy őt imádják istenként.

Pál is erről ír a 2 Thessalonika 2-ben. Azt mondja, hogy: „az Antikrisztus, a kárhozat fia, vagyis a törvénytíró, a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával a gonoszság mindenféle csalásával téveszti majd meg az embereket.”

Ezért is nagyon veszélyes az, ha hitünket Isten Igéje helyett mindenféle jelekre, csodákra és különféle megtapasztalásokra alapozzuk.

Amikor ugyanis eljön az Antikrisztus, neki hatalma lesz arra, hogy a legkülönbébb csodákat és jeleket vigye véghez, és ezzel számos embert megtéveszt majd.

Jézus tehát figyelmeztet bennünket, hogy ne hagyjuk magunkat becsapni, mert az Antikrisztus csodái és jelei nagyon is meggyőzőek lesznek. Olyannyira, hogy ha lehetne, még a választottakat is megtévesztené.

Íme, előre megmondtam nektek!

Ha tehát azt mondják nektek: íme a pusztában van, ne menjete ki! Íme a belső szobákban, ne higgyétek!

A Jehova tanúi szerint Jézus Krisztus már visszatért erre a földre 1917-ben, és most egy rejtett kamrában húzódik, és onnan irányítja a világot. Szerintük tehát mi már az ezeréves királyság időszakát éljük.

A Bibliából azonban azt is tudjuk, hogy az ezeréves királyság idején a Sátántól elvételik a hatalom.

Azonban ha napjainkban körülnézek a világban, akkor azt látom, hogy nincs megkötözve a Sátán, vagy legalábbis túl hosszú pórázra eresztették.

A Jehova tanúi azt is állítják, hogy Jézus titokban tért vissza erre a földre. Vessük azonban ezt össze azzal, amit Jézus mond a 27. versben:

Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövele is.

Jézus itt nem egy titkos visszatérésre utal, hiszen olyan lesz az Emberfiának eljövele, mint a villámlás. A villámlást pedig nehéz nem észrevennünk, hiszen nagyon is szembeötlő.

Ahol a tetem, odagyűlnek a saskeselyűk.

Ezt a mondatot többféleképpen is értelmezik, amelyek nagyon eltérőek, sőt helyenként szöges ellentétben állnak egymással.

Egyesek szerint a tetemek azokat a holttesteket jelentik, amelyek a végső, az armageddóni csata után ott maradnak a völgyben, és azokra jönnek majd a keselyűk, hogy lakmározzanak belőlük.

Ennek kapcsán még olyan pletykák is szárnyra kaptak, hogy a keselyűk hihetetlen módon elszaporodtak Izraelben. Ez persze csak pletyka.

Egy másik értelmezés szerint ugyanis a tetem nem más, mint Krisztus, a saskeselyűk pedig tulajdonképpen a szentek, aki odagyűlnek Krisztus köré.

Ami engem illet, én nem szeretnék belefolyni a két értelmezés közti vitába, és személy szerint nem tudom eldönteni, hogy melyik is a helyesebb értelmezés, mert nem rendelkezem elég információval ehhez.

Nem szégyellem tehát bevallani, hogy őszintén szólva nem tudok dönteni a kettő között. Mindkét értelmezésnek vannak gyenge pontjai, bizonyos értelemben pedig mindkét értelmezést elképzelhetőnek tartom.

*Közvetlenül ama napok nyomorúsága utána a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az eget tartóerői megrendülnek.
És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe és meglátják az Emberfiát, eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.*

Ez kimondottan az az ígérés, amivel a Jehova tanúi nem igazán tudnak mit kezdeni, mert ők váltig állítják, hogy Jézus Krisztus már visszatért a földre, egy titkos helyen tartózkodik, és már megalapította a királyságát, mégpedig rajtuk keresztül.

És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjti az ő választottait a négy égtáj felől az ég egyik sarkától a másik sarkáig.

Azok, akik azt hiszik, hogy Jézus az Ő szentjeit, vagyis az ő egyházát csak a nagy nyomorúság időszakának a végén veszi majd ki ebből a világból, mindenekelett erre az ígeversre építik az elképzelésüket.

Tehát elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjti a választottait a négy égtáj felől az ég egyik sarkától a másik sarkáig.

A baj azonban az, hogy sokan összekeverik Isten harsonáját, ami akkor szól majd, amikor Isten magához gyűjti az ő népét, a Jelenések könyvének hetedik harsonájával. De ne feledjük, hogy a Jelenések könyvében hét angyal fújja meg a hét trombitát, és ez a trombitász mindig valamiféle csapásnak a hírnöke. Vagyis nem lehet ugyanaz, mint az a trombitász, amellyel magához gyűjti Jézus az ő szentjeit.

Ez az ígevers tulajdonképpen három ószövetségi ígeversből épül fel.

Ez a három ószövetségi ígevers arról szól, hogy miután Jézus visszatér és megalapítja a királyságát, Isten újra visszafogadja a zsidókat, a kiválasztott népet, és visszaviszi őket a saját földjükre.

Az 5. Mózes 30:3-ban a következőket mondja az Ige: „*Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, könyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nép közül, amelyek közé elszórt Istened, az Úr.*

Ha az ég széléig – Ezt vegyük észre! – űzött el Istened, az Úr, még ott is összeszed, onnan is elhoz.”

Az Ézsaiás 27:12-13-ban pedig ezt olvashatjuk: „*De titeket, Izrael fiai egyenként fognak összeszedni. Azon a napon megharsan a nagykürt, és visszajönnek, akik elvesztek az asszírok földjén, és akik szétszóródtak Egyiptom földjén. Leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben.”*

Korábban az Ézsaiás 11:12-ben pedig ezt mondja az Ige: „*Jelt ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izrael szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről.”*

Ezekből az ószövetségi igeversekből is kiviláglik tehát, hogy a Máté 24:31-ben, amely a nagy harsonaszóról szól, és arról, hogy összegyűjti az Ő választottait a négy égtáj felől, nem az egyház elragadtatásáról van szó, hanem arról, hogy ekkor a kiválasztott népet, a zsidókat fogja maga köré gyűjteni Jézus.

Okuljatok a fügefa példáján: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Így ti is, amikor mindezt látjátok, vegyétek észre, hogy közel van Ő, az ajtó előtt.

Vagyis azt mondja Jézus, hogy amikor látjátok ezeket a dolgokat, amikről beszéltem, a világháborúkat, a különböző csapásokat, a földrengéseket, a hamis krisztust, akkor tudni fogjátok, hogy:

...közel van Ő, az ajtó előtt.

Az Igében a fügefa Izrael népének a képe. Ezért egyesek úgy értelmezik ezt az igeverset, hogy Izrael népnek az újjászületése az utolsó jel.

Én úgy gondolom, hogy ez már egy kicsit erőltetett, és Jézus itt egyszerűen azt mondja nekünk, hogy amikor látjuk azokat a jeleket, amiket a korábbiakban elmondott, akkor vegyük észre azt, hogy Ő már közel van.

Ugyanúgy, ahogy a fákon is érzékelhető már, hogy közel van a nyár.

És hozzáteszi:

Bizony, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez meg nem történik.

Természetesen arra a nemzedékre utal, akik látni fogják majd azokat a jeleket, amiket a korábbiakban említett.

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.

Azt a napot viszont – és ez nagyon fontos, mert erről szól a fejezet hátralevő része –, vagy azt az órát, senki nem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül.

Azt mondja tehát Jézus, hogy senki nem tudja, hogy melyik napon, és melyik órában következik be mindez. Vagyis mindazok, akik váltig állítják magukról, hogy ők márpedig tudják, azok mind hazudnak és azok mind hamis próféták.

Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is.

Mert amiképpen azokban a napokban az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába.

Vagyis ugyanúgy, ahogy Noé napjaiban sem sejtették az emberek, hogy özönvíz vár rájuk, Noéra pedig nem hallgattak, és csak éltek tovább az életüket, ugyanígy lesz most is. Csak akkor eszmélnek majd föl, amikor Jézus Krisztus visszatér.

Noé idejében az embereket meglepetésként érte az özönvíz, és ugyanígy lesz ez Jézus Krisztus második eljövetelkor is.

Akkor ketten lesznek a mezőn: Az egyik felvételik, a másik otthagyatik.

Két asszony örül a kézimalommal: az egyik felvételik, a másik otthagyatik.

Erre az ígérésre vonatkozóan ismét két különböző magyarázat létezik.

Az egyik értelmezés szerint azok, akik hirtelen eltűnnek, azért tűnnek el, hogy megítéltessenek, vagyis ők a szerencsétlenek, akik pedig ott maradnak, azok a szerencsések.

A másik elképzelés szerint ez a rész az elragadtatásról szól, vagyis azok, akik hirtelen eltűnnek, azok elragadtatnak, hogy Istennel legyenek, tehát ők az áldottak, azok pedig, akik a földön maradnak, megítéltetnek.

Valójában mindkét elképzelés mellett szólnak érvek. A rendelkezésre álló információk alapján azonban nem tudok teljes bizonyossággal az egyik vagy a másik mellett dönteni.

Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!

Vigyázzunk tehát, mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát, és bizony nagyon sokan meglepődnek majd.

Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik órában jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába.

Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, melyben nem is gondoljátok.

Ki tehát a hű és okos szolga? Akit azért rendelt szolgálói fölé az Úr, hogy kiadja nekik az eledelt idejében?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az Úr, amikor megjön.

Milyen munkában tehát? A szolgálatban. Másokat szolgálata és mások segítése közben.

Bizony, mondom néktek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt.

Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: „késik az én Úram”, és szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inna a részegekkel: megjön annak a szolgának az ura azon a napon, melyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja.

Akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja. Ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Veszélyes dolog tehát azt gondolni, hogy az Úr késik.

Legyünk óvatosak tehát, mert nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát.

És ne kössük bizonyos eseményekhez sem Jézus Krisztus második eljövetelét.

Egyesek azt mondják, hogy az Úr addig nem jön el, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy ki az Antikrisztus, vagy amíg véget nem ér a nagy nyomorúság időszaka.

Vigyázzunk azonban ezzel, mert olyan ez, minthogyha mi is azt mondanánk, hogy késik az Úr.

Jézus azonban egyértelműen megmondja nekünk, hogy nem tudhatjuk, hogy mikor tér vissza.

Legyünk óvatosak, mert ha azt gondoljuk, hogy biztosan késik az Úr, és még biztosan nem tér vissza, akkor hajlamosak leszünk az ellustulásra.

Ha viszont tudatosítjuk a tényt, hogy nem tudhatjuk, mikor tér vissza az Úr, akkor az arra ösztönöz bennünket, hogy mindig készen álljunk, és hűségesen szolgáljuk őt.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 25-26. Fejezet

A 24. fejezetben a tanítványok megkérdezték Jézustól, hogy mikor következik majd be a templom lerombolása, amelyről Jézus beszélt, és azt is megkérdezték tőle, mi lesz a jele második eljövételének és a világ végének.

Máté evangéliumának 23. fejezete azzal végződik, hogy Jézus a következőket mondja: *„Íme, nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok, áldott, aki az Úr nevében jön.”*

Ezután Jézus beszél tanítványainak azokról a jelekről, amelyek megelőzik majd dicsőséges eljövételét, és Jézus azt is meghagyja nekik, hogy vigyázzanak, álljanak készen, mert nem tudhatják, hogy melyik órában jön el az uruk.

Az 1Tesszalonika 5:1-ben a következőket írja Pál: *„Az időpontokról és alkalmakról nem szükséges írnom nektek testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Ti azonban testvéreim nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket.”*

Bár pontosan mi sem tudhatjuk, mikor tér vissza Jézus Krisztus, mégis bizonyos jelekből azért következtethetünk az Ő eljövételére.

Mivel tehát senki sem tudhatja Jézus Krisztus második eljövételének pontos idejét, Jézus arra fekteti a hangsúlyt, hogy álljunk készen. És hogy mindezt még jobban kihangsúlyozza, néhány példázatot mond el tanítványainak.

A 25. fejezetben található példázatok tehát azt hangsúlyozzák, hogy mennyire fontos, hogy készen álljunk Jézus Krisztus visszatértekor.

Sajnos lesznek olyanok, akik nem állnak majd készen. Ezeket Jézus Krisztus második eljövelele meglepetésként fogja érni, és ezért nem léphetnek be a Bárány menyegzőjére.

Nézzük tehát a példázatokat. Máté 25:1:

Akkor...

Mikor? Jézus Krisztus második eljövelelekor

...hasznó lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat és kimentek a vőlegény fogadására.

Öt közülük balga volt, öt pedig okos.

A balgák ugyanis, amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat.

Az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban.

Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.

Éjfélkor azonban kiáltás hangzott: „Íme, a vőlegény, jöjjetek a fogadására.”

Ekkor felébredtek a szűzek mind és rendbe hozták lámpásukat.

A balgák így szóltak az okosakhoz: „Adjatok nekünk az olajatokból, mert lámpásunk kialszik.”

Az okosak így válaszoltak: „Hátha nem lesz elég nektek is meg nekünk is, menjetek inkább a kereskedőkhöz és vegyetek magatoknak.”

Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót.

Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: „Uram, uram, nyiss ajtót nekünk.

Ő azonban így válaszolt: „Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket.”

Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok.

Jézus tehát két dologra hívja fel a figyelmünket. Először is, hogy álljunk készen eljövetelekor, hiszen azok mehetek be a menyegzőre, akik készen álltak, másrészt pedig figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk, mert nem ismerjük sem a napot, sem az órát.

Ennek a példázatnak is különböző magyarázatai vannak. Én magam is legalább tíz különféle értelmezését ismerem. A különböző változatok ismertetése helyett azonban most inkább elmondom, hogy én hogyan értelmezem ezt a példázatot.

Úgy gondolom, hogy a tíz szűz példázatában a szűzek az egyházat szimbolizálják. Az öt okos a szűkebb értelemben vett egyházat, vagyis Krisztus testét jelképezi.

Az egyház egy rendkívül tág fogalom. Jézus is erre utal a mustármagról szóló példázatában, amelyben egy aprócska mustármag hatalmas fává nő, amelynek az ágain aztán fészket raknak az égi madarak.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az egyház fáján nagyon sokféle madár rak fészket, olyanok is, amelyeknek nem volna ott keresnivalójuk.

Sajnos, amikor ma az egyetemes egyházat figyelem, akkor azt látom, hogy sok alkotóeleme hitehagyott, és nagyon sokan, akik elvileg az Urat szolgálják, nem a hit útján járnak.

Pál apostol is arról ír, hogy: *„vigyázzunk, mert közöttünk is támadnak majd olyanok, akik elhagyják hitüket, és arra törekednek majd, hogy követőket gyűjtsenek maguk köré. Mindennek hatására pedig majd sokan elhagyják az Urat.”*

Ma is hány olyan lelkésszel találkozunk, akik hitetlenek, akik kételkednek például abban, hogy a Biblia Istentől ihletett, kételkednek abban, hogy Jézus szűztől született, és abban is, hogy halálával valóban kifizette bűneink árát. Mégis lelkészeknek nevezik magukat különböző egyházakban, miközben istentelen tanításokat tesznek magukévá.

Nem akarnak fundamentalistának tűnni, ezért megkérdőjelezzik az Ige ihletettségét, sőt még az evangélizációt is gyakran ellenzik.

A szélesebb értelemben vett egyház berkeiben is találunk tehát sokféle embert. Olyanokat, akik már eljutottak a megtérésre, de olyanokat is, akik még nem tértek meg.

Ezt látjuk a Jelenések könyvének második és harmadik fejezetében is, ahol a hét gyülekezetnek írt leveleket találjuk. Ezekben a levelekben Isten több gyülekezetnek is azt üzenté, hogy térjenek meg.

A thiatirai gyülekezetnek írt levélből ez nagyon egyértelműen kiderül. Jézus figyelmezteti őket, hogy ha nem térnek meg cselekedeteikből, akkor át kell menniük a nagy nyomorúság időszakán.

Sajnos az egyház egyáltalán nem jó képe Jézus Krisztusnak és én szégyenkezve gondolok vissza az egyháztörténet egyes fejezeteire.

Bizony őszintén be kell vallanom, hogy gyakran akkor is szégyenkezem, amikor látom, hogy az egyházak világtanácsán belül egyesek mi mindent tesznek a kereszténység nevében. A szélesebb értelemben vett egyházon belül azonban ott találjuk Isten népét.

A filadelfiai gyülekezetnek is azt mondja Jézus a Jelenések könyvében, hogy *„megtartottad az én ígémet.”*

És ma is sokan vannak az egyházon belül, akik megtartották Isten ígését.

Ugyanakkor az egyházon belül azokat is megtaláljuk, akik kizárólag a saját erejükből próbálják Istent szolgálni. Egyes gyülekezetek, egyes egyházak bámulatos programokat fejlesztettek ki arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne növelni a gyülekezetet, hogyan lehetne a pénzügyeket hatékonyabban kezelni, és egyáltalán hogyan lehetne egy jól működő szervezetet létrehozni, amely még politikai befolyással is bír.

A másik oldalon azonban ott vannak, akik a lélekben járnak, akik engedik, hogy betöltse és vezesse őket a Szentlélek, és várják, hogy Isten legyen az, aki megnöveli a gyülekezetet.

Pál a Róma 8:14-ben a következőket írja: *„Akiket pedig Isten lelke vezérel, azok Isten fiai.”*

Ezért fontos tehát az, hogy a tíz szűz közül volt öt olyan, akinél bár volt lámpás, nem vittek magukkal olajat. Az olaj az Igében a Szentlelket jelképezi.

Vegyük csak észre, amikor felhangzott a kiáltás:

Íme a vőlegény, jöjjetek a fogadására!

-ez a kiáltás mindannyiuknak szólt.

A hetes vers azt írja.

Ekkor felébredtek a szüzek és rendbe hozták lámpásukat.

Ugyanakkor a balga szüzek rádöbrentek, hogy náluk nincs olaj, és hogy a lámpásuk hamarosan kialszik, az igazi világosság ugyanis nem volt a birtokukban.

A példázatban azt is látjuk, hogy az öt balga szűz túl későn ocsúdott föl. Bár elindultak, hogy olajat vegyenek maguknak, távollétükben megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az öt balga szűz miután visszatért, hiába kopogtatott, hiába kérték, hogy nyissanak nekik ajtót, az Úr ezt válaszolta nekik:

Nem ismerlek titeket!

– mert akkor már túl késő volt.

Ezért olyan fontos, hogy készen álljunk, hogy lélekben járjunk, hogy a Szentlélekre támaszkodjunk, hogy engedjük, hogy betöltsön bennünket. Erre buzdít bennünket az Újszövetség, és itt, maga Jézus is, hogy vigyázzunk, mert nem tudjuk, hogy melyik nap és melyik órában tér vissza az Úr.

Nézzük a következő példázatot:

Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülõ ember hívatta szolgálait és átadta nekik vagyonát.

Az egyiknek adott öt talentumot, a másiknak kettõt, a harmadiknak pedig egyet. Kinek-kinek képessége szerint és elment idegenbe.

A talentumról megjegyezném, hogy ez egy súlymérték volt, vagyis az öt talentum értéke azon múlt, hogy a pénzérme aranyból, ezüstbõl vagy esetleg rézbõl készült-e.

Az, aki az öt talentumot kapta, azonnal elindult, vállalkozásba fogott velük és nyert másik ötöt.

Ugyanígy az is, aki a kettõt kapta, nyert másik kettõt.

Aki pedig az egyet kapta elment, gödröt ásott a földbe és elrejtette ura pénzét.

Hosszú idõ múlva azután megjött ezeknek a szolgálknak az ura és számadást tartott velük.

Eljött az, aki az öt talentumot kapta, odavitte a másik öt talentumot és így szólt:

„Uram, öt talentumot adtál át nekem, nézd, másik öt talentumot nyertem.”

Ura így szólt hozzá: „Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután. Menj be urad ünnepi lakomájára!”

Odament az is, aki a két talentumot kapta és ezt mondta: „Uram, két talentumot adtál át nekem, nézd, másik két talentumot nyertem.”

„Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután. Menj be urad ünnepi lakomájára!”

Odament hozzá az is, aki az egy talentumot kapta és ezt mondta: Uram, tudtam, hogy kérlelhetetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál.

Félelmemben elmentem tehát és elástam a talentumodat a földbe. Nézd, itt van, ami a tied.”

Ura így válaszolt neki: „Te gonosz és rest szolga. Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és onnan is gyűjtök, ahova nem szórtam?”

Ezért el kellett volna vinni a pénzemet a pénzváltókhoz, és amikor megjöttem, kamattal kaptam volna vissza azt, ami az enyém.

Vegyétek el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

Mert mindenkinek, akinek van, adatik és bővelkedni fog, attól pedig, akinek nincs, még az is elvételik, amilye van.

A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”

Ebből a példázatból azt láthatjuk, hogy Isten előtt nagyon kedves az, hogyha ügyesen és hatékonyan használjuk mindazt, amit tőle kaptunk.

Isten tehát nem azt várja tőlünk, hogy azt, amit ránk bízott elássuk vagy félretegyük és kuporgassuk, hanem hogy megnöveljük.

Számomra nagyon érdekes az, hogy a gazda mindenkinek a saját képessége szerint adott talentumot. Ugyanakkor észre kell vennünk, hogy az, aki két talentumot kapott és megduplázta azt, ugyanolyan dicséretben részesült, mint az, aki az öt talentumot duplázta meg.

Mind a kettőjüknek azt mondta az Úr, hogy:

Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára.

Úgy tűnik tehát ebből a példázatból, hogy az a hely, amelyet majd elfoglalunk Jézus Krisztus országában, annak a függvénye, hogy mennyire voltunk hűségesek mindabban, amit Isten ránk bízott itt a földön.

Ha tehát Isten valamit rám bízott, akkor az a feladatom, hogy ezeket a dolgokat úgy fektessem be, úgy forgassam, hogy ezzel előremozdítsam Isten országának ügyét, és én aszerint kapok majd pozíciót és jutalmat Isten eljövendő országában, hogy mennyire voltam hűséges mindazokban, amelyeket Isten itt, a földön rám bízott.

A Lukács 19:17-ben a minák példázatában a nemes ember a következőket mondja szolgájának: *„Jól van jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.”*

Az Ige azt tanítja, hogy mi együtt fogunk élni és uralkodni Jézus Krisztussal. A Jelenések könyve szerint:

„Aki győz és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel.”

Az én helyem tehát Isten eljövendő országában nagymértékben függ attól, hogy mit kezdek itt, földi életem során azokkal a dolgokkal, amelyeket Isten rám bízott.

Isten minden egyes szolgájára rábízott valamit. A mi feladatunk pedig az, hogy mindezeket Isten országának javára fordítsuk.

Jó ezért elgondolkodni azon, hogy vajon Isten mit bízott személy szerint rám, itt a földön.

És persze fel kell tennünk magunknak azt a kérdést is, hogy mit kezdünk mindazzal, amit Isten ránk bízott.

Vajon azon vagyunk-e, hogy azt maximálisan Isten országának a javára fordítsuk? Vajon hűséges szolgák vagyunk-e? Vagy inkább ülünk mindazon, ami nekünk adatott, és szellemi értelemben csak lustálkodunk naphosszat.

Most azonban térjünk vissza Máté evangéliumához!

Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára – mondja Jézus.

Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot!

Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok.

Mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és eljöttetek hozzám.”

Akkor így válaszolnak neki az igazak: „Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna?

Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád?”

A király így felel majd nekik: „Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket, akárcsak eggyel is, a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg.”

Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: „Menjetek előlem átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre!

Mert éheztem és nem adtatok ennem, mert szomjaztam és nem adtatok innom.

Jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönbe voltam és nem látogattatok meg.”

Akkor ezek is így válaszolnak neki: „Uram, mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked?”

Akkor így felel nekik: „Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.”

És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

Amikor Jézus Krisztus visszatér a földre, hogy megalapítsa országát, az első dolga az lesz, hogy megítéli a népeket, ami ebben az esetben annyit jelent, hogy ekkor születik majd döntés arról, hogy a nagy nyomorúság időszakát túlélők közül kik léphetnek be Isten országába. Vagyis lesznek olyanok is, akik túlélnek ugyan a nagy nyomorúság időszakát, és látni fogják az Urat, amikor visszatér, de mégsem léphetnek majd be Isten országába.

Azt írja tehát az Ige, hogy összegyűjtenek eléje minden népet, Ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

Dániel könyvének 12. fejezetében Dániel megkérdezi az Úrtól, hogy mikor lesz vége ennek az egésznek. Az Úr a tizenegyes versben a következőket válaszolja:

„Attól fogva, hogy megszüntették a mindennapi áldozatokat és felállították az iszonyatos bálványt, 1290 nap telik el. Boldog, aki állhatatos marad és megéri az 1335 nap elteltét.”

Úgy gondolom, hogy ez azt mutatja, hogy az az időszak, amelyre Jézus itt, a Máté 25-ben utal, nem szó szerint, hanem szimbolikus értelemben negyven napig tart majd.

Az Igében ugyanis a negyvenes szám mindig az ítéletet szimbolizálja. Dániel könyvében egészen pontosan negyvenöt napot látunk, hiszen ennyi az 1335 illetve az 1290 különbözete, és Jézus tulajdonképpen azt mondja, hogyha valaki megéri az 1335. napot, akkor boldog az, vagyis akkor beléphet Isten országába.

Addigra ugyanis már sor kerül arra az elválasztásra, amelyről a Máté 25-ben beszél Jézus, addigra már kiválasztotta azokat, akiket nem talált méltónak Isten országára.

De vegyük észre, hogy mit mond Jézus azoknak, akiket kiválasztott arra, hogy belépjenek Isten országába. Ők Jézus jobb keze felől állnak, és az Ige itt juhoknak nevezi őket.

Ezt mondja a kiválasztottaknak, a jobb keze felől álló juhoknak:

Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.

Érdekes, hogy az Igében sokszor találkozunk azzal a kijelentéssel, hogy Istennek az életünkre vonatkozó terve már a világ kezdete óta létezik.

Pál is azt írja az Efezusiaknak írt levelének első fejezetében:

„Mert őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt.”

Isten örökkévaló terve az a gyermekei számára, hogy ők részesüljenek Isten országának dicsőségéből.

Jézus János evangéliumának 17. fejezetének huszonnégyes versében így imádkozott:

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt.”

Akkor így válaszolnak neki az igazak: „Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna?

Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád?”

A király így felel majd nekik: „Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket, csak egyvel is a legkisebb Atyámfiak közül, velem tettétek meg.”

Ismerek egy történetet egy keresztény katonáról. A hadsereg épp egy városhoz ért, és a katona találkozott egy lerongyolódott koldussal, aki a segítségét kérte.

Mivel a katonának nem volt pénze, amit fogta katonai zubbonyát, félbevágta és az egyik felét odaadta a koldusnak. Bár a kabátja elég vihar-vert volt, mégis hajlandó volt azt megosztani ezzel a szükségben szenvedő emberrel.

A történet szerint ez a katona aznap éjjel különös álmot látott. Az Urat látta a mennyben, az ő összes angyalával, és az Úron ott volt a katonazubbony egyik fele.

Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár eggyel is a legkisebb Atyámfiak közül, velem tettétek meg.

Tulajdonképpen mindent, amit teszünk, úgy kellene tennünk, mintha azt az Úrnak tennénk. És ha így cselekszünk, akkor az Úrtól elnyerjük méltó jutalmunkat.

Nagyon fontos az, hogy ne zárkózzunk el a körülöttünk élő emberek szükségletei előtt, hanem vegyük észre azokat. Hiszen hogyan is állíthatom magamról, hogy Isten szeretete ott lakozik az én szívemben, ha közben teljesen elzárkózom az emberek szükségletei előtt.

Jakab a levelében nagyon gyakorlatiasan közelíti meg a keresztény életet. A második fejezet 15. versében a következőket írja:

„Ha egy férfi vagy nő testvérünknek nincsen ruhája és nincs meg a mindennapi kenyeré, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: menjetek el békességgel, melegedjétek meg és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az?”

Jakab tehát arra bátorít bennünket, hogy igenis, érezzünk együtt azokkal, akik szükségben szenvednek, sőt mi több, nyújtsunk nekik segítséget.

Bizony, hatványozottan érvényes ez napjainkra is, amikor nehéz időket élünk. Hiszen hogyan is úszkálhatunk mi bőségben, miközben körülöttünk sokan éheznek. És közben ne feledjük, hogy mit mond Jézus:

Amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb Atyámfiak közül, velem tettétek meg.

Azoknak, akik viszont elzárkóztak mások szükségletei előtt, és akiket kecskéknek hív itt Jézus, a következőket mondja:

Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.

Szeretnék még egy érdekességre rámutatni. A negyvenegyedik versben ezt mondja Jézus:

Menjétek előlem átkozottak az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.

Vagyis Isten a Gyehennát nem az embernek készítette, hanem a Sátánnak. Így tehát nem Isten az, aki pokolra veti az embereket.

Vannak azonban olyanok, akik szabad akaratukból elutasítják Istent és ezáltal tulajdonképpen a Sátánt követik.

Isten persze mindent megtesz annak érdekében, hogy az emberek ne jussanak a pokolra. Hiszen ne feledjük, hogy egyszülött Fiát adta a világért.

Mégis vannak olyanok, akik nem hajlandók beengedni Istent az életükbe, és folyamatosan láznak ellene, ugyanúgy, ahogy a Sátán is, és azok, akik ezt teszik, bizony haláluk után az egész örökkévalóságot elválasztva töltik majd Istentől.

De ők határoztak így. Mindez saját döntésük eredménye.

És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

Teljes bizonyossággal nem tudok beszélni arról, hogy hogy is néz majd ki ez az örök büntetés. Nem szeretnék ugyanis semmit belemagyarázni Isten Igéjébe. Azt azonban láthatjuk, hogy igenis lesz egy örök büntetés azok számára, akik elutasították Istent.

De miért is érdekeljen bennünket a pokol minden részlete, ha mi úgysem oda megyünk. Ahelyett hát, hogy a pokol részletein rágódunk, hogy milyen is lesz ott, és hogy meddig tart majd az az egész, inkább csak éljünk az Úrnak teljesen, és akkor nincs mitől féljünk, mert nem kerülünk oda.

Amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz:

„Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a Páska ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék.”

Ez nagyon érdekes, mert ebből úgy tűnik, hogy ezeket a példázatokat, Jézus egy hétfői napon mondta el.

Jézus vasárnap vonult be Jeruzsálembe, ezt a napot Virágvasárnapként is szoktuk emlegetni, azután elment a templomba, megtisztította azt, kiűzte az árusokat és a pénzváltókat, majd jöttek a főpapok, és az írástudók és kérdőre vonták, hogy milyen hatalommal teszi mindezt.

Ezután kifelé jövet a templomból Jézus megjövendölte tanítványainak annak lerombolását, majd pedig tanítványai megkérdezték tőle, hogy mikor kerül minderre sor és mi lesz a jele Jézus Krisztus második eljövételének és a világ végének.

Ezután mondja nekik Jézus, hogy két nap múlva az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék.

Ha tehát Jézus mindezt hétfőn mondta, akkor ez azt jelenti, hogy húsvét, pontosabban a Páska ünnepe szerdára esett. És tudnunk kell, hogy Jézust a Páska ünnepének napján feszítették keresztre.

Vagyis úgy tűnik, hogy Jézust egy szerdai napon feszítették keresztre. Ez pedig megmagyarázza, hogy hogyan is tölthetett el Jézus három teljes napot és három teljes éjjelt a sírban.

Sokaknak ugyanis szöveget ütött a fejében, hogy ha pénteken feszítették keresztre Jézust, és három nap és három éjjel volt a föld gyomrában, akkor hogy lehet, hogy vasárnap támadt föl.

És bizony meglehetősen bonyolultak az erre vonatkozó magyarázatok.

Ekkor összegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei Kajafás főpap palotájában.

Egészen pontosan két főpap volt, az egyik Kajafás, a másik pedig Annás. Kajafást a rómaiak jelölték ki, Annást pedig a nép, pontosabban a vallási vezetők választása volt.

És megegyeztek abban, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.

De ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne támadjon a nép között.”

Ők tehát igyekeztek mindent megtenni annak érdekében, hogy Jézus megölésére ne az ünnepen kerüljön sor. Az ószövetségi próféciaik szempontjából azonban fontos volt az, hogy Jézus Krisztust, Isten bárányaként az ünnep napján áldozzák föl.

Hiába próbálták tehát elkerülni, hogy Jézus halála az ünnepnapon következzen be, nem tudták ezt elérni, mert Isten akarata volt, hogy Jézus mint a tökéletes áldozat, a Páska ünnepén haljon meg a világ bűneiért.

Ez volt az az ünnep, amelyen Izrael népe arra emlékezett, hogy közülük mindenki életben maradt Egyiptomban, aki bekente az ajtófélfáját a bárány vérével.

Hiszen a Páska ünnepe is Isten bárányáról, Jézus Krisztusról szólt, aki értünk és helyettünk szenvedett.

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére.

Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás?”

János evangéliumában azt látjuk, hogy Júdás Iskariotes mondta ezt.

János evangéliumában, a 12:5-ben azt is olvashatjuk, hogy: „*miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?*” –kérdte Júdás Iskariotes.

Júdás itt első ránézésre a szegények érdekeit képviseli, János azonban elárulja nekünk, hogy Júdás Iskariotes nem ezért mondta mindezt.

Es ezzel kapcsolatban a Jézus Krisztus Szupersztár szerzői is nagyot tévedtek.

A musicalben ugyanis úgy tűnik, hogy Júdást hősként akarták beállítani, aki hihetetlenül nagylelkű ember, és kiáll a szegények érdekei mellett, ugyanakkor ott úgy néz ki, hogy Jézust egyáltalán nem érdeklik más emberek szükségletei.

Ha azonban a szerzők tovább olvastak volna a János 12-ben, akkor a hatos vers azt is elárulta volna nekik, hogy Júdás Iskariotes nem azért mondta mindezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit a tanítványok beletettek.

Júdást tehát nem a szegények érdekelték, sokkal inkább az, hogy minél több pénz legyen az erszényben, mert akkor sokkal több pénz állt volna az ő rendelkezésére.

Júdás tehát azt mondja a Máté 26:9-ben:

Mire való ez pazarlás, hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.

Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt, jót tett velem.

Mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek.

Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő.

Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

Jézus tehát megfeddi Júdás Iskariotest azért, amit mondott.

Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskariotes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, és így szólt: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?”

Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki.

Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

Az Ószövetség megjövendölte, hogy Júdás Iskariotes harminc ezüstöt kap majd azért, hogy elárulja Jézust. Ezt Zakariás könyvének tizenegyedik fejezetében a 12. és 13. versekben olvashatjuk.

Ha akkoriban valakinek volt egy ökre, amely elszabadulva felöklelte és megölte valakinek a szolgáját, akkor az ökör tulajdonosának harminc ezüstöt kellett fizetnie kártérítésként.

A Zakariás 11:12-ben is ezt olvashatjuk: *„Akkor ezt mondtam nekik: „Ha jónak látjátok, adjátok meg béremet, de ha nem, akkor tartsátok meg.” Akkor kifizették a béremet, harminc ezüstöt. Az Úr pedig ezt mondta nekem: „Dobd oda a kincsek közé ezt a becses értéket, amire engem becsültek.” Fogtam tehát a harminc ezüstöt és odadobtam az Úr házának a kincsei közé.”*

Júdás ettől kezdve hátat fordított Jézusnak és kereste az áruláshoz megfelelő alkalmat.

A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle, hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?

Ő ezt válaszolta: „Menjetek a városba ahhoz a bizonyos emberhez és mondjátok neki, a mester üzeni, az én időm közel van, nála tartom meg a húsvéti vacsorát tanítványaimmal.”

A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Ne feledjük, hogy a zsidó kultúrában egy új nap nem éjfélkor veszi kezdetét, mint a mi kultúránkban. A zsidók számára a nap sötétedéskor kezdődött, vagyis a szombatnapi vacsorát nem szombat este ették meg, hanem péntek este. Hiszen a szombatnap számukra pénteken, a sötétség beálltával kezdődött, és másnap sötétedésig tartott.

Ez azért fontos, mert Jézus a kovásztalan kenyerek első napján ült vacsorához tanítványaival, ez az első nap azonban a mi szemszögünkből annak a napnak az előestéje volt.

A tanítványok tehát elkészítették a húsvéti vacsorát, ami nem volt más, mint egy hatalmas lakoma. Megsütötték a bárányt, és jóízűen elfogyasztották azt.

A korai egyházban is ehhez hasonló lakomákat rendeztek, amelyeket Agapé lakomának neveztek.

Mire tehát lement a nap, a tanítványok elkészítették a vacsorát, majd Jézussal együtt elfogyasztották. Azután Jézust éjjel a Gecsemáné kertben találjuk. Júdás elárulja őt, majd elfogják és a következő napon, az ünnepnapon keresztre feszítik.

Amikor este lett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. Evés közben így szólt: „Bizony, mondom néktek, hogy közületek egy, el fog árulni engem.”

Erre nagyon elszomorodtak és egyenként elkezdtek kérdezgetni tőle: „Talán csak nem én vagyok az, Uram?”

Ő pedig így válaszolt: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.”

Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj, annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.

Ez bizony egy nagyon komoly kijelentés. Sajnos azonban, ez nemcsak Júdás Iskariotesre vonatkozik, hanem mindenkire, aki elutasítja Istent.

Szomorú, de igaz, hogy jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik, mintsem hogy megszületik és elutasítja Isten szeretetét, Isten tervét.

Megszólint Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: „Talán csak nem én vagyok az, Mester?”

Persze Júdás nagyon jól tudta, hogy ő az, hiszen korábban már megegyezett a főpapokkal.

Jézus pedig ezt felelte neki: „Te mondtad.”

Miközben ette, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott és megtörte, a tanítványoknak adta és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem.”

Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: „Igyatok ebből

mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.

De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.”

Mi is ezt tesszük, amikor úrvacsorát veszünk. Fogjuk a kenyeret, fogjuk a poharat és emlékezünk Jézus Krisztus megtört testére és kiontott vérére, és emlékezünk arra az új szövetségre, amelyet Jézus áldozata által megkötött velünk.

A régi szövetség Mózes által kötött. A régi, az ószövetség értelmében az emberek egy papon keresztül mehettek csupán az Isten elé, aki áldozatokat mutatott be az emberek bűneiért.

A régi szövetség idején tehát a pap ment be Isten jelenlétébe, és ő képviselte az embereket Isten előtt.

Jézus azt mondja, hogy most egy új szövetségre lépek veletek. És ennek az új szövetségnek az értelmében ti Jézus Krisztuson keresztül mehettek Istenhez.

A Zsidókhoz írt levél írója részletesen kifejti azt, hogy mennyivel jobb is ez az új szövetség, mint a régi, amely értelmében a papoknak újra és újra, évről évre áldozatokat kellett bemutatniuk a nép bűneiért.

Jézus Krisztus azonban egy új szövetségre lépett velünk, amely sokkal jobb, mint a régi szövetség.

Ő ugyanis meghalt értünk, feláldozta önmagát, s ezzel egyszer s mindenkorra megfizette bűneinkért az árat. Úgyhogy mi, rajta keresztül szabadon mehetünk Istenhez, és személyes kapcsolatunk lehet vele.

Az egyetlen út tehát Istenhez Jézus Krisztuson keresztül vezet.

A Páska ünnepe is a Megváltót vetítette előre.

Pál apostol a Kolossé 2:17-ben arról ír, hogy az emberek megtartják az ünnepeket, az újhódat vagy a szombat napot, de ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

A Páska ünnepe tehát minden évben előrevetítette a Megváltót, Isten bárányát, aki feláldoztatik majd a világ bűneiért, és akinek a vére által egy új szövetség köttetik Isten és ember között. Így minden embernek lehetősége nyílik arra, hogy Jézus Krisztusban bátran járulhasson Isten elé, és egy személyes, bensőséges kapcsolata lehessen Istennel.

Én már nagyon várom azt a napot, amikor együtt lakmározunk Jézussal Isten országában. Mert tudom, hogy csodálatos lesz.

Miután elénekelték a zsoltárokat...

Ó, bárcsak készített volna valaki hangfelvételt azokban az időkben! Annyira szívesen meghallgatnám azt, ahogy Jézus énekelt a tanítványaival.

De mit is énekelt Jézus a tanítványaival?

A 136-os zsoltárt, hagyományosan ugyanis, az ünnepi vacsora után ezt a zsoltárt énekelték.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az Istenek Istenének, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az urak urának, mert örökké tart szeretete. Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete. Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete.”

Az egész zsoltár Isten szeretetéről zeng és emlékeztet bennünket az Ő irgalmára és kegyelmére. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem azonban Jézus Krisztus által.

Akkor így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotráncoltok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva, mégpedig Zakariás könyvében, megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai. De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.”

Ekkor Péter így szólt hozzá: „Ha mindenki meg is botráncol benned, én soha nem botráncolok.”

Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”

Péter így válaszolt. „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.”

Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

Péter mindezt testből mondja, kérkedik, és tulajdonképpen azt mondja, hogy az összes többi tanítványnál jobban szereti Jézust.

Jézus tehát azt mondja: *„megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.”*

De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.

Ekkor Péter így szólt hozzá:

„Ha mindenki meg is botráncol benned, én soha meg nem botráncolok.”

Jézus pedig ezt mondta neki: Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.

De Péter nem hagyja annyiban, szinte vitába szál az Úrral. Ez pedig ostobaság!

Nem tudom, ti voltatok-e már ilyen helyzetben. Velem ez már megtörtént, de helytelen dolog volt, hiszen mindig neki volt igaza.

Péter ismét megkérdőjelezi Jézus kijelentését. Azt mondja, hogy lehet, hogy a többiek megbotráncolnak benned, de én aztán soha. Én soha nem tagadlak meg téged, mert kész vagyok akár meghalni is érted.

Én elhiszem, hogy Péter abban a pillanatban nagyon őszintén mondta mindezt. Meg vagyok győződve róla, hogy a legmélyebb meggyőződésből beszélt. Valóban kész volt letenni az életét Jézusért, és valóban úgy érezte, hogy soha nem tudná megtagadni Őt.

De ebből is láthatjuk, hogy amikor a saját erőnkre építünk, és abban bízva esküdözünk, akkor bukásra vagyunk ítélve. Amikor valamit megígérünk Istennek, ezzel tulajdonképpen azt kommunikáljuk, hogy a saját erőnkben bízunk.

Jézus később azt mondja majd Péteréknek, a *„lélek ugyan kész, de a test erőtlen”*. Nem a lelketekkel van tehát baj, készek vagytok, csak gyengék vagytok.

És bizony ezt mindannyian jól ismerjük. Mert gyakran nem az odaszántságunkkal, a szeretetünkkel van baj, nem azzal, hogy nem gondoljuk komolyan azt, amit teszünk, vagy hogy nem akarunk valamit megtenni.

A baj gyakran az, hogy gyenge a testünk. Ez a probléma forrása.

Én szeretem az Urat, szolgálni és követni akarom őt, de egy gyenge földi testben élek. Mindennek fényében tudatosítanom kell tehát azt, hogy gyenge a testem, azért, hogy többé ne abban bízzak.

Ezt a leckét pedig Péternek is meg kellett tanulni. De Jézus tisztában volt ezzel.

A 103. zsoltár 14. versében azt írja az Ige. *„Hiszen tudja hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.”*

Isten sokkal jobban tisztában van az én korlátaimmal, mint én. Sokszor erősebbnek, okosabbnak, bölcsebbnek gondolom magam, mint amilyen valójában vagyok.

És mivel ezt gondolom, hajlamos vagyok a saját erőmben bízni Isten helyett. Ezért pedig Isten meg kell mutassa nekem testem gyengeségét, hogy rádöbbenjek a valóságra, és hogy inkább őbenne bízzak.

Ha mindig csak a saját erőmre, a saját képességeimre támaszkodom, nem szabad elfelejtenem, hogy az erőm véges és a képességeim behatároltak.

De ha Istenre támaszkodom, akkor végtelen erő és végtelen képességek állnak rendelkezésemre, amelyeket Istentől kapok.

Isten arra hív el bennünket, hogy őrá támaszkodjunk, hogy őbenne bízzunk, hogy őtőle kérjünk erőt és képességeket, hiszen nála ezek végtelen mennyiségben állnak rendelkezésünkre.

Ezt Péternek is meg kellett tanulnia. Bizony Péter lelke valóban kész volt, de a teste erőtlen volt.

Jézust ez nem lepte meg, csak Péter nem volt tisztában ezzel, ezért fontos volt, hogy ő is felismerje. És hamarosan Péter szembesült is teste gyengeségével.

*Akkor elment velük Jézus egy helyre, melyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, amíg elmegyek és amott imádkozom.”
Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett.*

Jézus ekkorra már egyre inkább érezte a reá váró szenvedések hatalmas nyomását.

Akkor így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és virrasszatok velem.”

Jézus tehát arra kéri azt a három tanítványt, akik a „belső köréhez” tartoztak – akikkel nagyon közeli kapcsolata volt, akiknek megadatott az a kiváltság, hogy lássák korábban Jézust megdicsőíteni, és akikre Jézus többször is különleges küldetéseket bízott – hogy maradjanak, és virrasszanak vele.

Mindezzel azt fejezi ki, hogy szüksége van a támogatásukra.

Egy kissé továbbment, arcra borult és így imádkozott: „Atyám, ha ez lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár.”

És mi is volt ez a pohár? Menjünk csak vissza a 27-es vershez, az utolsó vacsorához:

„Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”

„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár.”

Ha mi lehetséges? Ha lehetséges bűnbocsánatot nyerni, bármilyen más úton. Abból azonban, ami a következő napon Jézussal történt, tudhatjuk, hogy ez másképp nem lehetséges.

Milyen szomorú és istenkáromló dolog az, hogy az emberek mégis próbálkoznak, folyamatosan igyekeznek jócselekedeteiket felajánlani Istennek abban a reményben, hogy ezek által Isten elfogadja őket és megbocsát nekik.

Pedig abból, amit itt mond Jézus, és az ezt követő eseményekből egyértelműen láthatjuk, hogy nincsen más út. Nem a jócselekedeteink által mehetünk Isten jelenlétébe, hanem csak Jézus Krisztus által, mert az Ő kereszthalála hozta el számunkra a bűnbocsánatot.

Atyám, ha lehetséges...

Ha az emberek egy más úton is üdvözülhetnek, ha a jócselekedeteik, erkölcsös életvitelük vagy vallásosságuk üdvözíti őket, akkor távozzék el tőlem ez a pohár.

Azután pedig Jézus hozzáteszi:

Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.

Jézus teljesen alárendelte magát az Atya akaratának. Erről beszélt, amikor azt mondta tanítványainak: „*Aki követni akar engem, tagadja meg önmagát, és vegye fel keresztjét.*”

Vagyis a saját akaratát teljesen rendelje alá Isten akaratának.

Hadd mondjam el, hogy sokkal nagyobb hit kell ahhoz, hogy teljesen alárendeljük magunkat Istennek, hogy teljesen rábizzuk az életünket, mint ahhoz, hogy követeljünk tőle bizonyos dolgokat, például azt, hogy gyógyítson meg bennünket, vagy azt, hogy adjon meg nekünk valamit.

Miért mondom ezt? Mert egyesek arra bátorítják a hívőket, hogy követeljenek bizonyos dolgokat Istentől, és ha elégszer követelik, akkor Isten kénytelen lesz megadni azt. Akik azonban ezt hirdetik, nem ismerik igazán Istent.

Azt látjuk, hogy Jézus a Gecsemáné kertben valóban elmondja Istennek a saját akaratát, és ezzel minden rendben is van. De vegyük észre, hogy a végén hozzáteszi:

Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.

Én is sokszor elmondom Istennek, hogy mi az akaratom. Elmondom neki, hogy Uram, én ezt és ezt szeretném látni, úgy örülnék, ha ez és ez megtörténne. De én is mindig hozzáteszem, hogy mégis Uram, legyen meg a te akaratod.

Mert tudom, hogy Isten akarata sokkal jobb, mint az én akaratom.

A későbbiekben látni fogjuk, hogy nem távozott el Jézustól ez a pohár, vagyis a kereszt egyértelműen hirdeti, hogy nincs más út, amely által az emberek üdvözülhetnének.

Ha ugyanis lenne más út, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalnia a kereszten. A kereszthalál azonban elengedhetetlen volt.

Ezért van az, hogy a kereszt napjainkban is nagyon sok embert megbotránkoztat, mert a kereszt azt hirdeti, hogy csak egy út van, amely által az ember üdvözülhet, ez pedig Jézus Krisztus keresztje.

Nincs más útja annak, hogy bűneink megbocsátassanak!

Amikor visszament a tanítványokhoz alva találta őket és így szólt Péterhez:

„Ennyire nem tudtok virrasztani velem egy órát sem?

Virraszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtlén.”

Jézusnak talán most lett volna leginkább szüksége a tanítványai támogatására. A tanítványok azonban elaludtak, és amikor Jézus visszatért hozzájuk, ezt mondta nekik:

ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem?

Virraszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.

De utána megértően hozzátette:

A lélek ugyan kész,

– Tudom, nem ezzel van baj! –

...de a test erőtlén.

Másodszor is elment és így imádkozott: Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod.

Tehát Jézus teljesen átadta magát Istennek.

Amikor visszament ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük.

Otthagyták őket, újra elment, harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal.

Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább, és pihenjetelek.

Jézus mindezt nem keserűségből mondta, hanem szeretetből:

...aludjatok tovább és pihenjetelek.

Láthatjuk, hogy Jézus mennyire szerette ezeket a tanítványokat, akik olyan közel álltak hozzá.

Én úgy gondolom, hogy miután Jézus ezeket mondta, még néhány órát ott töltöttek a Gecsemáné kertben mielőtt megérkezett volna Júdás a katonákkal.

A három tanítvány tehát aludt, és Jézus valószínűleg virrasztott, ott maradt mellettük, és elképzelhetőnek tartom, hogy imádkozott értük. Valószínűleg körbe-körbejárt, és imádkozott Péterért, hiszen tudta, hogy meg fogja Őt tagadni, és tudta, hogy ez mennyire megtöri majd Pétert, mennyire elkeseríti és elbátortalanítja.

Bizonyosan imádkozott Jézus Péterért, hogy Isten segítse meg őt ebben a helyzetben, hogy munkálkodjon az életében. „Uram, használd őt arra, hogy megerősítsd általa is a többieket!”

Jézus a Lukács 22:32-ben a következőket mondja: „*Én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited. Azért ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.*”

Elképzelhetőnek tartom, hogy Jézus akkor imádkozta ezt, amikor ott ült alvó tanítványai mellett.

Valószínűleg a 45-ös és a 46-os vers között még eltelt néhány óra, hiszen az ünnepi vacsora után mentek ki a gecsemáni kertbe, az ünnepi vacsora pedig hat óra körül kezdődött. Azután Jézus imádkozott és Júdás a katonákkal csak hajnalban érkezett.

Ezért gondolom, hogy még pár órát ott töltött Jézus az alvó tanítványokkal a gecsemáni kertben, miután félrevonulva háromszor is kérte az Atyát, hogy ha lehetséges, vegye el tőle ezt a poharat.

Júdás a katonákkal valószínűleg hajnalban érkezett, ugyanis amikor a kakas hajnalban kukorékolni kezdett, Jézus már Kajafás főpapnál volt.

Én hiszem tehát, hogy abban a pár órában, amikor a tanítványok aludtak és Jézus ott volt mellettük, Jézus értük imádkozott, hiszen tudta, hogy a szenvedései és kereszthalála a tanítványok számára is megrázó élmény lesz.

Tudta, hogy nem fogják érteni, hogy nagyon fájni fog nekik, és hiszem, hogy azért imádkozott, hogy az Atya erősítse meg őket.

És hányszor imádkozik így Jézus értünk, hogy az Úr erősítsen meg bennünket bizonyos helyzetekben!

Jézus ott van az Atya jobbján és folyamatosan közbenjár értünk. És hányszor imádkozik ő értünk, amíg mi alszunk! Milyen csodálatos dolog is ez!

*Íme eljött az óra és az Emberfia bűnösök kezébe adatik.
Ébredjetek, menjünk, íme közel van az, aki engem elárul.*

Biztosan hallotta már, hogy jönnek a katonák.

*Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság
jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől.*

Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el.”

Majd egyenes Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester”, és megcsókolta őt.

Nagyon érdekes, hogy Júdás csókjával kapcsolatban két kifejezést is találunk az eredeti görögben. Az egyik helyen, mikor Júdás arról beszél, hogy azt kell a katonáknak elfogniuk, akit majd ő megcsókol, itt a görög szó egy gyors puszt jelöl, amelyet a férj a feleségének sietve odanyom az arcára, mielőtt munkába indul.

Amikor azonban Júdás odalép Jézushoz, és a magyarban azt látjuk, hogy megcsókolja, a görög eredetiben egy másik szót találunk, amely szenvedélyes csókot jelent.

Nagyon érdekesnek tartom tehát ezt a különbséget.

Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél?”

A Lukács 22:48-ban pedig ezt mondja Jézus Júdásnak: *„Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?”*

*Akkor odamentek, rátették a kezüket és elfogták.
Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak*

– a többi evangéliumi feljegyzésből tudjuk, hogy Péterről van szó, bár szerintem amúgy is magától értetődő ez –,

kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára és levágta a fülét.

A szolga egyetlen szerencséje az volt, hogy Péter valószínűleg félig aludt még, különben szó szerint elveszítette volna a fejét.

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”

Jézus tehát azt mondja Péternek. „Péter, nem érted, hogy mi történik itt? Nem érted, hogy én szabad akaratomból teszem mindezt? Ha akarnám, most, azonnal kiálthatnék az Atyához, aki egy szempillantás alatt tizenkét sereg angyalnál is többet küldene az én segítségemre, hogy kiszabadítsanak a katonák kezéből.

Péter, nincs szükségem arra, hogy megvédj engem a kardoddal.”

Az Ószövetségben azt olvashatjuk, hogy amikor az Úr angyala áthaladt az asszíriaiak táborán, egyetlen angyal 185 ezer katonát semmisített meg.

Ennek fényében nem nehéz elképzelni, hogy tizenkét sereg angyal mire lett volna képes. A rómaiak hatalmas és félelmetes seregei labdába sem rúghattak volna Isten angyalaival szemben.

De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie.

Ha én itt most segítséget kérek, és véget vetek ennek az egésznek, akkor hogyan üdvözülhetnének az emberek?

Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: „Úgy vonultatok ki, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok. Minden nap a templomban ültem és tanítottam, mégsem fogtatok el.”

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

Azok pedig, akik elfogták Jézust, elvitték Kajafához a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének.

Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájának udvaráig, és bement, leült a szolgákkal, hogy lássa mi lesz a dolog vége.

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt igyekeztek hamis tanúzásra szert tenni Jézus ellen, hogy halálra adhassák.

De nem találtak, pedig sok hamis tanú állt elő. Végül előálltak ketten, akik azt állították, hogy Jézus ezt mondta: „Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt fel tudom építeni.”

A főpap felállt és így szólt hozzá: „Semmit sem felelsz arra, amit itt ezek ellened vallanak?”

Persze tudjuk, hogy Jézus, amikor arról beszélt, hogy három nap alatt le tudja rombolni Isten templomát és fel is tudja építeni, valójában saját testéről beszélt. Az emberek ezt már akkor sem értették. Csúfolódni kezdtek Jézussal, hogy miket beszél itt összevissza, hiszen nekik 46 évig tartott felépíteni a templomot.

Most pedig megpróbálják ellene fordítani, amit akkor mondott.

Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor ezt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, Isten fia?”

Jézus ekkor így felelt: „Te mondtad, sőt azt mondom nektek, mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőjén.”

A főpap erre megszaggatta ruháját és így szólt: „Istent káromolta, mit szükségünk van itt még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást.

Mit gondoltok?” Azok így feleltek: „Méltó a halálra.”

Azután szembeköpték, arcul ütötték, mások pedig bottal verték.

Ézsaiás próféta könyvében az 50. fejezet hatos verse a következőket írja: *„Hagytam, hogy verjék a hátamat és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől.”*

Abban a kultúrában a legmélyebb megvetésüket azzal fejezték ki, ha valakit leköptek.

Ez rendkívül kellemetlen dolog. Velünk is megtörtént már, amikor Izraelben voltunk, hogy valakit le akartunk fényképezni, akinek ez nem tetszett, és bizony leköpött bennünket.

Az Ézsaiás 50-ben azt olvashatjuk, hogy csomókban tépkedték ki Jézus szakállát, itt a Máté 26:67-ben pedig azt látjuk, hogy arcul ütötték.

A Lukács 22:64-ben azt olvashatjuk, hogy eltakarták Jézus szemét és úgy ütötték, ami szörnyű dolog, hiszen, ha nem tudjuk, hogy honnan ér bennünket az ütés, akkor nem tudunk arra felkészülni és nem tudunk elhajolni sem.

Ha azonban felkészülünk rá, akkor valahogy az ütéssel együtt mozgunk, és így tompítani tudjuk azt.

Ezt az ökölvívásban is láthatjuk.

Szinte nem is tudjuk ép ésszel felfogni, hogy hogyan is bír ki ennyi ütést valaki. Pedig ki lehet bírni, mert megtanulják kezelni, és mindennek az a kulcsa, hogy eleve várják ezeket az ütéseket, fel vannak rájuk készülve, és így, amikor ütés éri őket, akkor együtt mozognak az ütéssel és tompítani tudják azt.

A bokszban is akkor lehet igazán kiütni valakit, amikor egy váratlan ütés éri. Például amikor éppen támad, és nincs felkészülve arra, hogy a másik megüti. Olyankor nem tudja tompítani az ütéset, és ez általában végzetes lehet.

Jézusnak tehát eltakarták a szemét és úgy ütötték őt, ami azt jelenti, hogy nem tudta, hogy honnan érkezik az ütés, nem tudott rá felkészülni, ezért nagyon erős csapásokat tudtak rá mérni.

Közben ezt mondták: „Prófétáld meg nekünk Krisztus, ki ütött meg téged!”

De Jézus elviselte mindezt azért, mert szeret minket.

Az Ézsaiás 52-ben folytatódik a Jézusról szóló prófécia, és azt olvashatjuk a 14-es versben, hogy sokan iszonyodtak tőle, annyira torz, embertelen volt külseje, vagyis a felismerhetetlenségig eltorzult az arca. Hiszen miután abbahagyták az ütlegelését és kihúzták a szakállát, az arca elkezdett feldagadni, és valószínűleg tele volt kék-zöld foltokkal.

Azt mondja Ézsaiás, hogy sokan iszonyodtak tőle, annyira szörnyen nézhetett ki.

Olyan lehetett, mint amikor egy szörnyű balesetet lát az ember, amelyben annyira csúnyán megsérülnek, hogy kénytelenek vagyunk elfordítani a fejünket, annyira sokkol bennünket a látvány.

Az Ézsaiás 53:5-ben azt is olvashatjuk: *„pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”*

Péter ezalatt kinn ült az udvaron.

Mennyire fájhatott neki végignézni azt, amit Jézussal műveltek. Ugyanakkor a felbőszült és kíméletlen tömeg láttán, biztos vagyok benne, hogy kezdett eluralkodni rajta a félelem.

Odament hozzá egy szolgálóleány és így szólt: „Te is a galileai Jézussal voltál.”

Ő azonban tagadta mindenki előtt és ezt mondta: „Nem tudom, mit beszélsz.”

Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány és ezt mondta az ott levőknek: „Ez a názáreti Jézussal volt.”

Ismét tagadta, mégpedig esküvel: „Nem ismerem azt az embert.”

Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda és így szóltak Péterhez:

„Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a kiejtésed is árulkodik rólad.”

Vagyis a kiejtésed elárulja rólad, hogy galileából való vagy te is.

Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert.” És nyomban megszólalt a kakas.

Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Aztán kiment onnan és keserves sírásra fakadt.

Én bizony mélységesen együtt érzek Péterrel. Tudom, milyen ez. Én is voltam már olyan helyzetben, hogy megtettem azt, amiről korábban váltig állítottam, sőt meg is esküdtem rá, hogy sohasem fogom megtenni.

Én is ígértem már Istennek, hogy soha nem teszek meg bizonyos dolgokat, és mégis megtettem, mégis elbuktam. Én sem vagyok különb Péternél. Mert egyes cselekedeteimmel én is megtagadtam már az Urat.

De ami engem rendkívül vigasztal, az az, hogy Isten újra a lábára állította Pétert. És nemcsak, hogy újra felállította őt, hanem egészen különleges módon használta is. Péternek sok hibája, sok gyengesége volt, nagyon lobbanékony volt a természete, felelőtlenül hadonászott a kardjával, és több alkalommal meg kellett őt fedni. Végül meg is tagadta az Urat, de Isten mégis talpra állította, és bámulatos módon használta a korai egyházban.

Ez számomra hihetetlenül bátorító, mert hogyha Isten tud olyanokat használni, mint Péter, akkor engem is használni tud. És nem szabad elfejtenünk, hogy Isten először felkészíti azokat, akiket azután használni fog.

Az Efezus 2:10-ben ezt olvashatjuk: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”*

Isten a mi életünkben is munkálkodik, hogy felismerjük, mennyire szükségünk van Jézus Krisztusra. Illetve, hogy azt is megtanuljuk, hogy nincs értelme a saját erőnkbe vetni bizodalunkat. És ha ezek után az Úr egy csodálatos munkát végez el bennünk, és rajtunk keresztül, akkor neki fogjuk majd adni a dicsőséget.

Áldom az Urat azért, mert tökéletlen eszközöket használ a munkájára, akiket felken az Ő Szentlelkével.

Én is vágyom arra, hogy Isten Szentlelkével megerősítsen olyan hatalmasan, amelyek mellett eltörpülnek az én gyengeségeim és hiányosságaim. Akkor majd az Úr kezembe adja a győzelmet az Ő Szentlelke által, én pedig áldom az Ő szent nevét.

Isten mindannyiunkban munkálkodik, mindannyiunknak adott tehetséget, és egyáltalán nem mindegy, hogy ezzel az ajándékkal, ezzel a tehetséggel mit kezdünk. Nagyon fontos, hogy ne akarjuk tehetségünket elásni, hanem inkább szánjuk azt oda Istennek, és használjuk azt az Ő dicsőségére. Gyarápítsuk azt, amit Isten ránk bízott, hogy aztán mindent visszaadhassunk neki, amikor megérkezik.

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 27-28. Fejezet

A 26. fejezet azzal ért véget, hogy Jézus ott állt a Nagytanács előtt, Péter pedig háromszor megtagadja Őt. Az utolsó vers pedig elárulja nekünk, hogy Péter azután kiment onnan és keserves sírásra fakadt.

Amikor megvirradt a főpapok és a nép vénei valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra juttatják.

Azután megkötözték, elvitték és átadták Pilátusnak, a helytartónak.

Jézust először abban a reményben vitték a Nagytanács elé, hogy ott majd elő tudnak állni egy olyan váddal ellene, amellyel azután elküldhetik a római helytartóhoz.

Jézust a zsidók istenkáromlással vádolták, mert azt állította magáról, hogy Isten Fia.

A Nagytanács előtt a főpap a következőket kérdezte Jézustól az előző fejezetben: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten fia?” Jézus ekkor így felelt: „Te mondtad.”

A főpap erre megszaggatta ruháját és így szólt: „Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanukra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást.”

Mindemellett azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a zsidóknak nem volt joguk halálos ítéletet végrehajtani, mert pár évvel korábban a rómaiak megfosztották őket ettől a joguktól.

Ennek ellenére azonban Jézus halálát kívánták.

Tudták, hogy ehhez önmagában még az istenkáromlás nem elég, mert ha ezzel a váddal küldik Pilátushoz, akkor Pilátus azt mondja majd nekik, hogy ez a ti saját vallási ügyetek, én ebbe nem avatkozom bele.

A zsidók tehát tisztában voltak azzal, hogy a rómaiak előtt meggyőző vádakkal kell előállniuk, ezért hamisan azzal vádolták meg Jézust, hogy Róma ellen uszítja az embereket, és hogy arra buzdította őket, hogy ne fizessenek adót Rómának.

A harmadik hamis vád pedig az volt, hogy saját magát a római hatalomnál is feljebbvalónak tartja, hiszen kijelentette magáról, hogy király.

Ezt a három vádat hozták fel Jézus ellen, és mind a három teljesen alaptalan, hamis vád volt, amelyeket nem is tudtak kellőképpen bizonyítani.

Pilátus tapasztalt bíró volt, átlátott a szitán, és hamar rájött arra, hogy a zsidók nem tudják alátámasztani ezeket a hamis vádakat, és látta, hogy Jézus ártatlan.

Egyelőre azonban a 27. fejezet második versénél tartunk, amikor a zsidók átadják Jézust Pilátusnak, és előadják hamis vádjukat abban a reményben, hogy ő halálra ítéli majd Jézust.

Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a 30 ezüstöt a főpapoknak és a véneknek.

Júdás Iskariotes árulásával kapcsolatban létezik egy olyan feltételezés, amely szerint Júdás azért árulta el Jézust, hogy rákényszerítse Őt országának megalapítására.

E feltételezés szerint, amely tulajdonképpen logikusnak tűnik, Júdás türelmetlenné vált, ugyanúgy, ahogy korábban Keresztelő János is, aki szintén elveszítette a türelmét, és odaküldte tanítványait Jézushoz, hogy kérdezzék meg tőle, hogy: „Te vagy-e az, akire várunk?”

Ebben a kérdésben azonban az is benne volt, hogy ha Te vagy a Megváltó, akkor gyerünk, hozd létre a te országodat!

Szóval, a feltételezés szerint tehát Júdás is türelmetlenné vált, és ő is ezt szeretete volna kikényszeríteni Jézusból.

Amikor azonban Júdás látta, hogy Jézust elítélték, rádöbbsent arra, hogy az egész terve visszafelé sült el, és megbánta a tettét.

Természetesen ezt az elképzelést konkrét bizonyítékokkal nem tudjuk alátámasztani az Igéből, de mégis, ez egy érdekes feltételezés.

Tudatosítanunk kell azonban, hogy kétfajta bünbánat létezik. Ha ellátogatunk egy börtönbe és megkérdezzük az ott raboskodókat, hogy sajnálják-e, amit tettek, sokan bizony azt mondják, hogy sajnálják, bár sokszor nem azt, amit tettek, hanem azt, hogy elkapták őket.

Az tehát két teljesen különálló dolog, hogy sajnáljuk, hogy a tervünk rosszul sült el, vagy valóban őszintén sajnáljuk, amit tettünk.

A részleteket tehát nem ismerjük, azt azonban látjuk az Igében, hogy Péter is megtagadta Jézust, és azután kiment és keserves sírásra fakadt.

Ezt érdemes összevetni azzal, amit Júdás tett. Azt írja az Ige, hogy ő is megbánta tettét, ezután azonban felakasztotta magát.

Júdás ezt mondta:

Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.

Tehát Júdás megvallja bűnét.

Nagyon érdekes megfigyelni, hogy az Atya mindvégig hirdeti Jézus Krisztus ártatlanságát. Hiszen itt Júdás is azt mondja:

...ártatlan vért árultam el.

Pilátus is azt mondja majd később: hogy én megvizsgáltam ennek az embernek az ügyét, és ártatlannak találtam őt.

Sőt még a kereszten is, az egyik elítélt azt mondta a másiknak, hogy ez az ember itt, semmi rosszat sem tett.

Fontos megjegyzés tehát, hogy az Atya újra és újra állást foglal Jézus Krisztus ártatlansága mellett azért, hogy felismerjük, Jézus nem saját bűneiért halt meg, hanem a mi bűneinkért, mert Isten a kereszthalál által a világot meg akarta békíteni önmagával.

De azok ezt mondták: „Mi közünk hozzá, a te dolgod!”

Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket eltávozott, ment és felakasztotta magát.

Az Apostolok cselekedeteiben az 1:18-ban Péter a következőket mondja Júdásról:

„Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosz tettnek jutalmából, de fejjel lezuhant, kettészakadt derékban és egész belső része kifordult.”

Mindezek alapján létezik egy olyan feltételezés Júdás halálával kapcsolatban, mely szerint Júdás felakasztotta magát, a kötél azonban elszakadt, és ő lezuhant.

A főpapok pedig felszedték az ezüstöket és így szóltak: „Nem szabad ezt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj.”

Érdekes, hogy a papok ezt a törvényt fontosnak tartották, miközben más törvényt figyelmen kívül hagytak, hiszen Jézus kihallgatása a nagytanács előtt törvénytelen volt. A zsidó törvény értelmében ugyanis nem hallgathatták ki az embert elfogatásának napján.

Mégis hajnalban elfogták a Gecsemáné kertben, és azonnal a Nagytanács elé állították.

Az is érdekes, hogy mivel már a szombati napra készülődtek, meg akarták gyorsítani a keresztre feszítettek halálát úgy, hogy eltörték lábszárcsontjukat.

De ami még ennél is érdekesebb azt a Máté 27:62-től olvashatjuk:

Másnap a péntekre következő napon, – vagyis a szombati napon – összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál és így szóltak: „Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a család még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok! Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül!”

Vegyük csak észre, hogy a zsidók szombaton napon keresik fel Pilátust, és ezzel megszegték a saját szombatnapra vonatkozó törvényüket, pedig Jézusban is éppen az volt az egyik kivétlivalójuk, hogy nem tartotta meg a szombatnapot.

Amikor tehát úgy kívánta érdekük, akkor törvényre hivatkoztak, máskor pedig megszegték azt, ha érdekük épp úgy diktálta.

Aztán határozatot hoztak és megvásárolták belőle a Fazekasmezőt az idegenek számára temetőnek.

Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig is vérmezőnek.

Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása: *„és vették a 30 ezüstöt a felbecsültnek árát, akit Izrael fiai ennyire becsültek, és odaadták a Fazekasmezőért, ahogyan megparancsolta nekem az Úr.”*

Itt egy rejtéllyel találjuk szembe magunkat, ugyanis ez a prófécia nem Jeremiás próféta könyvében, hanem Zakariás prófétánál található.

Nem tudom, hogy mi lehet az oka annak, hogy ez a referencia helytelenül szerepel Máté evangéliumában. Elképzelhető, hogy Máté hibázott, hiszen Máté is ember volt, és tudom, hogy az igei hivatkozásokban nagyon könnyű hibázni.

Én magam is sokszor akaratlanul hibáztam.

Valahogy egészen furcsán működik néha az agyam és Mózes helyett Noét mondom, Noé helyett pedig Mózeset, vagyis elképzelhető, hogy Máté is tévedett ebben az esetben.

Mindamellett azonban az is lehetséges, hogy nem Máté hibázott itt, hanem az, aki a korai kéziratokat lemásolta. Lehet, hogy véletlenül ő írt itt Zakariás próféta helyett Jeremiás prófétát. A lényeg azonban az, hogy ez a prófécia a Zakariás 11-ben található.

Jézust pedig a helytartó, vagyis Pilátus elé állították, aki ezt kérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?”

Ez volt az egyik a három vád közül.

„Te vagy a zsidók királya?” „Te mondog” –válaszolt neki Jézus.

Vagyis Jézus maga is kijelenti, hogy igazad van, úgy van, ahogy mondog, én vagyok a zsidók királya.

De amikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt.

Az Ézsaiás 53:7-ben ezt olvashatjuk: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, a száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”*

Akkor így szólt hozzá Pilátus: „Nem hallod, mi mindent vallanak ellened?”

Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott.

Biztosan nem volt még dolga olyan vádlottal, aki meg sem próbálta bebizonyítani a saját ártatlanságát, és azt, hogy hamis vádakot hoznak fel ellene.

Ha mi álltunk volna Jézus helyében, már régen fennhangon hirdettük volna, hogy hazugság, amit rólunk állítanak, és egészen bizonyosan önmagunk védelmére keltünk volna.

A rómaiaknak az volt a szokásuk, hogy minden évben az ünnep idején szabadon engedtek egy foglyot, hogy ezáltal jóindulatukat fejezzék ki a zsidó nép felé. Általában egy politikai foglyról volt szó, akire az emberek felnéztek, és akit tiszteltek bátorságáért.

Ez alkalommal volt egy nagyon nevezetes fogoly, akit egyrészt a rómaiak elleni uszítás vádjával zártak börtönbe, másrészt pedig azért, mert gyilkosságot követett el. Ezt a foglyot Barabásnak hívták. A héber „abbász” szó Atyát jelent, a „bár” szócska pedig a fiút jelöli. Vagyis a Barabás azt jelenti, az Atya fia.

Egyesek szerint Barabást, Jézus Barabásnak hívták, és ezért mondja Pilátus a Máté 27:17-ben, hogy:

Melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabást vagy Jézust?

És még hozzáteszi Jézusnál, hogy:

akit Krisztusnak mondanak.

Mintha szükségét érezné annak, hogy egyértelműen meghatározza, hogy melyik Jézusra gondol.

A Jézus név, nagyon elterjedt név volt abban a kultúrában. Ennek a névnek a héberben a Jesua szó felel meg.

Mivel tehát egyáltalán nem volt ritka ez a név, Jézus Krisztusra is gyakran úgy utaltak, mint a názáreti Jézusra vagy Jézusra, akit Krisztusnak mondanak, ahogy azt itt Pilátus is teszi.

*Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: „Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?”
Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki.*

A főpapok egyrészt irigykedtek Jézusra, mert a sokaság őt követte, másrészt pedig félelemmel tekintettek rá, mert ha a tömeg Jézust követi, akkor nekik többé nem lesz hatalmuk, és elveszítik jelenlegi pozíciójukat.

Mivel Pilátus tudta, hogy a főpapok irigységből szolgáltatták ki neki Jézust, arra számított, hogy a tömeg bizonyosan Jézus szabadon bocsátását követeli majd.

Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.”

Bizonyos apokrif írások szerint Pilátus feleségét Klaudiának hívták, sőt volt egy kisfiúk is, akit Jézus meggyógyított. Ezen írások szerint Pilátus felesége, Klaudia keresztény volt.

Azt sajnos nem tudhatjuk teljes bizonyossággal, hogy valóban ez volt-e az igazság, de mindenképpen érdemes megemlíteni.

Azt pedig biztosan tudjuk az Igéből, hogy a felesége azt üzeni Pilátusnak, hogy:

Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.

Vegyük észre, hogy Pilátus felesége igaz embernek nevezi Jézust. Isten itt ismét kihangsúlyozza fia ártatlanságát.

A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.

Erre a helytartó újra megkérdezte őket: „Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon?” Azok ezt mondták: „Barabást!”

Pilátus így szólt hozzájuk: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”

Ez egy nagyon jó kérdés. Ezzel a kérdéssel ugyanis nemcsak Pilátus, de mi is szembetaláljuk magunkat.

Erre a kérdésre ugyanis mindenkinek válaszolni kell. El kell döntsük, hogy mit teszünk Jézussal, akit Krisztusnak mondanak.

Csak két lehetőség van: Vagy Jézus mellett döntünk, vagy Jézus ellen. Ebben az esetben nincs lehetőségünk arra, hogy tartózkodjunk, hiszen Jézus maga is azt mondja: „*aki nincs velem, az ellenem van.*”

Vagyis Te is el kell döntsöd, hogy mit kezdesz Jézussal. Hiszel-e őbenne vagy nem, befogadod-e Őt vagy sem, megvallod-e Őt vagy inkább megtagadod.

Pilátus döntésével kapcsolatban az az érdekes, hogy ha jól megvizsgáljuk az egészet, akkor láthatjuk, hogy a döntésnek semmi köze sem volt Jézus sorsához.

Jézus így is úgy is meghalt volna, mert a kereszthalál szükséges volt, a kereszthalál elkerülhetetlen volt.

Az írások megjövendölték Krisztus keresztre feszítését. Jézus már a világ kezdete előtt megfeszítettett, ez volt ugyanis Isten akarata. Tehát Jézus élete és halála nem Pilátuson múlott. Döntésével Pilátus nem Jézus sorsát, hanem saját sorsát pecsételte meg.

A mi döntésünk sem Jézus sorsát pecsételi meg. Jézus nem attól Isten és nem attól Megváltó, hogy mi ezt elismerjük vagy sem. Ő mindenképpen az, akár elhiszük ezt, akár nem.

De amikor elgondolkodunk azon, hogy valóban Ő-e a Messiás, és elhiszük azt, hogy Ő az út, az igazság és az élet, és mellette döntünk, akkor döntésünkkel a saját életünket változtatjuk meg, nem pedig Jézusét.

A mi döntésünk tehát nem Jézus sorsát, hanem a saját sorsunkat pecsételi meg. Ott ülhetünk Pilátussal együtt a bírói székben, és ítéletet mondhatunk Jézus fölött, de az ítélettel nem Jézust ítéljük el, hanem a saját életünk felett mondunk ítéletet.

És egyáltalán nem mindegy, hogy befogadjuk-e Őt vagy elutasítjuk. Ezért tehát senki nem hibáztathatja Istent saját sorsáért, Isten ugyanis a mi kezünkbe adta a döntést. Jogunk van szabadon eldönteni, hogy mit kezdünk Jézussal: befogadjuk-e Őt vagy elutasítjuk. És a sorsunkat saját döntésünk határozza majd meg.

A János 1:12-ben azt írja az Ige: *„akik pedig befogadták, felhatalmazta őket arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében.”*

János 3:16: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*
Aki azonban nem hisz őbenne, elvesz.

A sorsunk tehát rajtunk áll, nekünk kell meghozni a döntést, hogy hiszünk-e vagy sem. Mert ez határozza meg azt, hogy elveszünk-e vagy sem.

Persze addig ne döntsünk Jézussal kapcsolatban, amíg tüzetesen meg nem vizsgáltuk a bizonyítékokat.

Mielőtt tehát végképp elutasítod Jézus Krisztust, és hátat fordítasz neki, bölcs dolog lenne előbb megvizsgálni a rendelkezésedre álló bizonyítékokat. De ne az ellenségeit kérdezd Jézusról, ne olyan emberek vallomására alapozd döntésedet, akik nem is ismerik Őt.

Szomorú, de igaz, hogy a világban oly sokan ezt teszik. A középiskolában vagy az egyetemen, amikor egy-egy tanár kigúnyolja Jézust, hajlamosak vagyunk hinni neki, hiszen a tanáraink mégiscsak okos emberek, és biztosan tudják, hogy mit beszélnek.

Az embereket sajnos nagyon könnyű becsapni. Gyakran ahelyett, hogy mi magunk vizsgálnánk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat és tényeket, inkább másokra hallgatunk, inkább másoknak hiszünk.

Ne azok vallomására alapozzuk döntésünket, akik nem ismerik Őt, hanem mi magunk vizsgáljuk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat.

Én hiszem azt, hogyha valaki ezt nyitott szívvel teszi, akkor megérti majd, hogy a tények Jézus mellett szólnak, és befogadja majd Őt, hiszen ez a lehető legértelmesebb döntés, amit hozhatunk.

Gondoljunk csak bele, nincs mit veszítenünk, de milyen sok mindent nyerhetünk!

Pilátus nagyon nehéz helyzetbe került. Hatalmas nyomás nehezedett a vállára. Ő ugyanis tudta, hogy mit kellene tennie igazságos bíráként, mert tisztában volt azzal, hogy Jézus ártatlan.

És bár tudta, mi a helyes, közben a tömeg kívülről nyomást gyakorolt rá. Arra próbálták rábírní, hogy olyan döntést hozzon, amelyről tudta, hogy helytelen.

Sajnos előfordul, hogy mi is ilyen helyzetben találjuk magunkat. A tömeg nyomást gyakorol ránk, hogy valami olyat tegyünk, vagy olyan döntést hozzunk, amelyről tudjuk, hogy helytelen.

Én nagyon sajnálom azokat az embereket, akik ilyen helyzetben vannak. Mert amikor valaki ismeri az igazságot, amikor pontosan tudja, hogy mit kellene tennie, és mégsem azt teszi, az egy nagyon szörnyű állapot.

Nagyon nehéz, és van, hogy emberek éveken át szenvednek ettől. Bevallom, jó pár évvel ezelőtt én is tettem olyat, amiről tudtam, hogy nem helyes. Mégis megtettem, és a mai napig fáj ez nekem.

Miért? Mert tudtam, hogy helytelen, amit teszek, de mégis megtettem a külső nyomás hatására.

És még mindig nagyon fáj az, hogy engedtem a külső nyomásnak és nem a helyes utat választottam.

Pilátus így szólt hozzájuk: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”

Mindnyájan így kiáltották: „Feszíttessék meg!”

Azután ezt kérdezte. „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszíttessék meg!”

A nép tehát nem tudott logikus érveket felsorakoztatni amellet, hogy miért kellene Jézust keresztre feszíteni.

És milyen gyakran így van ez! A tömeg egyre hangosabban követel valamit, és így éri el célját, nem pedig logikai érvekkel.

Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a forrongás még nagyobb lesz, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság szeme láttára, és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Ám, ti lássátok!”

Az ószövetségi törvények értelmében, ha egy holttestet találtak kinn a mezőn, és nem voltak tanúk, vagyis senkinek nem volt semmiféle tudomása arról, hogy mi történt azzal az emberrel, ilyenkor megnézték, hogy melyik település esik a legközelebb a holttesthez, és azon település véneinek kötelessége volt áldozatot bemutatni.

Miután a vének ezt megtették, megmosták kezüket és kijelentették, hogy nem ismerik az ember halálának okát vagy körülményeit.

Pilátus azzal tehát, hogy mossa kezeit, egy régi zsidó hagyományt éleszt fel, mondván:

*Ártatlan vagyok, ennek az igaz embernek a véréből. Ám, ti lássátok!
Az egész nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére!”*

Vajon felfogták-e, hogy ez mit fog jelenteni?

Amikor Jozefusz írásaiban olvasunk arról a szörnyű pusztításról, amelyet Titusz vezetésével időszámításunk szerint 70-ben, a római csapatok Jeruzsálemben végeztek, akaratlanul is eszünkbe jut az, amit itt a nép mond, hogy:

Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére!

Isten azonban azt is mondja, hogy a gyermekeknek nem kell a szüleik bűneiért bűnhődniük, és a szülők sem kapnak büntetést a gyermekeik által elkövetett bűnökért. Mindenki saját bűneiért felel.

Mégis sokszor közvetett úton gyakran a gyermekeink is szenvednek az általunk elkövetett bűnök miatt.

Sajnos napjainkban is sok olyan esetet látunk, amikor a szülők alkoholisták, drogfüggők vagy bántalmazzák a gyermekeiket. Ilyenkor mindig a gyermekek szenvednek.

De amikor az a gyermek majd megáll Isten előtt, neki a saját tetteiért kell felelősséget vállalnia, és nem felel azért, amit a szülei tettek.

És mindez fordítva is így igaz.

Hány szülőnek törik össze a szíve, amikor látja, hogy a fia vagy a lánya valami óriási ostobaságot követ el, amely esetleg nagyon komoly következményekkel járhat, nem csupán a fiúkra vagy a lányukra nézve, hanem a szülőkre nézve is. Ilyenkor a szülők is szenvednek.

De Isten előtt csak a saját tetteinkért vagyunk felelősek, senki máséért.

Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy feszítsék meg.

Bevett római gyakorlat volt megkorbácsolatni a foglyot keresztre feszítése előtt.

A fogolynak előre kellett hajolnia, hogy a háta ne legyen teljesen egyenes, kezeit pedig lekötötték, és egy olyan bőrszíjából álló korbáccsal verték, amelynek a végeire csont- és ólomdarabkákat erősítettek.

A foglyot meztelenre vetkőztették és a csapásokat a hátára mérték ezzel a korbáccsal, amely az ólom és a csontdarabkáknak köszönhetően cafatokra szaggatta a fogoly hátát, közben pedig a húsból is kitepegetett egy-egy darabot.

A foglyok bizony gyakran már az ostromozást sem élték túl. Általában azonban legalább kétszer-háromszor eszméletüket veszítették az ostromozás során.

És mi volt a rómaiak célja a korbácsolással?

A céljuk az volt, hogy felderítsék a megoldatlan bűntényeket.

Ha a fogoly hajlandó volt együttműködni a rómaiakkal miközben korbácsolták, és bevallotta, hogy ő követte el a bűntettet, akkor a rómaiak cserébe enyhébb csapásokat mértek rá.

Ha azonban a fogoly megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó bevallani, hogy milyen bűntetteket követett el Rómával szemben, akkor egyre keményebb korbácsütéseket mértek rá, amíg a fogoly már nem bírta tovább, és hatalmas fájdalmában mégis rákényszerült arra, hogy megvallja, amit elkövetett.

A korbácsolásnál mindig jelen volt egy írnok is, aki készségesen lejegyezte a fogoly vallomását.

Ezzel a brutális módszerrel tehát a rómaiak szóra tudták bírni a vádlottakat, és nagyon sok bűntényt felgöngyölítettek.

Ne feledjük azonban, hogy mit ír az Ézsaiás 53:7 Jézusról: *„Mint a bárány, amint a vágóhidra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”*

Jézusnak ugyanis nem volt mit bevallania. Negyven korbácsütést szabtak ki rá a keresztre feszítés előtt, és tudnunk kell, hogy a negyvenes szám az Igében ítéletet jelent.

A harminckilencedik korbácsütésnél általában leálltak a rómaiak parancsára, akik irgalmuk jeléül elengedtek egy korbácsütést.

Bizony megesett, hogy a korbácsolást követően egy-egy fogoly elvérzett, hiszen a korbácsolás legyengítette őket. Hisz ne feledjük, hogy a hátukat cafatokra szaggatták!

De ha életben is maradtak, mindezek után keresztre feszítették őket. A két kezüket általában szögekkel erősítették a kereszthez, a lábukat általában odakötötték, és képzelhetjük, hogy mivel a kezüket odaszegezték a kereszthez, nem tudták elhessegetni a legyeket, a különböző rovarokat, amelyek szép lassan betemették a testüket.

A kereszthalál a halál egyik legembertelenebb módja volt, Jézus azonban önként vállalta ezt azért, mert annyira szeretett bennünket.

Azért viselte el ezt a szenvedést, ezt a megaláztatást, hogy utána örömmel mondhassa nekünk, hogy minden bűnünk megbocsátott. ... Felfoghatatlan ez a szeretet!

Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra és köré gyűjtötték az egész csapatot.

*Levetköztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe és térdet hajtvá gúnyolták őt:
„Üdvözlégy, zsidók királya!”*

Az egyik történetíró szerint nagyjából ugyanez, valaki mással is megtörtént már korábban, amikor egy félkegyelmű azt állította magáról, hogy ő a király. Akkor a római katonák a saját szórakoztatásukra valamiféle ruhadarabot tekertek a fejére koronaként, azután pedig fogták a botját, kezébe adták, és elkezdtek leborulni előtte. Királyként üdvözölték, és kigúnyolták azt a félkegyelműt.

Jézust is ugyanígy csúfolták, az ő fejébe azonban töviskoronát nyomtak. És itt van most a királyok nagy Királya, a mindenható Úr, akinek töviskoronát nyomnak a fejébe. Ez azonban nem véletlen.

Gondoljunk csak bele, mit mondott Isten az 1Mózes 3:17-18-ban, miután az ember vétkezett:

„Legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajt neked.”

A tövis Isten haragját jelképezte az emberek bűnével szemben. Nem meglepő tehát, hogy Jézus fejébe töviskoronát nyomtak, hiszen azért jött a földre, hogy bűneinket magára vegye, hogy a kereszten rá öntessék ki az Atya haragja.

Azután leköpték, elvették tőle a nádszálat és a fejéhez verték.

Ne feledjük, hogy Jézust korábban már jól megverték a nagytanács előtt, arca eddigre már bizonyosan feldagadt a sok ütéstől.

Az Ézsaiás 52:14-ben azt olvashatjuk, hogy sokan iszonyodtak tőle, annyira torz volt a külseje.

Láttatok már valakit, akit jó alaposan összeverték? Az embernek teljesen eltorzul az arca.

Mikor abbahagyták Jézus ütlegelését, ő is így nézhetett ki. Annyira összeverték az arcát, hogy már fel sem lehetett ismerni.

Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába és elvitték, hogy keresztre feszítsék.

A fogoly általában a keresztnak azt a részét cipelte, amelyre a két kezét szegezték, mert a kereszt törzsét már korábban felállították.

Kifelé menet talákoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve, ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet.

Simon valószínűleg zsidó volt, aki a Páska ünnepére érkezett Jeruzsálembe. Azt is elképzelhetőnek tartom, hogy évekig kuporgatta a pénzét azért, hogy ellátogathasson Jeruzsálembe.

A római katonák bármire rákényszeríthették a római alattvalókat. Csak annyit kellett tegyenek, hogy kirántották kardjukat, és az ember vállára helyezték azt. Ekkor a római alattvalóknak kötelességük volt eleget tenni a római katona kérésének.

Így tehát a római katonák arra is kényszeríthették az embereket, hogy felszerelésüket cipeljék, akár egy teljes mérföldön át.

Jézus erre már korábban utalt a Máté 5:41-ben, amikor azt mondta: *„Ha valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.”* És így ha megkérdezik tőletek, hogy miért teszitek, nagyszerű lehetőségeket nyílik arra, hogy bizonyosságot tegyetek.

A cirénei Simont tehát arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Márk evangéliuma a 15:21-ben azt is elárulja nekünk, hogy cirénei Simonnak volt két fia, mégpedig Alexander és Rufusz.

Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-hegynek neveztek...

Itt álljunk csak meg egy pillanatra!

A Damaszkuszi-kapun túl egy szikla oldalában koponya alakú barlangokat találunk, annak következtében, hogy azon a területen sok követ fejtettek. Jézust tehát itt feszítették keresztre, Jeruzsálem falain kívül, a Damaszkuszi-kapun túl.

Nagyon érdekes az, hogy a régészek a közelmúltban egy ásatás során feltárták a régi római kori Damaszkuszi-kaput, amely alatt Jézus áthaladt a Golgotára vezető útja során.

Nekem lehetőségem volt arra, hogy ellátogassak az ásatások helyére, hogy magam is megforduljak ott, a régi Heródes korabeli kapunál, és mondhatom, hogy ez egy egészen különleges élmény volt.

Különleges volt elképzelni, hogy maga Jézus haladt el ott, amikor a keresztre tartott.

Epével kevert bort adtak neki inni.

A város gazdag asszonyai borból és tömjénből egy olyan italt keverték, amely érzéstelenítőként működött, és bizonyos fokig elkábította az embert, aki így kevésbé érzékelte a fájdalmat a kereszten, és ezáltal kevésbé is szenvedett.

Ez egy nemes gesztus volt az asszonyok részéről, mert a kereszthalál hihetetlen fájdalommal járt. Amikor az ember izmai egy idő után felmondták a szolgálatot, akkor a halálraítélt válla kiugrott a helyéből.

Ha valaki ezt már megtapasztalta, az biztosan tudja, hogy micsoda fájdalommal jár ez.

Ezt az italt egy kedves gesztusként itatták meg a keresztre feszítettekkel, hogy némiképp csillapítsák fájdalmukat, hogy ne kelljen annyira embertelenül szenvedjenek a kereszten.

Vegyük azonban észre, hogy Jézus ezt az italt nem volt hajlandó meginni!

Később, amikor felkiáltott, hogy szomjazom, és ugyanezt az italt nyújtották neki, akkor már elfogadta, de addig nem.

Ő önként vállalta azt, hogy megízlelje Isten haragját a bűnnel szemben.

Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztottak ruháin.

Az Írások ezt is megjövendölték a 22. zsoltár 19. versében: „*Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.*”

Azután leültek ott és őrizték. Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, amely így szólt: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Amikor a halálraítélt már a keresztre felé tartott, általában négy római katona vette őt körül, és a katonák vezetője vitte azt a táblát, amelyre ráírták azt, hogy a halálraítéltet mivel vádolják.

Azt is meg kell itt említenünk, hogy általában nem a legrövidebb úton mentek a keresztre feszítés helyére, hanem inkább a városon keresztül, hogy minél több ember láthassa, hogy Rómának mekkora hatalma van.

Miközben pedig a keresztre feszítés helyére tartottak, a kísérő katonák vezetője magasba emelte a vádat tartalmazó táblát, hogy mindenki jól láthassa azt, miközben a halálraítélt elhalad előttük. Végül a kereszthez érve a vádat a keresztre függesztették a vádlott feje fölé, hogy mindenki elolvashassa, hogy miért feszítik őt keresztre.

Jézus esetében ez a vád az volt, hogy ő a zsidók királya. De Jézus nemcsak a zsidók királya volt, hanem az egész világmindenség ura.

Vele együtt feszítették keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták.

A fejcsóválás egy bevett szokás volt a zsidó kultúrában, és még napjainkban is megfigyelhető náluk.

Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Te, aki lerombolod a templomot és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy és szállj le a keresztről!”

Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és vénekkel együtt: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.”

De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mondanak a főpapok és az írástudók Jézusról. A 42. versben azt mondják:

Másokat megmentett...

és ha tovább olvasunk, a 43-as versben azt mondják:

bízott Istenben.

Lényegében ők is bizonyosságot tesznek Jézusról. Érdekes, hogy a főpapok szavaikkal tulajdonképpen maguk alatt ássák a fát, mert ezzel azt mondják, hogy egy olyan embert ítélünk el, aki másokat megmentett és bízott Istenben.

Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.

De ez nem így van! Jézus meg tudta volna magát menteni, de ha így tett volna, akkor mi nem menekültünk volna meg.

A Gecsemáné kertben, amikor jöttek a római katonák, hogy elfogják, és Péter kardot rántott és elkezdett hadonászni, akkor Jézus arra intette őt, hogy hagyjon fel ezzel. Jézus ezt mondta Péternek:

„Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.”

„Vagy azt gondold, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”

De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie.”

Péter, hát, nem veszed észre, hogy mindez nem véletlenül történik? Nem látod, hogy megmenthetném magamat, hogyha akarnám? De akkor hogyan menthetném meg az emberiséget? Akkor hogyan válhatnám meg őket?

Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.

Nem, magát nem akarta megmenteni, csak másokat.

Ha Izrael királya, szálljon le a keresztről, és mi hiszünk benne.

Bízott Istenben. Szabadítsa meg most, ha akarja, hiszen azt mondta: –Isten Fia vagyok.

A vele együtt megfeszített rablók ugyanígy gyalázták...

egészen addig, amíg a két rabló közül az egyik meg nem bánja bűneit ott a kereszten.

Lukács evangéliumából tudjuk, hogy Jézust reggel kilenc óra körül feszítették keresztre.

Tizenkét órától kezdve – tehát három órával keresztre feszítése után – három óráig sötétség lett az egész földön.

Vagyis ez nem lehetett napfogyatkozás.

Miért is nem? Azért, mert épp a Páska ünnepe volt. Azt pedig mindig teliholdkor tartották, és teliholdkor fizikailag lehetetlen a napfogyatkozás, mert a hold a nappal éppen ellentétes oldalon van.

Vagyis ez nem egy természeti jelenség volt, hanem nagyon is természetfölötti.

Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!”

Erről azonnal eszünkbe jut a 22. zsoltár, amely pontosan ezzel a sorral kezdődik. Olyan ez, mintha Jézus ezekkel a sorokkal a tanítványaihoz is szeretne szólni. Mintha azt mondaná nekik, menjetek haza, olvassátok el ezt a zsoltárt és akkor megértitek, hogy mi történik itt.

Hiszen a 22. zsoltárt olvasva rádöbbenek volna a tanítványok arra, hogy Isten mindezt előre megjövendölte. Sokkal jobban megértették volna Jézus kereszthalálát.

A Zsoltárok 22:3-ban ezt olvashatjuk: *„Istenem, hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.”*

Ez az ígérés már arról a sötétségről beszél, amely Jézus halálát megelőzően az egész földet beborította. A 22. zsoltár 19-es verse azt is megjövendöli, hogy egyesek sorsvetéssel majd megosztóznak ruháin.

A 22. zsoltár 19-es verse ugyanis ezt írja: *„Megosztóznak ruháimon, köntösömrre sorsot vetnek.”*

E zsoltár 16-os versében ezt is olvashatjuk: *„Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt.”*

Ez az ígérés arról a hihetetlen mértékű szomjúságról beszél, amely egy idő után előntötte a keresztre feszítetteket, mert miközben egyre több vért veszítettek, ezért egyre jobban kiszáradt a szervezetük.

A 22. zsoltár 15-ös verse ezt írja: *„Kificamodtak a csontjaim.”*

A keresztre feszítettekkel valóban ez történt. Jézus tehát, amikor így kiált:

„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem!”,

akkor a 22. zsoltárra utal, amelyet az emberek elolvashattak volna, hogy jobban megértsék, mi is történik Jézussal.

Amikor azonban ezt hallom:

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem!

Jézus előző esti gyötrődése jut eszembe a Gecsemáné kertben.

Jézus már ott, akkor, annyira szenvedett, hogy vért izzadott és könnyögrött az Atyához, hogyha létezik bármi más lehetőség arra, hogy az emberek megmeneküljenek, hadd távozzon el tőle ez a pohár; de nem volt más lehetőség és Jézus ivott a szörnyű pohárból.

És itt, ahogy Jézus az Atyához kiállt a kereszten, látjuk a bűn szörnyű következményét, amely elválasztja az embert Istentől.

Ne feledjük, hogy eddig Jézus mindig egy volt az Atyával. Soha sem kellett még elválniuk egymástól. De itt Isten a vállára helyezte mindannyiunk bűnét, mert Isten nem fér össze a bűnnel.

Jézus tehát magára vette a bűneinket, és megtapasztalta a teljes elválasztódást Istentől egy időre, azért, hogy neked és nekem ne kelljen Istentől elválasztva élni egy örökkévalóságon át.

Isten tehát abban a pillanatban elhagyta Őt, és ezért kiállt így Jézus:

Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem!

Biztos vagyok benne, hogy mi még sohasem tapasztaltuk meg, mennyire szörnyű, amikor elhagy bennünket Isten, hiszen bennünket sohasem hagyott el. Esetleg mi hátat fordítottunk neki, fölláztunk ellene, de ő mindig is ott volt.

Néhányan, akik hallották ezt – tehát akik hallották, hogy Jézus azt kiáltja, hogy: „Éli, Éli...” –, így szóltak: „Illést hívja.”

Azt gondolták tehát, hogy Jézus hatalmas fájdalmában kezd félrebeszélni.

Egy közülük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tüzte és inni adott neki.

És miért adott neki inni? Valószínűleg azért, hogy elkábítsa őt, hogy enyhítse fájdalmait.

*A többiek pedig ezt mondták: „Lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse.”
Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.*

Jézus a János 10:18-ban a következőket mondja:

„Senki sem veheti el tőlem az életemet, én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem. Ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.”

Jézusnak tehát hatalma volt, hogy arra utasítsa saját lelkét, hogy hagyja el a testét.

Amikor azonban Jézus másodszor is felkiáltott, az már a győzelem kiáltása volt. ... Bevégeztetett, az emberek megváltása megtörtént!

„Uram, a te kezébe adom lelkem!” és kilehelte lelkét.

És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Vegyük észre, hogy felülről az aljáig, nem alulról felfelé. Ugyanis Isten hasította ketté a kárpitot.

A kárpit mindvégig arra emlékeztette az embereket, hogy bűnösként nem mehetnek csak úgy Isten színe elé.

Az Ószövetségben a nép egyedül a főpapon keresztül közeledhetett Istenhez. Csak a főpap mehetett be a szentek szentjébe, Isten jelenlétébe, de ő is csak egyszer egy évben, az engesztelés napján, és ő is csak a kárpiton keresztül juthatott be a szentek szentjébe.

A templom kárpitja nagyon vastag volt, egyes feljegyzések szerint negyvenöt centiméter.

Ez a vastag kárpit pedig azt jelképezte, hogy a bűnös ember csak úgy, egyszerűen, nem járulhatott Isten elé.

De most, hogy Jézus meghalt a kereszten, egy új szövetség kötöttet Isten és ember között. Jézus kiontott vére által kettészakadt a kárpit, ami azt szimbolizálja, hogy most már mindenki, minden ember szabadon mehet Isten jelenlétébe.

Jézus Krisztuson keresztül megbocsáttatnak bűneink. Most már bátran mehetünk Isten színe elé, ugyanis Ő belépett helyettünk a szentek szentjébe a kárpiton keresztül, hogy azután mi mindannyian szabadon mehessünk Istenhez.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében az első fejezet 7-es versében ezt írja:
„Őbenne van, az ő vére által a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is.”
A 2:18-ban pedig hozzáteszi:
„Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy lélekben az Atyához.”

Jézusnak köszönhetően tehát a templom kárpitja már kettéhasadt.
Tárva-nyitva áll a szentek szentje, az út Isten felé minden ember előtt szabad.

„Jöjjetek hozzám mindannyian, akik megfáradtak és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült és a sziklák meghasadtak.

Emlékeztek, amikor Lukács evangéliumában a 19:40-ben ezt mondja Jézus:
„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak – a sokaságra utalva –, a kövek fognak kiáltani.

Itt pedig nem kiáltanak a kövek, hanem meghasadnak a sziklák és megrendül a föld, mintha a természet is felemelné hangját az emberek szörnyűséges bűneivel szemben.

Az ember első feljegyzett bűne öngyilkosság volt. Ezt Ádám követte el, amikor Isten kérésére fittyet hányva, evett a tiltott fa gyümölcséből.

Pedig Isten megparancsolta neki, hogy ne egyen abból a gyümölcsből, különben meghal. Ádám mégis megtette és ezzel tulajdonképpen öngyilkosságot követett el.

A következő bűn egy testvérgyilkosság volt, amikor Káin megölte testvérét, Ábelt.

Az emberiség legszörnyűbb bűne azonban mégiscsak az volt, amikor az emberek megpróbálták megölni Istent, és keresztre feszítették.

A sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.

Ezek kijöttek a sírokból és Jézus feltámadása után bementek a szent városba és sokaknak megjelentek.

Vegyük észre, hogy ez már Jézus feltámadása után történt. Itt Máté egy kicsit előreszalad.

Pál az Efezus 4:8-ban azt mondja: *„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”*

A Lukács 16-ban azt látjuk, hogy a Hádésznak két része volt, az egyikért Ábrahám felelt, és ott ő vigasztalta azokat az igazakat, akik meghaltak.

Péter elmondja nekünk, hogy Jézus szólt ezekhez a bebörtönzött lelkekhez és megnyitotta a pokol kapuit, hogy kiszabadítsa a foglyokat.

Ézsaiás azt is megjövendölte, hogy Jézus kiszabadítja majd a foglyokat, hiszen az ószövetségi szentek nem válhattak tökéletessé, amíg Jézus Krisztus meg nem halt a kereszten.

Az ószövetségi időkben újra és újra felajánlott áldozatok nem vették el a bűnt, mindössze befedték azt, amíg Jézus Krisztus vére ki nem ontatott tökéletes áldozatként, hogy megszabadítson minden bűnünktől.

Az ószövetségi szentek tehát csak Jézus halála után juthattak el a teljes tökéletességre, az Ő tökéletes áldozata nyomán.

Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, megrémültek és így szóltak: „Bizony, Isten Fia volt ez.”

Volt ott sok asszony is, akik távolról követték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust és szolgáltak neki.

Közöttük volt a magdalai Mária és Mária, a Jakab és József anyja, valamint a Zebedeus fiainak anyja.

Amikor beesteledett, eljött egy arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Ez elment Pilátushoz és elkérte Jézus testét.

Erre Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki.

József elvitte a testet, tiszta gyolcsba göngyölte, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott.

A sír bejáratához egy nagy követ hengerített és eltávozott.

Ott volt pedig a Magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

Az asszonyok tehát még ide is nagyon hűségesen követték Jézust.

Másnap, a péntekre következő napon – vagyis a szombati napon – összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál és így szóltak: „Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta, három nap múlva feltámadok.”

A tanítványok megfélemedtek erről, annyira lesújtotta őket Jézus halála. Az ellenség, a Főpapok és a farizeusok azonban emlékeztek még arra, amit Jézus mondott.

Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás, rosszabb lenne az előzőnél.

Pilátus azonban ezt válaszolta: „Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok!

Erre ők elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt.

Szombat elmúltával a hét első napjának a hajnalán elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.

És íme, nagy földrengés volt, az Úr angyala leszállt a mennyből, odament elhengerítette a követ és leült rá.

Tekintete olyan volt, mint a villámlás, ruhája fehér, mint a hó.

Az őrök a tőle való félelem miatt megrettentek és szinte holtra váltak.

Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljetek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzék meg azt a helyet, ahol feküdt.

És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül és elöttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek.”

Az asszonyok

gyorsan eltávoztak a sírtől félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve.” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte.

Ó, mennyire izgatottak lehettek, amikor meglátták Jézust, micsoda örömteli találkozás is lehetett ez!

Hogy lehet tehát az, hogy amikor Jézust meglátták, odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte?

Pedig Jézus korábban a következőket mondja Máriának, a János 20:17-ben:
„Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához.”

A kérdésre a válasz az eredeti megfogalmazásban rejlik. Ha ugyanis megnézzük az eredeti görög kifejezés jelentését, amelyet itt úgy fordítottak, hogy ne érints engem, azt látjuk, hogy az eredeti görög kifejezés azt jelenti, hogy ne kapaszkodj belém.

Mária valószínűleg nagyon erősen kapaszkodott Jézusba, ezért mondja Ő, hogy: Mária, ne kapaszkodj belém ennyire görcsösen, van még egy feladatom a számodra. Menj, és mondd el a többieknek is, hogy mit láttál!

Máté evangéliumában azt látjuk tehát, hogy ők odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.

Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljete, menjenek el, adjátok hírül atyámfiaiak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.”

Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrségből bementek a városba és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt.

Azok pedig összegyűltek a vénekkel és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáknak és így szóltak:

„Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek és ellopták őt, amíg mi aludtunk.”

Ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük és kimentünk benneteket a bajból.”

Azok elfogadták a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket. El is van terjedve ez a szóbeszéd a zsidók között, mind a mai napig.

A 11 tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.

Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig kétségek fogták el őket.

Jézus hozzájuk lépett és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Gondoljunk csak bele, hogy ez mekkora hatalmat jelent!
Figyeljük csak meg, mit mond Jézus?

Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát.

Vagyis azt mondja, enyém a hatalom, de ti menjete, és én veletek leszek, miközben ti hirdetete Isten szeretetét ennek a szükségben szenvedő világnak. Az Úr veletek van és támogat benneteket a világegyetem minden hatalmával.

Bizony micsoda erő és hatalom van a birtokunkban, miközben a Megváltót hirdetjük az elveszett világnak!

Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön, menjete tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.

És íme, én veletek vagyok mindennapon a világ végezetéig.

Jézus meghalt, feltámadt, majd pedig felment a mennybe és egy napon újra visszatér, hogy magához gyűjtsön bennünket és megalapítsa az Ő országát.

Hogy beléphetünk-e ebbe a királyságba, és hogy állampolgáraivá válhatunk-e Isten országának, az teljes mértékben a mi személyes döntésünkön múlik, és azon, hogy mit kezdünk Jézus Krisztussal.

Ha fejet hajtunk előtte, és elismerjük, hogy Ő a király, akkor az Ő örökkévaló országának tagjaivá válhatunk, és részesülhetünk majd királyságának dicsőségéből.